

ข่าวประเสริฐเรียงโดยมัทธิว

เล่ม 1 (บทที่ 1-5)

โดย

ดร. โอลิเวอร์ ปี กรีน

คำนำ

ข่าวประเสริฐของมัทธิวโดยเนื้อหาหลักแล้วเป็นข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น มันนำเสนอพระเยซู ไม่ใช่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดโดยหลัก แต่ในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามที่ได้ทรงสัญญาไว้ในหนังสือหมวดศาสตาศาพยากรณ์

เล่มแรกในกิตติคุณสี่เล่มนี้มีลักษณะเฉพาะแบบยิวตลอดทั้งเล่ม มันเล่าถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งจะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ โดยมีพลับพลาหลังหนึ่งและพระที่นั่งหนึ่งซึ่งจากที่นั่นเองพระเยซูจะทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลก แต่ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่า มัทธิวเขียนสำหรับพวกยิวเป็นหลัก เราก็พบความจริงสำหรับคริสตจักรเช่นกัน แม้ว่าคริสตจักรถูกนำเสนอว่าจะมีขึ้นในอนาคตก็ตาม แน่ใจว่าข่าวประเสริฐ (กิตติคุณ) เล่มนี้เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ และผู้เขียนของมันก็ใช้ข้อพระคำจากภาคพันธสัญญาเดิมอย่างมากมายและหลากหลาย

มัทธิวเชื่อมโยงพระเยซูกับพันธสัญญาที่โดดเด่นสองพันธสัญญาในภาคพันธสัญญาเดิม – นั่นคือ พันธสัญญาของพระเจ้าในเรื่องความเป็นกษัตริย์กับดาวิด และพันธสัญญาของพระองค์ในเรื่องพระสัญญากับอับราฮัม

หนังสือเล่มแรกในชุดนี้ครอบคลุมแค่ห้าบทแรกของข่าวประเสริฐของมัทธิว โดยสิ้นสุดที่บทแรกของคำเทศนาบนภูเขา คำสอนต่างๆของพระเยซูที่ถูกนำเสนอในห้าบทแรกนี้มีรายละเอียดและกว้างขวางเหลือเกินจนดูเหมือนจะรวมคำเทศนาบนภูเขาทั้งหมดมาไว้ในหนังสือเล่มแรกนี้ไม่ได้ จะมีเล่มอื่นๆตามมาอีก ตามที่เวลาและสถานการณ์เอื้ออำนวย โดยครอบคลุมคำเทศนาทางวิทย์ 552 ตอนซึ่งได้ถูกออกอากาศทาง The Gospel Hour Broadcasts ตลอดระยะเวลาสิบแปดเดือน

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดอวยพรสิ่งที่ถูกแบ่งปันเหล่านี้ที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายให้ได้รับความรอด, ทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายเห็นแจ้งกระจ่าง – และขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์สำหรับความสำเร็จทั้งปวงที่ได้เกิดขึ้นผ่านทางผลงานชิ้นนี้

-- ผู้แต่ง

บทนำ

พระคัมภีร์เป็นหนังสือของพระเจ้า มันประกอบด้วยหนังสือหกสิบหกเล่ม – สามสิบเก้าเล่มในภาคพันธสัญญาเดิมและยี่สิบเจ็ดเล่มในภาคพันธสัญญาใหม่

ภาคพันธสัญญาใหม่มีกิตติคุณสี่เล่ม – มัทธีว, มาระโก, ลูกา, และยอห์น หนังสือสี่เล่มนี้บันทึกเกี่ยวกับพระผู้ทรงพระชนม์อยู่ชั่วนิรันดร์ – ความเป็นมนุษย์, บรรพบุรุษ, การประสูติ, การสิ้นพระชนม์, การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกาย, และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู – พระบุตรของพระเจ้า, บุตรมนุษย์ กิตติคุณสี่เล่มนี้ให้บันทึกเกี่ยวกับสี่สัปดาห์ที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย และบอกเล่าถึงเหตุการณ์บางอย่างในชีวิตของพระองค์ขณะพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก ทั้งก่อนและระหว่างการปรนนิบัติปวงชนของพระองค์

กิตติคุณสี่เล่มนี้ไม่ได้ให้ชีวประวัติของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระบิดาในสวรรค์ทรงมีเหตุผลที่ไม่ทรงยอมให้เขียนชีวประวัติแบบครบถ้วนเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ หากพระองค์ทรงยอมให้กระทำเช่นนั้น มนุษย์ก็คงใช้เวลาคิดถึงพระคริสต์ขณะพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในกายเนื้อหนึ่งมากกว่าที่พวกเขาจะใช้เวลาคิดถึงพระองค์ตอนนี้ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในฐานะผู้ทรงเป็นศูนย์กลางของเรา

อย่างไรก็ตาม ในกิตติคุณสี่เล่มนี้ เราก็พบ*คำพยากรณ์ที่ครบถ้วน* เกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่งที่ได้ทรงทำสำเร็จตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า, ความชอบธรรมของพระเจ้า, และโดยทางการรับใช้, การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ได้ทรงทำให้ความรอดสำหรับมนุษย์เป็นไปได้

กิตติคุณเหล่านี้เล่าถึงการปฏิสนธิและการประสูติของพระเยซูและการหลบหนีของพระองค์เข้าไปในอียิปต์ จากนั้นเราพบช่วงเวลายี่สิบเก้าปีแห่งความเงียบสนิทยกเว้นบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการปรากฏตัวขององค์พระผู้เป็นเจ้าในพระวิหารพร้อมกับมารดาของพระองค์และโยเซฟตามธรรมเนียมของพระราชบัญญัติตอนที่พระองค์อายุสิบสองพรรษา

ขณะที่ชาวประเสริฐสี่เล่มนี้ไม่สมบูรณ์ในฐานะชีวประวัติของพระเยซู พวกมันก็สมบูรณ์ครบถ้วนในฐานะเป็นการเปิดเผยเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า ขณะที่เราศึกษามัทธีว, มาระโก, ลูกา, และยอห์น เราก็ประทับใจกับข้อเท็จจริงที่ว่าชายบริสุทธิ์เหล่านี้ ซึ่งถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าให้จดถ้อยคำเหล่านั้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานให้แก่พวกเขา ก็ไม่ได้บอกเราว่าพวกเขาคิดอะไรเกี่ยวกับพระเยซู พวกเขาจดถ้อยคำของพระองค์ลงไป พวกเขายอมให้พระองค์ตรัสและกระทำการเพื่อพระองค์เอง พวกเขาถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่โดยความคิดหรือการตีความต่างๆของพวกเขาเอง

มันเป็นแนวโน้มของมนุษย์ ไม่ว่าจะคนๆนั้นจะอยู่ฝ่ายวิญญาณสักเพียงใด ที่เขาจะนำเสนอความคิดต่างๆของตัวเองเกี่ยวกับบางสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสและกระทำ นี่ไม่ใช่ความจริงเลยเกี่ยวกับบุรุษเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกให้บันทึกกิตติคุณสี่เล่มนี้ ยกตัวอย่างเช่น ในมัทธีว 5:1-3 เราอ่านว่า: “ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ (พระเยซู) ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า “บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ...” จากตรงนั้น

เป็นต้นไปจนจบบทนั้น – อันที่จริงแล้ว เรื่อยไปจนจบคำเทศนาบนภูเขานั้น – มัทธิวบันทึกไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองคิดเกี่ยวกับคำเทศนานั้น แต่เป็นถ้อยคำจริงๆของพระเยซูขณะที่พระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านั้น!

มาระโกจดถ้อยคำจริงๆของพระเยซูตอนที่ชายอัมพาตผู้นั้นถูกรักษาให้หาย พระเยซูตรัสแก่ชายผู้นั้นที่ป่วยเป็นอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” เหล่าศัตรูของพระเยซูยกเหตุผลในใจของพวกเขาว่า “ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” จากนั้นพระเยซูซึ่งทรงทราบความคิดของพวกเขา จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่าที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด’ นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด” (มาระโก 2:5-11)

ลูกาบันทึกเหตุการณ์เดียวกันนี้ที่ถูกละไว้ในยี่สิบเก้าปีที่เขียนสนิสนั้น เมื่อมารีย์และโยเซฟพาพระเยซูไปที่พระวิหารตอนที่พระองค์อายุสิบสองพรรษา พวกเขาถูกแยกจากพระองค์และเดินทางไปเป็นระยะทางหนึ่งวันเพื่อกลับบ้านก่อนที่พวกเขาค้นพบว่าพระองค์ไม่ได้อยู่ในขณะเดินทางของพวกเขา พวกเขาไปที่เยรูซาเล็ม พวกเขา ก็พบพระองค์อยู่ในพระวิหารพูดคุยกับพวกอาจารย์, ผู้มีปัญญา, และผู้มีความรู้ “ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่” เมื่อมารดาของพระองค์ถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก” พระองค์ก็ทรงตอบว่า “ท่านทั้งหลายทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า **ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน**” (ลูกา 2:41-49)

ยอห์นได้บันทึกเรื่องพิธีปีศาจแรกที่พระเยซูทรงเข้าร่วมหลังจากพระองค์ทรงเข้าสู่งานรับใช้ปวงชนของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์แรกของพระองค์ที่งานสมรสในบ้านคานา (ยอห์น 2:1-12) และจากนั้นก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมพิธีปีศาจ พบพวกพ่อค้าและคนแลกเงินในพระวิหาร พระองค์ก็ทรงขับไล่พวกเขาออกไปและตรัสแก่พวกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย” จากนั้นพวกยิวก็ขอหมายสำคัญจากพระองค์เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และว่าพระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้ พระองค์ทรงตอบกลับไปว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน” (อ่าน ยอห์น 2:13-25)

เราเห็นตัวอย่างหนึ่งจากแต่ละเล่มของกิตติคุณสี่เล่มนี้แล้วที่ผู้เขียนเหล่านี้จดถ้อยคำจริงๆของพระเยซูลงไป และไม่ใช่ว่าการตีความของพวกเขาเองเกี่ยวกับถ้อยคำของพระองค์หรือสิ่งที่พวกเขาคิดเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ตรัสในโอกาสสำคัญๆเหล่านั้น มีพระคำตอนอื่นๆอีกมากมายซึ่งเวลาและพื้นที่ไม่อนุญาตให้เรากล่าวถึงในที่นี้

พระเยซูได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดา, ทรงรับร่างกายหนึ่งแห่งการถูกเหยียดหยาม และในร่างกายนั้นได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์และเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์ (ฟป. 2:5-8; ยอห์น 1:18; 10:18) พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งโลกและพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาสำหรับบาปของคนทั้งโลก (ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 2:2) แต่ภารกิจของพระองค์มีมาถึงพวกยิวเป็นหลัก เราไม่อาจปฏิเสธเรื่องนี้ได้เมื่อเราศึกษามัทธิว 10:5, 6; 15:21-28; ยอห์น 1:11; และลูกา 13:34, 35

ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะส่งพระเยซูมา “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว” พระองค์ได้เสด็จมาตามคำสัญญา – “และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ” คือทรงถือกำเนิดเพื่อไถ่คนเหล่านั้นที่ได้ล้มเหลวอย่างน่าเศร้าภายใต้พระราชบัญญัติ (กท. 4:4, 5) มันถูกสอนอย่างชัดเจนว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลและแก่พวกเขาแต่พวกเขาเท่านั้น มันเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้าและประชาชนชาตินั้น (อพย. 31:13, 17; รม. 2:14) ในโรม 15:8 อัครทูตเปาโลได้ประกาศว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอก ว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หน้ตในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย” พระเยซูได้เสด็จมายัง “บรรดาแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล” แต่พระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนทั้งโลก!

ผู้รับใช้จำนวนมากเทศนาว่าเราควรกลับไปยังคำเทศนาบนภูเขา (ซึ่งถูกพบในมัทธิว บทที่ 5 ถึง 7) แต่หากเราศึกษาบทเหล่านั้นอย่างตั้งใจเราก็จะเห็นว่าไม่มีพระโลหิตสักหยดในพวกมันเลย ท่านที่รัก คำเทศนาบนภูเขานั้นคือ **พระราชบัญญัติ ไม่ใช่พระคุณ!** หลักคำสอนเรื่องพระคุณตั้งอยู่บนพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู – พระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์, ชัยชนะของพระองค์เหนือความตาย, นรกและหลุมศพ พระเยซูทรง “บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) พระองค์ทรงเป็นพระคุณของพระเจ้าที่ถูกจัดแสดง พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อที่เราจะได้กลายเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

หลักคำสอนต่างๆเรื่องพระคุณถูกพบในจดหมายฝากฉบับต่างๆ ไม่ใช่ในกิตติคุณสี่เล่มนี้ มันเป็นความจริงที่ว่าคริสตจักรถูกกล่าวถึงในมัทธิว แต่ไม่มีกิตติคุณสักเล่มเลยในสี่เล่มนี้มีหลักคำสอนต่างๆเกี่ยวกับคริสตจักร คริสตจักรถูกกล่าวถึงเสมอว่าจะมีขึ้นในอนาคต พระเยซูตรัสว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” (มธ. 16:18) พระองค์มิได้ตรัสว่า “เรากำลังสร้าง” แต่ “เราจะสร้าง” หลังจากที่พวกยิวได้ปฏิเสธพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกเขาและเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย พระองค์ก็ทรงถูกตรึงกางเขน, ถูกชูปให้เป็นขึ้นจากตาย, และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์กลับไปหาพระบิดา จากนั้นผ่านทาง การรับใช้ของเปาโลไปยังพวกคนต่างชาติ พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่, ข้อลึกลับซึ่งได้ถูก “ปิดบังไว้ในพระเจ้า” ตั้งแต่แรกสร้างโลก (อพ. 3:1-12)

เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ คริสตจักรก็ยังไม่ถือกำเนิด มันเป็นความจริงที่ว่าในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ คนมากมายเชื่อในพระองค์ และผู้เชื่อเหล่านี้รวมกันเป็นสมาชิกของคริสตจักรแรกซึ่งได้ถูกให้กำเนิดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เมื่อวันเพ็นเทคอสต์นั้นมาถึง ผู้เชื่อกลุ่มหนึ่งก็กำลังรอคอยอยู่ในห้องชั้นบนตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งพวกเขาไว้ และคนเหล่านี้ล้วนได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนกลุ่มนี้รวมกันเป็นคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่กลุ่มแรก (กรณอ่าน 1 โครินธ์ 12:12, 13 และเอเฟซัส 1:22, 23)

สาวกเหล่านั้นมีจำนวนสิบสองคน และกิตติคุณสี่เล่มนี้นำเสนอพระเยซูขณะทรงรับใช้ร่วมกับพวกเขา โดยทรงรับการดูถูกเหยียดหยามร่วมกับพวกเขา สุดท้ายแล้วฝูงชนที่โกรธแค้นก็เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย พระองค์ทรงถูกจับกุม – และสาวกเหล่านั้นทุกคนก็ทอดทิ้งพระองค์และพากันหนีไป (มธ. 26:56;

มาระโก 14:50) จากนั้นในจดหมายฝากฉบับต่างๆ คริสตจักรถูกนำเสนอในฐานะพระกายที่มีชีวิตซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐาน อวัยวะต่างๆของพระกายนั้นเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์และกับพระเจ้า พระบิดา เราทั้งหลายเป็นผู้รับส่วนในสภาพของพระเจ้า (2 ปต. 1:4) แม้กระทั่งในตอนนี้น้ำเราก็นั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อพ. 2:6) เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)

กิตติคุณสี่เล่มนี้นำเสนอพระเยซูพระบุตรของพระเจ้าในฐานะศาสตาศาพยากรณ์, บุโรหิตและกษัตริย์ พวกมันนำเสนอพระองค์ในฐานะ*ศาสตาศาพยากรณ์ผู้*นั้นในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม, ศาสตาศาพยากรณ์ผู้*นั้น* ที่จะมาและประกาศพระเจ้า พระเยซูทรงทำเช่นนี้จริงๆ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่ง (2 คร. 5:19), พระองค์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น*กับพระเจ้า*, ใน*พระทรง*ของพระเจ้า (ยอห์น 1:1, 18) ในฐานะ*ศาสตาศาพยากรณ์* พระเยซูได้ทรงประกาศความรักของพระเจ้าที่มีแก่โลก พระองค์ได้ตรัสว่า “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น” (ยอห์น 3:17) พระองค์ได้เสด็จมาเป็นความสว่างของโลก และพระองค์ได้ทรงสำแดงความรักของพระเจ้าและความสว่างที่นำชีวิตนิรันดร์มาให้

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าได้ตรัสผ่านเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์ แต่ปัจจุบันพระองค์ตรัสผ่านทาง (หรือใน) พระบุตรของพระองค์ (ฮบ. 1:1, 2) *ศาสตาศาพยากรณ์*สมัยภาคพันธสัญญาเดิมเป็นเสียงหนึ่งที่กล่าวข้อความของพระเจ้า *พระเยซู*ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่งและพระองค์สามารถตรัสได้ว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) หากเราฟังและเชื่อถ้อยคำของพระองค์ เราก็มียุติชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 5:24) แต่พวกยิวได้ปฏิเสธข้อความของพระเยซู *ผู้ทรงเป็น* *ศาสตาศาพยากรณ์ผู้*นั้นของพระเจ้า พวกเขาเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสียและตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่ง และบัดนี้ในฐานะมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระองค์ก็ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยทำการวิงวอนเพื่อเรา

*ศาสตาศาพยากรณ์*ของพระเจ้าเป็นผู้แทนของพระเจ้า, โฆษกของพระองค์ผู้กล่าวแก่ประชาชน; แต่ *บุโรหิต* เป็นผู้แทนของประชาชนแก่พระเจ้า พระเยซูได้ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนพวกพี่น้องของพระองค์ในทุกสิ่ง เพื่อที่พระองค์จะทรงเป็นมหาบุโรหิตที่สัตย์ซื่อและเห็นอกเห็นใจคนหนึ่ง “ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่าง ซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้” (ฮบ. 2:16-18)

คราวนี้ผมไม่ได้กำลังพูดเป็นนัยว่ากิตติคุณสี่เล่มนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับเรา “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16, 17) *พระคัมภีร์ทั้งเล่มมีไว้สำหรับพวกเราทุกคน* อย่างไรก็ตาม เราก็กฎเสกไม่ได้เลยว่าในกิตติคุณทั้งสี่

เล่มนั้นมีหลายสิ่งที่เป็นของพวกยิว และเราก็มีความผิดในเรื่องการปล้นฝ่ายวิญญาณเมื่อเราเอาพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีต่อประชาชาติอิสราเอลมายกให้แก่คริสตจักร

มีหลายสิ่งเช่นกันในกิตติคุณสี่เล่มซึ่งเกี่ยวข้องกับอาณาจักรนั้น นี่เป็นการเปิดเผยถึงพระดำริของพระเจ้าและด้วยเหตุนี้มันจึงมีการประยุกต์ใช้ด้านศีลธรรมกับผู้เชื่อทั้งหลายแม้กระทั่งในสมัยปัจจุบันนี้ มันเป็นความจริงที่ว่าในยุคสมัยใดก็ตาม *ผู้มีใจบริสุทธิ์จะได้เห็นพระเจ้า* – แต่เราต้องเผชิญข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าเราจะมีใจบริสุทธิ์ได้ก็เฉพาะในพระคริสต์เท่านั้น (โรม 8:1; 2 คร. 5:17) เราไม่สามารถแบ่งพระวจนะของพระเจ้าได้ โดยให้ข้อพระคำนิดหน่อยแก่คนกลุ่มหนึ่งและข้อพระคำอีกนิดหน่อยแก่คนอีกกลุ่มหนึ่ง โดยไม่ก่อให้เกิดความสับสน แต่พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน พระคัมภีร์เป็นหนังสือของพระเจ้า มันยังเป็นหนังสือเล่มหนึ่งแห่งความจริงตามยุคสมัยด้วย เหตุฉะนั้นเราจึงต้องศึกษาและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง โดยยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์สอนเราเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถนำเราเข้าไปสู่ความจริงที่ถูกแยกแยะอย่างถูกต้อง

ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงบอกโนอาห์ให้สร้างนาวาลำหนึ่ง – และประทานพิมพ์เขียวอันหนึ่งให้แก่เขาและข้อปฏิบัติทั้งหมดที่จำเป็นต้องทำ (ปฐมก. 6:13-22) โนอาห์เชื่อพระเจ้า, เขาเชื่อฟังพระเจ้า, และด้วยเหตุนี้เขาจึง “ได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” (ฮีบ. 11:7) แต่พระเจ้าไม่ทรงอยากให้คุณหรือผมสร้างนาวาลำหนึ่ง

พระเจ้าทรงบัญชาอับราฮัมให้ขึ้นไปบนภูเขานั้นและถวายบุตรชายคนเดียวของเขา คืออิสอัค เป็นเครื่องบูชา (ปฐมก. 22:1-13) อับราฮัมเชื่อฟังจากหัวใจของเขาและคงจะได้ถวายบุตรชายของเขาไปแล้วหากเสียงของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มิได้มายับยั้งมือของเขาไว้ แต่พระเจ้าไม่ทรงอยากให้เราขึ้นไปบนภูเขาลูกหนึ่งและถวายลูกชายทั้งหลายของเราเป็นเครื่องบูชา!

เราไม่ควรบังคับพระคัมภีร์เพื่อที่จะพิสูจน์ประเด็นๆหนึ่งเด็ดขาด เราไม่ควรแยกแยะพระวจนะอย่างผิดๆเด็ดขาดเพื่อที่จะปกป้องศาสนาๆหนึ่งหรือนิกายหนึ่ง เราไม่ควรเอาพระคัมภีร์ออกนอกบริบทของมันเด็ดขาด ใน 1 โครินธ์ 2:12, 13 เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าเราได้รับ “พระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ”

เมื่อเราศึกษากิตติคุณสี่เล่ม เราก็ค้นพบว่าพวกมันทุกเล่มพูดถึงบุคคลเดียวกัน – *พระเยซู, พระบุตรของพระเจ้าผู้ได้กลายเป็นบุตรมนุษย์:*

ข้าวประเสริฐของมัทธิวนำเสนอพระเยซูในฐานะ*กษัตริย์*

ข้าวประเสริฐของมาระโกนำเสนอพระองค์ในฐานะ*ผู้รับใช้*

ข้าวประเสริฐของลูกานำเสนอพระองค์ในฐานะ*มนุษย์*

ข้าวประเสริฐของยอห์นกล่าวถึง*ความเป็นพระเจ้า*ของพระองค์

ผู้เขียนกิตติคุณเล่มแรกคือ มัทธิว ซึ่งมีชื่อด้วยว่าเลวี เขาเป็นยิวที่อาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี เขาเป็นคนเก็บภาษีภายใต้รัฐบาลโรม ด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งที่ถูกเกลียดชังและมีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดี

ข่าวประเสริฐของมัทธิวเป็นข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นเป็นหลัก ตรงนี้เราเห็นพระเยซู ไม่ใช่ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดเป็นหลัก แต่ในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล ซึ่งถูกสัญญาไว้โดยพวกศาสนพยากรณ์

หากเราอยากเข้าใจข่าวประเสริฐของมัทธิว เราก็ต้องตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามันมีลักษณะแบบยิวตลอดทั้งเล่ม เราอาจค้นดูทุกข้อพระคำในทุกบทของยี่สิบแปดบทเพื่อหาข้อความเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ หรือหาข้อความที่กล่าวถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า แต่เราก็จะค้นหาโดยเปล่าประโยชน์ มันคือข่าวประเสริฐของยอห์นซึ่งบอกเราเกี่ยวกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ – ความเชื่อ, การเชื่อ, การต้อนรับ, การกลายเป็นบุตรของพระเจ้าในทันทีเมื่อเราเชื่อ มัทธิวบอกเราเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งจะถูกสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้ จะมีพลับพลาหนึ่ง, พระที่นั่งหนึ่ง, และพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งนั้นและครอบครองเหนือแผ่นดินโลก

เฉพาะในข่าวประเสริฐของมัทธิวเท่านั้นที่เราพบวลี “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ผู้เขียนคนอื่นๆกล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า แต่พวกเขาถือว่าอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในตัวผู้เชื่อ มัทธิวกล่าวถึงคริสตจักร แต่เฉพาะในความหมายที่เป็นอนาคตเท่านั้น นี่เป็นยุคสมัยแห่งข่าวประเสริฐ และเพื่อที่จะเข้าใจส่วนใดก็ตามของภาคพันธสัญญาใหม่เราต้องตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างยิว, คนต่างชาติ, และคริสตจักรของพระเจ้า (1 คร. 10:32)

ใจความหลักของข่าวประเสริฐของมัทธิวถูกนำเสนออย่างชัดเจนในพระคำข้อแรก: “หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม” (มธ. 1:1) ดังนั้นพระเยซูจึงถูกเชื่อมโยงในทันทีกับสองพันธสัญญาที่สำคัญที่สุดในภาคพันธสัญญาเดิม: (1) พันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิด ซึ่งเป็นพันธสัญญาหนึ่งแห่งความเป็นกษัตริย์ และ (2) พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม ซึ่งเป็นพันธสัญญาหนึ่งแห่งคำสัญญา (2 ซมอ. 7:8-16; ปฐก. 15:18)

ในข่าวประเสริฐของมัทธิว พระเยซูทรงถูกนำเสนอในพระลักษณะสองประการ: (1) ในฐานะบุตรของดาวิด กษัตริย์โดยชอบธรรมแห่งอิสราเอล และ (2) ในฐานะบุตรของอับราฮัม ซึ่งเชื่อฟังจนถึงความมรณา; แม้ว่าหลักๆแล้วมัทธิวนำเสนอพระองค์ในฐานะกษัตริย์ของพวกยิว, “อังกูรชอบธรรม” ของดาวิด (ยรม. 23:5) ก็ตาม

มัทธิวบันทึกการใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้นำทางของพระเยซู, ตามที่มีพยากรณ์ไว้ในมาลาคีย์ 3:1 การใช้ของพระเยซูผู้เป็นกษัตริย์ก็ถูกบันทึกไว้ที่นั่นเช่นกัน พร้อมกับการปฏิเสธพระมหากษัตริย์องค์นี้และคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ – ไม่ใช่ในฐานะกษัตริย์น้อยในรางหญ้าแต่ในฐานะจอมกษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลายและจอมเจ้านายของเจ้านายทั้งหลายในฤทธาภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง (มธ. 25:31)

ผมไม่อยากจะให้ผู้ใดคิดว่าชาวประเสริฐของมัดทิวมีไว้สำหรับยิวเท่านั้นและว่าไม่มีความจริงในนั้นเลย สำหรับคริสตจักร มันเป็นเรื่องจริงที่ว่ามัดทิวมีไว้สำหรับชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ, ชาวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนั้น; แต่พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคลี่คลายจากพระเจ้าและมีประโยชน์สำหรับเรา

ในสำเนาฉบับโบราณทั้งหลายของพระคัมภีร์ มัททิวเป็นเล่มแรกเสมอในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ไม่มีเหตุผลว่าทำไมจึงเป็นเช่นนี้ อาจเป็นไปได้ว่าเพราะมันเป็นเล่มแรกของกิตติคุณเหล่านั้นที่ถูกเขียนขึ้น หรืออาจเป็นเพราะเนื้อหาของกิตติคุณเล่มนั้น แน่แน่นอนว่าชาวประเสริฐของมัดทิวเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ มันมัดภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่เข้าด้วยกันในแบบที่ไม่มีหนังสือเล่มอื่นใดในภาคพันธสัญญาสามารถทำได้ ในโครงสร้างแล้วกิตติคุณของมัดทิวใช้ชื่อพระคัมภีร์ต่างๆอย่างมากมายและหลากหลายซึ่งยกมาจากภาคพันธสัญญาเดิม และในรูปแบบและโครงสร้างข้อความหลายตอนของมันมีความคล้ายคลึงอย่างมากกับประโยคต่างๆและคำกล่าวต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิม

ในการศึกษากิตติคุณของมัดทิว เราพบว่ามันแยกออกได้เป็นสามส่วนแบบอัตโนมัติ:

1. เชื้อสายตามลำดับพงศ์พันธุ์และการประสูติของพระเยซูและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในตอนที่พระองค์ประสูติ (การศึกษาส่วนนี้ครอบคลุมบทที่ 1 และ 2)
2. พระราชกิจรับใช้ปวงชน (หรือเป็นทางการ) ของพระเยซูและการทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง (ส่วนนี้ของการศึกษาเริ่มต้นที่บทที่ 3 และทอดยาวไปจนถึงบทที่ 16 ข้อ 20)
3. การจัดเตรียมสำหรับการตรึงกางเขนพระเยซู และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (มัดทิว 16:21 ไปจนถึงบทที่ 28)

การแบ่งส่วนที่สองและส่วนที่สามของมัดทิวถูกนำหน้าโดย*ตัวบอกเวลาที่ชัดเจนแน่นอนและเหตุการณ์* ที่สำคัญเหตุการณ์หนึ่ง เครื่องหมายบอกเวลาคือ ข้อความที่ถูกพบในมัดทิว 4:17: “ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” เหตุการณ์ที่สำคัญเหตุการณ์นั้นคือ การให้บังเกิดมาพระเยซูโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตามที่มีบันทึกไว้ในบทที่ 3 ข้อ 13 ถึง 17

คำถามที่ถูกถามบ่อยๆก็คือ “ทำไมพระเยซูถึงรับบัพติศมา?” เราทราบว่ายอห์นแสดงถึงการกลับใจใหม่เพื่อการยกบาปและ*พระเยซูไม่ทรงมีบาปใดเลยที่จะต้องสารภาพ*, ไม่มีบาปใดเลยที่จะต้องได้รับการอภัย (ฮบ. 7:26, 27) แล้วทำไมพระองค์ถึงทรงรับบัพติศมา? บัพติศมาของพระเยซูรับรองความจริงแก่แห่งการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา นอกจากนี้ ตามคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเอง พระองค์ทรงรับบัพติศมาเพื่อที่จะ “กระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” (มธ. 3:15) กฎทุกข้อของพระราชบัญญัติและข้อกำหนดทุกประการของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ – กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้องเพื่อที่พระเยซูจะได้ทรงแทนที่คนบาป – ต้องถูกทำให้สำเร็จครบถ้วน การกิจสูงสุดของพระเยซูในโลกนี้คือ การทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์ มากกว่าหนึ่งหนพระองค์ตรัสอย่างชัดเจนว่าพระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อทำตามความประสงค์ของพระองค์เอง, มิใช่เพื่อตรัสถ้อยคำของพระองค์เอง, แต่เพื่อกระทำและเพื่อตรัสตามที่พระเจ้าทรงประสงค์

บัพติศมาของพระเยซูยังระบุตัวตนพระองค์ว่าเป็นพวกเดียวกับประชากรของพระองค์ด้วย: “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัจย์ชื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้” (ฮบ. 2:17, 18)

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะถูกระบุตัวตนว่าเป็นพวกเดียวกับประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งที่ได้เพื่อระบุตัวตนพระองค์ว่าเป็นพวกเดียวกับประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นคนหนึ่งในพวกเขา ยกเว้นว่าพระองค์ไม่เคยกระทำบาปเลย – กระนั้นพระองค์ก็ทรงยอมจำนนต่อคำสั่งเรื่องการกลับใจใหม่และการยกบาป นั่นแหละคือบัพติศมาของยอห์น

บัพติศมาของพระเยซูชักนำพระองค์อย่างเป็นทางการเข้าสู่การรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ที่แม่น้ำจอร์แดนเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ทรงยกโยชูวาต่อสายตาของชนชาติอิสราเอล โยชูวาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากโมเสส และพระเจ้าทรงอยากให้ชนชาติอิสราเอลทราบว่าคุณพระองค์ได้ทรงอยู่กับโมเสส มาแล้วอย่างไร พระองค์ก็จะทรงอยู่กับโยชูวาผู้นำคนใหม่เช่นกัน (ยชว. 3:7) โยชูวาเป็นภาพเล็งถึงพระเยซู และตรงนี้ที่แม่น้ำจอร์แดนเมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พระเจ้าก็ทรงยกชูพระบุตรของพระองค์โดยของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณได้เสด็จลงมาในรูปทรงของนกเขาตัวหนึ่ง และมาอยู่บนพระเยซู และพระเจ้าตรัสด้วยเสียงที่ยืนได้โดยประกาศความชอบพระทัยและความปิติยินดีของพระองค์ในพระบุตรของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระองค์, ผู้รับใช้ของพระองค์, และพระเมสสิยาห์องค์นั้น (กรุณาอ่านยอห์น 1:33; 3:34; และ 6:27)

อิสยาห์ได้พยากรณ์ว่าพระวิญญาณของพระเยซูฮาวห์จะมาสถิตอยู่บนพระเมสสิยาห์ – “วิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอานุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์” (อสย. 11:2) (กรุณาอ่านอิสยาห์ 61:1, 2 เช่นกัน) คำพยากรณ์ของอิสยาห์ถูกทำให้สำเร็จแล้วที่บัพติศมาของพระเยซู เมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาให้บัพติศมาพระเยซูในน้ำ พระเจ้าพระบิดาก็ทรงให้บัพติศมาพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “อย่างไม่จำกัด” พระองค์เสด็จออกไปเพื่อเผชิญหน้าและพิชิตพญามารในถิ่นทุรกันดารนั้น (มธ. 4:1-11) และเพื่อทำให้ภารกิจอันทรงพลังสำเร็จซึ่งพระเจ้าพระบิดาทรงใช้พระองค์เข้ามาในโลก: “พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง” (ลูกา 4:14, 15)

ส่วนที่สามของกิตติคุณของมัทธิว (บทที่ 16:21- บทที่ 28) ก็ถูกเกริ่นนำโดยตัวบอกเวลาและเหตุการณ์หนึ่งที่สำคัญเช่นกัน เครื่องหมายบอกเวลาถูกพบในถ้อยคำเหล่านี้: “ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะ

ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่” (มธ. 16:21) นี่เป็นคำพยากรณ์แรกที่ชัดเจนที่ถูกรับในมัทธิวเกี่ยวกับการตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เหตุการณ์ที่สำคัญซึ่งถูกเชื่อมโยงกับส่วนที่สามของกิตติคุณของมัทธิว คือ การจำแลงพระกาย (บทที่ 17 ข้อ 1-9) การจำแลงพระกายของพระเยซูแสดงภาพความจริงที่ยิ่งใหญ่มากกว่าหนึ่งประการ:

ประการแรกคือ มันเป็นการแสดงออกแบบเหนือธรรมชาติแห่งสง่าราศีของพระเยซูคริสต์เจ้า รัศมีอันเจิดจ้าที่พระองค์ทรงฉายออกมาบนภูเขานั้นไม่ใช่รัศมีภายนอก และมันไม่ใช่รัศมีที่ถูกสะท้อนออกมาด้วย – นั่นคือ เป็นอะไรที่ถูกลำมาสนวมให้พระองค์ มันเป็นรัศมีเจิดจรัสของพระองค์เอง *มันสถิตอยู่ภายในพระองค์*, ถูกปิดกั้นไว้จากสายตามนุษย์ มันเป็นการแสดงออกของความสมบูรณ์แบบอันไร้ขีดจำกัดที่เป็นของพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า

การจำแลงพระกายยังเป็นภาพเชิงสัญลักษณ์ของการเสด็จมาในฤทธานุภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน เบโตรได้เห็นเหตุการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนั้น และต่อมาได้เขียนเกี่ยวกับมันในถ้อยคำเหล่านี้: “เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็น *อานุภาพของพระองค์* ด้วยตาของเราเอง เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก” และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่ *เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขานั้น*” (2 ปต. 1:16-18)

การจำแลงพระกายของพระเยซูยังยืนยันข้อพระคำที่เป็นคำพยากรณ์ด้วย จากประสบการณ์ของเบโตรในวันนั้นเขาได้เรียนรู้อะไรบ้างที่เขาจะไม่มีวันลืมเลย และเขาได้แสดงออกในถ้อยคำเหล่านี้: “และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย” (2 ปต. 1:19)

การจำแลงพระกายยังประกาศการเริ่มต้นของ *ความทุกข์ทรมาน* ของพระคริสต์, แยกตั้งพระองค์ไว้ต่างหากในฐานะพระเมสโปตกของพระเจ้า, พระองค์ผู้ได้เสด็จมาเพื่อรับบาปของคนทั้งโลกไปเสีย สวากสามคนนั้นที่ได้เห็นการจำแลงพระกายของพระองค์ก็ได้เห็นความทุกข์ทรมานอันเหลือที่จะพรรณนาได้ที่พระองค์ทรงเผชิญในสวนเกทเสมี และในบ้นทีกของลูกาเกี่ยวกับการจำแลงพระกายอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซูเราก็ถูกบอกว่าเมื่อโมเสสและเอลียาห์ปรากฏตัวพร้อมกับพระองค์บนภูเขานั้น พวกเขาทั้งคู่ก็ถึง “การมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 9:31) โมเสสได้รับพระราชบัญญัติและพิธีกรรมต่างๆ, เครื่องบูชาต่างๆซึ่งเป็นภาพจำลองของสิ่งที่เป็นของจริง; แต่พระเยซูทรงเป็นความจริงที่เปี่ยมสง่าราศี, การสำเร็จจริงของทุกสิ่งทีพระเจ้าได้ประทานให้แก่โมเสสเป็นภาพจำลอง ระบบของโมเสสเป็นความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่จะต้องมาในพระเยซู อีกครั้งที่ตอนพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระบิดาในสวรรค์ทรงประกาศด้วยเสียงที่ยินได้: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” (มธ. 17:5)

กิตติคุณของมัทธิวนำเสนอสองช่วงที่ชัดเจนของการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซูคริสต์เจ้า:

ในช่วงแรกนั้น ซึ่งถูกครอบคลุมในบทที่ 3:13 ไปจนถึง 16:20 พระเยซูทรงประกาศอาณาจักรแห่งสวรรค์ บรรดาหมายสำคัญ, การอัศจรรย์, และสิ่งพิเศษต่างๆที่พระองค์ทรงกระทำล้วนยืนยันหลักคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ และประกาศพระองค์ว่าเป็นกษัตริย์เช่นกัน ตอนใกล้สิ้นสุดการรับใช้ของพระองค์ก็ตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด?”

“เขาจึงทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้ใด?” ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

“พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้ เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จักผูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจักถูกปล่อยในสวรรค์” แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น” (มธ. 16:13-20)

ในช่วงระยะแรกของการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู อาณาจักรนั้นก็ขึ้นหัวข้อหลักที่โดดเด่น พระองค์ทรงประกาศอาณาจักรนั้นว่ามาใกล้แล้วและพยายามอย่างจริงจังที่จะเปิดเผยแก่ผู้คนของพระองค์ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้และที่พวกเขาอคอยมานาน – แน่ทีเดียว กษัตริย์ของพวกเขา (กรุณาอ่านมัทธิว บทที่ 21, 23, และ 25) พระองค์ทรงยื่นเสนออาณาจักรนั้นให้แก่ชนชาติอิสราเอล โดยมีเงื่อนไขว่าพวกเขาต้องกลับใจใหม่และต้อนรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ พวกเขาปฏิเสธข้อเสนอของพระองค์, เอมานักฎหมายมาสวมให้พระองค์, และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย!

ในช่วงที่สองแห่งการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู พระองค์ตรัสถึงเหตุการณ์อันน่ากลัวยุคก่อนอย่างจริงจังคือการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขน (บทที่ 16:21 จนถึง 28) เมื่อกษัตริย์ทรงถูกปฏิเสธ อาณาจักรนั้นจึงถูกเอาไปจากประชาชาติที่ถูกเลือกสรรนั้นและถูกยกให้แก่ประชาชาติอื่นๆ เยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์ถูกทิ้งให้อยู่ในสภาพร้างเปล่าแก่พวกเขา และจะถูกทำลายในไม่ช้า พระวิหารถูกทำลายและประชาชาตินั้นถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก ในถ้อยคำสุดท้ายของพระเยซูตามที่ถูกบันทึกไว้โดยมัทธิว พวกสาวกได้รับคำสั่งให้นำข่าวดีเรื่องความรอดไปประกาศแก่ประชาชาติทั้งปวง แก่มนุษย์ทุกผู้ (มธ. 28:16-20)

แม้แต่พวกอัครทูต, คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเยซูมากที่สุด, ก็ไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยเหล่าศาสดาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิม คุณจะสังเกตเห็นว่าเมื่อพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “คนทั้งหลายกล่าวว่าเราบุตรมนุษย์เป็นผู้ใด?” พวกเขาไม่ได้กล่าวว่า “บางคนคิดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์” พวกเขา กล่าวว่า “บางคนกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นเอลียาห์ คนอื่นๆก็กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นเยเรมีย์หรือหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” พวกเขาไม่ได้กล่าวว่า “บางคนกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น, พระองค์ผู้ทรงถูก

สัญญาไว้นั้น” จากนั้นเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน พวกเขาทุกคนก็ทิ้งพระองค์และไปตามทางของพวกเขาเอง ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นไม่ได้เข้าไปในความคิดของฝูงชนมหาศาลแห่งชนชาติอิสราเอลเลย

ในกิตติคุณของมัทธิว เราเห็นผลลัพธ์, ผลของการรับใช้และคำพยานของบုรุษผู้หนึ่งที่โลกนี้ไม่เคยเห็นมาก่อนและจะไม่มีวันได้เห็นอีกเลยเหมือนอย่างที่เราได้เห็นในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์จะเสด็จมาอีกที นั่นเป็นความจริง แต่พระองค์จะไม่เสด็จมาในฐานะชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อย พระองค์จะเสด็จมาในฐานะสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ พระองค์จะเสด็จมา ไม่ใช่ในฐานะกุมารน้อยในรางหญ้า แต่ในฐานะนักรบผู้เกรียงไกร

ในฐานะพระเจ้าผู้มารับสภาพกายมนุษย์ พระเยซูได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เองและพวกของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์ โลกนี้ได้ถูกสร้างโดยพระองค์ กระนั้นโลกก็มิได้รู้จักพระองค์ พระองค์ทรงเป็นบုรุษผู้หนึ่งที่เปี่ยมอนุภาพในการกระทำและการอัศจรรย์ต่างๆ ฤทธิ์เดชต่างๆแห่งแผ่นดินโลกต้องหลีกทางให้แก่ฤทธิ์เดชของพระองค์, ลมและคลื่นเชื่อฟังพระองค์ สวรรค์, แผ่นดินโลก, พวกผีปีศาจ, เหล่าทูตสวรรค์, และแม้แต่พระเจ้าพระบิดาล้วนเป็นพยานรับรองว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ – แต่ทั้งๆที่มีคำพยานที่ไม่อาจโต้เถียงได้ ผู้คนเหล่านั้นก็เห็นพระองค์ว่าไม่ได้เป็นมากไปกว่าศาสตาศาพยากรณคนหนึ่งเหมือนเอลียาห์หรือเยเรมีย์ หรือยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่กลับเป็นขึ้นจากตาย! พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ประตูของชนชาติอิสราเอลและทรงเคาะประตู – แต่พวกเขาไม่ยอมเปิดให้พระองค์ ชนชาติอิสราเอลปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และอาณาจักรนั้นที่ถูกเสนอให้แก่พวกเขาได้ถูกเอาไปจากพวกเขาแล้วและต่อมา*ชาวดีแห่งชาวประเสริฐ*ได้ถูกนำไปประกาศแก่ชนชาติอื่น

คราวนี้เราจะเริ่มการศึกษา “หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม” แบบทีละข้อ

บทที่ 1

- 1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม
- 2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา
- 3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม
- 4 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน
- 5 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาซเกิดจากนางราห์ โอบาซให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอดเกิดจากนางรูธ โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี
- 6 เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรียาห์
- 7 ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาปียาห์ อาปียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา
- 8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซียาห์
- 9 อูสซียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคียาห์
- 10 เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์
- 11 โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน
- 12 หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทีเอล เซลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรบบาเบล
- 13 เศรบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาปีอูด อาปีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์
- 14 อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด
- 15 เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ
- 16 ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามีนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์
- 17 ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้
สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

19 แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึง
ถอนหมั้นเสียลับๆ

20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟใน
ความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์
ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของ
ท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย”

22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า

23 ‘ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของ
ท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา’

24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มา
เป็นภรรยา

25 แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายห้วงปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

ลำดับพงศ์พันธุ์ของกษัตริย์

ข้อ 1: “หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับรา
ฮัม”

พระคำข้อนี้เป็นลูกกุญแจไขสู่กิตติคุณของมัทธิว หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์มีลูกกุญแจดอกหนึ่ง บาง
ครั้งเราพบมันอยู่ที่ประตูหน้า เช่นในหนังสือที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้ บางครั้งเราพบมันอยู่ที่ประตูหลัง เช่นใน
กิตติคุณของยอห์น (ดู ยอห์น 20:30-31) 1 ยอห์น 1:4 เป็นลูกกุญแจไขสู่หนังสือเล่มนั้น และลูกกุญแจไขสู่
วิวรณ์ถูกพบในบทที่ 1 ข้อ 19 และดังนั้นเราจึงพบพระคำข้อที่เป็นลูกกุญแจไขเปิดหนังสือแต่ละเล่มในหกสิบ
หกเล่มของพระคัมภีร์

“หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์...” ข้อความนี้ชี้กลับไปยังปฐมกาล 5:1 ซึ่งเราอ่านว่า “นี่
เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม” ในวันนั้นที่พระเยซูประสูติจากหญิงมันเป็นธรรมเนียมที่จะเก็บบันทึก
ลำดับพงศ์พันธุ์ บันทึกนั้นถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีในทำเนียบรัฐบาลและอยู่ภายใต้การดูแลเป็นพิเศษของสภา
ซานเฮตริน

มีเหตุผลประการหนึ่งที่พิเศษในการเก็บรักษาลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซู ในขณะนั้นพวกยิวกำลังรอ
คอยพระเมสสิยาห์ของพวกเขา และเมื่อผู้หนึ่งอ้างตัวว่าเป็นพระเมสสิยาห์ คำถามแรกที่ยิวคนหนึ่งจะถามก็คง
เป็น “เจ้าอยู่ในวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิดไหม? เจ้าพิสูจน์ได้ไหมว่าเจ้าสืบเชื้อสายมาจากดาวิด?” พระเมส
สิยาห์ถูกกล่าวถึงโดยทั้งยิวและคนต่างชาตินั้น “พระเมสสิยาห์ผู้นั้น” โดยถูกประกาศว่าเป็นบุตรของดาวิด

และหากพระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นผู้ที่ถูกสัญญาไว้นั้น ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระองค์ก็ต้องพิสูจน์ว่าพระองค์สืบเชื้อสายมาจากดาวิด

มัทธิวและลูกาให้ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซู มัทธิวพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของดาวิดและของอับราฮัม ขณะที่ลูกาย้อนรอยวงศ์วานของพระองค์จากบิดาคนเดียวกันของยิวและคนต่างชาติ (อ่าน ลูกา 3:23-38) มัทธิวไล่เรียงการสืบทอดของกษัตริย์ ขณะที่ลูกาย้อนรอยวงศ์วานครอบครัว ดังนั้นจึงมีความหลากหลายของชื่อต่างๆที่ถูกให้ไว้ในลำดับพงศ์พันธุ์โดยผู้เขียนกิตติคุณทั้งสองท่านนี้

ในมัทธิวลำดับพงศ์พันธุ์สืบทอดจากบิดาสู่บุตรและด้วยเหตุนี้มันจึงน่าจะเป็นบันทึกที่แม่นยำที่สุดที่บันทึกวงศ์วานดั้งเดิมซึ่งถูกเก็บรักษาไว้ในอาคารเก็บแฟ้มข้อมูลในเยรูซาเล็ม ลำดับพงศ์พันธุ์ของลูกาย้อนรอยจากบุตรสู่บิดา

กิตติคุณของมัทธิวให้ลำดับพงศ์พันธุ์ของโยเซฟอย่างชัดเจน ในบทที่ 1 ข้อ 16 เราอ่านว่า: “ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามิของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์” แล้วลูกาสามารถเรียกโยเซฟว่าเป็น “บุตรเฮลี” ได้ในความหมายใด? (ลูกา 3:23) เหตุผลก็คือว่า เนื่องจากยาโคบ “ให้กำเนิดโยเซฟ” โยเซฟจึงไม่อาจเป็น (อย่างน้อยโดยการเกิดแบบธรรมชาติ) บุตรของเฮลีสืบต่อกันได้ แต่จงสังเกตว่าลูกาไม่ได้บอกเราว่าเฮลีสืบต่อกัน “ให้กำเนิด” โยเซฟ เขาแค่กล่าวว่าโยเซฟ “เป็นบุตรของเฮลี” เท่านั้น ด้วยเหตุนี้คำอธิบายเดียวกันก็คือว่า โยเซฟเป็นลูกเขยของเฮลีสืบต่อกันเช่นเดียวกับตัวเขาถือเป็นเชื้อสายคนหนึ่งของดาวิด

ลำดับพงศ์พันธุ์ที่ถูกให้ไว้ในลูกาจริงๆแล้วเป็นลำดับพงศ์พันธุ์ของมารีย์ ผู้ซึ่งบิดาของเธอ นั่นคือ เฮลีสืบเชื้อสายมาจากดาวิด ดังนั้นโยเซฟจึงถูกเรียกว่าเป็น “บุตรของเฮลี” เพราะว่าเขาหมั้นกับบุตรสาวของเฮลีสืบตามธรรมเนียมของพวกยิวที่เขาควรถูกเรียกว่าเป็น “บุตร” ของเฮลีสืบ เราเห็นตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ใน 1 ซามูเอล 24:16 ที่เราอ่านว่า “อยู่มาเมื่อดาวิดพูดคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า “ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ” ซาอูลก็ทรงส่งเสียงกันแสง” กระนั้นเราก็ทราบที่ซาอูลไม่ใช่บิดาของดาวิด

“...พระเยซูคริสต์... บุตรของดาวิด... บุตรของอับราฮัม” ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระนามเต็ม, พระเยซูคริสต์ “เยซู” เป็นชื่อที่พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้ มันเป็นชื่อที่พระเจ้าทรงตั้งให้ (มธ. 1:21, 25) และถูกประกาศอย่างเป็นทางการตอนที่พระองค์ทรงเข้าสู่หนัด (ลูกา 2:21) “พระคริสต์” ถูกใช้ตอนที่ทูตสวรรค์องค์นั้นประกาศการประสูติของพระองค์แก่พวกคนเลี้ยงแกะ (ลูกา 2:11) และพระเยซูเองทรงใช้ชื่อนั้นอีกสองครั้งตามที่ถูกประยุกต์ใช้กับพระองค์ (มธ. 23:8-10; มก. 9:41) อย่างไรก็ตาม ชื่อ “พระคริสต์” ก็เริ่มถูกใช้โดยคนอื่นๆแค่ตอนใกล้สิ้นยุคการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู (มธ. 26:68; 27:17)

พระนามเต็ม “พระเยซูคริสต์” (ซึ่งถูกใช้ครั้งเดียวโดยพระเยซูเองในคำอธิษฐานอ่อนน้อมเมื่อของพระองค์ – ยอห์น 17:3) ไม่เคยถูกใช้โดยคนอื่นๆเลยจนกระทั่งหลังจากการถูกตรึงกางเขน, การฟื้นคืนพระชนม์, และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระองค์ทรงถูกเรียกว่า พระเยซู และมีน้อยครั้งมากๆที่พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “พระคริสต์ผู้หนึ่ง” แต่พระองค์ไม่ได้ถูกเรียกว่า “พระเยซูคริสต์” จนกระทั่งหลังจากที่พระองค์ได้เสร็จสิ้นการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์และเสด็จกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์แล้ว

ด้วยเหตุนี้ “พระเยซูคริสต์” ตรงนี้ในตอนต้นของบทแรกนี้ของมัทธิวจึงกล่าวถึงพระเยซู *พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด* – ผู้ซึ่งทรงเป็น *พระคริสต์*, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระเยซูเป็นพระนามบนโลกนี้ของพระองค์ พระคริสต์เป็นพระนามของพระองค์ในฐานะพระเจ้า ดังนั้นในที่นี้เราจึงมีลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์, บุตรของดาวิด, บุตรของอับราฮัม

อับราฮัมเป็นผู้แรกที่มีคำพยากรณ์ไว้ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาจากครอบครัวของเขา (ปฐมก. 12:1-3; 22:18) *ดาวิด* เป็นคนสุดท้าย สำหรับพวกยิวแล้ว ชายสองคนนี้เป็นจุดเริ่มต้นสำหรับลำดับพงศ์พันธุ์ใดก็ตามที่แท้จริงของพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระคำข้อแรกในกิตติคุณของมัทธิวจึงระบุหนังสือเล่มนี้ว่ามีลักษณะแบบยิวโดยเฉพาะ

ข้อ 2: “*อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์ และพี่น้องของเขา*”

จากบุตรเหล่านั้นของยาโคบมีแค่ “ยูดาห์” (ยูดาห์) เท่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้ จากนั้นเองของเขานี้เองที่ดาวิดและ (*เมื่อครบกำหนด*) พระเยซูจะสืบเชื้อสายมา: “*ฮารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น*” (ปฐมก. 49:10)

แม้ว่ายูดาห์เป็นผู้เดียวในบุตรเหล่านั้นของยาโคบที่ถูกเอ่ยชื่อในข้อนี้ พี่น้องของยูดาห์ก็ถูกกล่าวถึง มันเป็นเรื่องปกติที่จะกล่าวถึงอัครบิดรสิบสองคนนั้น (เช่นในกิจการ 7:8,9) หรือสิบสองตระกูลนั้น เป็นไปได้ว่าพี่น้องของยูดาห์ถูกกล่าวถึงในที่นี้โดยการเตือนความจำว่าทั้งสิบสองตระกูลนั้นสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษคนเดียว และแม้ว่าพระเมสสิยาห์จะมาทาง *ยูดาห์* พวกเขาทุกคนก็จะสนใจในการเสด็จมาของพระองค์

ผมอยากชี้ให้เห็นในที่นี้ว่าชื่อบางชื่อเหล่านี้ในลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูแตกต่างกันในการสะกดคำ (ภาษาอังกฤษ) จากชื่อเดียวกันในภาคพันธสัญญาเดิม เหล่าผู้รู้ภาษาฮีบรูและภาษากรีกบอกเราว่าในบางแง่มุมมันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแสดงคำฮีบรูต่างๆเป็นภาษากรีก เหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่, กลุ่มบุรุษผู้ถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าให้เขียนข้อความแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ลงไป, ใช้รูปแบบของชื่อเหล่านั้นที่ผู้คนในสมัยนั้นอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคุ้นเคยมากที่สุด เพื่อที่ว่าชื่อรูปแบบเดียวกันปรากฏในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ อย่างไรก็ตาม มีข้อยกเว้นอยู่สองสามประการ:

ยกตัวอย่างเช่น “*โยชูวา*” และ “*เยชู*” มีความหมายเดียวกัน กระนั้นเราก็ไม่ยากให้ชื่อของ *พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด* ในภาคพันธสัญญาใหม่เป็น *โยชูวา* ในภาษาฮีบรู “*โยชูวา*” มีความหมายว่า “*พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด*” ในภาษาของเรา “*เยชู*” มีความหมายว่า “*พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด*” ดังนั้นในข้อสองของมัทธิวบทที่ 1 “*ยูดาห์*” (Judas) จึงหมายถึง *ยูดาห์*, บุตรคนที่สี่ของยาโคบ ซึ่งเกิดจากยาโคบและเลอาห์ โดยทั่วไปแล้ว รูปแบบภาษาฮีบรูของชื่อต่างๆสามารถถูกใช้ในภาคพันธสัญญาใหม่ได้โดยไม่มีอะไรยุ่งยากหรือไม่มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องความหมายเลย – แต่ผมอยากชี้ให้เห็นว่าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ *ยูดาห์* คนทรยศคือ *ยูดาห์* ไม่ใช่ *โยชูวา*

ข้อ 3-6: “ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮลโรน เฮลโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสลัโมน สลัโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาสเกิดจากนางราห์บ โอบาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบेतเกิดจากนางรูธ โอบेतให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูริยาห์”

ข้อเหล่านี้เอ่ยชื่อหญิงสี่คน – นางทามาร์, นางราห์บ, นางรูธ และนางบัทเชบา (“นางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูริยาห์”) สองคนจากสี่คนนี้ (นางรูธและนางราห์บ) เป็นหญิงต่างชาติ สามคนจากสี่คนนี้ (นางทามาร์, นางราห์บ และนางบัทเชบา) มีรอยต่างพร้อยอยู่บนชื่อของพวกนางในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (อ่าน ปฐมกาล บทที่ 38, โยชูวา บทที่ 2 และ 6:22, 23 และ 2 ซามูเอล บทที่ 11:1 จนถึง 12:25)

ข้อเหล่านี้ไม่ปรากฏในลำดับพงศัพธ์ของพระเยซูตามที่ให้ไว้ในกิตติคุณของลูกา มัทธิวคนเก็บภาษีผู้นั้นเป็นผู้ที่ใส่ชื่อพวกนางไว้! พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าเป็นมิตรสหายของ “พวกคนเก็บภาษีและคนบาป” (มธ. 9:11; 11:19) พวกคนเก็บภาษีเป็นที่เกลียดชังของพวกยิวเพราะการที่พวกเขาเกี่ยวข้องกับรัฐบาลโรมในการที่พวกเขาเก็บภาษีจากประชาชน – หลายครั้งพวกเขาก็เก็บเงินพดิดและเอาส่วนที่เก็บเงินมานั้นเข้ากระเป๋าตัวเอง ในสมัยนั้นผู้หญิงที่ถูกเรียกว่าเป็น “คนบาป” ก็เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นหญิงแพศยา ด้วยเหตุนี้ข้อเท็จจริงที่ว่าหญิงเหล่านี้ถูกเอ่ยชื่อ โดยสามคนมีประวัติต่างพร้อย ก็แสดงให้เห็นถึงความไพบูลย์อันหาที่สุดมิได้แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าและเป็นพยานรับรองว่าพระคุณของพระองค์ไม่เพียงช่วยคนบาป “ที่ผู้คนนับถือ” ให้ได้รับความรอดเท่านั้น แต่ยังช่วยคนเหล่านั้นที่เพื่อนมนุษย์ดูหมิ่นเหยียดหยามให้ได้รับความรอดเช่นกัน โดยทางพระคุณของพระเจ้าแม้แต่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงแพศยาก็ถูกทำให้เป็นบุตรของพระเจ้าและทายาทร่วมกันกับพระคริสต์ได้

“เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน...” จงสังเกตการเน้นเรื่องที่ว่าดาวิดเป็นกษัตริย์ เขาถูกเรียกเช่นนั้นสองครั้งในพระคำข้อเดียวนี้ มีกษัตริย์องค์อื่นๆที่ถูกเอ่ยชื่อในลำดับพงศัพธ์ของพระเยซูแต่ไม่มีพวกเขาสักคนถูกเรียกว่าเป็นกษัตริย์ พันธสัญญานั้นถูกทำไว้กับดาวิด พระสัญญาเรื่องอาณาจักรนั้นของพระเมสสิยาห์ได้ถูกให้ไว้แก่ดาวิด พระเยซูจะได้รับพระที่นั่งของดาวิด เป็นมรดก และจากพระที่นั่งนั้นพระองค์จะทรงครอบครองในความชอบธรรม (ลูกา 1:32, 33) แม้ว่าในลำดับพงศัพธ์ของมัทธิว เราเห็นทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี เราก็ต้องจดจำไว้ว่าพระคุณไม่ได้สืบทอดมาทางสายโลหิตของมนุษย์ – และมันไม่ล้มเหลวด้วยที่จะใช้กับคนบาปที่ชั่วช้าที่สุด

เนื่องจากดาวิดเป็นกษัตริย์องค์เดียวที่ถูกเอ่ยชื่อในฐานะกษัตริย์องค์หนึ่งในลำดับพงศัพธ์ของพระเยซู กษัตริย์องค์อื่นๆของคัมภีร์ระหว่างดาวิดและพระเยซูก็เป็นเพียงจุดเชื่อมโยงต่างๆในเชื้อสายนี้เท่านั้น โดยเชื่อมโยงกษัตริย์องค์แรกแห่งอิสราเอลของพระเจ้า (ดาวิด) กับกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งอิสราเอล (พระเยซู) มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าซาอูลเป็นกษัตริย์องค์แรกที่ได้ครอบครองเหนืออิสราเอล แต่ดาวิดเป็นกษัตริย์องค์แรกของพระเจ้า และพันธสัญญาของพระเจ้ายิ่งถูกทำไว้กับดาวิด (1 พศด. 17:7; กิจการ 15:16)

ข้อ 7 และ 8: “ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาปียาห์ อาปียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮซาฟัท เยโฮซาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออูลเซียห์”

อูลเซียห์ (2 พกษ. 15:13; 2 พศด. บทที่ 26) มีชื่อด้วยว่า อาซาริยาห์ (2 พกษ. 15:1-8) กษัตริย์สามองค์ไม่ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ – อาหัสยาห์, โยอาช, และอามาซิยาห์ (1 พศด. 3:11, 12) แน่แน่นอนว่ามีชื่ออื่นๆอีกที่ไม่ถูกกล่าวถึงในลำดับพงศ์พันธุ์ที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ มันไม่จำเป็นที่จะต้องเอ่ยทุกชื่อ, ทุกตัวเชื่อมในวงศ์วานนี้มีชื่อต่างๆเพียงพอถูกบันทึกไว้เพื่อพิสูจน์เชื้อสายนี้และแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นเชื้อสายของอับราฮัมและดาวิด

ข้อ 9-11: “อูลเซียห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคียาห์ เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์ โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน”

ตามที่กล่าวไว้ใน 1 พงศาวดาร 3:15, 16 เยโคนิยาห์เป็นบุตรของเยโฮยาคิม ด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นหลานของโยสิยาห์ “พี่น้อง” ของเยโคนิยาห์เห็นได้ชัดว่าหมายถึงพวกลุงของเขา ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ มัทธานิยาห์ ซึ่งชื่อของเขาถูกเปลี่ยนเป็นเศเดคียาห์ (2 พงศกษัตริย์ 24:17) เขาครองราชย์สิบเอ็ดปีในเยรูซาเล็ม

“...เมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน” ปกติแล้วหมายถึง “การตกเป็นเชลย” นั้น แต่พวกเขิวไม่ชอบคำนั้น มันขมขื่นเกินไป มันนำความทรงจำอันขมขื่นเกี่ยวกับการตกเป็นเชลยของพวกเขากลับมา และเพราะเคารพความรู้สึกของพวกเขา มัทธิวจึงกล่าวถึงการที่พวกเขา “ถูกกวาดไป” หรือกล่าวถึง “การโยกย้ายถิ่นฐาน” ของพวกเขา

ข้อ 12: “หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทีเอล เซลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรุษบาเบล”

เยเรมีย์ 22:30 ซึ่งกล่าวถึงเยโคนิยาห์ กล่าวว่า “จงเขียนลงว่าชายคนนี้ไม่มีบุตร...” อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคำข้อที่เราศึกษาอยู่นี้บอกเราว่าเยโคนิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทีเอลก็ไม่ได้ขัดแย้งกับความในเยเรมีย์ ส่วนท้ายของเยเรมีย์ 22:30 อธิบายว่าเยโคนิยาห์ไม่มีบุตรในความหมายใด: “...เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก” ไม่มีบุตรคนใดของเยโคนิยาห์ได้นั่งบนพระที่นั่งกษัตริย์เลย เขามีบุตรหลายคนจริงๆ แต่เขาไม่มีบุตรที่ได้ครองราชย์

ข้อ 13-15: “เศรุษบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาปีอูด อาปีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์ อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคาโดก คาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาฮาร์ เอลาฮาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ”

เก้าอี้ที่ถูกลบทิ้งไว้ตั้งแต่อาบิอุดจนถึงยาโคบไม่ได้ถูกเอ่ยถึงที่อื่นเลยในพระคัมภีร์ พวกเขาอยู่ในช่วงเวลาที่ยังจับกันในเรื่อง ยุทธระหว่างภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ ซึ่งต่อเนื่องจากการสิ้นสุดลงของบันทึกสมัยภาคพันธสัญญาเดิม

ข้อ 16: “ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามีนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์”

จงสังเกตความเปลี่ยนแปลงของภาษาตรงนี้ ในลำดับพงศัพธ์ก่อนหน้าทั้งหมดเราได้เห็นว่าพวกผู้ชายให้กำเนิดชายคนอื่นๆ ในพระคำข้อนี้เราอ่านว่า “ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ” – แต่เราไม่ได้เห็นว่าโยเซฟให้กำเนิดบุตรชื่อเยซู! พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงปกป้องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างระมัดระวัง เราอ่านเกี่ยวกับ “โยเซฟ สามีนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์” โยเซฟไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการประสูติของพระเยซู การประสูติของพระองค์ไม่เหมือนกำเนิดของบุคคลใดก่อนหน้านั้นเป็นต้นมา

อย่างไรก็ตาม ลำดับพงศัพธ์ที่มีทิวให้ไว้ก็เป็นลำดับพงศัพธ์ของโยเซฟ ไม่ใช่ของมารีย์ เรื่องนี้ไม่เคยถูกตั้งคำถามโดยเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เลย แม้ว่ามันถูกประกาศอย่างชัดเจนตรงนี้ว่าโยเซฟไม่ใช่บิดาผู้ให้กำเนิดพระเยซู แต่เป็นบิดาทางกฎหมาย มันก็เป็นที่ยอมรับและยอมรับว่าพระเยซูทรงสืบเชื้อสายมาจากดาวิด และมีสิทธิ์โดยชอบตามกฎหมายในพระที่นั่งของดาวิด

“พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์” พระเยซูเป็นชื่อฝ่ายโลกของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พระคริสต์เป็นชื่อที่บ่งบอกถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ “พระคริสต์” ยังสื่อถึงการเจิมตั้งด้วยในระบอบของภาคพันธสัญญาเดิม เหล่าศาสตาศาพยากรณ์, พวกปุโรหิตและ กษัตริย์ทั้งหลาย ได้ถูกเจิมตั้งด้วยน้ำมัน, สัญลักษณ์ที่แสดงถึงของประทานต่างๆฝ่ายวิญญาน ดังนั้นพวกเขาจึงถูกแยกตั้งไว้สำหรับงานต่างๆของพวกเขา พระเยซูทรงเป็นศาสตาศาพยากรณ์, ปุโรหิตและกษัตริย์ – ทั้งสามตำแหน่ง และพระองค์ทรงถูกเจิมตั้งโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ (อสย. 61:1; ยอห์น 3:34)

ข้อ 17: “ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน”

ลำดับพงศัพธ์ที่มีทิวให้ไว้ถูกแบ่งออกเป็นสามกลุ่มๆละสิบสี่ชั่วคน โดยแต่ละกลุ่มอยู่ในยุคสมัยที่โดดเด่น, โดยแต่ละกลุ่มสิ้นสุดลงด้วยเหตุการณ์หนึ่งที่โดดเด่นมากๆ เครื่องช่วยจำดังกล่าวเป็นธรรมเนียมของพวกยิว และช่องว่างที่ใหญ่กว่าที่เราพบตรงนี้ตั้งเยาะก็ถูกพบในลำดับพงศัพธ์บางอันของภาคพันธสัญญาเดิม ยกตัวอย่างเช่น ในเอสรา 7:1-5 หกชั่วคนของปุโรหิตไม่ถูกกล่าวถึง เราสามารถเห็นสิ่งนี้ได้ชัดเจนเมื่อเราเปรียบเทียบพระคำตอนดังกล่าวกับ 1 พงศาวดาร 6:3-15

คุณอาจสังเกตเห็นว่ากลุ่มสุดท้ายของสามกลุ่มที่มีสิบสี่ชั่วคนนี้ดูเหมือนจะมีแค่สิบสามชื่อ โดยมีพระเยซูเป็นชื่อสุดท้าย คำอธิบายสำหรับเรื่องนี้ก็คือว่า ในการให้ลำดับพงศัพธ์เหล่านี้ในข้อ 17 มีทิวนับดาวิดสองหน – นั่นคือ ในฐานะเป็นคนสุดท้ายของสิบสี่ชั่วคนชุดแรกและในฐานะเป็นคนแรกของสิบสี่ชั่วคนชุดที่

สอง ดังนั้นหากเรานับสิบสี่ชั่วคนชุดที่สองให้สิ้นสุดลงที่โยสิยาห์และสิบสี่ชั่วคนชุดที่สามให้เริ่มต้นที่เยโคนิยาห์ เราก็เห็นว่ากลุ่มสุดท้าย รวมถึงอีกสองกลุ่มที่เหลือด้วย มีสิบสี่ชื่อ ซึ่งรวมถึงชื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา, พระเยซูคริสต์

คำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมบอกล่วงหน้าว่าพระเมสสิยาห์จะเป็น “บุตร” ของดาวิด – นั่นคือ แห่งเชื้อสายของดาวิด ลำดับพงศ์พันธุ์ที่ถูกให้ไว้ในตอนต้นของกิตติคุณของมัทธิวพิสูจน์ว่าพระเยซูอยู่ในวงศ์วานนั้นจริงๆ – แต่มันก็ทำมากกว่านั้นอีก ชื่อเยเซแยะยาวเหยียดเหล่านี้ ซึ่งถูกให้ไว้อย่างแม่นยำเที่ยงตรงเปิดเผยแก่นักศึกษาพระคัมภีร์ทั้งหลายที่คุ้นเคยกับข้อพระคำต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมว่าในช่วงระยะเวลาอันยาวนานตั้งแต่พระสัญญาเรื่องเชื้อสายนั้นจนถึงการประสูติของพระเยซู การทรงจัดเตรียมในเรื่องต่างๆของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ดำเนินต่อเนื่องมาโดยตลอด! ตลอดระยะเวลาหลายร้อยปีพระเจ้า ในอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์แห่งพระประสงค์และจุดประสงค์ กำลังจัดเตรียมสำหรับการเสด็จมาของเชื้อสายนั้นที่ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม ทุกคนในลำดับพงศ์พันธุ์ที่ถูกบันทึกไว้นี้ ไม่ว่าจะคนๆนั้นจะเป็นคนชั่วหรือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ก็เป็นตัวเชื่อมในห่วงโซ่แห่งการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า มีสงครามหลายต่อหลายครั้ง, การเปลี่ยนแปลงต่างๆในระดับประชาชาติ, สมัยต่างๆที่อิสราเอลได้ครอบครองในความรุ่งโรจน์และช่วงเวลาต่างๆที่ประชาชาตินั้นปรณินบัติในฐานะทาสในการตกเป็นเชลย แต่แม้เผชิญความยากลำบากต่างๆตลอดหลายศตวรรษ พระเจ้าก็ทรงพิทักษ์รักษาวงศ์วานนั้นที่เชื้อสายนั้นจะเสด็จมา

จากนั้นวันหนึ่ง ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่แทบไม่มีใครรู้จัก พระเจ้าได้ทรงเลือกหญิงสาวคนหนึ่ง, หญิงพรหมจารีคนหนึ่ง, เพื่อให้กำเนิดพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก และพระเจ้าได้ทรงเลือกชายธรรมดาคนหนึ่ง, ช่างไม้คนหนึ่งที่ทำงานหนักแต่ยากจน, เพื่อจัดเตรียมบ้านหลังหนึ่งให้แก่เชื้อสายของอับราฮัม, บุตรของดาวิด ดังนั้นพระเยซู ซึ่งถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และถูกให้กำเนิดโดยมารีย์พรหมจารี จึงได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของช่างไม้ผู้ต่ำต้อยคนหนึ่ง แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้นั้นที่เหล่าศาสตพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมได้เขียนถึง!

มันเป็นข้อเท็จจริงที่น่าสนใจอย่างหนึ่งที่ว่าพวกยิวรวมกันเป็นประชาชาติเดียวบนแผ่นดินโลกที่สามารถสืบทอดประวัติความเป็นมาของตนกลับไปยังบรรพบุรุษคนเดียวได้! ในบันทึกพงศ์พันธุ์ของพระเยซู เราเห็นอำนาจสิทธิ์ขาดและการล้อมพระองค์ลงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เพราะว่าวงศ์วานของพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลายนั้นมีหลายคนที่ไม่ให้เกียรติพระเจ้าเพราะความบาปของพวกเขา พวกยิวภาคภูมิใจยิ่งนักกับบรรพบุรุษของตน แต่พระเจ้าทรงตำหนิความภาคภูมิใจเกินพอดีของพวกเขาโดยทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์, พระเมสสิยาห์ของพวกเขา, มาทางวงศ์วานที่มัทธิวเอย่ชื่อตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเขา

การปฏิสนธิและการประสูติของพระเยซู

ข้อ 18: “เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูชุนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์”

หลังจากได้นำเสนอลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูแล้ว มัทธิวก็นำเสนอภายใต้การทรงนำและการตั้งใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถือกำเนิดมาอย่างไร แน่ใจว่าเราเห็นในพระคำข้อนี้ว่าโยเซฟไม่ใช่บิดาของพระเยซู มารีย์หญิงพรหมจารีเป็นมารดาของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงมีบิดาที่เป็นมนุษย์

มัทธิวไม่ได้เอ่ยถึงคำประกาศนั้นที่ทูตสวรรค์กาเบรียลประกาศแก่มารีย์ และเขาไม่ได้กล่าวถึงการเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งเป็นผู้นำหน้าพระเยซูด้วย ลูกากล่าวถึงทั้งสองเหตุการณ์นั้น (ลูกา 1:26-38, 57-80) มัทธิวเริ่มต้นที่เวลานั้นเมื่อมันเริ่มปรากฏชัดเจนว่ามารีย์จะกลายเป็นมารดาคนหนึ่ง

พระเจ้าในการทรงจัดเตรียมของพระองค์ทรงขัดขวางเรามีให้ทราบมากนักเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของมารีย์มารดาของพระเยซู ประเพณีเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับเธอ, ประเพณีต่างๆที่โรมยกชูเหลือเกิน, โดยทั่วไปแล้วไม่ได้มีค่าอะไรเลยเพราะว่าพวกมันไม่ได้อิงตามข้อเท็จจริงในพระคัมภีร์ เราไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับรูปลักษณะภายนอกของมารีย์ และเราไม่ทราบอะไรเลยด้วยเกี่ยวกับครอบครัวของเธอ ยอห์น 19:25 อ้างอิงถึงน้องสาวของเธอ ลูกา 1:36 บอกเราว่าเธอเป็นญาติของเอลิซาเบธ มารดาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ในกิจการ 1:14 เธอถูกกล่าวถึงท่ามกลางคนเหล่านั้นที่รอคอย “ในการอธิษฐานอ้อนวอน” ก่อนถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น ในการเชื่อฟังต่อคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ในเรื่องอุปนิสัย มารีย์เป็นหญิงที่ยำเกรงพระเจ้าและน่านับถืออย่างไม่ต้องสงสัย จากบันทึกของลูกาเกี่ยวกับเธอ นี้ดูเหมือนจะเป็นความจริงอย่างแน่นอน เธอตื่นตัวที่จะฟังข้อความของพระเจ้า, เชื้อสิ่งทีพระองค์ได้ทรงเปิดเผยแก่เธอ, และเชื่อฟังถ้อยคำต่างๆของพระองค์ ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวชัดเจนมากมายว่ามารีย์เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานยิ่งนักและว่าเธอเป็นผู้ที่ได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งหลาย (ลูกา 1:28, 30) ที่ว่าเธอเป็นคนที่ถ่อมใจและชื่นชมยินดีในเกียรติยศที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่เธอนั้นก็ปรากฏชัดเจนในการที่เธอยอมรับเกียรติยศดังกล่าว (อ่าน ลูกา 1:46-55) เธอใคร่ครวญสิ่งเหล่านี้ที่เกิดขึ้นซึ่งเชื่อมโยงกับบุตรหัวปีของเธอ (ลูกา 2:19) บทเพลงของเธอ ซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระคำตอนที่เพิ่งถูกกล่าวถึงในลูกา 1:46-55 บอกเราว่าเธอคุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเธอชินกับการรับประทานพระวจนะของพระเจ้าเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณ ในความเป็นจริงแล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกเธอให้เป็นมารดาของพระบุตรของพระองค์ เท่านั้นที่พอแล้วสำหรับสิ่งที่เราต้องรู้เกี่ยวกับตัวเธอ!

มารีย์ “เดิมโยเซฟได้คู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว” นี่หมายความว่าเธอได้หมั้นหมายไว้กับเขาแล้ว ในสมัยนั้นมันเป็นธรรมเนียมท่ามกลางพวกยิวที่หญิงสาวคนหนึ่งจะยังอยู่ในบ้านพ่อแม่ของเธอต่อไปอีกสักระยะหนึ่งหลังจากการหมั้นหมายก่อนที่จะมีการแต่งงานและทั้งสองคนมาอยู่ด้วยกันในฐานะสามีภรรยา เราไม่ได้ถูกบอกว่ามีมารีย์และโยเซฟหมั้นกันแล้วนานเท่าใด ณ เวลานี้ แต่เห็นได้ชัดเจนมากกว่าก่อนที่พวกเขาจะมาอยู่ด้วยกันในฐานะสามีภรรยา มารีย์ก็ “มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์”

นี่ไม่ได้บอกเป็นนัยว่ามารีย์กำลังพยายามปิดบังหรือซ่อนสภาพของเธอ พระเจ้าได้ทรงทำให้สถานการณ์นั้นเป็นที่ทราบชัดเจนแก่มารีย์แล้วและเธอได้ยอมรับหน้าที่รับผิดชอบนั้นที่พระองค์ทรงมอบให้แก่

เธอ แต่แม้ว่าพระองค์ทรงเปิดเผยอย่างชัดเจนแก่มารีย์แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น พระองค์ก็ได้ทรงเปิดเผยเรื่องนี้แก่โยเซฟ

ข้อ 19: “แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงจะถอนหมั้นเสียลับๆ”

มันเป็นความจริงเช่นกันที่ว่าเราทราบน้อยมากเกี่ยวกับโยเซฟเท่าที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่ถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เราทราบจากลำดับพงศ์พันธุ์ที่มีชีวิตให้ไว้ว่าโยเซฟสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ แต่ดูเหมือนว่าเขาเป็นชายที่ยากจน เขาประกอบอาชีพเป็นช่างไม้ แต่ตรงนี้เขาถูกประกาศว่าเป็นคนชอบธรรม ซึ่งทำให้เราเชื่อว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและเปี่ยมด้วยเมตตาเช่นกัน จากข้อเท็จจริงต่างๆที่ตามมาในบทที่ 2 เราทราบว่าเขาเป็นชายคนหนึ่งที่ยำเกรงและนับถือพระเจ้า

ในขณะนั้นเองโยเซฟไม่ทราบว่าบิดาของบุตรของมารีย์คือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ภายใต้บัญญัติของยิว สภาพของเขานั้นเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่งและเขามีโทษต้องถูกหินขว้างจนตาย (ลนต. 20:10) หมั้นที่หมั้นหมายแล้วถูกปฏิบัติเหมือนกับหมั้นที่แต่งงานแล้ว (พบญ. 22:23, 24) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ตั้งแต่เวลาที่หมั้นหมายกัน ชายและหญิงคนหนึ่งก็มีพันธะต่อกันแล้วในทางกฎหมาย ด้วยเหตุนี้ การไม่รักษานวลสงวนตัวในส่วนของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจึงถูกมองว่าเป็นการเล่นซู้ และบาปของการเล่นซู้ก็มีโทษประหารชีวิต

แต่โยเซฟ “เป็นคนชอบธรรม” ไม่เต็มใจที่จะประจานมารีย์โดยการให้เธอถูกหินขว้างหรือถูกลงโทษต่อหน้าคนอื่น เพราะเป็นคนชอบธรรมที่ยำเกรงพระเจ้า เขาจึงไม่สามารถรับมารีย์เป็นภรรยาของตนได้ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว แต่เขาก็ไม่เต็มใจที่จะประจานเธอและทำให้เธอขายหน้าต่อธรรมาภิบาลและต่อหน้าคนธรรมดา ดูเหมือนว่าบัญญัติในพระราชบัญญัติ 22:23, 24 ไม่ได้บังคับผู้เป็นสามีให้กล่าวหาภรรยาของตนว่าเล่นซู้และให้เธอถูกหินขว้างจนตาย ดังนั้นโยเซฟจึงตัดสินใจที่จะดำเนินตามทางสายกลาง – นั่นคือ เขาไม่อาจแต่งงานกับเธอได้ แต่เขาก็จะไม่ยกเธอให้แก่คนเหล่านั้นที่จะบังคับใช้กฎหมายเช่นกัน แทนที่จะทำเช่นนั้น เขาจึง “จะถอนหมั้นเสียลับๆ” เขาจะเขียนหนังสือหย่าและให้มันแก่เธอ ดังนั้นเขาก็จะไม่ละเมิดบัญญัติของพระเจ้าและเขาก็จะไม่ประจานเธอให้ได้รับความอับอายและถูกลงโทษด้วย นี่สอดคล้องกับบัญญัติของโมเสสเรื่องการหย่าร้าง (พบญ. 24:1)

ข้อ 20: “แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ตูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ใครจะไม่เห็นใจโยเซฟในช่วงเวลาเช่นนี้เล่า? เขาอนาคิตอยู่บนเตียงของตนในคำคืนที่เสบสนิท โดยคิดถึงสิ่งที่เขาเพิ่งทราบมา – ว่าเจ้าสาวที่หมั้นไว้ของเขาตั้งครรถ์แล้ว และจำไว้ว่าเท่าที่โยเซฟทราบ บุตรคนนี้มีชายอื่นเป็นพ่อ เขาคงมีบ้านแสนสุขไม่ได้แล้ว ความสุขของเขาพังทลายไปหมดแล้ว เขาอนไม่หลับขณะที่เขาเอนกายอยู่บนที่นอนของตนและครุ่นคิดว่าเขาต้องทำอย่างไรต่อไป และเขาต้องทำอะไรโดยที่ตัวเองจะไม่โดนวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงและไม่ทำให้มารีย์ต้องอับอายขายหน้าหรืออาจต้องเสียชีวิต

ขณะที่โยเซฟ “ยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน...” การติดต่อสื่อสารของพระเจ้ากับมนุษย์ผ่านทางความฝันต่างๆก็ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 2:12 ที่พวกนักปราชญ์ได้รับคำเตือนมิให้บอกเฮโรดว่ากุมารพระคริสต์จะถูกพบได้ที่ไหน ในมัทธิว 2:13 โยเซฟได้รับคำเตือนจากพระเจ้าผ่านทางความฝัน และได้รับคำสั่งให้พาพระเยซูและมารีย์เข้าไปในอียิปต์ ในข้อ 19 ของบทเดียวกันนั้นพระเจ้าตรัสแก่โยเซฟอีกครั้งในความฝัน โดยบอกเขาว่ามันปลอดภัยแล้วที่เขาและครอบครัวของเขาจะกลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล ในมัทธิว 27:19 ภรรยาของปีลาตประกาศว่านาง “ทุกข้อใจหลายประการ” ในความฝันที่เกี่ยวข้องกับพระเยซู และเตือนผู้ว่าราชการไม่ให้ไปยุ่งเกี่ยวกับแผนการต่างๆที่ผู้คนปฏิบัติเพื่อต่อต้านพระองค์ ในกิจการ 2:17 เราอ่านเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของโยเอล “คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น”

พวกยิวให้ความสำคัญอย่างมากกับความฝันต่างๆ และความฝันเช่นนั้นมักเชื่อมโยงกับอะไรบางอย่างที่ประกาศถึงการทรงนำของพระเจ้า, บางสิ่งที่แบ่งแยกความฝันเหล่านั้นจากความฝันปกติธรรมดา แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ความฝันทุกครั้งมีข่าวสารจากพระเจ้า แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าแม้กระทั่งในยุคสมัยปัจจุบันพระเจ้าก็ทรงเตือนผู้เชื่อทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้าในความฝันต่างๆ เราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น (2 คร. 5:7) และความฝันเหล่านั้นคงจะเป็นข้อยกเว้นที่เกิดน้อยครั้งมากๆแทนที่จะเป็นกฎ

“...โยเซฟ บุตรดาวิด...” วิธีที่ทูตสวรรค์องค์นั้นพูดกับโยเซฟก็คงเตือนความจำเขาถึงเชื้อสายกษัตริย์ของเขาและสิ่งที่ทุกครอบครัวในวงศ์วานของดาวิดรอคอยมานานแสนนาน – การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ดังนั้นโยเซฟจึงควรเตรียมตัวให้ดีสำหรับคำประกาศที่ทูตสวรรค์องค์นี้กำลังจะประกาศ

“อย่างลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย...” เราได้อภิปรายไปแล้วถึงข้อเท็จจริงที่ว่าในสมัยนั้นคู่ที่หมั้นหมายกันไว้แล้วว่าจะแต่งงานกันก็ถูกถือว่าถูกผูกมัดแก่กันและกันแล้ว ด้วยเหตุนี้ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงกล่าวถึงมารีย์, คู่หมั้นของโยเซฟ ว่าเป็น “ภรรยา” ของเขา โยเซฟจะต้องไม่หย่านางเหมือนที่เขากำลังคิดที่จะกระทำ เขาจะต้องไม่กลัวที่จะเดินหน้าต่อกับแผนการเดิมของเขาที่จะแต่งงานกับเธอ ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า “เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์”

บันทึกของลูกาเกี่ยวกับการปฏิสนธิ

และการประสูติของพระเยซู

“เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง

“เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายว่าอะไร แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียก

ว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย

“ฝ่ายมารีย์ทูลทูลสรรเสริญว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่” ทูลสรรเสริญจึงตอบเธอว่า “พระวิญญานบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า” (ลูกา 1:26-35)

ผมขอบบันทึกที่ให้ไว้โดยลูกา เขาเล่าว่าพระเจ้าทรงใช้กาเบรียลทูลสรรเสริญให้มาประกาศแก่มารีย์ว่า เธอเป็นที่โปรดปรานอย่างยิ่งต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และว่าเธอเป็นผู้ที่ได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งหลายเพราะว่าเธอได้ถูกเลือกสรรเพื่อที่จะให้กำเนิดพระบุตรของพระเจ้าเข้ามาในโลก

มารีย์รู้สึกลำบากใจ – ซึ่งก็เป็นที่น่าใจได้ เธอคุ้นเคยกับบัญญัติของยิว เธอรู้โทษสำหรับหญิงที่หมั้นหมายไว้แล้วซึ่งถูกพบว่าตั้งครรภ์ และเธอยังไม่ได้อยู่ร่วมกับโยเซฟในฐานะภรรยาของเขาเลย ดังนั้นเธอจึงถามคำถามนี้กับทูลสรรเสริญครั้งนี้ว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่” เธอดูเหมือนไม่ได้สงสัยถ้อยคำของทูลสรรเสริญครั้งนี้หรือตั้งคำถามความจริงของสิ่งที่เขาเพิ่งกล่าว เธอแค่ถามว่าเรื่องแบบนั้นจะเกิดขึ้นอย่างไรได้เนื่องจากเธอยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่

กาเบรียลจึงอธิบายแก่มารีย์ว่าการอัศจรรย์นี้จะเกิดขึ้นได้ผ่านทางพระวิญญานบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชของพระเจ้า และว่าบุตรที่จะเกิดมานี้จะเป็นองค์บริสุทธิ์ มีเด็กทารกหลายล้านคนที่เกิดมาบนโลกนี้ และเด็กทารกทุกคนก็ไร้เดียงสาตอนที่เกิดมา แต่มีทารกองค์บริสุทธิ์เพียงผู้เดียวเท่านั้น พระเยซูทรงเป็นมากกว่าผู้ไร้เดียงสา พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงถูกปฏิสนธิในความบริสุทธิ์และพระองค์ทรงเกิดมาเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง

ทูลสรรเสริญกาเบรียลได้อธิบายแก่มารีย์แล้วว่าบุตรของเธอจะ “เป็นใหญ่ ...บุตรของพระเจ้าสูงสุด” เขาอธิบายว่าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดแก่พระองค์และว่าพระองค์จะทรงปกครองเหนือวงศานของยาโคบในอาณาจักรหนึ่งที่ไม่รู้จักสิ้นสุด ดูเหมือนว่ามารีย์ยอมรับถ้อยคำเหล่านี้โดยปราศจากข้อสงสัยใดๆและเมื่อเธอถูกบอกว่าบุตรของเธอจะเป็นพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า เธอก็กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” และทูลสรรเสริญนั้นก็ไปจากเธอ (ลูกา 1:38)

มีคนเยอะมากที่ปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี พวกเขาเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้ในทางวิทยาศาสตร์ที่หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะคลอดบุตรได้ – แต่พวกเขา กำลังคิดในแง่ของธรรมชาติ การไร้ความสามารถของมนุษย์คือโอกาสของพระเจ้าที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า, ว่าพระองค์ทรงไร้ขีดจำกัดและสามารถทำทุกสิ่งได้ “เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” (ลูกา 1:37)

เราต้องเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่เด็ดขาดและไม่อาจโต้แย้งได้ที่ว่าหากพระเยซูไม่ได้เกิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง พระองค์ก็ทรงเป็นลูกนอกสมรส – ซึ่งในกรณีดังกล่าวพระองค์ก็คงช่วยใครให้รอดไม่ได้เลย พระองค์เองก็ต้องการพระผู้ช่วยให้รอดผู้หนึ่ง! มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ใครสักคนจะกล่าวว่าตนเป็นผู้รับใช้คน

หนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ --- และจากนั้นก็ปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี ท่านที่รัก อย่าหลงเลย: คนที่ปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูก็ไม่มีข่าวสารแห่งความรอด!

ข้อ 21: “เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า **เยซู** เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย”

จงสังเกตว่าขณะที่ลูกาบันทึกข่าวสารของกาเบรียลถึงมารีย์ มัทธิวบันทึกข่าวสารที่ทูตสวรรค์องค์นี้ให้แกโยเซฟ

“เธอจะประสูติบุตรชาย...” น่าสนใจที่ทูตสวรรค์องค์นี้ไม่ได้กล่าวแกโยเซฟว่า “เธอจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ท่าน” นั่นเป็นสิ่งที่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เศคาริยาห์ในลูกา 1:13 ตอนที่ประกาศเรื่องกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา: “นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะคลอดบุตรเป็นผู้ชายให้แก่ท่าน และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น” แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวถึงมารีย์แกโยเซฟว่า “เธอจะประสูติบุตรชาย”

“...แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า **เยซู**...” **เยซู**, พระนามบนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, มีความหมายว่า “พระผู้ช่วยให้รอด” พระคริสต์เป็นพระนามของพระองค์ในฐานะพระเจ้า ในฐานะพระเยซู พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเมื่อเกือบสองพันปีที่แล้ว, ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี ในฐานะเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระองค์ทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น, ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระบิดาในทุกสิ่ง

“...เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย” ชื่อ “**เยซู**” (พระเยโฮวาห์ พระผู้ช่วยให้รอด) แสดงออกถึงหน้าที่และพระราชกิจในการช่วยให้รอดของพระเมษโปดกของพระเจ้า ในภาษกรีกการเน้นความสำคัญอยู่ที่ “ท่าน” – คือพระองค์นั่นเอง และไม่ใช่คนอื่น ที่จะช่วยให้รอด “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12) กล่าวอีกนัยหนึ่ง **พระเยซู** ซึ่งไม่อาศัยความช่วยเหลือของมนุษย์เลย จะทรงช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด – เหล่าแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอลในตอนแรก และจากนั้นจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” พระองค์ทรงสามารถที่จะไถ่ได้โดยพระโลหิตของพระองค์ คือคนเหล่านั้นที่จะมาหาพระองค์ “จากทุกตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ” (วิว. 5:9)

ข้อ 22: “**ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสตาศาพยากรณ์ว่า...**”

“**ทั้งนี้เกิดขึ้น**” ถูกเข้าใจโดยอาจารย์สอนพระคัมภีร์บางท่านว่าหมายถึงบางส่วนของข้อความของทูตสวรรค์องค์นั้นถึงโยเซฟ – และภาษาตรงนี้ก็รับรองการตีความนั้นของคำพูดดังกล่าว แต่การอ้างอิงถึงการสำเร็จจริงของข้อพระคัมภีร์, การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์, ไม่ใช่เรื่องผิดปกติในกิตติคุณของมัทธิว เราพบสำนวนเดียวกันในบทที่ 21 ข้อ 4: “เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวาทะที่ตรัสโดยศาสตาศาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า” – และจากนั้นสิ่งที่ศาสตาศาพยากรณ์นั้นกล่าวไว้ก็ถูกให้ไว้ในพระคำข้อต่างๆที่ตามมา ในมัทธิว 26:56 เราอ่านว่า “แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะให้สำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสตาศาพยากรณ์ได้เขียนไว้” ในมาระโก 14:49 พระเยซูเองทรงประกาศว่า “จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์”

ในพระคำข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ หากคำกล่าวที่ว่า “*ทั้งนี้เกิดขึ้น*” จะต้องถูกยกให้เป็นคำพูดของ *ทูตสวรรค์องค์นั้น* นั้นเราก็ควรคิดว่า *ทูตสวรรค์องค์นั้นได้คาดหมายไว้ว่า* “*สิ่งทั้งปวงนี้*” จะเกิดขึ้น เพราะว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เขาหมายถึงนั้นจะเกิดขึ้นในอนาคต อย่างไรก็ตาม มีทิวมักกล่าวถึงแผนการของพระเจ้าที่จะทำให้คำพยากรณ์ทั้งปวงสำเร็จอยู่บ่อยๆ และโดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าถ้อยคำที่เรากำลังพิจารณากันอยู่นี้เป็นถ้อยคำของ *มีทิว* ซึ่งถูกเขียนภายใต้การคล้อยตามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมไม่เชื่อว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวโดย *ทูตสวรรค์องค์นั้น* แต่เป็นถ้อยคำของผู้เขียนมากกว่า ขณะที่ *มีทิว* จดข้อความที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้แก่เขาอยู่นั้น เขาก็เชื่อมโยงเหตุการณ์ต่างๆ ในข้อความของ *ทูตสวรรค์องค์นั้น* กับคำพยากรณ์ต่างๆ ของ *ภาคพันธสัญญาเดิม* และเขียนว่า: “*ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสตพยากรณ์ว่า...*”

คำกรีกที่แปลเป็น “*สำเร็จ*” เป็นคำที่สำคัญ ซึ่งมีความหมายว่า “*ทำให้เต็ม หรือเติมให้เต็ม*” เราพบคำเดียวกันนี้บ่อยครั้งในหนังสือต่างๆ ของ *ภาคพันธสัญญาใหม่* คำๆ นี้ถูกใช้โดยมีความหมายตรงตัว เช่น *ถมหุบเขาให้เต็ม*, *น้ำเข้าเต็มเรือ*, และ *วัตถุอื่นๆ อีกหลายอย่าง* คำเดียวกันนี้ถูกใช้ใน *เชิงเปรียบเทียบ* ในการกล่าวถึงการเต็มล้นด้วยความยินดี, ความชื่นบาน, ความรู้ ฯลฯ เมื่อถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับการทำงานหรือการปฏิบัติหน้าที่ มันก็บอกเป็นนัยถึง *การทำงานเต็มที่* ซึ่งมีความหมายว่า *ทำสิ่งที่กระทำนั้น “ให้สำเร็จครบถ้วนอย่างสมบูรณ์แบบ”*

เราพบคำเดียวกันนี้ในพระคำตอนต่อมาใน *ภาคพันธสัญญาใหม่*: *มีทิว* 1:22; 2:15, 17, 23; 4:14; 8:17; 12:17; 13:35; 21:4; 26:54; 27:9; *มาระโก* 14:49; *ลูกา* 1:20; 4:21; 21:22; 24:44; *ยอห์น* 12:38; 13:18; 15:25; 17:12; 18:9, 32; 19:24, 36; *กิจการ* 1:16; 3:18; 13:27; *ยากอบ* 2:23 เมื่อเราศึกษาข้อพระคำเหล่านี้ เราก็เห็นว่าโดยทั่วไปแล้วพวกมันจะยอมรับเฉพาะ *ความหมายที่เคร่งครัด* ของการสำเร็จจริง โดยบอกเป็นนัยว่าคำพยากรณ์หนึ่งได้ถูกทำให้สำเร็จอย่างแท้จริง, ถูกกระทำให้เป็นจริงอย่างครบถ้วน ไม่มีสักตอนเดียวในพระคำเหล่านี้ต้องการความหมายที่แตกต่างไปจากเดิมพอสมควรซึ่งอาจารย์สอนพระคัมภีร์บางท่านใช้กับคำๆ นี้ บางคนสอนว่ามันไม่จำเป็นที่จะต้องมีความหมายหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง (หรือที่ถูกเปิดเผย) และสอนว่าข้อความหนึ่งที่ทำให้ไว้ใน *ภาคพันธสัญญาใหม่* แค่นี้ทำให้ผู้เขียนคนนั้นนึกถึงพระคำตอนที่อยู่ใน *ภาคพันธสัญญาเดิม* เท่านั้นซึ่งคล้ายคลึงกับสิ่งที่เขาต้องกล่าว อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีนี้จะไม่ผ่านบททดสอบของการศึกษาค้นคว้าอย่างระมัดระวังที่กระทำต่อพระวาทะของพระเจ้าเมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ และสิ่งต่างๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ

ยกตัวอย่างเช่น ใน *มีทิว* 2:13-15 เราเรียนรู้ว่า *โยเซฟ* อยู่ต่อไปในอียิปต์กับ *พระเยซู* และ *มารีย์* ผู้เป็นมารดาของพระองค์ จนกระทั่ง *เฮโรดเสียดิถี* “*เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสตพยากรณ์ว่า* ‘เราจะได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’” นี่เป็นการสำเร็จโดยตรงของคำพยากรณ์ของ *โฮเซยา* 11:1 ที่เราอ่านว่า “*ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์*”

พระคำตอนเหล่านี้จากมัทธิวและโศเซยาให้ภาพประกอบความจริงที่ว่าถ้อยคำที่เป็นคำพยากรณ์มักมีความหมายแฝงที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าที่ปรากฏภายนอก เราทราบว่าเป็นชาวอิสราเอลในทางประชาชาติแล้วเป็นบุตรชายคนหนึ่ง (อพย. 4:22); แต่พระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, ทรงเป็นพระบุตรผู้ยิ่งใหญ่กว่า (ในความเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาโรม 9:4, 5; อีสยาห์ 41:8; 42:1-4; 52:13 ที่ประชาชาติที่เป็นผู้รับใช้และพระบุตรที่เป็นผู้รับใช้ถูกเห็นทั้งคู่)

ในมัทธิว 2:16-18 เราพบการสำเร็จจริงของเยเรมีย์ 31:15 เกี่ยวกับการร่ำไห้และการคร่ำครวญใหญ่โตของ “นางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน” – เวลานั้นเมื่อเฮโรด “ใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา” ดังนั้นในความพยายามอันเสียดสีนี้ที่จะฆ่าพระเยซู (ผู้ได้ประสูติเป็นกษัตริย์ของพวกยิว) กษัตริย์ผู้ชั่วร้ายองค์หนึ่งได้ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริงตามตัวอักษรตามแผนการของพระเจ้า

ไม่ควรมีการบิดเบือนถ้อยคำต่างๆเพื่อที่จะพิสูจน์ประเด็นๆหนึ่ง ทุกถ้อยคำควรถูกยอมรับและถูกตีความโดยมีการอ้างอิงอย่างเคร่งครัดไปยังที่มาและการใช้ การประยุกต์ใช้ที่เคร่งครัดของกฎของการตีความข้อพระคัมภีร์ต่างๆเป็นสิ่งที่สำคัญสุดๆ ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ ความหมายของคำว่า “สำเร็จ” มีความสำคัญสุดๆเพราะว่าคำถามที่เกี่ยวข้องนี้ส่งผลอย่างจริงจังต่อความสัมพันธ์ในด้านคำพยากรณ์ระหว่างข้อพระคำต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่

พญามารมีเล่ห์เหลี่ยม มันยังเป็นศัตรูคู่อาฆาตของพระเจ้า, ของพระคริสต์, และของลูกๆของพระเจ้าด้วย มันรู้ว่าหากมันสามารถทำให้คนสงสัยพระวาระของพระเจ้าได้, หากมันสามารถทำลายความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์ได้, มันก็จะมีเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อทำให้งานชั่วร้ายของมันรุดหน้าไป! แต่มันไม่สามารถทำลายพระวาระของพระเจ้าได้เพราะว่าพระวาระของพระเจ้าปักแน่นอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ (เพลงสดุดี 119:89)

มีหลายตอนในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ข้อความจากภาคพันธสัญญาเดิมถูกยกมาโดยประยุกต์ใช้กับข้อเท็จจริงและความจริงต่างๆของกิตติคุณ และกระนั้นผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่ก็ไม่ได้กล่าวว่าข้อความที่ยกมาเหล่านี้เป็นคำพยากรณ์ต่างๆ เราเห็นตัวอย่างที่ดีอันหนึ่งของเรื่องนี้ในโรม 10:18 ที่ยกข้อความมาจากเพลงสดุดี 19:4 อัครทูตเปาโลเขียนว่า: “ข้าพเจ้าถามว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้วจริงๆ ‘เสียงของพวกเขากระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ’”

เราจะต้องไม่ทักท้วงเอาเองว่าศาสดาพยากรณ์เองมีอยู่ในหัวข้อเสมอคือสิ่งที่ผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่เรียกว่าเป็นการสำเร็จจริงของสิ่งที่ศาสดาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมบอกไว้ล่วงหน้า คำพยากรณ์หลายเรื่องมาก่อนการสำเร็จจริงซึ่งศาสดาพยากรณ์เองก็ดูเหมือนจะนึกไม่ถึงตอนที่เขากล่าวคำพยากรณ์นั้นออกมา และบ่อยครั้งการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าได้ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริงผ่านทางสื่อกลางที่เป็นมนุษย์โดยที่คนๆนั้นไม่รู้ตัวเลยว่าเขากำลังถูกพระเจ้าใช้การอยู่ เราเห็นเรื่องนี้ชัดเจนในยอห์น 19:24 ที่พวกทหารจับสลากว่าใครจะได้เสื้อผ้าของพระเยซู โดยทำให้คำพยากรณ์ของเพลงสดุดี 22:18 สำเร็จจริงโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว

ศาสตพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นกระบอกเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และหลายครั้ง ศาสตพยากรณ์เองก็ไม่ได้นึกถึงการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ที่เขาเอ่ยออกมา แต่พระวิญญูณของพระเจ้านั้น ตรีกรตรองถึงการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้น และในภาคพันธสัญญาใหม่ บุรุษอย่างมัดธีว, ลูกา และคนอื่น ๆ ก็เปิดเผยความหมายของถ้อยคำเหล่านั้นที่ถูกกล่าวหรือถูกเขียนโดยบุรุษเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกแห่ง ภาคพันธสัญญาเดิมที่ไม่ได้เข้าใจเสมอไปว่าพวกเขาถูกกล่าวหรือเขียนอะไร นี่พิสูจน์การตั้งใจด้านถ้อยคำของพระ คัมภีร์อย่างหมดข้อสงสัย

พระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเสมอ ตั้งแต่เริ่มแรกนั้น (แม้ว่าพระเจ้าไม่ทรงมี จุดเริ่มต้น) พระองค์ก็ทรงทราบทุกสิ่งอยู่แล้วทั้งที่ถูกจำกัดในกาลเวลาและนิรันดร์กาล พระองค์ทรงเป็นเรา เป็นผู้ยิ่งใหญ่ นั่น พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และทรงปฏิบัติภารกิจในปัจจุบันกาลนิรันดร์ ด้วยเหตุนี้การตั้งใจต่างๆ ในเวลาต่อมาซึ่งถูกเขียนโดยเหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่จึงอธิบายบันทึกต่างๆ ที่ได้รับการตั้งใจก่อนหน้านี้ ซึ่งถูกเขียนลงไปโดยเหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาเดิม อันเป็นการเปิดโอกาสให้เราเข้าใจคำพยากรณ์ต่างๆ ที่ ถูกกล่าวไว้หลายร้อยปีก่อนหน้านั้นอย่างถ่องแท้

ข้อ 23: “*ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียก นามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา*”

เหล่าผู้รู้บอกเราว่าตามต้นฉบับภาษากรีก (และภาษาฮีบรูเดิมในอิสยาห์ 7:14) ข้อความตรงนี้อ่านว่า “*หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา*”

พระวิญญูณบริสุทธิ์กำลังยกข้อความตรงนี้เป็นคำพยากรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับการประสูติจากหญิง พรหมจารีของพระเมสสิยาห์: “*เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญแก่ท่านเอง ดูเถิด หญิง พรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล*” (อสย. 7:14) ตอนนั้นที่พระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยนี้แก่อิสยาห์ ชนชาติอิสราเอลกำลังเผชิญกับวิกฤตครั้งสำคัญ ทางประวัติศาสตร์ กษัตริย์อาหัสตื่นตกใจกับการรุกรานของเปคาห์และเรซิน (การร่วมมือกันของกษัตริย์แห่ง สมาเรียและกษัตริย์แห่งดามัสกัส) และอิสยาห์ก็กำลังพยายามให้ความมั่นใจแก่อาหัสทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า อาหัสไม่ยอมขอหมายสำคัญจากพระเจ้า

คำพยากรณ์ของอิสยาห์ตรงนี้ก็กล่าวถึงพระเมสสิยาห์อย่างชัดเจน แม้ว่ามันไม่ได้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับ วิธีการเกิดของพระบุตรนั้นก็ตาม (นั่นคือ การประสูติจากหญิงพรหมจารี) หลักๆแล้วมันเกี่ยวข้องกับชื่อที่มัน จะถูกตั้งให้แก่พระบุตรนั้นและเกี่ยวข้องกับการช่วยให้พ้นซึ่งจะมาสู่อิสราเอลเพราะการเสด็จเข้ามาในโลกของ พระคริสต์ ดังนั้น น้ำหนักของคำพยากรณ์นี้จึงถูกให้แก่ชื่อ *อิมมานูเอล* และแก่บุตรที่แท้จริงของดาวิดผู้ซึ่งการ ประสูติของพระองค์นั้นเป็นหมายสำคัญที่แสดงถึงการช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้น

คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ปล่อยให้มนุษย์ตีความหรือนิยามพระนามนั้นซึ่งจะถูกตั้งให้พระบุตร ของพระองค์ พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อเราแล้ว: “...ซึ่งแปลว่า *พระเจ้าทรงอยู่กับเรา*” มีพระคำ ตอนอื่นๆอีกในพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกตีความโดยพระเจ้าเพื่อที่จะไม่มีโอกาสที่มนุษย์จะตีความผิดๆหรือใช้

พระคำตอนเหล่านั้นในทางที่ผิดโดยใส่ความหมายทางศาสนาหลายอย่างเข้าไป เรามาดูข้อพระคำสองสามตอน ดีใหม่ซึ่งถูกตีความตรงที่พวกมันถูกบันทึกไว้เลยในพระวจนะของพระเจ้า?

ในยอห์น 1:41 เราอ่านว่าอันดรูว์ “ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์” (พระคริสต์ – มีความหมายว่า พระเจ้าในกายเนื้อหนัง) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง มิฉะนั้นพระองค์ก็เป็นคนหลอกลวง, พระเมสสิยาห์ตัวปลอม ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงตีความความหมายของพระเมสสิยาห์และทรงบอกเราว่ามันหมายถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

มาระโก 15:22 อธิบายว่าสถานที่ๆพระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนถูกเรียกว่า “กลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ”

ในมาระโก 15:34 ถ้อยคำเหล่านั้นที่พระเยซูทรงร้องออกมาในความเจ็บปวดรวดร้าวบนกลโกธาไม่ได้ถูกปล่อยไว้มนุษย์ตีความ: “พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามาสะบัธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระบุตรของพระองค์จริงๆในช่วงเวลาที่มีดมิตนั้นเพราะว่าพระเยซูกำลังแบกรับความบาปของคนทั้งโลกบนป่าของพระองค์เองและพระองค์ทรงตรึงความบาปนั้นที่กางเขน

อันดรูว์พาเบโตรมาหาพระเยซู และ “และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส” ซึ่งแปลว่าศิลา” (ยอห์น 1:42) นี่ไม่ใช่หินก้อนนั้นที่ “ถูกตัดออกมามีไขด้วยมือ” (ดนล. 2:34, 35), หินก้อนนั้น “ซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย” และพระเจ้าทรงทำให้เป็น “ศิลามุมเอก” แล้ว (1 ปต. 2:7) หิน (ศิลา) นั้น แน่นอนว่าเป็น พระเยซู

ดังนั้นในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ “อิมมานูเอล” โดยการตีความแล้วจึงเป็น พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นมากกว่ามนุษย์ธรรมดา พระองค์ทรงเป็นมนุษย์-พระเจ้า, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง (2 คร. 5:19; ยอห์น 10:30)

ข้อ 24 และ 25: “ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู”

โยเซฟเชื่อและเชื่อฟังข่าวสารของทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขา “ได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา” ผมไม่สงสัยเลยว่าเขาและมารีย์แต่งงานกันพร้อมกับจัดพิธีสมรสตามธรรมเนียมของสมัยนั้น จากนั้นเขาก็รับเธอมาอยู่ที่บ้านของเขาเองซึ่งเป็นที่ๆเธอจะได้รับการปกป้องและการดูแล – แต่จงสังเกตว่า เขา “มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปกป้องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระบุตรของพระเจ้าอย่างอ่อนโยน! จงสังเกตว่าเราไม่ได้ถูกบอกว่ามีมารีย์คลอด “บุตรชายคนหนึ่ง” แต่ว่าเป็น “บุตรชายหัวปี” ของเธอ ความจริงเดียวกันนี้ถูกเน้นย้ำในลูกา 2:7 หากพระเยซูเป็นแค่ “บุตรคนหนึ่ง” ในบุตรหลายคนเหล่านั้นของมารีย์ พระองค์ก็อาจเป็นบุตรคนที่สอง, ที่สามหรือที่ห้าก็ได้ แต่พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นบุตร

หัวปีของเธอ – และต้องประสูติจากหญิงพรหมจารีเพราะว่าเราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าโยเซฟและมารีย์ไม่ได้ร่วมหลับนอนด้วยกันฉันท์สามภรรยาจนกระทั่งหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว! โยเซฟ “มิได้สมสู่กับเธอ” จนกระทั่งหลังจากที่บุตรหัวปีของเธอถูกให้กำเนิดเข้ามาในโลกแล้ว

คำถามที่ถูกลืมบ่งชี้ก็คือ “มารีย์คลอดบุตรคนอื่น ๆ อีกไหมหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว?” ผมเชื่อว่าคำตอบก็คือ *คลอด* ในมัทธิว 13:55, 56 เราอ่านว่า “คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรา มิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน” มารีย์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพระเจ้าในการที่เธอถูกเลือกให้เป็นมารดาของพระเยซู แต่เธอก็เป็นเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ หากเรามองแบบมนุษย์ เธอเกิดมาเหมือนอย่างผู้หญิงคนอื่นๆ ทุกคนเกิดมา, เธอแต่งงานและมีลูกเหมือนอย่างผู้หญิงคนอื่นๆ, และมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องอะไรที่ไร้เหตุผลที่จะคิดว่าเธอมีลูกคนอื่น ๆ อีกกับโยเซฟ – ซึ่งก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่า *พระเยซูทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี* แต่อย่างใด!

มันเสี่ยงไม่ได้ที่พระเยซูจะถูกคนทั่วไปเรียกว่าเป็นบุตรของโยเซฟ – นั่นคือ “คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ?” การติดต่อสื่อสารของพระเจ้ากับโยเซฟและมารีย์ไม่อาจถูกเปิดเผยได้ตอนที่พระเยซูประสูติ แม้แต่มารีย์ซึ่งรู้อย่างแน่นอนว่าโยเซฟไม่ใช่บิดาของบุตรหัวปีของเธอ ก็กล่าวแก่พระเยซูว่า “พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกซัคนัก” (ลูกา 2:48) ลูกา 2:41 กล่าวถึงโยเซฟและมารีย์ว่าเป็น *บิดามารดา* ของพระเยซู ในทางกฎหมายแล้ว นี่ก็คงเป็นความจริง เพราะว่าโยเซฟเป็น *บิดาตามกฎหมาย* ของพระเยซู แต่ว่ามันก็เป็นความจริงในแง่ที่แน่นได้แค่นั้น เพราะว่าความเป็นจริงเรื่องความรอดขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเรื่องการประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารี หากพระเยซูมิได้ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง เหมือนอย่างที่พระคัมภีร์ประกาศ และหากพระเจ้ามิใช่พระบิดาของพระองค์ พระองค์ก็คงเป็นคนลวงโลก, คนโกหก, และคนจอมปลอมที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่โลกเคยรู้จักและพระองค์ก็คงไม่มีฤทธิ์เดชที่จะยกโทษความบาปหรือช่วยใครให้รอดได้สักคนเดียว!

แต่พระเยซูได้ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี *พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า*, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, และทั้งชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์ก็ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่:

การประสูติของพระองค์เป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:35)

ทั้งชีวิตของพระองค์ถูกนำและถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 4:1-11; 12:28; ยอห์น 3:34; ฮบ. 9:14)

ภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกถูกบ่งชี้และถูกรับรองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 ทธ. 3:16; ยอห์น 16:7-11)

พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกถูกสานต่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 14:16; 16:13; รม. 8:9)

ไม่อาจมีคำถามได้เลยถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงเป็นอยู่ร่วมกับพระเจ้าตั้งแต่ตลอดชั่วนิรันดร์ แต่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในขอบเขตแห่งกาลเวลาเมื่อพระองค์ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี เราต้องยอมรับว่าการรับสภาพมนุษย์ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เกิน

ความเข้าใจของมนุษย์ มันเป็นข้อลึกลับที่เราไม่อาจหยั่งถึง *แต่ถึงกระนั้นมันก็เป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่ง* การรับสภาพมนุษย์ ตลอดจนการลบลมทินและการอ่อนน้อมเพื่อได้เสนอทางแก้ปัญหาเรื่องความบาปของมนุษย์ และความรอดจากบาปที่ไม่อาจแก้ได้ด้วยวิธีอื่น ผมไม่สามารถอธิบายเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีได้ ผมไม่สามารถอธิบายเรื่องการรับสภาพมนุษย์ของพระเจ้าได้ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงและผมก็เชื่อเรื่องเหล่านี้เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าสอนเรื่องเหล่านี้

ทุกวันนี้เรายอมรับและใช้สิ่งต่างๆที่เราไม่เข้าใจ – กระนั้นผู้คนมากมายก็ปฏิเสธความเชื่อแบบคริสเตียนเพราะว่าพวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเยซูประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่งได้อย่างไร, หรือโลกิตของชายคนหนึ่งที่ถูกตรึงกางเขนเมื่อสองพันปีก่อนสามารถมีประโยชน์ต่อใครๆได้อย่างไรในปัจจุบัน แต่เมื่อเรายอมรับความจริงเหล่านี้เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าประกาศเรื่องเหล่านี้ และเมื่อเรายอมรับพระเยซูและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์โดยความเชื่อ เราก็ไม่*ขอร้อง*ที่จะเข้าใจเพราะว่าเราแม้แต่ยังอยู่กับการเพลิดเพลิดกับสันติสุขและความพึงพอใจที่มาจากการรู้จักพระองค์ในการได้รับการยกโทษบาป!

บทที่ 2

- 1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม
- 2 ถามว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้ผู้นั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน”
- 3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ว่านวยพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยว่านวยใจไปกับท่านด้วย
- 4 แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด
- 5 เขาทูลท่านว่า “ที่บ้านเบเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า
- 6 ‘บ้านเบเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’ ”
- 7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ่วงถืดถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น
- 8 และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบเลเฮมสั่งว่า “จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถืดถ่วงกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย”
- 9 ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดุเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น
- 10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก
- 11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ
- 12 และพวกนักปราชญ์ได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น
- 13 ครั้นเขาไปแล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย”
- 14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์
- 15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’
- 16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วงถืดนั้น

17 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวาทะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า

18 ‘ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชล ร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว’

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝัน แก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์

20 สั่งว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของ กุมารนั้นตายแล้ว”

21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังแผ่นดินอิสราเอล

22 แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อ ได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี่ยงไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี

23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวาทะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ’

การมาเยือนและการถวายนมัสการของพวกนักปราชญ์

ข้อ 1: “ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเถิด มี พวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม”

“ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย...” หลายร้อยปีก่อนการประสูติของพระเยซู มี คำที่ได้พยากรณ์ว่าพระองค์จะมาเกิดในเบธเลเฮม: “เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดา คนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ตั้งแต่เดิมของท่านมา จากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล” (มีคาห์ 5:2)

โยเซฟและมารีย์ไม่ได้อาศัยอยู่ในเบธเลเฮม พวกเขาอาศัยอยู่ที่แคว้นนาซาเร็ธ (ลูกา 2:4) ดังนั้นทำไม พวกเขาถึงอยู่ในเบธเลเฮมตอนที่มารีย์คลอดบุตรหัวปีของเธอไปแล้ว? คำตอบถูกพบในกิตติคุณของลูกา:

“อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน (นี่เป็นครั้งแรก ที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย) คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด) เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมี ครรภ์ เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตรนางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพัน และวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม” (ลูกา 2:1-7)

การทรงจัดเตรียมของพระเจ้าได้ใช้การกษัตริย์องค์หนึ่งเพื่อนำมารีย์มายังจุดที่พระเยซูจะประสูติตาม คำพยากรณ์ โยเซฟและมารีย์ไม่รู้ว่าการเดินทางของพวกเขาไปยังเบธเลเฮมเป็นการทำให้ถ้อยคำเหล่านั้นที่ถูก กล่าวโดยพวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จจริง แต่พระเจ้าในอำนาจสิทธิขาดของพระองค์ทรงทราบ พระเจ้าทรงมี แผนการหนึ่ง และนรกทั้งสั่นก็ไม่สามารถขัดขวางแผนการที่ถูกระบุไว้แล้วล่วงหน้าของพระองค์ได้

มารีย์ห้องแก็กไถ่ตลอดเต็มที่แล้ว จากมุมมองด้านร่างกาย มันก็สายเกินไปแล้วที่เธอจะต้องเดินทางไกลขนาดนั้น ไม่ว่าจะโดยการเดินเท้าไปหรือขี่ลาไป แต่คำพยากรณ์ของพระเจ้าก็เรียกร้องให้พระบุตรของพระเจ้าประสูติในที่ๆพวกศาสดาพยากรณ์ได้ประกาศไว้ว่าพระองค์จะประสูติ และพระเจ้าทรงจัดการทำให้มารีย์ไปถึงเบธเลเฮมทันเวลาที่คำพยากรณ์จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร

“บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย” ถูกเรียกเช่นนั้นเพื่อที่จะแยกแยะมันจากอีกเมืองหนึ่งที่มีชื่อเหมือนกันในแคว้นกาลิลี (ยชว. 19:15) ซึ่งถูกเรียกว่า “เบธเลเฮมแห่งเศบูลุน” เบธเลเฮมแคว้นยูเดียมีอีกชื่อคือ *เอฟราธาห์* มันตั้งอยู่ทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็มเป็นระยะทางห้าไมล์ มันเป็นที่รู้จักในชื่อ “เมืองของดาวิด” เพราะว่ามันเป็นสถานที่ๆครอบครัวของเขาได้ถือกำเนิดขึ้นมา (นางรูธ 1:1-19)

พระเยซูได้ประสูติ “ในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด” นีกกล่าวถึงเฮโรดมหาราช โอรสของอันติพาเตอร์ (ยิวคนหนึ่งทีสืบเชื้อสายมาจากชาวเอโดม) โดยมีมารดาเป็นคนอาหรับ เฮโรดถูกตั้งให้เป็นกษัตริย์แห่งแคว้นยูเดียเพราะการที่เขาได้หลบหนีไปยังกรุงโรม โดยถูกขับไล่จากตำแหน่งกษัตริย์ของตนโดยอันติโกนส์ผู้อ้างสิทธิ์ในราชบัลลังก์ ชื่อตำแหน่ง (เฮโรด) ได้ถูกมอบให้แก่เขาหลังจากศึกแห่งอักทิอุม และได้รับการรับรองโดยออกตาเวียน เฮโรดพยายามที่จะสถาปนาราชบัลลังก์ของตนให้แข็งแกร่งโดยใช้ความทารุณผิดมนุษยมนาและการฆาตกรรมต่างๆ เขาประหารชีวิตมาเรียมผู้เป็นมเหสีของตนและฆาตกรรมโอรสสองคนของตน คือ อเล็กซานเดอร์และอริสโตบูลัส

ความโหดเหี้ยมของเฮโรดและความรักของเขาที่มีต่อธรรมเนียมของคนต่างชาติทำให้พวกยิวเกลียดชังเขาแบบเข้าไส้ เขาสร้างพระวิหารของพวกยิวขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มและความยิ่งใหญ่ของพระวิหารหลังนี้ก็ไร้ข้อกังขา เขาใจป้ำในเรื่องงานสาธารณะอื่นๆที่โดดเด่น และเขาดูแลประชาชนเป็นอย่างดีในช่วงที่เกิดการกัณดารอาหารอย่างหนัก แต่ไม่มีสิ่งใดเลยในสิ่งเหล่านี้ที่ทำให้พวกเขาเปลี่ยนความคิดของตนเกี่ยวกับเขา ในปีทีสามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลของเขา, ในปีทีเจ็ดสิบแห่งชีวิตของเขา, เขาตายอย่างทุกข์ทรมานห้าวันหลังจากที่เขาได้ฆาตกรรมอันติพาเตอร์บุตรหัวปีของเขา เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่สองของกิตติคุณของมัทธิวได้เกิดขึ้นหลังจากทีเฮโรดเสียชีวิตไม่นาน เขาใช้เวลาช่วงสี่สิบวันสุดท้ายแห่งชีวิตของเขาทีเมืองเยรีโคและทีโรงอาบน้ำเหล่านั้นแห่งคอลลิเรอ (ประวัติศาสตร์ที่ครบถ้วนและน่าสนใจมากๆเกี่ยวกับรัชกาลของเฮโรดมหาราช ถูกพบในหนังสือต่างๆของโจเซฟัสทีบันทึกเรื่องสมัยโบราณ, เล่ม 14 ถึง 17)

“มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม” ข้อความนี้ดูเหมือนจะชี้ไปยังแผ่นดินหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลมากนักจากแคว้นยูเดีย “ทิศตะวันออก” อาจหมายถึง อาระเบีย, เปอร์เซีย, เคลเดีย หรือพาร์เธีย (จงศึกษา ผู้วินิจฉัย 6:3; อีสยาห์ 41:2; 46:11; และกันดารวิถี 23:7)

ในประเทศแถบทิศตะวันออกทั้งหมดในสมัยทีพระเยซูประสูติเคยมี “พวกนักปราชญ์” – คนทีเป็นที่รู้จักกันในชื่อ *มาจิก* (magi) ตามประวัติศาสตร์แล้ว คนเหล่านี้เดิมทีเป็นเผ่าหนึ่งในพวกคนมีเดียผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นปุโรหิตในจักรวรรดิเปอร์เซีย ดาเนียลใช้คำนี้กับพวกนักปราชญ์หรือพวกโหราจารย์ทีตีความความฝันและข้อความต่างๆของพวกเทพเจ้า ในภาคพันธสัญญาใหม่การใช้คำนี้ขยายความรวมถึงทุกคนทีใช้ศาสตร์เวทมนตร์ต่างๆ (อ่าน กิจการ 8:9-11; 13:6; และ 19:19) พวกมาจิกในข้อทีเรากำลังศึกษากันอยู่นี้เห็นได้ชัดทีเป็น

พวกโหราจารย์ทางศาสนาที่ไม่ใช่แบบยิว ซึ่งจากการสังเกตดวงดาว พวกเขานูมานเรื่องการประสูติของ กษัตริย์ยิวผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่ง และพวกเขาได้มาที่เบธเลเฮมเพื่อถวายบังคมแก่พระองค์

กัณดารวิถี 24:17-19 ย่อมเป็นที่รู้จักเป็นอย่างดีแก่พวกโหราจารย์จากทิศตะวันออก:

“ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างไกลๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดิน ออกมาจากยาโคบ และธารพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาลูก หลานของเสท ฝ่ายเอโดมจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดง วิจารณ์แล้ว ผู้หนึ่งที่อยู่ออกมาจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอดตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย”

จงเอาคำพยากรณ์นี้วางเทียบกับถ้อยคำของนักประวัติศาสตร์ ซูโทเนียส (Suetonius) – นั่นคือ “คนในทิศตะวันออกสมัยโบราณเชื่อกันโดยทั่วไปว่าในสมัยนั้นจะมีผู้ที่อยู่ออกมาจากแคว้นยูเดียซึ่งจะปกครอง จักรวรรดิ” ทาซิตัสนักประวัติศาสตร์กล่าวถ้อยคำแทบจะเหมือนกันเลย จงเพิ่มคำพยากรณ์เรื่องเจ็ดสิบสี่ปีคาร์ท ของดาเนียล (ดนล. 9:24-27) เข้ากับข้อความเหล่านี้ และเราก็จะเห็นได้อย่างง่ายดายว่าดาวที่ผิดธรรมดาดวง หนึ่งหรือการปรากฏในท้องฟ้าที่โดดเด่นในสมัยนั้นน่าจะถูกตีความว่าเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งที่วากษัตริย์ และผู้พิชิตที่มนุษย์รอคอยมานานได้ถือกำเนิดแล้ว!

เราไม่มีข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์ที่จะเสนอแนะว่ามี “นักปราชญ์” สามคน ข้อสมมติฐานที่ว่าพวกเขา สามคนก็ว่าจะมาจากสาเหตุที่ว่าพวกเขานำเครื่องบรรณาการสามอย่างมาถวาย – ทองคำ, กายาน และ มดยอบ เครื่องบรรณาการสามอย่างเชื่อกันว่าถูกนำมาโดยนักปราชญ์สามคน ตามประเพณีแล้ว คนเหล่านี้ถูก สันนิษฐานว่าเป็นกษัตริย์สามองค์ด้วย – แต่ก็อีกนั่นแหละ ไม่มีข้อพิสูจน์จากพระคัมภีร์สำหรับข้อสันนิษฐานนี้ เราว่าพระเยซูได้ประสูติ เรายังทราบด้วยว่าพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกได้มาเสาะหาผู้หนึ่งที่เกิดมาเป็น กษัตริย์ของพวกยิว

ข้อ 2: “ถามว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่าน ปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน”

“กษัตริย์องค์นั้น” คือหนึ่งในชื่อเรียกต่างๆแบบพระเจ้าที่ถูกตั้งให้แก่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของ พระเจ้า ในเพลงสดุดี 10:16 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิตย์นิรันดร์...” ใน 1 ทิ โมธี 1:17 อัครทูตเปาโลเขียนว่า “บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจึงมีแก่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรัน ดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิตย์ เอม น”

อย่างไรก็ตาม เราต้องหมายเหตุว่าพระคริสต์ไม่เคยถูกเรียกว่าเป็นกษัตริย์ของคริสตจักร พระองค์มิได้ เสด็จมาเพื่อเป็นกษัตริย์ของคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นศิระษะของคริสตจักร, พระองค์ทรงเป็นรากฐานของค ริสตจักร พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะพูดถึงพระองค์ว่าเป็น กษัตริย์แห่งชีวิตของเรา และมันเป็นความจริงที่ว่าสักวันหนึ่งเราจะครอบครองกับพระองค์ในฐานะจอมกษัตริย์ ของกษัตริย์ทั้งหลายและจอมเจ้านายของเจ้านายทั้งหลาย แต่นั่นก็ไม่เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ ประสูติมาเป็นกษัตริย์ของพวกยิว (กรูณาศึกษามัทธิว 16:18; ฮีบรู 12:22-24; เอเฟซัส 1:22, 23; 5:25-32)

“...เพราะเราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก...” มันทำให้ผมอัศจรรย์ใจที่คนที่ถูกเรียกว่าเป็นครูสอนพระคัมภีร์บางท่านพยายามที่จะอธิบายการปรากฏของดาวดวงนี้โดยประกาศว่าดาวเคราะห์บางดวงเรียงตัวในตำแหน่งที่ผิดปกติธรรมดา ณ เวลานั้น จนทำให้เกิดภาพที่แปลกประหลาดในท้องฟ้า ผมไม่มีความยุ่งยากเลยที่จะเชื่อว่าการปรากฏของดาวดวงนั้นเป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง, เป็นการกระทำกิจของพระเจ้า! ในพระภาคของพระวิญญูณบริสุทธ์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้เสด็จมาปกมารีย์หญิงพรหมจารีและเธอก็ตั้งครรภ์ เพื่อที่จะให้กำเนิดพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสรรค์สิ่งทั้งปวง พระเจ้าองค์เดียวกันนี้จะไม่สามารถนำดาวพิเศษดวงหนึ่งไว้ในท้องฟ้าหรือหากพระองค์ทรงอยากนำพยานักปราชญ์เหล่านั้นให้มาเข้าเฝ้าพระบุตรของพระองค์?

ไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่านี่เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งและไม่ใช่แค่การมารวมตัวกันโดยบังเอิญของดาวเคราะห์ต่างๆซึ่งก่อให้เกิดแสงพิเศษลำหนึ่งในท้องฟ้า มีการอัศจรรย์ต่างๆมากมายเหลือเกินที่เชื่อมโยงกับการประสูติของพระเยซู ผมจึงไม่เห็นเหตุผลที่จะต้องบอกว่าการปรากฏของ “ดาวของพระองค์” เป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้และพยายามอธิบายมันโดยใช้หลักดาราศาสตร์!

มีแนวโน้มที่จะปล่อยให้เหตุการณ์เหล่านี้ไปเลยเถิดหากเราอ่านเรื่องเหล่านี้ ยกตัวอย่างเช่น เราต้องพิจารณาว่าหากนักปราชญ์เหล่านั้นได้เห็นดาวดวงนั้นในคืนนั้นที่พระเยซูประสูติ พวกเขาก็คงไม่สามารถเดินทางมาถึงแคว้นยูเดียได้ในเวลาไม่กี่วัน หากพวกเขามาจากทิศตะวันออกคือไกลถึงบาบิโลน พวกเขาก็คงต้องใช้เวลามากถึงสี่เดือนเลยในการเดินทาง (เราทราบเรื่องนี้จากเอสรา 7:9) หากพวกเขาจากเปอร์เซีย พวกเขาก็ต้องใช้เวลามากกว่านั้นอีก

จากข้อ 16 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ เราจึงสรุปว่าเวลาน่าจะผ่านไปอย่างน้อยหนึ่งปี – บางทีอาจมากกว่าหนึ่งปี – เพราะเราเฝ้าโรดสังฆาเด็กทารกทุกคนที่อายุสองขวบลงมา “ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนสั้น”

หากเราหันไปดูลูกา 2:21-29 เราก็พบเรื่องราวที่เสริมเข้ากับบันทึกของมัทธิว (จำไว้ว่ามัทธิวเขียนเกี่ยวกับกษัตริย์องค์นั้น ขณะที่ลูกาเขียนเกี่ยวกับบุตรมนุษย์) ในลูกา 2:21 เราถูกบอกว่าในวันที่แปดพระเยซูทรงได้เข้าสู่หนัด และหลังจากการชำระตัวของมารีย์ (ซึ่งตามที่กล่าวไว้ในเลวินิตบทที่ 12 คือสี่สิบวัน) มารีย์และโยเซฟพาพระเยซูไปยังพระวิหารเพื่อถวายพระองค์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา

จากนั้นในลูกา 2:39 เราถูกบอกว่า “ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี” อย่างไรก็ตาม สองเหตุการณ์สำคัญในประวัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ถูกผ่านเลยไปในข้อ 39 – (1) การมาเยือนของนักปราชญ์เหล่านั้น และ (2) การหลบหนีเข้าไปในอียิปต์ มัทธิวบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้น ลูกาไม่ได้บันทึกเหตุการณ์เหล่านั้น – ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้เกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้น แต่แค่เพราะว่าเขาไม่ได้รับการดลใจให้เขียนพวกมันต่างหาก

มารีย์และโยเซฟคงกลับไปทีเบธเลเฮมแน่ๆหลังจากที่พวกเขาไปเยือนพระวิหารในเยรูซาเล็ม เพราะว่าเป็นที่นั่นเองที่พวกนักปราชญ์มาเยี่ยมพวกเขา ไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกนักปราชญ์จะมาเยี่ยมพระเยซูก่อนการเดินทาง

ทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าไม่ทันแล้วโยเซฟและมารีย์ก็คงตั้งใจทำให้พระเยซูตกอยู่ในอันตรายโดยการไปยังเมืองที่เฮโรดอยู่ เราควรหมายเหตุเช่นกันว่าหากพวกนักปราชญ์ได้มาเยี่ยมพระองค์และถวายเครื่องบรรณาการของพวกเขาก่อนที่พระองค์ถูกนำมาถวายในพระวิหาร ของถวายของมารีย์ก็คงไม่ใช่แค่กเขาสองตัวเป็นแน่ (ลูกา 2:24) – ของถวายของคนยากจนที่ไม่มีปัญญาถวายมากกว่านั้น (ลนต. 12:6-8)

ข้อความที่ว่าพวกเขากลับไปยังนาซาเร็ธไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขากลับไปทีนั้นในทันที ยกตัวอย่างเช่น กิจการบทที่ 9 บันทึกเรื่องการกลับใจเชื่อของอัครทูตเปาโล และข้อ 26 ของบทนั้นก็กล่าวถึงการที่เขาไปเยือนกรุงเยรูซาเล็ม ดูเผินๆแล้ว เราอาจสรุปได้ว่าเขาไปที่เยรูซาเล็มทันทีหลังจากที่เขากลับใจเชื่อ – แต่ว่าจากกาลาเทีย 1:16-18 เราทราบว่าเวลาผ่านไปสามปีระหว่างเวลาที่เขากลับใจเชื่อและการไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มของเขา

การกลับไปทีนาซาเร็ธของโยเซฟ, มารีและพระกุมารเยซูได้เกิดขึ้นหลังจากการหลบหนีเข้าไปในอียิปต์ และถูกอธิบายในข้อ 22 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้

“...เราได้เห็นดาวของท่าน... เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน” ภาษากรีกตรงนี้มี ความหมายว่า “เรามาเพื่อที่จะถวายบังคม” ซึ่งไม่จำเป็นต้องหมายความว่านมัสการในจิตวิญญาณและความจริง คนเหล่านี้เชื่อว่ากษัตริย์ที่เพิ่งประสูติองค์นี้เป็นกษัตริย์ที่พิเศษมากองค์หนึ่ง, ว่าพระองค์ต้องเกี่ยวข้องกับความเป็นพระเจ้าในแง่ใดแง่หนึ่ง, และว่าพระองค์ได้เสด็จมาโดยการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า พวกเขาคาดหวังให้พระองค์ครอบครอง, ไม่ใช่แค่ในฐานะกษัตริย์ของพวกเขาเท่านั้น, แต่ในฐานะพระมหากษัตริย์ของประชาชนชาติอื่นๆเช่นกัน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมาถวายเครื่องบรรณาการต่างๆแด่พระองค์, เพื่อถวายบังคมแด่พระองค์, ไม่จำเป็นต้องเพื่อนมัสการพระองค์เหมือนอย่างที่เรานมัสการพระองค์ในวันนี้

ข้อ 3: “ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็วุ่นวายพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปกับท่านด้วย”

เฮโรดวุ่นวายใจมากๆเพราะข่าวที่ว่าคู่แข่งคนหนึ่งได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว มงกุฎเริ่มไม่มั่นคงบนศีรษะของเขาแล้ว แน่แน่นอนว่ารัชกาลของเขาเจริญรุ่งเรืองมากพอ แต่ความโหดร้ายทารุณและการฆาตกรรมต่างๆที่เขาได้กระทำเพราะความหวงบัลลังก์ของเขา และมุ่งมั่นที่จะทำทุกวิถีทางที่จะรักษาอำนาจของเขาไว้ ก็เป็นสัญญาณเตือนว่าเขาจะไม่ยอมหยุดเลยที่จะเสาะหาและทำลายกษัตริย์องค์ใหม่นี้ที่เขาเพิ่งได้ยินเกี่ยวกับการประสูติของพระองค์

หลายคนในราชสำนักของเฮโรดเริ่มรู้สึกกลัวและไม่แน่ใจเหมือนกับเฮโรด เพราะว่าหากเขาถูกถอดจากบัลลังก์ พวกเขาก็จะสูญเสียตำแหน่งของตนในราชสำนักของเขา ผู้คนในกรุงเยรูซาเล็ม แม้แต่พวกฟาริสีก็วุ่นวายใจ เพราะว่าพวกเขากลัวการปฏิวัติอีกหนหนึ่ง ในอดีตเฮโรดได้เช่นฆ่าผู้คนไปมากมายเพราะความขี้อิจฉาของเขา, การโลภในอำนาจของเขา, และความกลัวอันไร้เหตุผลของเขาว่าใครสักคนจะชิงบัลลังก์ไปจากเขา

ข้อ 4: “แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อเฮโรดได้ยินว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” ได้ประสูติแล้ว เขาก็เรียกประชุมสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นคณะผู้ปกครองของพวกยิว และเรียกร้องให้พวกเขาบอกตนว่ากษัตริย์องค์นี้จะประสูติที่ไหน สภาซานเฮดรินประกอบด้วยสมาชิกเจ็ดสิบเอ็ดคน พวกปุโรหิตและคนเลวีถูกเรียกตรงหน้าว่าเป็น “บรรดาปุโรหิตใหญ่” และ “พวกธรรมาจารย์ของประชาชน” ประกอบด้วยพวกอาจารย์และผู้ตีความพระราชบัญญัติของพระเจ้า พวกเขา รวมถึง “พวกนักกฎหมาย” ที่ถูกกล่าวถึงในกิตติคุณของลูกาด้วย และ “พวกผู้ใหญ่ของประชาชน” ก็ถูกกล่าวถึงเป็นปกติเช่นกันพร้อมกับคนสองกลุ่มแรกนี้ซึ่งรวมกันเป็นสภาซานเฮดริน (กรูณา สังเกตมัทธิว บทที่ 16:21 และ 26:3-59)

เฮโรดไม่ใช่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเยซูฮาวห์พระเจ้าและการกระทำกิจของพระองค์กับชนชาติอิสราเอลในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม และเขาก็เชื่อว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เขารู้ว่าสภาซานเฮดรินมีสำเนาของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น และรู้ว่าพวกธรรมาจารย์ได้คัดลอกข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นและพวกเขาสอนจากพระราชบัญญัติเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เฮโรดจึงขอข้อมูลจากคนกลุ่มนี้เกี่ยวกับการประสูติของผู้ที่จะบังเกิดเป็นกษัตริย์ของพวกยิว

ข้อ 5 และ 6: “เขาทูลท่านว่า “ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ตั้งนี้ว่า ‘บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’ ”

“...เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ตั้งนี้ว่า” มันช่างย้อนแย้งจริงๆที่ว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์คุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเหลือเกินจนพวกเขาสามารถตอบคำถามของกษัตริย์ได้ทันทีและไม่ลังเลเลยเกี่ยวกับว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจะประสูติที่ไหน – แต่ก็จำพระองค์ไม่ได้เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏจริงๆในการรับใช้ปวงชนของพระองค์! ศาสดาพยากรณ์มีคำที่ได้บอกล่วงหน้าถึงสถานที่ประสูติของจอมกษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลาย, พระองค์ผู้ที่จะมาเป็น “ผู้ปกครองในอิสราเอล” (มีคาห์ 5:2) และคำพยากรณ์นั้นก็ถูกยอมรับและถูกเชื่อโดยพวกผู้นำของประชาชนชาวยิว ศาสดาพยากรณ์คนอื่นๆบอกล่วงหน้าถึงรายละเอียดที่แน่ชัดเกี่ยวกับชีวิตและการรับใช้ของพระเยซู – การประสูติอันต่ำต้อยของพระองค์, การทนทุกข์ของพระองค์, ความถ่อมใจของพระองค์ – แต่ผู้นำพวกเดียวกันนี้ก็ปฏิเสธพระเยซูชวาวนาซาเรธเพราะว่าพระองค์ไม่ได้เป็นพระเมสสิยาห์ในแบบที่พวกเขาคาดหวังไว้ พวกเขายอมรับได้ว่าพระองค์ประสูติในเบธเลเฮม – ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นได้ประกาศไว้แล้ว แต่เมื่อพระองค์ทรงเริ่มการรับใช้ปวงชนของพระองค์และทรงพิสูจน์ตัวตนของพระองค์อย่างชัดเจนแล้วในฐานะพระบุตรของพระเจ้า, ผู้ช่วยให้พ้นที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา, พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์ พวกเขายึดถือตามตัวอักษรของพระราชบัญญัติ พวกเขามี “ความรู้ที่ห้าว” เกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ต่างๆ แต่พวกเขาไม่มี “ความรู้ที่หัวใจ” ที่จำเป็นต่อการรู้จักพระคริสต์ของพระเจ้า ศาสนาได้กลายเป็นรูปแบบภายนอกที่พวกเขาเพิ่มกฎและระเบียบต่างๆเข้าไปจนมันเป็นไปได้ที่จะปฏิบัติตามกฎเหล่านั้น พวกเขาคุ้นเคยกับคำพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมและพวกเขารู้สถานที่ๆพระเมสสิยาห์จะประสูติ – แต่ความมืดบอดแห่งใจของพวกเขาก็ขัดขวางพวกเขาไม่ให้รู้ว่าพระองค์ได้ประสูติแล้ว พวกคนเลี้ยงแกะที่ต่ำต้อย

ได้ยื่นคำประกาศเรื่องการประสูติของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่พวกฟาริสี, พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ไม่ได้ยื่นคำประกาศนั้น

มีคำในคำพยากรณ์ของเขาพูดถึงเบเลเฮมว่า “เป็นหน่วยเล็ก (*“ไม่ใช่เล็กน้อยที่สุด”*) ในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ” ดังนั้นเขาจึงกล่าวถึงครอบครัวต่างๆที่ตระกูลต่างๆในสมัยนั้นถูกแบ่งย่อย (กรณาศึกษาผู้วินิจฉัย 6:15, 1 ซามูเอล 10:19 และ 23:23) มีคำที่ใช้ข้อความนี้เพื่อกล่าวถึงเมืองเล็กๆเมืองหนึ่งในฐานะเป็นที่อยู่อาศัยของครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง – หมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งที่ไม่สำคัญอะไร แต่แน่นอนว่า *“ไม่ใช่เล็กน้อยที่สุด”* เพราะว่าจากหมู่บ้านนั้นจะมีผู้หนึ่งออกมาซึ่งจะเป็นผู้ปกครองในอิสราเอล มีทิวใช้คำที่คนในสมัยของเขาคุ้นเคยมากกว่า – “ผู้ว่าราชการ” (หรือประมุข) ซึ่งหมายถึงผู้หนึ่งที่โดยกำเนิดแล้วดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าของตระกูลใหญ่ๆแห่งอิสราเอลและอาจเป็นตัวแทนของครอบครัวนั้นหรือเมืองนั้นที่พวกเขามาจาก

มีคำที่พูดถึงผู้หนึ่ง “ที่จะเป็นผู้ปกครอง” โดยใช้คำว่า “ผู้ปกครอง” ในความหมายทั่วไป แต่มีทิวใช้คำที่มีความหมายเจาะจงมากกว่าซึ่งจากภาษากรีกแปลได้ว่า *“ผู้เลี้ยงแกะ”* ดังนั้นเขาจึงพูดถึงพระองค์ผู้หนึ่งที่จะ “เลี้ยง” คนชาตินั้นเหมือนผู้เลี้ยงแกะ แน่แน่นอนว่านั่นรวมถึงการปกครองด้วย แต่มันก็รวมถึงการปกป้อง, การเลี้ยงดู, การทรงนำเช่นกัน --- หน้าที่หลายอย่างซึ่งเป็นของผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่ง คำๆนี้ใช้กับพวกกษัตริย์ – ไม่ใช่แค่ในพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ในวรรณกรรมต่างๆของสมัยนั้นด้วย มันถูกใช้หลายครั้งในคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระเยซูทรงเป็นผู้ที่จะเลี้ยงดูชนชาติของพระองค์ผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงนำพวกเขา, เลี้ยงดูพวกเขา, ปกป้องพวกเขา พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี (นอกจากนี้ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านยอห์น 21:16; กิจการ 20:28; 1 เปโตร 5:2; และวิวรณ์ 7:17)

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม การปกครองแบบเมฆบาลของพระเยโฮวาห์และพระเมสสิยาห์ของพระเยโฮวาห์เหนือประชาชนของพระองค์เป็นคำสอนหนึ่งที่ชัดเจนและเห็นได้อย่างชัดเจน มันเป็นคำสอนหนึ่งที่ตรงและอุดมสมบูรณ์ ผมหวังว่าคุณจะอ่านเอเสเคียล บทที่ 34 เนื่องจากเราไม่มีเวลาและพื้นที่ๆจะยกข้อความทั้งหมดมาไว้ในที่นี้ นอกจากนี้จงอ่านเพลงสดุดี 23 ซ้ำๆ ซึ่งเป็นหนึ่งในพระคำตอนที่เป็นที่รักมากที่สุดของพระวาระของพระเจ้า จงอ่านอิสยาห์ 40:11, เอเสเคียล 37:24 และยอห์น 10:11

ผมอยากชี้ให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงเรื่องการใช้ถ้อยคำที่มีทิวยกมาจากมีคำที่ไม่ได้สร้างความเสียหายต่อคำพยากรณ์ของภาคพันธสัญญาเดิมแต่อย่างใดเลย มันไม่ได้บอกว่ามีข้อผิดพลาด แต่แค่ให้ความหมายที่ชัดเจนของคำพยากรณ์นี้เท่านั้น นี่ก็เป็นจริงเช่นกันในหลายๆที่เหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่ยกข้อความมาจากหนังสือต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิม

ข้อ 7 และ 8: “แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ่วงถ่วงถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบเลเฮมสั่งว่า “จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถ่วงถ่วงกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย”

“แล้ว” เป็นคำเชื่อมที่มีทิวใช้บ่อย (ยกตัวอย่างเช่น จงสังเกตมัทธิว 2:16, 3:13, และ 4:1) หลังจากซักถามพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์แล้วว่าพระคริสต์จะบังเกิดที่ไหน และเมื่อถูกบอกว่าเบเลเฮมถูกพยากรณ์ไว้ว่าเป็นสถานที่ประสูติของพระองค์ เฮโรดจึง “เชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ” ต่อหน้าคน

อื่น กษัตริย์อาจดูเหมือนไม่กังวลเกี่ยวกับพระกุมารนี้ที่จะประสูติเป็นกษัตริย์ของพวกเขา นอกจากแสดงให้เห็นความสนใจแบบผ่านๆ ในเหตุการณ์ปัจจุบันเท่านั้น อย่างน้อยเขาคงพยายามปิดซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงของตน เพราะว่าเฮโรดเป็นคนเจ้าเล่ห์ รวมถึงเป็นคนชั่วและโหดร้ายทารุณด้วย แต่ตอนนี้ “เป็นการลับ” – นั่นคือแบบแอบๆ เขาส่งคนไปตามนักปราชญ์เหล่านั้นมาและ “สอบถามเขาอย่างถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น”

นี่ไม่ใช่การสอบถามแบบผ่านๆ เฮโรดสอบถาม “อย่างถ้วนถี่” – นั่นคือ ในลักษณะที่ระมัดระวังและเพียรพยายาม – ว่าดาวดวงนั้นได้ปรากฏก็ไม่งในท้องฟ้า แต่เขาทำเช่นนั้นแบบลับๆ และเงิบๆ เกรงว่าจะมีใครไปโพนทนาว่าเขากังวลเกี่ยวกับพระกุมารนั้น และบิดา, มารดา, และพระกุมารนั้นอาจหลบหนีไปได้ เวลาแห่งการปรากฏของดาวดวงนั้นจะทำให้เขาพอทราบได้ถึงอายุที่แน่ชัดของพระกุมารนั้นและทำให้เขารู้ว่าควรวางแผนอย่างไรดีเพื่อที่จะทำลายกษัตริย์ใหม่องค์นี้ที่อาจมาชิงบัลลังก์ของเขาไปในที่สุด

“และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮม” เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าเฮโรดส่งนักปราชญ์เหล่านั้นไปยังเบธเลเฮมในฐานะผู้แทนของเขา! เขาอาจถูกมองว่าน่าจะไล่พวกนักปราชญ์ไปเสีย เพื่อพยายามที่จะไม่ให้พวกเขาไปติดตามผู้หนึ่งซึ่งในความคิดชั่วๆ ของเฮโรดเป็นภัยคุกคามต่อบัลลังก์ของเขา แต่มันหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เพราะการเป็นคนหน้าซื่อใจคด เขาจึงคะยั้นคะยอพวกเขาให้เดินทางต่อไปยังเบธเลเฮมเพื่อไปตามหาพระกุมารนั้น – แต่เขากำชับทิ้งท้ายด้วยว่า: “เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย”

ในความเป็นจริงแล้ว เฮโรดไม่ได้ตั้งใจที่จะถวายบังคมแด่กษัตริย์องค์ใหม่นี้เลย เขาวางแผนฆาตกรรมอยู่ในใจของตน – แต่ก่อนอื่นเขาปล่อยให้นักเดินทางเหล่านี้ไปตามหาพระกุมารนั้นและจากนั้นค่อยมาบอกเขาว่าจะพบพระกุมารนั้นได้ที่ไหน ดังนั้นโดยการแสดงออกถึงความปรารถนาที่จะนมัสการพระกุมารนั้น เขาจะสำเร็จตามความประสงค์อันชั่วร้ายของเขาโดยลงทุนน้อยมากๆ และอาจมีคนรู้ร้น้อยลงกว่าเดิมด้วยซ้ำ

ข้อ 9: “ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และคูเอิต ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น”

เห็นได้ชัดว่าพวกนักปราชญ์เชื่อคำพูดอันน่าเลื่อมใสของเฮโรด พวกเขาไม่ได้ดูออกถึงภัยอันตรายที่อยู่เบื้องหลังคำขอของเขา และพวกเขาออกเดินทางในทันทีมุ่งสู่เบธเลเฮม

เราอาจถามว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีอยู่ที่ไหน?” พวกเขารู้ว่าพระเยซูจะประสูติในเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดีย และพวกเขาประกาศเรื่องนี้ที่ตนรู้ ซึ่งถูกสนับสนุนโดยคำพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่พวกเขาก็ไม่ได้เดินแม้สักก้าวเดียวมุ่งหน้าสู่สถานที่ประสูติของพระมหากษัตริย์ของพวกเขา! เพราะเหตุใดกัน? ผมเชื่อว่าพระเจ้าในการทรงจัดเตรียมของพระองค์ทรงขัดขวางไม่ให้พวกเขาเดินทางไปกับนักปราชญ์เหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาตกอยู่ในความมืดฝ่าวิญญานและคงจะไปรายงานต่อเฮโรดถึงสถานที่ประสูติของพระกุมารพระคริสต์เป็นแน่ พระเจ้าสามารถตรัสแก่นักปราชญ์เหล่านั้นและพวกเขาจะฟังพระองค์; แต่พวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้ใหญ่คงจะปฏิเสธข่าวสารของพระองค์ ดังนั้นเฉพาะคนต่างดาวเหล่านั้นจากทิศตะวันออกที่ยำเกรงพระเจ้าจึงเดินทางจากพระราชวังของกษัตริย์ไปยังหมู่บ้านเล็กๆ แห่งเบธเลเฮม พระเจ้าทรง

จัดการเช่นนั้น, และด้วยเหตุนี้การทรงจัดเตรียมของพระองค์จึงมีอำนาจมากกว่าความเฉาของพวกผู้นำทางศาสนา

และดาวดวงนั้นได้ “นำหน้าเขาไป...” ดูเหมือนว่าดาวดวงนั้นหายไปชั่วระยะเวลาหนึ่งขณะที่พวกนักปราชญ์อยู่ในวังของเฮโรด และจากนั้นเมื่อพวกเขาออกมาจากวังแล้วและเดินทางต่อไปยังเบธเลเฮม ดาวดวงนั้นก็ปรากฏอีกครั้ง ขณะที่พวกเขาเดินทางไป มันก็นำพวกเขาไปตามทาง โดยนำหน้าพวกเขาเสมอ “จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น”

คราวนี้นั้นดูเหมือนจะชัดเจนพอแล้ว ผมไม่เห็นเหตุผลอันใดที่จะไม่ยอมรับข้อความตรงนี้ ผมเชื่อว่าดาวดวงนั้นเคลื่อนที่นำหน้านักปราชญ์เหล่านั้นจริงๆ โดยนำทางพวกเขาไปยังตำแหน่งนั้นที่พระเยซูอยู่ โดยมาหยุดนิ่งอยู่เหนือสถานที่ที่พระองค์ทรงอาศัยอยู่

ข้อ 10 และ 11: “เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ”

นักปราชญ์พวกนั้น “ได้เห็นดาวนั้นแล้ว” และพวกเขา “ชื่นชมยินดียิ่งนัก” นี้ดูเหมือนจะบ่งบอกเพิ่มเติมว่าดาวดวงนั้นได้หายไปขณะที่นักเดินทางเหล่านี้อยู่ในวังของเฮโรด พอพวกเขาออกเดินทางอีกที การเดินทางนั้นก็คงมีเดจิงหากดาวนั้นไม่ปรากฏขึ้นอีกครั้ง! พวกเขาดีใจที่ดาวนั้นนำทาง และผมก็นึกภาพออกว่าพวกเขา “ชื่นชมยินดียิ่งนัก” จริงๆเมื่อดาวดวงนั้นมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่พระเยซูทรงอยู่ การเดินทางอันยาวไกลของพวกเขาได้สิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาได้พบพระองค์ผู้ที่พวกเขาตามหาแล้ว คือพระองค์ผู้ที่มา “ประสูติเป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

จงสังเกตว่าข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้บอกเราว่าเมื่อพวกนักปราชญ์เข้าไปในบ้านหลังนั้นแล้ว “ก็พบกุมาร (เด็กน้อย) กับนางมารีย์มารดาของพระองค์” นี้ไม่ได้บ่งบอกว่าพระเยซูเป็นทารกน้อยในรางหญ้าตอนที่ผู้มาเยือนเหล่านี้พบพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงน่าจะมีอายุประมาณหนึ่งขวบถึงสองขวบ (เราจะเห็นเรื่องนี้ชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกในข้อ 16) อายุของพระเยซูในขณะนั้นไม่ได้ส่งผลอะไรเลยต่อความรอดของเรา แต่บ่อยครั้งในรูปภาพต่างๆพระองค์ถูกนำเสนอเป็นทารกน้อยในรางหญ้า โดยมีพวกนักปราชญ์และพวกคนเลี้ยงแกะมาห้อมล้อมพระองค์ โดยมารีย์และโยเซฟยืนอยู่ข้างๆอย่างเคารพยำเกรง ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่บอกเราอย่างแน่ชัดว่าพระเยซูอายุเท่าไรตอนที่พวกนักปราชญ์มาเยี่ยมพระองค์ แต่ข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้บอกเราว่าพระองค์ทรงอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ใช่รางหญ้าในคอกสัตว์ และพระองค์ทรงเป็น “เด็กน้อย” ไม่ใช่ทารกน้อยที่ถูกพันด้วยผ้าอ้อม

มันเป็นความจริงที่ว่าตอนที่พระเยซูประสูติ มารีย์เอาผ้าอ้อมพันพระองค์ไว้และวางพระองค์ในรางหญ้า เพราะไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรมนั้น แต่พวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกไม่ได้มาเยือนคอกสัตว์ในคืนนั้น มันคงเป็นไปได้ด้วยที่พวกเขาจะทำเช่นนั้น พวกคนเลี้ยงแกะอยู่ “ในแถบนั้น” ที่พระเยซูประสูติ พวกเขาถูกบอกโดยทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพวกเขาจะ “พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” (ลูกา 2:8-12) แต่พวกนักปราชญ์เดินทางมาจากแดนไกล การเดินทางนั้นกินเวลาอย่างมากและวิธี

การเดินทางก็ช้า ด้วยเหตุนี้มันจึงดูเหมือนเป็นไปไม่ได้เลยที่กษัตริย์องค์ใหม่นี้จะยังเป็นทารกแรกเกิดในราง
หญ้าอยู่เหมือนเดิมตอนที่พวกนักปราชญ์มาพบพระองค์

พวกเขา “จึงกราบถวายนมัสการกษัตริย์นั้น” นี่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขานมัสการพระเยซู
เหมือนกับที่เรานมัสการวันนี้ ในจิตวิญญาณและในความจริง ผมเชื่อว่าพวกเขานมัสการพระเยซูในฐานะ
กษัตริย์ – ใช่แล้วครับ มากกว่ากษัตริย์ปกติธรรมดา เพราะว่าพวกเขาถูกนำพามาหาพระองค์โดยดาวที่ผิด
ธรรมดาดวงนั้นซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเป็นการกระทำกิจของพระเจ้า นี่เป็นมากกว่าการยอมรับบุคคลที่เป็นพลเรือน
หรือการถวายบังคมกษัตริย์ ซึ่งเป็นมารยาทที่แสดงต่อกษัตริย์เป็นปกติ

“แล้วเปิดหีบพันธสัญญาของเขาออกมาถวายแก่กษัตริย์เป็นเครื่องบรรณาการ” ส่วน “ถวาย” ถูกใช้
บ่อยๆในข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในการกล่าวถึงเครื่องบูชาที่ถูกนำมาถวายแด่พระเจ้าโดยผู้นมัสการ
ในภาคพันธสัญญาใหม่ลึ้นี้ถูกพบแค่เจ็ดครั้ง แต่ว่าในแต่ละกรณีมันมีความหมายฝ่ายวิญญาณ โดยกล่าวถึง
ของถวายแด่พระเจ้า เราไม่มีเหตุต้องสงสัยว่าเครื่องบรรณาการเหล่านี้ที่พวกนักปราชญ์นำมาถวายในการ
นมัสการพระกุมารพระคริสต์เป็นของถวายทางศาสนาและไม่ใช่เครื่องบรรณาการจากพวกผู้มีอำนาจฝ่าย
พลเรือนหรือทางการเมือง

“...ทองคำ กายาน และมดยอบ” การมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ต่างๆเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยกระทำกันในสมัยนั้น
โดยที่ไม่มีการถวายของกำนัลต่างๆด้วย (อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 10:1, 2; เพลงสดุดี 72:10, 11, 15; อีสยาห์
60:3-6) ของกำนัลเหล่านี้ที่ถูกนำมาโดยนักปราชญ์เหล่านี้บ่งบอกว่าพวกเขาเป็นคนที่เราเรียกได้ว่ามั่งมี :

ของกำนัลที่เป็นทองคำถูกนำมาถวายเพื่อเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นกษัตริย์ของพระมหา
กษัตริย์องค์นี้ พระองค์ได้ประสูติเพื่อที่จะเป็นจอมกษัตริย์

กายานเป็นสารที่มีกลิ่นหอมซึ่งถูกใช้ในเครื่องบูชา มันได้ถูกถวายเพื่อเป็นเครื่องหมายถึงแสดงถึงความ
เป็นพระเจ้าของกษัตริย์องค์นี้ พระองค์ทรงเป็นมากกว่ากษัตริย์องค์หนึ่ง พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า
องค์หนึ่งซึ่งถูกส่งมาโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

มดยอบ ซึ่งเป็นน้ำหอมที่มีกลิ่นหอมมากๆ ถูกใช้ในน้ำมัน มันถูกถวายแด่พระคริสต์เพื่อชี้ไปยังการทน
ทุกข์ของกษัตริย์องค์นี้

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าของกำนัลที่ถูกนำมาถวายเหล่านี้แสดงออกถึงพระลักษณะต่างๆแบบ
พระเจ้าและแบบมนุษย์ของพระคริสต์ – พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์
ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่พระองค์ได้ประสูติมาเป็นกษัตริย์ของพวกยิว

คนอื่นๆก็เชื่อว่าของกำนัลเหล่านี้เป็นตัวแทนของตำแหน่งหน้าที่สามอย่างของพระเยซู – ศาสดา
พยากรณ์, บุโรหิต และกษัตริย์

ประเพณีลึ้นี้ว่านักปราชญ์เหล่านี้มีจำนวนสามคน และมันถูกเสนอแนะว่าพวกเขาก็เป็นกษัตริย์เองด้วย
รวมถึงเป็นนักปราชญ์เช่นกัน ผมไม่พบข้อพิสูจน์ฝ่ายวิญญาณที่สนับสนุนความเชื่อนี้ และผมไม่เห็นว่าจะ
ต้องคาดเดาสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเปิดเผยแก่เราผ่านทางพระคัมภีร์บริสุทธิ์

ข้อ 12: “และพวกนักปราชญ์ได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปหาเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เตือน” มีความหมายว่า *ถูกพระเจ้าสั่ง* และบ่งบอกถึงการตอบรับของคนๆ หนึ่งที่มีต่อการติดต่อสื่อสารที่มาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเตือน (สั่ง) นักปราชญ์เหล่านี้ผ่านทางความฝันหนึ่ง โดยบอกพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรกลับไปหาเฮโรดเพื่อบอกเขาว่าพระกุมารพระคริสต์จะถูกพบตัวได้ที่ไหน พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างตอนต้นและตอนจบ พระองค์ทรงทราบว่าทำไมเฮโรดถึงอยากรู้ว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ไหน, พระองค์ทรงทราบว่ากษัตริย์จะมีคำสั่งออกไปว่าอะไรและเหตุการณ์น่าเศร้าใดจะเกิดขึ้นต่อจากคำสั่งนั้น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสั่งนักปราชญ์เหล่านั้นไม่ให้กลับไปหาเฮโรดเพื่อบอกข้อมูลที่เขาอยากรู้

“...เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น” คนเหล่านี้เชื่อและเชื่อฟังข่าวสารที่พระเจ้าทรงส่งมาถึงพวกเขาในความฝันนั้น ดูเผินๆนี่เป็นคำกล่าวที่เรียบง่าย – นั่นคือ เมื่อพระเจ้าตรัส พวกเขาเชื่อฟัง แต่อย่าลืมข้อเท็จจริงที่ว่าชายเหล่านี้เป็นคนต่างถิ่นในแคว้นยูเดีย, เป็นผู้มาเยือนในแผ่นดินที่เฮโรดปกครอง เขาได้บอกพวกเขาให้มาบอกข่าวแก่เขาเรื่องกษัตริย์ใหม่องค์นั้น โดยแสร้งทำเป็นว่าเขาจะไปนมัสการพระองค์เช่นกัน แน่ใจว่ามันดูเหมือนเป็นคำขอที่สมเหตุสมผลจากกษัตริย์ผู้นำเสื่อมใสองค์หนึ่ง ยิ่งกว่านั้น หากนักปราชญ์เหล่านี้ถูกจับได้ว่าออกไปนอกประเทศโดยใช้เส้นทางอื่น เฮโรดก็อาจสั่งประหารชีวิตพวกเขาได้ที่ไม่เชื่อฟังตน พวกเขาจะ *ไม่สนใจ* ความฝันนั้นก็ไม่ได้ โดยถือว่าคำสั่งของกษัตริย์สำคัญกว่าข่าวสารแห่งความฝันนั้น แต่พวกเขาก็มิได้เลือกเช่นนั้น พวกเขาใส่ใจฟังคำเตือนในความฝันนั้นและออกไปจากแคว้นยูเดียโดยใช้เส้นทางอื่น – บางทีอาจจ๋อมไปทางด้านทิศใต้ของทะเลตาย ซึ่งเป็นเส้นทางหนึ่งที่จะพาพวกเขาไปไกลจากเฮโรดหลายไมล์ในเวลาสั้นๆ

มี *แต่* มัทธิวที่บันทึกเรื่องการมาเยือนของนักปราชญ์เหล่านั้น และมี *แต่* ลูกาที่บันทึกเรื่องการมาเยือนของพวกเขาเลี้ยงแกะ ดังที่ได้หมายเหตุไว้แล้ว พวกเขาเลี้ยงแกะมาเยี่ยมพระเยซูหลังจากที่พระองค์ประสูติได้ไม่นานและพวกเขาเห็นพระองค์ในฐานะทารกน้อยในรางหญ้า (ลูคา 2:11-16) การมาเยือนของพวกนักปราชญ์เกิดขึ้นต่อมาในภายหลัง – อาจนานกว่าหนึ่งปี มันคงเป็นไปได้ที่จะระบุเวลาที่แน่ชัดตอนที่คนเหล่านี้มาจากทิศตะวันออก โดยนำของกำนัลต่างๆมาถวายกษัตริย์แรกเกิดองค์นี้

ผมเชื่อว่านักปราชญ์เหล่านี้จากทิศตะวันออก ซึ่งเหมือนกับ “ชนชาวนิโนะเวห์” และ “นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้” (มธ. 12:41, 42) จะลุกขึ้นในวันพิพากษาและปรับโทษหลายล้านคนที่มีโอกาสเห็นพระคริสต์มากกว่าที่พวกเขาเคยมี – แต่เป็นผู้ที่ไม่ยอมมาเห็นพระองค์ พวกเขาจะลุกขึ้นและปรับโทษหลายล้านคนที่มีความสว่างที่ชัดเจนกว่าและโอกาสเยอะกว่าที่จะรู้จักพระเมสสิยาห์ – แต่กระนั้นก็ปฏิเสธ *ความสว่างนั้นและชีวิตนั้น* ที่พระองค์ได้ทรงนำลงมาสู่มนุษย์! ทารกน้อยที่ประสูติเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” ได้ถูกกำหนดให้กลายเป็นไม่เพียงกษัตริย์ของ *พวกยิว* เท่านั้น แต่เป็นกษัตริย์ของคนทั้งโลก (เพลงสดุดี 2:6, 8; วา. 11:15)

ในสิบสองข้อแรกของบทนี้เราได้เห็นบุคคลต่างๆที่เป็นตัวแทนของคนสามกลุ่มที่แตกต่างกัน:

1. พวกปุโรหิตใหญ่, พวกธรรมจารย์, พวกผู้ใหญ่, พวกฟาริสี คนเหล่านี้อ้างตัวว่าเป็นผู้ดูแลพระคัมภีร์, พวกเขารู้จักคำพยากรณ์เหล่านั้น, พวกเขาสอนจากพระคัมภีร์บริสุทธิ – แต่พวกเขาไม่เคยยอมรับไว้ในใจของตัวเองเลย คือสิ่งที่พวกเขาพยายามสอนแก่ผู้อื่น

2. กษัตริย์เฮโรด กษัตริย์องค์นี้เป็นคนหน้าซื่อใจคดชั้นหนึ่ง เขาเชื่อสิ่งที่พวกผู้นำทางศาสนาบอกเขาเกี่ยวกับคำพยากรณ์ต่างๆในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับสถานที่ประสูติของกษัตริย์ของพวกยิว – แต่เขาเชื่อด้วยสมอง ไม่ใช่เชื่อด้วยใจของตน เขาอ้างตัวว่ามีความปรารถนาที่จะนมัสการกษัตริย์ใหม่องค์นั้น – แต่ความปรารถนาที่แท้จริงของเขาคือ หาพระกุมารให้พบและฆ่าพระกุมารนั้นเสีย เบื้องหลังฉากหน้าที่เป็นความกรุณาและความน่าเลื่อมใส ใจของเขานั้นชั่วและเจตนาของเขาก็ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่เขากล่าวอ้าง

3. พวกนักปราชญ์ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนกลุ่มที่สามนี้ พวกเขาได้เห็นแสงสว่างของดาวดวงนั้น, พวกเขาจากบ้านและประเทศมา, ทั้งหมดที่พวกเขามี, เพื่อติดตามความสว่างของดาวดวงนั้น พวกเขาได้เดินทางและเสาะหาจนกระทั่งพวกเขาได้พบพระคริสต์!

โอ้ ใช่แล้วครับ – เรายังมีคนกลุ่มแรกอยู่ในปัจจุบัน, พวกปุโรหิต, พวกธรรมจารย์, พวกฟาริสี; แต่เราไม่เรียกพวกเขาด้วยชื่อเหล่านั้นแล้ว เราเรียกพวกเขาว่า “ท่านสาธุคุณ, บาทหลวง, นักศาสนศาสตร์ – พวกดีออกเตอร์ด้านพระราชบัญญัติและอักษรต่างๆ” และชื่ออื่นๆอีกมากมาย แต่พวกเขาก็อยู่สายพันธุ์เดียวกับพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี

เรายังมี “พวกเฮโรด” อีกมากมายด้วย – คนเหล่านั้นที่รับแต่ปาก แต่ไม่ได้เชื่อด้วยใจ พวกเขาให้เกียรติพระเจ้าด้วยริมฝีปากของตน แต่ใจของพวกเขาก็มุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่ตรงข้ามกับที่พวกเขาออกปากยอมรับ

แต่เรายังมี “พวกนักปราชญ์” ในปัจจุบันเช่นกัน – คนเหล่านั้นที่แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าและพบพระองค์! มีคนมากมายที่เป็นแบบนั้น และของกำนัลเหล่านั้นที่พวกเขานำมาถวายก็คือ ชีวิตแห่งการรับใช้, หัวใจที่เปี่ยมด้วยความรัก, ความหนักแน่นมั่นคงในความจริงเหล่านั้นที่เป็นหลักสำคัญแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับหนังสือกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ขอบฟ้ากว้างใหญ่ไพศาลเปิดออกพร้อมกับการเริ่มต้นของงานเขียนเหล่านั้น! มัทธิวและลูกาให้ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูซึ่งชี้ย้อนไปยังอับราฮัม – และไปไกลยิ่งกว่านั้น, ไปถึงสวนเอเดนและอาดัมมนุษย์คนแรก ยอห์นย้อนกลับไปไกลยิ่งกว่าและชี้เข้าไปในอดีตกาลนิรันดร์ – “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” ในตอนต้นของภาคพันธสัญญาใหม่ พวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ประกาศการประสูติของพระบุตรของพระเจ้า โดยประกาศว่าเหตุการณ์นี้ควรค่าแก่การสรรเสริญในสวรรค์สถาน คำประกาศนั้นรวมถึงสิ่งที่มนุษย์ทุกคนอยากได้เช่นกัน – และเป็นสิ่งที่สักวันหนึ่งบรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วทุกคนจะรู้จัก: “สันติภาพบนแผ่นดินโลก, สันถมิตรีแก่มนุษย์ทั้งหลาย!”

การหลบหนีเข้าไปในอียิปต์

ข้อ 13: “ครั้งเขาไปแล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแกโยเซฟในความฝันแล้ว บอกว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย””

พระเจ้าตรัสแก่โยเซฟเหมือนเดิมโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งในความฝัน (อ่านบทที่ 1 ข้อ 20-24 อีกครั้ง) คราวนี้ทูตสวรรค์องค์นี้บอกโยเซฟว่า “จงลุกขึ้นพาครอบครัวมารดาหนีไปประเทศอียิปต์” ภาษากรีกตรงนี้แสดงถึงคำสั่งให้กระทำโดยทันที, การกระทำโดยไม่ล่าช้า สิ่งที่ทูตสวรรค์องค์นี้กล่าวแก่โยเซฟก็คือ “จงลุกขึ้นทันที! อย่ารอจนถึงเช้า แต่จงลุกขึ้นเดี๋ยวนี้!”

อียิปต์เป็นที่หลบภัยที่สะดวกที่สุดสำหรับโยเซฟและครอบครัวเล็กๆของเขา มันอยู่ใกล้ – ห่างไปจากเบธเลเฮมไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณยี่สิบห้าไมล์ ในระยะทางใกล้ๆนั้น พวกเขาสามารถไปถึงพรมแดนได้ และการเดินทางเป็นระยะทางเจ็ดสิบไมล์หรือไกลกว่านั้นอีกก็จะทำให้โยเซฟและมารีย์อยู่ไกลเกินเอื้อมของเฮโรด เพราะแม้ว่าอียิปต์ถูกปกครองโดยโรม มันก็ไม่ได้อยู่ในขอบเขตอำนาจของเฮโรด

มีิวจำนวนมากในอียิปต์ ในสมัยแรกๆประเทศนั้นเคยเป็นที่ลี้ภัยสำหรับผู้หลบหนีจำนวนมากจากแคว้นยูเดีย (กรูมาอ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 11:40 และเยเรมีย์ 43:1-7) ตอนที่เล็กซานเดอร์มหาราชสร้างเมืองอเล็กซานเดรีย เขาก็ยกบางส่วนของเมืองนั้นให้แก่พวกยิวและให้สิทธิพิเศษต่างๆแก่พวกเขา เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบปีก่อนการประสูติของพระคริสต์ วิหารแยกต่างหากหลังหนึ่งได้ถูกสร้างให้พวกยิวที่อยู่ในอียิปต์ ข้อเท็จจริงเหล่านี้ให้การรับรองว่าพวกผู้ปกครองของอียิปต์ในสมัยนั้นตระหนักถึงความสำคัญของพวกยิวในแผ่นดินนั้น ในบทความหนึ่งที่ถูกเขียนประมาณปี ค.ศ. 40 โดย Philo นักปรัชญาและนักประวัติศาสตร์ยิว เราถูกบอกว่าพวกยิวในอียิปต์มีจำนวนประมาณหนึ่งล้านคน ดังนั้นมันจึงดูเหมือนไม่ใช่เรื่องแปลกที่พระเจ้าทรงส่งโยเซฟให้พาพระเยซูและหนีเข้าไปในอียิปต์ เขาจะพบเหล่ามิตรสหายที่นั่น และการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าก็จัดแจงเหตุการณ์เหล่านี้ในชีวิตของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ (นี่ถูกแสดงออกอย่างชัดเจนเป็นพิเศษในข้อ 15 ซึ่งเราจะศึกษาในไม่ช้า)

การศึกษาเรื่องสมัยโบราณของพระคัมภีร์บอกเราว่าหมู่บ้าน Matarea ใกล้กับ Leontopolis เป็นสถานที่ที่วิหารแบบยิวได้ถูกสร้างขึ้น และประวัติศาสตร์พระคัมภีร์และการศึกษาเรื่องสมัยโบราณของพระคัมภีร์ (ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้า) ก็บอกเราว่าโยเซฟ, มารีย์, และพระเยซูเคยอาศัยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งพวกเขากลับไปยังเบธเลเฮม

ข้อ 14 และ 15: “ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพาครอบครัวมารดาไปยังประเทศอียิปต์ และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’”

เราเห็นการรับแรงสุดๆตรงนี้ เห็นได้ชัดว่าโยเซฟไม่เสียเวลาเลยในการเชื่อฟังข่าวสารที่พระเจ้าทรงส่งมาโดยทูตสวรรค์องค์นั้น “เมื่อเขาลุกขึ้น” – น่าจะทันทีที่ข่าวสารนั้นถูกบอกกล่าว – เขาก็รีบพาพระเยซูและมารีย์และเข้าไปในอียิปต์ “ตอนกลางคืน” เราไม่ถูกบอกว่าเป็นตอนกลางคืน แต่อาจเป็นไปได้ว่าเขาออกจากเบธเลเฮมทันทีที่เขาเก็บข้าวของที่จำเป็นสำหรับการเดินทางเสร็จ เขาออกเดินทางโดยอาศัยความมืดช่วยปิดบัง และผมแน่ใจว่าเขาใช้ประโยชน์จากความมืดนั้นเพื่อที่จะอยู่ห่างไกลจากเฮโรดให้มากที่สุดเท่าที่วิธีการเดินทางของเขาจะเอื้ออำนวยก่อนฟ้าสว่าง!

โยเซฟให้ครอบครัวของเขาอยู่ในอียิปต์ต่อไป “จนเฮโรดสิ้นพระชนม์” ตามประวัติศาสตร์ เฮโรด สิ้นชีพในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการครองราชย์ของเขา โดยน่าจะเป็นช่วงที่พระเยซูมีอายุระหว่างสองถึงสี่ปี เราไม่สามารถระบุวันเวลาที่แน่ชัดได้ เราไม่ทราบอายุที่แน่ชัดของพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงถูกพาเข้าไปในอียิปต์ และเราไม่อาจทราบแน่ชัดได้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นนานเท่าใด แต่เมื่อเฮโรดสิ้นชีพ (ด้วยโรคภัยที่น่ารังเกียจ และเจ็บปวดยิ่งนัก) โยเซฟก็สามารถกลับไปยังแคว้นยูเดียพร้อมกับครอบครัวของเขาได้แล้ว “*ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’*”

นี่อ้างอิงไปยังโฮเซยา 11:1 และให้ภาพประกอบความจริงที่ว่าถ้อยคำที่เอ่ยเป็นคำพยากรณ์มักมีความหมายที่ลึกซึ้งมากกว่าที่ปรากฏ ข้อความในโฮเซยากกล่าวถึงชนชาติอิสราเอล ชนชาตินั้นกล่าวในแง่ประชาชาติแล้วเป็นบุตรชายคนหนึ่ง (อพย. 4:22) แต่ความหมายที่ลึกซึ้งกว่าก็กล่าวถึงพระคริสต์, พระบุตรที่ยิ่งใหญ่กว่า, พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า (หากคุณจะศึกษาโรม 9:4,5 และอิสยาห์ 41:8 และเปรียบเทียบข้อพระคำเหล่านั้นกับอิสยาห์ 42:1-4 และ 52:13, 14 คุณก็จะเห็นอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชาติผู้รับใช้และพระบุตรผู้รับใช้)

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเรียกโมเสสให้นำอิสราเอลประชากรของพระองค์ออกมาจากการเป็นทาสของอียิปต์ (อพย. 4:19-23) แต่การสำเร็จจริงอันลึกซึ้งยิ่งกว่าของคำพยากรณ์นี้ก็คือ ตอนที่พระเจ้าทรงเรียกพระเยซูออกมาจากอียิปต์หลังจากการสิ้นชีพของเฮโรด ข้อพระคำในโฮเซยากกล่าวถึงทั้งสองเหตุการณ์ ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านได้เสนอแนะว่าประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลถูกมองว่าเหมือนกับชีวิตของพระเมสสิยาห์ – และมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงให้ความสำคัญแก่ประวัติศาสตร์ของประชาชาติอิสราเอล พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของอับราฮัม, และในพระองค์พระพรที่ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัมก็พบการสำเร็จจริงขั้นสูงสุด: “*แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์*” (กท. 3:16)

กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจถูกหลอก – เต็กเล็ก ๆ ถูกฆ่าตาย

ข้อ 16: “*ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วงถื่นั้น*”

ความกริ้วของเฮโรดไร้ขีดจำกัดเมื่อเขารู้ตัวว่าพวกนักปราชญ์ แทนที่จะนำข้อมูลที่เขาอยากได้มาบอกเขา กลับเมินเขาและกลับบ้านไปทางอื่น! เขาได้วางแผนไว้แล้วอย่างระมัดระวังที่จะทำลายพระกุมารที่ประสูติเป็นกษัตริย์ของพวกยิว ด้วยความช่วยเหลือของพวกนักปราชญ์ในการนำข้อมูลที่เขาอยากได้มาให้เขา แผนการต่างๆ ของเขาก็คงสำเร็จได้โดยง่าย แต่พวกเขากลับไม่นำข้อมูลนั้นมาให้และเพราะเหตุนี้เองแผนการต่างๆ ของเขาจึงล้มเหลว นอกจากนี้เขายังรู้สึกด้วยว่าพวกเขาได้หลอกเขา, เขียดหยามตำแหน่งกษัตริย์ของเขา, และความกริ้วโกรธทั้งสิ้นที่เหล่าผีปีศาจจะสร้างขึ้นได้ก็ระเบิดออกในใจของเขา เขาใช้เหตุผลอะไรไม่เป็น

แล้ว เขากลายเป็นคนบ้าคลั่งในความมุ่งมั่นที่จะทำลายพระกุมารองค์นั้นที่ในจินตนาการของเฮโรดเป็นภัยคุกคามต่อบัลลังก์ของเขา ในความเกลียดชังแบบหน้ามืดตามัวและความโหดร้ายทารุณเขาสั่งเหล่ามือสังหารของเขาให้ออกไปก่ออาชญากรรมหนึ่งที่ยังคงทิ้งรอยเปื้อนสีดำไว้บนประวัติศาสตร์มนุษยชาติ! เขาส่งเหล่าสมุนของเขาออกไปพร้อมกับคำสั่งให้ฆ่า “เด็กทั้งหมด...ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา”

เราสังเกตเห็นว่าคำสั่งของเฮโรดรวมถึงไม่เพียงแต่เด็กๆชาวบ้านเบธเลเฮมทุกคนเท่านั้น แต่เด็กๆใน “ที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น” ด้วย เขาตั้งใจที่จะกำจัดให้ถ้วนน้ เขาคงคำนวณเวลาค่ำๆที่ดาวดวงนั้นปรากฏไว้แล้ว และจากตรงนั้นเขาก็ชี้ชัดว่าพระกุมารที่เขาตามหานั้นจะอายุระหว่างแรกเกิดจนถึงสองปี โดยการรวมเด็กทุกคนที่อายุจนถึงสองปี เขาก็ไม่น่าจะพลาดการทำลายผู้หนึ่งที่เขารู้จักชื่อ

แต่เฮโรดคำนวณโดยไม่คิดถึงการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! กษัตริย์รู้สึกลัวว่าตน “ถูกหลอก” โดยพวกนักปราชญ์เมื่อเขาเห็นว่าคนเหล่านั้นได้กลับบ้านไปโดยใช้เส้นทางที่ไม่ได้พาพวกเขากลับไปยังพระราชวังของเขา อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ได้ถูกหลอกโดยนักปราชญ์เหล่านั้น เขาถูกหลอก (“เยาะเย้ย”) โดยพระองค์ผู้ทรงพระปัญญามากกว่า, พระเยซูคริสต์พระเจ้า “พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น” (เพลงสดุดี 2:4) พระเจ้าทรงทำลายแผนการของคนเจ้าอุบายเพื่อที่ว่ามือของพวกเขาจะไม่สามารถกระทำการที่พวกเขาวางแผนต่อผู้คนชอบธรรมได้ พระองค์ “ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน” (โยบ 5:12, 13) พระกุมารที่ประสูติเป็นกษัตริย์ของพวกเขาจะสิ้นพระชนม์, พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อที่จะตาย; แต่พระองค์จะไม่ทรงยอมตายด้วยน้ำมือของเหล่ามือสังหารของเฮโรด! เมื่อถึงเวลาที่กำหนดในแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์จะทรงสละวางชีวิตของพระองค์ จนกว่าเวลานั้นได้มาถึง แม้ขุมพลังทั้งหมดของนรกยกทัพมาต่อสู้อุบัติ พระองค์ พระองค์ก็จะเดินหน้ามุ่งสู่กลโกธาต่อไปอย่างหนักแน่น จนกว่าจะถึงเวลานั้นที่กำหนดไว้ที่พระองค์จะทรงประกาศว่า “สำเร็จแล้ว!” ไม่มีอำนาจใด, ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่สักเพียงใด, สามารถทำลายพระองค์ได้ เฮโรดสั่งฆ่าเด็กทุกคนที่อายุสองขวบลงมาซึ่งหาพบได้ในเบธเลเฮมหรือที่ใกล้เคียง – แต่แม้ขณะที่เหล่าสมุนของเขาได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเขาแล้วนั้น พระกุมารบริสุทธิ์องค์นั้นที่เขาคิดว่าน่าจะถูกลบไปแล้วก็อยู่ปลอดภัยดีในอียิปต์ ภายใต้การปกป้องของพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์

การสังหารหมู่เช่นนั้นไม่จำเป็นเลยตั้งแต่แรกแล้ว เหล่าข้าราชการของกษัตริย์น่าจะรู้ได้ว่าพวกนักปราชญ์ไปที่ไหน, บ้านที่พวกเขาไปเยือน พระกุมารคงถูกหาตัวพบไปแล้วหากพระองค์ไม่ถูกส่งเข้าไปอยู่อย่างปลอดภัยในอียิปต์แล้ว แต่เฮโรดโมโหเหลือเกินเพราะการกระทำของพวกนักปราชญ์จนเขาใช้เหตุผลไม่เป็น; และเพื่อที่จะแน่ใจว่าเขาได้ทำลายผู้ที่เขาหวังที่จะทำลายแล้ว เขาจึงสั่งฆ่าเด็กทารกทุกคนที่อายุเท่านั้น

ในอพยพ 1:15, 16 กษัตริย์แห่งอียิปต์สั่งฆ่าเด็กทารกเพศชายทุกคนที่เกิดแก่พวกคนอิสราเอล เราไม่ถูกบอกว่าเฮโรดมีการแยกแยะเช่นนั้นหรือไม่ เส้นทางสู่บัลลังก์ของเขาเปราะเปื้อนไปด้วยโลหิต และการครองราชย์ทั้งหมดของเขาก็มีลักษณะเฉพาะตัวเป็นความโหดร้ายทารุณและความชั่ว แน่แน่นอนว่าชายคนหนึ่งที่ยอมสังหารชีวิตภรรยาของตัวเองและฆ่าพวกลูกชายของตัวเองคงไม่ลังเลที่จะออกคำสั่งอันป่าเถื่อนให้เขฆ่าพวกเด็กทารก ในความมุ่งมั่นของเขาที่จะทำลายผู้หนึ่งในอนาคตอาจมาชิงบัลลังก์ที่เฮโรดครองอยู่ในขณะนี้

คำบัญชาของเขาให้สังหารหมู่จึงมีเจตนาที่จะไม่ให้มีเด็กคนใดมีชีวิตรอดอยู่ในพื้นที่โดยรอบเบธเลเฮมเลยหากเด็กคนนั้นอายุต่ำกว่าสองขวบลงมา

แต่พระเจ้าทรงปกป้องพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ – และพระองค์จะทรงปกป้องลูกของพระองค์ทุกคนที่จะยอมไว้วางใจพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วว่าจะไม่ละทิ้งเราหรือทอดทิ้งเราเลย “เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’” (ฮบ. 13:5, 6) ผมไม่ใช่คนที่ยอมแพ้ให้แก่วิบัติชะตา แต่ผมเชื่ออย่างสุดใจว่าลูกของพระเจ้าไม่มีวันถูกทำลายได้จนกว่าพระเจ้าทรงเสร็จกิจกับเขาแล้วบนแผ่นดินโลก ผมเชื่อมั่นว่าคริสเตียนไม่สามารถถูกทำลายได้โดยพญามารและชุมพลทั้งหมดแห่งนรกรวมกันจนกว่าพระเจ้าทรงประกาศว่างานของคริสเตียนบนแผ่นดินโลกถูกทำเสร็จแล้ว

ข้อ 17 และ 18: “ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวาทะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามมาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว’”

ตรงนี้และในมัทธิว 27:9 เราอ่านว่า “ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวาทะโดย...” ในตัวอย่างอื่น ๆ ทั้งหมดในมัทธิว ผู้เขียนท่านนั้นกล่าวว่า “เพื่อที่จะสำเร็จ...” ผมเชื่อในการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ ผมเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสแก่มัทธิวและเขาจดข้อความที่พระเจ้าประทานแก่เขาโดยพระวิญญาณ ด้วยเหตุนี้แม้ว่ามันเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อมโยงการทรงจัดเตรียมของพระเจ้ากับการกระทำที่โหดร้ายป่าเถื่อนเช่นการฆ่าเด็ก ๆ เหล่านี้ของเฮโรดหรือการจงใจทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเพื่อเงินสามสิบบเหรียญ อำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าก็ทราบว่าการกระทำเหล่านี้จะเกิดขึ้นจริงเหมือนกับที่เหล่าศาสดาพยากรณ์ได้พยากรณ์ไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น ทั้งเฮโรดและยูดาสได้กระทำการที่พวกเขาได้กระทำจากเจตจำนงเสรีของพวกเขาเอง แต่การกระทำของพวกเขา ก็เป็นการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จอยู่ดี

“ตามพระวาทะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์” อ้างอิงถึงเยเรมีย์ 31:15: “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ได้ยินเสียงในรามมา เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว” คำพยากรณ์ในเยเรมีย์พรรณนาถึงการจากไปอันน่าเศร้าของลูกหลานของอิสราเอลเมื่อพวกเขาถูกจับไปเป็นเชลยหลังจากที่เบรูซาดานพิชิตกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกเขาเหล่านั้นถูกจับมารวมกันที่รามมาห์ และศาสดาพยากรณ์เยเรมีย์ก็ถูกล่ามโซ่อยู่ในขณะนั้น ที่รามมาห์นี้เองที่ผู้พิชิตเหล่านั้นตัดสินใจฆ่าคนเหล่านั้นที่ได้หนีพ้นการถูกทำลายของกรุงนั้นมาได้ (ยรม. 40:1) พวกเขาขึ้นสูงถูกประหารชีวิตไปแล้ว, เหล่าโอรสของกษัตริย์ถูกฆ่าตายขณะที่กษัตริย์มองดู, จากนั้นดวงตาของกษัตริย์ก็ถูกทำให้บอดไปและประชาชนเหล่านั้นถูกต้อนให้อยู่เป็นกลุ่มที่รามมาห์ จากสถานที่นั้นเองที่พวกเขาต้องเริ่มการเดินทางอันแสนเจ็บปวดและน่าเศร้าในไซตรวนเพื่อที่จะกลายเป็นทาสภายใต้กษัตริย์องค์หนึ่งที่ชั่วร้ายและทารุณ พวกเขาจะต้องทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขารัก และความปวดร้าวของจิตใจในมอยามเช่นนั้นก็ถูกแสดงออกในข้อความนั้นที่เพิ่งถูกยกมาจากเยเรมีย์

“*ราม่า*” (ราม่าห์) เป็นเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเยรูซาเล็มประมาณหกไมล์ มันอยู่ใกล้เบธเอลและอยู่ห่างจากเบธเลเฮมประมาณสิบไมล์ ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าราม่าห์เป็นสถานที่เดียวกันกับอาริมาเธีย ซึ่งถูกพูดถึงในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าเป็นบ้านของโยเซฟ ชายผู้ฝังพระศพของพระเยซูไว้ในอุโมงค์ฝังศพอันใหม่ของเขาเอง (มธ. 27:57) ราม่าห์เป็นเมืองที่ซามูเอลเกิด, เป็นที่ๆเขาเคยอาศัยอยู่, สิ้นชีพ, และถูกฝังศพ (1 ซมอ. 1:19; 2:11; 8:4; 19:18; 25:1) ซามูเอลถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์ที่ราม่าห์นี้เช่นกัน (กรณอ่าน 1 ซามูเอล บทที่ 8, 9, และ 10 สำหรับเรื่องราวแบบละเอียด) ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นเมืองที่มีป้อมปราการแข็งแรงมากๆ แต่ป้อมปราการเหล่านั้นไม่หลงเหลืออยู่เลยในปัจจุบันและที่เราอาจพบได้ตอนนี้ก็คือ มัสยิดแบบมุสลิมที่อยู่ในสภาพปรักหักพังซึ่งเดิมทีเคยเป็นคริสตจักรแบบคริสเตียนแห่งหนึ่ง มันถูกสร้างเหนืออุโมงค์ฝังศพของเหล่าศาสตาศาพยากรรม ในเมืองนี้ซึ่งแต่ก่อนเคยเป็นสถานที่ๆสวยงามมากๆแห่งหนึ่ง ปัจจุบันมีที่อาศัยที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างลวกๆอยู่เพียงไม่กี่แห่งเท่านั้น

“*นางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม...*” เยเรมีย์ใช้คำพูดเปรียบเปรยอันงดงามมากๆตรงนี้ในการแสดงภาพของแม่คนหนึ่งซึ่งร้องไห้เพราะลูกๆของเธอ – นั่นคือ นางราเชลที่ร้องไห้เพราะตระกูลเบนยามิน ราม่าห์เป็นของตระกูลเบนยามิน นางราเชลเป็นมารดาของเบนยามิน นางเสียชีวิตตอนที่คลอดเขาและถูกฝังไว้ใกล้กับเบธเลเฮม (กรณอ่านปฐมกาล 35:16-19) ผมได้ไปเยือนอุโมงค์ฝังศพของนางราเชลตอนที่ผมไปทัวร์ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และเหล่าผู้รู้ส่วนใหญ่ก็เห็นพ้องตรงกันว่ามันเป็นสถานที่ฝังศพของนางราเชลจริงๆ คือภรรยาผู้เป็นที่รักของยาโคบและเป็นมารดาของโยเซฟและเบนยามิน

เยเรมีย์แสดงภาพนางราเชลผู้เป็นแม่ซึ่งร้องไห้เพราะประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า, ร้องไห้ให้กับหายนะอันน่ากลัวที่ได้มาสู่พวกเขาและแผ่นดินของพวกเขาเมื่อพวกเขาถูกกวาดต้อนให้ไปเป็นทาส ไม่มีคำพูดเปรียบเปรยอื่นใดอีกแล้วที่สามารถแสดงภาพความโศกเศร้า, ความเจ็บปวดและความปวดร้าวอันขมขื่นของจิตใจและร่างกายของชนชาติอิสราเอลในสมัยของเยเรมีย์ได้มากไปกว่านี้ และแน่นอนว่าภาษาเดียวกันนี้ก็แสดงภาพความปวดร้าวที่ท่วมทับเบธเลเฮมและพื้นที่โดยรอบเมื่อเฮโรดสั่งฆ่าเด็กๆที่นั่น! ในการยกคำพูดมาจากเยเรมีย์ มัทธิวกี้ก็แสดงภาพความโศกเศร้าของนางราเชลที่ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นอีกครั้งเพราะการสังหารเด็กทารกเหล่านั้นในเบธเลเฮมอย่างไร้เหตุผล!

การสิ้นชีพของเฮโรด

ข้อ 19 และ 20: “*ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ตูเถิต ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์สั่งว่า “จงลุกขึ้นพาบุตรกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของบุตรนั้นตายแล้ว”*”

เราถูกบอกอีกครั้งว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่โยเซฟโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งในความฝันหนึ่ง เมื่อองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงส่งโยเซฟเข้าไปในอียิปต์เพื่อพาพระเยซูไปให้พ้นเอื้อมมือของเฮโรด พระองค์ก็ทรงบอกเขาว่า “*คอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า*” (ข้อ 13) ดังนั้น “*ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว*” ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็ปรากฏแก่โยเซฟอีกครั้ง

โจเซฟผู้เป็นนักประวัติศาสตร์เขียนไว้ว่าเฮโรดคนอธรรมผู้นำสังเวชได้สิ้นชีพเพราะโรคอันน่ารังเกียจ และสร้างความเจ็บปวดเป็นอันมาก ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลของเขา จากนั้นอาณาจักรของเขาถูกแบ่งออก ระหว่างโอรสสามคนของเขา *อารเคลาอัล*ได้ครอบครองแคว้นยูเดีย, *อิดูเมอา*และ*สะมาเรีย* *อันทิพา*ได้ครอบครองแคว้นกาลิลีและเปเรอา *ฟิลิป*ได้ครอบครองดินแดนทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งรวมถึงอิทุเรียและแคว้นตราโคนิติสด้วย โอรสเหล่านี้แต่ละคนก็ถูกเรียกว่า “เฮโรด” เช่นกัน และพวกเขาเป็นคนที่ถูกกล่าวถึงบ่อยๆในภาคพันธสัญญาใหม่ในช่วงการรับใช้แรกของพระเยซูและในระหว่างการรับใช้ของพวกอัครทูต

“จงลุกขึ้น...มายังแผ่นดินอิสราเอล...” นี่เป็นที่เดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ที่เราร่วมกันเกี่ยวกับ “แผ่นดินอิสราเอล” เราอ่านเกี่ยวกับ “เมืองต่างๆในอิสราเอล” (มธ. 10:23) แต่ไม่ใช่แผ่นดินอิสราเอล ซึ่งหมายถึงทั้งประเทศนั้นซึ่งแคว้นยูเดียเป็นส่วนหนึ่งของมัน (แคว้นยูเดีย ซึ่งอยู่ในเขตแดนตอนใต้ของอิสราเอล จะต้องถูกแยกแยะจากแคว้นกาลิลี, แคว้นสะมาเรีย และแคว้นเปเรอา) ในหนังสือกิจการ แผ่นดินแห่งแคว้นยูเดียบ่งบอกถึงแผ่นดินอิสราเอลทั้งหมด

ทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งโยเซฟให้พา “*กุมาร (เด็กเล็ก) กับมารดาของพระองค์*” และกลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล “*เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว*” คนเหล่านั้นที่จงจะเอาชีวิตของพระเยซู น่าจะหมายถึงเฮโรดและอันทิพาเทอร์โอรสของเขา โอรสผู้นี้มีจิตใจโหดเหี้ยม, ไร้หัวใจ, และชอบทำให้โลหิตตกพอกๆกับบิดาของเขา และเฮโรดได้สั่งฆ่าโอรสผู้นี้ไม่กี่เดือนก่อนที่ตัวเขาเองก็สิ้นชีพเช่นกัน

ข้อ 21 และ 22: “*โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาอัลครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี้ยวไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี*”

อีกครั้งที่โยเซฟเชื่อฟังข่าวสารที่ทูตสวรรค์องค์นั้นนำมาให้ เขาพาพระเยซูและมารีย์และกลับไปยังแผ่นดินเกิดของประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า แต่พอไปถึงที่นั่นแล้วเขาก็ทราบข่าวว่าโอรสของเฮโรดคืออารเคลาอัลกำลังครองราชย์อยู่ในแคว้นยูเดีย เขาก็ “*จะไปที่นั่นก็กลัว*”

อารเคลาอัลเป็นกษัตริย์แบบเดียวกับที่บิดาของเขาเคยเป็น เขาโหดเหี้ยม, ชั่วร้ายและกระหายเลือด ประวัติศาสตร์บันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าในเทศกาลปีศาจครั้งหนึ่งเขาตัดสินใจให้คนสามพันคนต้องถูกประหารชีวิตและสั่งฆ่าพวกเขาในพระวิหารและบริเวณพระวิหาร อาชญากรรมต่างๆของชายผู้นี้ที่กระทำต่อมนุษยชาติก็โดดเด่นเสียจนในปีที่เก้าแห่งการครองราชย์ของเขาออกัสตัสคนโรมเนอร์เทศเขาให้ไปอยู่ที่กอล (Gaul) ซึ่งเป็นที่ๆเขาสิ้นชีพ

เราพอเข้าใจได้ว่าโยเซฟซึ่งรู้จักอุปนิสัยของกษัตริย์ใหม่องค์นี้โดยไม่ต้องสงสัย กลัวว่าพระเยซูยังตกอยู่ในอันตรายเหมือนเดิม ดังนั้น “*เมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี้ยวไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี*” (หรือ “*เข้าไปในประเทศแห่งกาลิลี*”) ในขณะที่นั่น แผ่นดินปาเลสไตน์ถูกแบ่งออกเป็นสามส่วน: กาลิลีทางตอนเหนือ, สะมาเรียในตอนกลาง, และยูเดียทางตอนใต้ กาลิลีถูกปกครองโดยเฮโรดอันทิพาสผู้ซึ่งเมื่อเทียบกับเฮโรดคนอื่นๆที่เหลือแล้ว มีอุปนิสัยที่ไม่รุนแรง; และในอาณาจักรของเขาโยเซฟได้พบความปลอดภัยสำหรับ

กุมารเยซูและมารดาของพระองค์ เราได้อ่านเกี่ยวกับเฮโรดอันติพาสในการเชื่อมโยงกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และการรับใช้ปวงชนของพระเยซู (อ่าน มธ. 14:1-14)

เฮโรดมหาราชมีมเหสีสิบคนและโอรสติดามากมาย ด้วยเหตุนี้ชื่อเดียวกันเหล่านั้นจึงปรากฏซ้ำบ่อยๆ เฮโรดฟีลิปได้สมรสกับหลานสาวของเขา คือ เฮโรเดียส และนางทิ้งเขาไปแต่งงานกับเฮโรดอันติพาส ธิดาของฟีลิปอีกคนหนึ่งกับนางเฮโรเดียสคือ สะโลเมหญิงนักเต้นคนนั้น ผู้ซึ่งในที่สุดแต่งงานกับฟีลิปผู้เป็นเจ้าเมือง ซึ่งถูกพรณนาโดยนักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์หลายท่านว่าเป็นคนที่ดีที่สุดในตระกูลเฮโรด

ข้อ 23: “ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อว่าซาเรี เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกคาสดาพยากรณ์ว่า ‘เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเรี’”

โยเซฟลงหลักปักฐานแบบถาวรในเมืองนาซาเรี และที่นั่นเองที่พระเยซูทรงเติบโตเป็นหนุ่ม เมืองนาซาเรีเป็นบ้านของพระองค์จนกระทั่งพระองค์ทรงเข้าสู่งานรับใช้ปวงชนของพระองค์ ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่านี่เป็นตอนที่พระองค์ทรงมีอายุประมาณสามสิบปี ตอนที่พระองค์ทรงปรากฏตัวแก่สาธารณชนเพื่อที่จะรับบัพติศมาจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน

เมืองนาซาเรีเป็นเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งในแคว้นกาลิลี โดยตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองคาเปอร์นาอุม มันอยู่ไม่ไกลจากบ้านคานาซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์โดยการเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่นที่งานเลี้ยงสมรสงานหนึ่ง สถานที่ๆเมืองนาซาเรีตั้งอยู่ในขณะนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนักในช่วงเวลาที่ผ่านมาหลายศตวรรษ บนเนินด้านทิศตะวันตกของหุบเขานั้นมีเมืองที่ทันสมัยอยู่เมืองหนึ่งในตอนนี้อยู่สูงขึ้นไปอีกบนเนินเขานั้น หน้าผาหินปูนสามารถพบเห็นได้ หน้าผาเหล่านี้สูงประมาณสี่สิบฟุตและเชื่อกันว่าเป็นแง่ของเงื่อมเขาที่ฝูงชนที่โกรธแค้นนั้นพยายามจะผลักพระเยซูลงไป ตามที่มัทธิวกว่าในลูกา 4:28, 29:

“เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแง่ของเงื่อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป”

หุบเขาที่อยู่รอบเมืองนาซาเรีเขียวสดและอุดมสมบูรณ์ ต้นผลไม้มีอยู่มากมาย และแถบชนบทนั้นก็สวยสุดๆ เราสามารถมองเห็นภูเขาทาโบร์, คาร์เมล, และทะเลเมดิเตอร์เรเนียนสีฟ้าได้ ทางทิศเหนือ ในระยะไกลออกไป ภูเขาเฮอร์โมนที่มีหิมะปกคลุมอยู่บนยอดก็มองเห็นได้ กระนั้นเหมือนกับที่เป็นความจริงอยู่บ่อยๆ ผู้คนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางความงดงามเหล่านี้แห่งธรรมชาติและเพ่งมองความยิ่งใหญ่ที่ถูกใส่ไว้ที่นั่นโดยพระเจ้า ผู้เปี่ยมด้วยความรัก ก็ยังเป็นคนธรรมดา, ชอบใช้ความรุนแรง, หยาบคายและชั่วร้ายพอกับคนเหล่านั้นที่อยู่ในสมัยแห่งการรับใช้บนโลกนี้ของพระคริสต์ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมนาธานาเอลจึงถามว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจกนาซาเรีได้หรือ” (ยอห์น 1:46)

ชาวแคว้นกาลิลีในสมัยนั้นปกติก็เป็นทีุ่ดหมิ่นในสายตาของชาวแคว้นยูเดีย นาธานาเอลอาศัยอยู่ที่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี (ยอห์น 21:2) ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองนาซาเรีเพียงไม่กี่ไมล์ และคำถามของเขาไม่ได้ออกมาจากหัวใจที่เปี่ยมด้วยอคติ นาธานาเอลเป็นชายที่มีอุปนิสัยดี ดังที่พระเยซูเองทรงเป็นพยานรับรอง (ยอห์น 1:47) แต่เขาคุ่นเคียดกับความรุนแรง (ลูกา 4:28-30) และความไม่เชื่ออันด้านชาซึ่งทำให้พระเยซูตรัสถึงเมือง

นาซาเรธว่า “ศาสตาศาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ... พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำ การอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ” (มธ. 13:57, 58)

กระนั้นเมืองนาซาเรธก็เป็นที่อยู่อาศัยของโยเซฟพ่อเลี้ยงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, และมารีย์หญิงผู้ ที่พระเจ้าทรงให้เกียรติอย่างมาก, และพระเยซูบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า! ในเมืองนาซาเรธนี้เองที่พระเยซู “ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคน ทั้งปวงด้วย” (ลูกา 2:52) พระองค์เสด็จกลับมาจากอียิปต์ขณะยังเป็นเด็กเล็กๆคนหนึ่ง พระองค์ทรงเติบโตจากวัยเด็กเข้าสู่วัยหนุ่มในร้านช่างไม้ของโยเซฟ พระองค์ทรงก้าวออกมาจากเมืองนาซาเรธที่ชั่วร้ายนั้นเพื่อที่จะ หยิบยื่นสันติภาพให้แก่คนทั้งปวงที่ยอมมาหาพระองค์ในความเชื่อ พระองค์ทรงเป็นการปลอบประโลมของ อิสราเอล, พระผู้ช่วยให้รอดของ “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์”

“เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเรธ” อีกครั้งที่เราเห็นการสำเร็จจริงของ “พระวจนะซึ่งตรัสโดยพวก ศาสตาศาพยากรณ์” อาจมีบางคนที่สงสัยข้อความนี้เพราะว่าไม่มีการพบข้อความนี้แบบคำต่อคำในพระคำของ ภาคพันธสัญญาเดิมเลย แต่ยอห์นผู้เป็นที่รักบอกเราว่าหากทุกสิ่งที่พระเยซูตรัสและกระทำถูกจัดไว้ “แม้หมด ทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น” (ยอห์น 21:25) เรากล่าวแบบนี้ได้เช่นกันเกี่ยวกับพระเจ้าในความ สัมพันธ์ของพระองค์กับเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิม หากทุกสิ่งที่ถูกพยากรณ์โดยพระเจ้าผ่าน ทางพวกศาสตาศาพยากรณ์ถูกบันทึกไว้ แน่นอนว่าทั้งโลกก็คงไม่ใหญ่พอที่จะบรรจุหนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียน! แต่เรารู้ว่าพระเยซูทรงมาจากเมืองนาซาเรธ และเรารู้ว่าชาวเมืองนาซาเรธเป็นที่ดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างมา ก – ซึ่งก็ตรงกับคำพยากรณ์ที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงถูกผู้คนดูหมิ่นและปฏิเสธ

เป็นไปได้ว่าคำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวถึงในข้อที่เราศึกษาอยู่นี้อ้างอิงไปยังอิสยาห์ 11:1: “จะมีหน่อแตก ออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา” คำฮีบรูตรงนี้ที่แปลเป็น “หน่อ” คือ เนทเซอร์ (บางครั้งก็สะกดว่า นาเซอร์) ซึ่งมีความหมายว่ากิ่งไม้, ก้านเล็กๆที่ไม่สำคัญอะไร มันถูกบอกล่วงหน้า “โดยพวกศาสตาศาพยากรณ์” ว่าพระเยซูจะประสูติอย่างต่ำต้อย, “กิ่ง” อันหนึ่งซึ่งงอกออกมาจากรากแห่งๆของ เจสซี พระองค์จะทรงถูกผู้คนดูหมิ่นและปฏิเสธ เรื่องนี้เช่นเดียวกับการที่พระองค์ทรงเติบโตมาในหมู่บ้านที่ถูก ดูหมิ่นและหยาบกระด้างแห่งเมืองนาซาเรธอาจเป็นเหตุผลหลักที่มีทิวกล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับการสำเร็จจริงของ คำพยากรณ์

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าคำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้พูดถึงผู้วินิจฉัย 13:5 – “เด็กคนนี้จะ เป็นพวกนาซีร์” แต่พระเยซูมิได้ปฏิบัติตามคำปฏิญาณเหล่านั้นของนาซีร์อย่างครบถ้วน พระองค์ทรงกระทำ บางสิ่งที่นาซีร์กระทำไม่ได้

เราสังเกตด้วยว่ามัทธิวยกข้อความนี้ว่าถูกกล่าวโดย “พวกศาสตาศาพยากรณ์” – พหูพจน์ – และด้วย เหตุนี้จึงดูเหมือนว่าศาสตาศาพยากรณ์หลายคนในภาคพันธสัญญาเดิมบอกเป็นนัย แม้ไม่ใช่แบบคำต่อคำก็ตาม ว่าพระเยซูจะทรงเป็นที่ดูหมิ่นเหมือนกับที่ชาวเมืองนาซาเรธเป็นที่ดูหมิ่น เมืองนาซาเรธและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง กันกับมันถูกมองด้วยสายตาถูกเหยียดหยามและเราทราบว่าจะพระเยซูทรงถูกเหยียดหยามในทุกวิธีที่เป็นไปได้ การที่พวกศาสตาศาพยากรณ์กล่าวว่าพระองค์ทรงถูกเรียกด้วยชื่อที่ถูกดูหมิ่นว่า ชาวนาซาเรธ ก็ถูกทำให้สำเร็จ

จริงอย่างแน่นอนโดยการต้อนรับที่พระองค์ทรงได้รับตอนที่พระองค์เสด็จมาหาพวกของพระองค์เอง! คริสเตียนพวกแรกๆก็เช่นกัน คือคนเหล่านั้นที่เชื่อและติดตามพระเยซู ถูกเรียกอย่างเหยียดหยามว่าเป็นพวกชาวนาซาเร็ธ ในกิจการ 24:5 เราอ่านตรงที่พวกยิวกล่าวถึงเปาโลว่า “ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาล ยุยงพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วไป และเป็นตัวการของพวกนาซาเร็ธนั้น”

คำพยากรณ์สี่เรื่องสำเร็จจริงในบทนี้

มีคำพยากรณ์สี่เรื่องที่ถูกประกาศไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งได้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้ว และบันทึกเรื่องความสำเร็จจริงนั้นถูกให้ไว้ในมัทธิวกบที่ 2:

1. *มีคาห์ 5:2*: “เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ตั้งเดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล”

ในที่นี้คำสาปพยากรณ์ชี้ไปยังจุดที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะประสูติ และคำพยากรณ์นี้ก็ถูกกล่าวไว้หลายศตวรรษก่อนที่พวกทูตสวรรค์มาปรากฏในท้องฟ้าเหนือบ้านเบธเลเฮมเพื่อประกาศเรื่องการประสูติของพระกุมารพระคริสต์

2. *โฮเซยา 11:1*: “ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์”

คำพยากรณ์นี้ไม่เพียงพูดถึงพระเยซูเท่านั้น แต่พูดถึงประชาชนชาติอิสราเอลเช่นกัน มันถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วตอนที่พระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ แต่พระวิญญาณทรงบอกเป็นนัยผ่านทางมัทธิวว่าคำพยากรณ์นี้ก็ประยุกต์ใช้กับพระเมสสิยาห์ด้วย คือพระบุตรผู้ยิ่งใหญ่กว่า พระองค์เสด็จลงไปอียิปต์โดยการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า และพระองค์เสด็จออกมาอีกโดยการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าเช่นกัน พระองค์จึงทรงเหมือนพวกพี่น้องของพระองค์ตามฝ่ายเนื้อหนัง ชนชาติอิสราเอล, อิสราเอลที่แท้จริง, อยู่ในแผนการของพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มแรก และแน่นอนว่านั่นรวมถึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาด้วย ดังนั้นตั้งแต่การออกมาจากอียิปต์ของพระองค์ไปจนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์เพื่อประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พระเยซูจึงกำลังกระทำการในฐานะตัวแทนของชนชาติอิสราเอล โดยช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นจากบาปทั้งหลายของพวกเขา ชาวประเสริฐได้มาถึงพวกยิวก่อน และจากนั้นก็ไปถึงคนต่างชาติ (โรม 1:16)

3. *เยเรมีย์ 31:15*: “ได้ยินเสียงในรามา เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้ เราเซลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับค่าเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว”

ชนชาติอิสราเอลถูกแสดงเป็นบุคคลในนางราเซล นางร้องไห้เพื่อลูกๆของนางซึ่งถูกดาบเช่นฆ่า ชนชาติอิสราเอลจะร้องไห้ต่อไป และในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ใจของยาโคบนางก็จะร้องไห้ด้วยน้ำตาที่ขมขื่นมากยิ่งขึ้น นางจะร้องไห้จนถึงวันนั้นที่นางเห็นและจำได้ว่านั่นคือพระเมสสิยาห์ของนางขณะที่พระองค์ทรงยืนอยู่บนภูเขามะกอกเทศ, เวลานั้นเมื่อชนชาติอิสราเอลจะต้อนรับพระเมสสิยาห์ของนาง, กษัตริย์ผู้ครั้งหนึ่งเคยถูกปฏิเสธ

4. ตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสนาดาพยากรณ์ว่า ‘เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ’

ดังที่เราได้พิจารณาแล้ว บางคนให้ข้อความนี้อ้างอิงไปยังอิสยาห์ 11:1 บางคนก็ให้มันอ้างอิงไปยังที่อื่น พระเยซูทรงถูกเรียกบ่อยๆว่าเป็น “อัครทูตชอบธรรม... กิ่งแห่งความชอบธรรม...พระอัครทูต” (ยรม. 23:5; 33:15; ศคย. 6:12) พระองค์ทรงถูกล้อเลียนบ่อยๆและถูกเรียกว่า “ชาวนาซาเร็ธ” เหล่าสาวกของพระองค์ก็ถูกล้อเลียนและถูกเรียกว่าเป็น “พวกของชาวนาซาเร็ธผู้นั้น” การถูกดูหมิ่นเหยียดหยามเช่นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของความอับอายที่พระองค์ทรงแบกรับเพื่อเรา พระองค์ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงอะไร เหล่าผู้เชื่อแท้จะต้องดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ เราจะต้องไม่พยายามสร้างชื่อเสียงในสายตาของมนุษย์ เพราะว่าว่าแม้มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก พระเจ้าก็ทรงทอดพระเนตรที่จิตใจ

ขณะที่เราศึกษาชีวิตของพระคริสต์ เราก็เห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกแยกออกอย่างสิ้นเชิงจากทุกสิ่งที่อยู่รอบพระองค์ในฐานะเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เป็นมนุษย์และบาปหนา กระนั้นพระองค์ก็ไม่ถูกแปดเปื้อนโดยบาปหากเรามองในฐานะบุคคล พระองค์ไม่เคยทำบาปเลย

โยเซฟได้รับเกียรติจากพระเจ้าอย่างสูงในการที่เขาถูกเลือกให้เป็นพ่อเลี้ยงของพระบุตรของพระเจ้า มารีย์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพระเจ้าในการที่เธอถูกเลือกให้ประสูติพระบุตรของพระเจ้าเข้ามาในโลก แต่นั่นก็เป็นทั้งหมดที่เราทำได้ในการให้เกียรติและสรรเสริญมารีย์และโยเซฟ พวกเขาได้มีรัศมีเปล่งประกายรอบศีรษะของตน และไม่มีที่ใดเลยในพระวจนะของพระเจ้าที่เราอ่านเกี่ยวกับ “ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์” เราอ่านแต่เพียงเกี่ยวกับพระกุมารบริสุทธิ์ผู้ทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และผู้ซึ่งได้กลายเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พวกนักปราชญ์และพวกคนเลี้ยงแกะไม่ได้มีสักการครอบครัวนั้น – หรือมารดาของพระองค์ พวกเขาได้นำของกำนัลมาถวายให้แก่ครอบครัวนั้น – หรือแก่มารดาของพระองค์ พวกเขาได้เห็นพระกุมารน้อยองค์นั้น – และซบกราบลงและนมัสการ**พระองค์** พวกเขา นำของกำนัลต่างๆของตนมาถวายแต่**พระองค์** ไม่ใช่ถวายแก่โยเซฟและมารีย์

ในบทที่สองของมัทธิวเราพบบทเรียนบางอย่างที่เป็นภาพเล็งและแสดงถึงยุคสมัย เราเห็นภาพที่ชัดเจนของยุคปัจจุบันนี้, ยุคแห่งพระคุณ พระเยซูเจ้ายังทรงถูกปฏิเสธโดยชนชาติของพระองค์เหมือนเดิม, ชนชาติอิสราเอล, แม้ว่าพระองค์ทรงได้รับการต้อนรับและการนมัสการโดยคนต่างชาติ กิ่งมะกอกธรรมชาติดียังถูกหักออกอยู่เหมือนเดิม แต่กิ่งมะกอกป่าถูกนำมาต่อติด นี่ขัดแย้งกับธรรมชาติ แต่มันก็เป็นความจริง (กรูณาอ่านโรม 11:7-25) ในสายตาของพวกยิวแล้ว พระเยซูยังทรงเป็น “ชาวนาซาเร็ธ” อยู่เหมือนเดิม – ถูกดูหมิ่นและถูกปฏิเสธ, ชายผู้คุ้นเคยกับความทุกข์โศก, และไม่มี ความงามเกี่ยวกับพระองค์ที่พวกเขาจะปรารภนาพระองค์เลย ในสายตาของพวกเขาศักดิ์สิทธิ์ยังทรงเป็นหน่อที่งอกออกมาจากดินแห่งอยู่เหมือนเดิม, ผู้ถูกดูหมิ่น

เรายังเห็นภาพของยุคสมัยที่ยังมาไม่ถึงด้วย ไม่ใช่แค่ “พวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออก” เท่านั้น แต่รวมถึงคนต่างชาติที่เหลืออยู่ซึ่งมาจากทิศตะวันออก, ตะวันตก, เหนือและใต้ – จากทั่วทุกมุมของแผ่นดินโลก

– จะนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าของโยธาในกรุงเยรูซาเล็มนครบริสุทธินั้น ในคำเทศนาของเขาต่อหน้าสภานั้น ที่กรุงเยรูซาเล็ม อัครทูตยาโกบได้ประกาศว่า:

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็ สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า:

‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อสร้างขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้’ (กิจการ 15:13-17)

เวลานั้นจะมาถึงเมื่อพระเยซูจะทรงเรียกผู้เชื่อแท้ทุกคนให้มาพบกับพระองค์ในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ จากนั้นขณะที่แผนการของพระเจ้าเปิดเผยต่อไป เราก็จะกลับมากับพระเยซูเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกเป็น เวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี แต่จนกว่าจะถึงเวลานั้นอันน่ายินดีนั้น เราต้องพอใจที่จะทำทุกสิ่งที่เรากระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราต้องเต็มใจแบกรับการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์นอกคายนั้น:

“เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชน ให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกคายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์ เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีใน ภายหน้า เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่ง ริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์ แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” (ฮบ. 13:12-16)

บทที่ 3

- 1 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย
- 2 กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”
- 3 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’
- 4 เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า
- 5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหา ยอห์น
- 6 สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน
- 7 ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าซาตุนี่ร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาญาซึ่งจะมาถึงนั้น
- 8 เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น
- 9 อย่างนี้ก็เหมาะเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
- 10 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ
- 11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
- 12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”
- 13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน
- 14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์”
- 15 และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า “บัดนี้จึงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์
- 16 และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์
- 17 และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

บทที่ 3 ของกิตติคุณของมัทธิวบันทึกเหตุการณ์บางตอนที่เกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นการรับใช้ปวงชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า การปรากฏตัวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้นำหน้าของพระเยซู, ถูกบันทึกไว้ในบทนี้

(ข้อ 1-12) *บันทึกมาของพระเยซู* ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ (ข้อ 13-17) ในการบันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ มาระโก, ลูกา, และยอห์นมีเนื้อหาเหมือนกับบันทึกของมัทธิว (อ่านมาระโก 1:1-8, ลูกา 3:1-17, และยอห์น 1:6-28)

ข้อ 1: “*คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบันทึกมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย*”

“คราวนั้น” หมายถึงสมัยตอนที่พระเยซู, มารดาของพระองค์และโยเซฟอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราหันมาพูดถึงบุคคลเหล่านั้นในเรื่องราวตอนที่เรากล่าวถึงพวกเขาในข้อปิดท้ายของบทก่อนหน้า ในวันเหล่านั้น ขณะที่พระเยซู, มารีย์และโยเซฟอาศัยอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ “*ยอห์นผู้ให้รับบันทึกมา มา...*” คำกรีกมีความหมายตรงตัวว่า “*ออกมาข้างหน้า*” หรือ “*ปรากฏตัว*” ยอห์นปรากฏตัว “*ประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย*”

ในความหมายที่แท้จริงของคำๆนี้ ยอห์นจัดอยู่ในยุคพระบัญญัติ เขาเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งอย่างแน่นอน แต่เขาก็เป็นผู้ดำเนินความบาปและเป็นผู้ประกาศการกลับใจใหม่ด้วย ในลูกา 3:2 เราอ่านว่า “...พระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร” ที่ว่าพระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นก็ให้สูตรสำเร็จของพระเจ้าสำหรับการมอบหมายภารกิจของพระเจ้าแก่พวกศาสดาพยากรณ์ (เพื่อการเปรียบเทียบอ่านเยเรมีย์ 1:1, 2 และเอเสเคียล 6:1 และ 7:1)

นอกจากนี้ในการเชื่อมโยงกับการรับใช้ของยอห์น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงกระทำกิจในแบบที่สอดคล้องกับยุคสมัยภาคพันธสัญญาเดิมมากกว่าภาคพันธสัญญาใหม่ พระวิญญาณเสด็จมาบนยอห์นในการเต็มล้นแบบฉับพลัน เหมือนกับพวกศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาประทับภายในแบบนุ่มนวล โดยถูกสำแดงผ่านทางลักษณะเฉพาะตัวของคนๆนั้นที่พระวิญญาณเสด็จมาสถิตภายในตัวเขา, บุคคลเหล่านั้นอย่างพวกอัครทูตและบรรดาผู้ประกาศข่าวประเสริฐในภาคพันธสัญญาใหม่ ยอห์นผู้ให้รับบันทึกมาได้ถูกแต่งตั้ง, ถูกเจิมตั้ง, และถูกส่งไปโดยพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับงานรับใช้ที่เขากระทำ และเขาประทับตรางานรับใช้นั้นด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา ในถ้อยคำของพระเยซู “*ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบันทึกมา*” (ลูกา 7:28 วรรคต้น)

บันทึกมาของยอห์นผู้ให้รับบันทึกมามีความหมายที่ลึกซึ้งมากกว่าบันทึกมาที่พวกยิวปฏิบัติและใช้กับพวกที่เข้าถือจารีตยิวของพวกเขา บันทึกมาของยอห์นคืองานรับใช้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งอย่างแน่นอน มันเป็นบันทึกมาที่เน้นการสำแดงการกลับใจใหม่ ลูกา 3:3 บอกเราว่ายอห์น “*ไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบันทึกมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้*” แต่จงสังเกตว่านั่นไม่ใช่บันทึกมาที่แสดงถึงการถูกสร้างใหม่ น้ำไม่เคยชำระล้างความบาปออกไปได้ และจะไม่มีวันชำระออก ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าเป็น “การสร้างใหม่ด้วยน้ำ” ข้อเท็จจริงนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้า: “*พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์*” (ทต. 3:5)

ในกิจการ 18:24-26 เราอ่านเกี่ยวกับอปอลโลว่า “*เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์*” ผู้มายังเมืองเอเฟซัสและสอนที่นั่น อปอลโล “*ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า*”, เขา “*มีใจร้อนรน*”, เขา “*กล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า*” – แต่เขารู้จักแค่ “*บันทึกมาของยอห์น*

เท่านั้น” ด้วยเหตุนี้อาควิลลาและปริสซิลลาจึงรับเขาและ “สั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น” จากนั้นในบทถัดมาของกิจการ (บทที่ 19, ข้อ 1-7) เราก็อ่านตอนที่เปาโลได้มายังเมืองเอเฟซัส, พบพวกสาวกของยอห์นซึ่งได้ถูกสอนในสิ่งต่างๆของพระเจ้าและได้รับบัพติศมา “ของยอห์น” – แต่พวกเขาต้องการการสั่งสอนในหลักคำสอนภาคพันธสัญญาใหม่อยู่เหมือนเดิม และเปาโลให้บัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระเยซูเจ้า ดังนั้นบัพติศมาของยอห์นจึงสำแดงการกลับใจใหม่ แต่ไม่ได้สำแดงการถูกสร้างใหม่

งานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาสอดคล้องกับตำแหน่งหน้าที่ของพระราชบัญญัติอย่างแน่นอน และ “โดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (โรม 3:20) พระราชบัญญัติถูกประทานให้เพื่อทำให้มนุษย์ตระหนักว่าตนอยู่ในสภาพที่หลงหายและเมื่อตระหนักถึงการไร้ซึ่งความหวังอย่างสิ้นเชิงของตนแล้ว เขาก็จะกลับใจใหม่และมาหาพระเจ้าเพื่อรับการหยุดพักและความรอด พระเยซูทรงเชิญชวนว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มธ. 11:28)

“ถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย” คือพื้นที่ที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้รับการเลี้ยงดูจนเติบโต ลูกา 1:80 บอกเราว่า “ฝ่ายทารกนั้นก็เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล” นี่เป็นข้อเท็จจริงเดียวที่เราได้รับเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของยอห์นตั้งแต่วัยเด็กของเขาจนกระทั่งเขาเริ่มเทศนา อย่างไรก็ตาม ถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดียก็ไม่ใช่ทะเลทรายล้วนๆ ในความหมายแบบเต็มที่สุดของคำๆนั้น มันเป็นสถานที่ที่มีฝูงแกะจำนวนมากเพราะว่ามันมีทุ่งหญ้าเขียวสดสำหรับพวกมัน แต่มันไม่ได้มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น นี่คือพื้นที่ที่ถูกพูดถึงในลูกา 3:3 ว่าเป็น “ทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน”

เฉพาะลูกาบันทึกเหตุการณ์ต่างๆที่เชื่อมโยงกับงานของยอห์น บิดาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาคือ เศคาริยาห์, บุโรหิตคนหนึ่ง “อยู่ในเวรอาบิยาห์”, และมารดาของยอห์น “ชื่อเอลิซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย” (ลูกา 1:5, 6) เพราะมีพ่อแม่ที่รักพระเจ้าในบ้าน พร้อมกับชีวิตที่เรียบง่ายแต่ก็เข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร ยอห์นจึงเติบโตเข้าสู่วัยหนุ่มพร้อมกับการศึกษาแบบบุโรหิตที่ดีที่สุดเท่าที่บิดาของเขาจะจัดหาให้ได้

มันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดที่ว่าตั้งแต่เริ่มต้นชีวิตของยอห์น เขาควรดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้คำปฏิญาณของนาซีร์ เขาต้อง “ไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือเหล้าเลย” และเขาจะต้อง “ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา” (ลูกา 1:15) (สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับบัญญัติที่ควบคุมคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้คำปฏิญาณของนาซีร์ กรุณาอ่านกันดารวิถี 6:1-21) ตั้งแต่เกิดไปจนชั่วชีวิตของเขา ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้อุทิศตัว, ถูกแยกตั้งไว้สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้า เขาเป็นเด็กที่เติบโตมาในถิ่นทุรกันดาร เขาดำเนินชีวิตแบบสมณะ, เขาใช้ชีวิตกลางแจ้ง เสื้อผ้าของเขาเป็นผ้าหยาบและอาหารของเขาก็เป็นแบบเรียบง่าย มันไม่ยากเลยที่จะนึกภาพเขาว่าเป็นชายชาตรีคนหนึ่ง ผมเชื่อว่าเขาอาจติดทีมฟุตบอล “อาซีฟ” ได้อย่างสบายๆ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาน่าจะเริ่มการรับใช้ของตนตอนอายุประมาณสามสิบปี ช่วงเวลาที่เขาคบเกี่ยวชีวิตของตน, การเตรียมตัวของเขาสำหรับงานรับใช้เช่นนั้น, แน่แน่นอนว่าตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับการเตรียมตัวของ

เหล่าผู้รับใช้ในปัจจุบัน ยอห์นไม่ได้แต่งตั้งให้เข้ากับพวกผู้นำทางศาสนาในสมัยของเขา และเขาไม่ได้ปฏิบัติตัวให้สอดคล้องกับระเบียบทางการต่างๆของพวกเขาด้วย เขาไม่ใช่พวกปฏิบัติตามกฎระเบียบหากมองจากมุมมองของพวกเขา แต่มีความจริงจั่งอันบริสุทธิ์เกี่ยวกับตัวเขาที่เราไม่อาจปฏิเสธได้ ผมเชื่อว่าสีหน้าของเขา แสดงออกถึงเจตจำนงอันแน่วแน่และจิตใจที่แข็งแกร่งของเขา แต่ในขณะที่เดียวกันก็เปิดเผยถึงความเห็นอกเห็นใจอันลึกซึ้งที่มีให้แก่คนเหล่านั้นที่ฟังคำเทศนาของเขาด้วย

แน่นอนว่ายอห์นไม่ได้อยากได้ฝูงชน เขามีฝูงชนที่ต้องการฟังคำเทศนา ขณะที่**ธรรมศาลาเหล่านั้นว่างเปล่า!** “อาสนวิหาร” ในถิ่นทุรกันดารของเขาเต็มไปด้วยฝูงชนที่มาฟังคำเทศนาของเขา

ข้อ 2: “กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”

“กลับใจเสียใหม่” แบบที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ ก็ถูกใช้ในความหมายแบบภาคพันธสัญญาเดิมของการหันมาหาพระเจ้าในฐานะประชากรของพระองค์ โดยหันจากการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณและการนับถือรูปเคารพที่พวกยิวกำลังดำเนินชีวิตอยู่ในสิ่งเหล่านั้น พวกเขาไม่สัต์ยเชื่อต่อพระเยโฮวาห์ และนี่ต้องการการกลับใจใหม่ส่วนบุคคลอย่างแน่นอน, การหันมาหาพระเจ้าของแต่ละคน; แต่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังเรียก**ประชากรของพระเจ้า**ให้หันจากรูปเคารพต่างๆและการเล่นซู้ฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เขากำลังวิงวอนพวกเขาให้หันมาหาพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์**ในฐานะชนชาติหนึ่ง**

เมื่อผมกล่าวว่ายอห์นได้ประกาศข้อความแห่งพระราชบัญญัติ ผมก็ไม่ได้หมายความว่า การกลับใจใหม่ที่เขาประกาศนั้นไม่ควรถูกปฏิบัติในปัจจุบันโดยคนเหล่านั้นที่มาหาพระเจ้า พระเยซูทรงประกาศว่า “**ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่**จะต้องพินาศเหมือนกัน!” (ลูกา 13:3, 5) ความเชื่อที่ช่วยให้รอดย่อมรวมถึงความเสียใจเพราะทำบาป – แต่มันรวมถึงมากกว่านั้นด้วย เมื่อคนใดแสดงออกถึงความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าอันนำมาสู่ความรอด คนๆนั้นก็จะเสียใจเพราะบาปต่างๆของตน; แต่ความเสียใจเพราะบาปก็ไม่ใช่การกลับใจใหม่นั้นยังไม่พอ ความเสียใจเพราะบาป “**ทำให้เกิด**” การกลับใจใหม่ แต่ความเสียใจในตัวเองก็ไม่ใช่การกลับใจใหม่ การกลับใจใหม่คือการเสียใจเพราะบาปและการ**เปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับบาป** เมื่อคนใดกลับใจใหม่อย่างแท้จริง เขาก็จะแสดงออกถึงผลต่างๆซึ่ง**พิสูจน์**ว่าเขาได้กลับใจใหม่แล้ว หัวใจที่ถูกชำระล้างในพระโลหิตจะส่งผลดีต่างๆออกมา นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงเรียกพวกฟาริสีว่าเป็น “**ชาติดูร้าย**” พวกเขาจะมาหาเขาเพื่อที่จะรับบัพติศมา แต่พวกเขาก็ไม่ได้แสดงออกถึงการกระทำต่างๆที่คู่ควรกับการกลับใจใหม่ พวกเขาไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือจิตใจ พวกเขายังดำเนินชีวิตเหมือนอย่างที่เขาทำมาก่อนที่พวกเขาจะมาหาเขาเพื่อที่จะรับบัพติศมา

อัครทูตเปาโลตอนเทศนาบนเขาอาเรโอ ประกาศว่า “ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโหดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย **แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่**” (กิจการ 17:30) คำว่า “การกลับใจใหม่” ถูกแปลมาจากคำกรีกที่มีความหมายว่า “การมีความคิดอีกแบบ” ในพระคัมภีร์คำๆนี้มีความหมายว่าการเปลี่ยนความคิดของคนๆหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบาป, พระเจ้า, และตัวเอง คนที่ถือว่าตัวเองชอบธรรมก็จะไม่กลับใจจากบาปเด็ดขาด ประการแรก มนุษย์ต้องเห็นตัวเองว่าเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง เขาต้องตระหนักว่าตนเป็นคนบาป และจากนั้นเขาต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาและ

ทรงจัดเตรียมความรอดไว้แล้ว เมื่อตระหนักถึงสภาพที่หลงหายของตนแล้ว มนุษย์ก็จะเปลี่ยนความคิดของตนเกี่ยวกับบาปของตน, ตัวเขาเอง, และพระเจ้า

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ประกาศด้วยว่า “*อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว*” “อาณาจักรแห่งสวรรค์” คือวลีหนึ่งที่ถูกใช้หลักๆ แล้วในกิตติคุณของมัทธิวและมันพูดถึงการครองราชย์ของพระเยซูคริสต์บุตรของดาวิด เมื่อพระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม การแปลคำกรีกแบบตรงตัวมีความหมายว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์สถาน”, *ฟ้าสวรรค์เมื่อครอบครองเหนือแผ่นดินโลก* พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (มธ. 6:10)

ในดาเนียล 2:44 เราอ่านเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นซึ่ง “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์” จะทรงสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้ทันทีหลังจากการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และเหล่ากองทัพของเขาถูกทำลาย และว่าอาณาจักรนั้นจะ “ตั้งมั่นอยู่เป็นนิรันดร์” อาณาจักรแห่งสวรรค์ที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศนี้คือ อาณาจักรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่ดาวิด (2 ซมอ. 7:7-16) อาณาจักรเดียวกันนี้ถูกพยากรณ์ไว้โดยทั้งศาสตาศาพยากรณ์ใหญ่และเล็ก เมื่อทูตสวรรค์กาเบรียลประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรของพระเจ้า เขาก็บอกเธอว่าพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบ (ลูคา 1:32, 33)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่า “*มาใกล้แล้ว*” และเขาก็ประกาศเรื่องนั้นไปตลอดการรับใช้ของเขา พระเยซูก็ทรงประกาศอาณาจักรนั้นเช่นกัน – จนกระทั่งพวกเขาตรึงกางเขนพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์

ในมัทธิว 13:1-52 เราอ่านเกี่ยวกับ *ข้อลึกลับ* เจ็ดเรื่องแห่งอาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จจริงในระหว่างยุคสมัยปัจจุบันนี้ ต่อมาในกิตติคุณของมัทธิวเราอ่านคำสอนต่างๆ ของพระเยซูในคำอุปมาต่างๆ และคำอุปมาเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับการออกปากยอมรับว่าเป็นคริสเตียนในระหว่างยุคสมัยแห่งพระคุณนี้, ยุคคริสต์จักร

การรับขึ้นไปของคริสตจักรคือเหตุการณ์สำคัญลำดับถัดไปที่จะเกิดขึ้นกับคริสเตียนทั้งหลาย พระเยซูจะเสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์และพระองค์จะทรงรับตัวผู้เชื่อทุกคนไป, สมาชิกทุกคนของคริสตจักร ต่อจากการรับขึ้นไปนั้นทันที ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่คนต้นเรือนของตน นี้จะเกิดขึ้นในฟ้าอากาศกับพระเยซู ซึ่งในขณะนั้นเองงานเลี้ยงสมรสจะถูกจัดขึ้นเช่นกัน จากนั้นพอสิ้นสุดการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์บนแผ่นดินโลก (ซึ่งจะกินเวลาประมาณเจ็ดปี) พระเยซูก็จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกพร้อมกับเจ้าสาวของพระองค์ พระองค์จะทรงทำลายเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และพอถึงตอนนั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็จะถูกสถาปนาขึ้นมา พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในเยรูซาเล็มและกับคริสตจักรพระองค์จะทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลกนี้ จะมีช่วงเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งสันติภาพ, ความเจริญรุ่งเรืองและความชอบธรรม ความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจุน้ำปกคลุมทะเล (กรุณาอ่าน 1 โครินธ์ 3:11-15; 15:51-57; 2 โครินธ์ 5:10; 1 เธสะโลนิกา 4:13-18; 2 ยอห์น 7-11; วิวรณ์ 19:7-16 และ 20:1-6)

ข้อ 3: “ยอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’”

ตรงนี้ยอห์นผู้ให้บัพติศมายกข้อความมาจากอิสยาห์ 40:3: “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย” เพื่อที่จะเข้าใจคำพยากรณ์นี้อย่างเหมาะสม เราต้องจำไว้เสมอถึงคำพยากรณ์ทั้งหมดของอิสยาห์ เราจะเอาพระคำบางข้อที่พูดถึงคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับหัวข้อใหญ่ๆไม่ได้ นอกเสียจากว่าเราพิจารณาข้อความทั้งหมดของศาสดาพยากรณ์ผู้นี้

ในตัวอย่างนี้เองเรามองไม่เห็นว่าย่อความที่ยกมานี้จะเข้ากันได้กับงานรับใช้ของพระเมสสิยาห์ตรงไหน นอกเสียจากว่าเรามองเห็นขอบเขตทั้งหมดแห่งคำพยากรณ์ของอิสยาห์ ข้อความของเขามีความเป็นหนึ่งเดียวกัน แต่มันก็แบ่งออกได้เป็นสามส่วน:

1. สามสิบห้าบทแรกนั้นกล่าวถึงการพิพากษา แต่พระคุณก็โอברัดการพิพากษาของพระเจ้าเสมอ ด้วยเหตุนี้เราจึงอ่านเกี่ยวกับพระคุณอันไร้ขีดจำกัดในท่ามกลางการพิพากษาที่น่ากลัวเหล่านั้นซึ่งถูกพยากรณ์โดยอิสยาห์ ในตอนต้นของหนังสืออิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์ท่านนี้ร้องประกาศถึงสภาพอันเลวร้ายของชนชาติอิสราเอล พวกเขาได้หลงเงินไปไกลจากพระเจ้า และในถ้อยคำที่เข้าใจได้อย่างชัดเจน เขาพยากรณ์ถึงการพิพากษาที่ตกแก่ประชาชาตินี้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร เขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่สูงและเป็นที่เกิดทุนยิ่งใหญ่ และเขาเห็นตัวเองอาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติหนึ่งที่อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า การพิพากษาที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้กำลังรอคอยชนชาตินั้นอยู่เพราะความบาปของพวกเขา – และประชาชาตินั้นไม่เพียงจะทนทุกข์เท่านั้น แต่ทุกชนชาติของแผ่นดินโลกจะทนทุกข์ด้วยเช่นกันเพราะความบาปของพวกเขา

2. ส่วนที่สองของคำพยากรณ์ของอิสยาห์กล่าวถึงประวัติศาสตร์ และถูกพบในหัวใจของหนังสือเล่มนั้น – บทที่ 36 จนถึง 39 บทที่บันทึกประวัติศาสตร์เหล่านี้สอดคล้องกับหนังสือหมวดประวัติศาสตร์เล่มต่างๆ ที่ถูกพบในภาคพันธสัญญาเดิม อิสยาห์พรรณนาถึงสภาพการณ์ต่างๆในสมัยที่เขามีชีวิตอยู่ และอธิบายภาระอันหนักอึ้งแห่งการพิพากษาซึ่งพระเจ้าทรงสั่งเขาให้ประกาศแก่ชนชาตินั้น

3. ส่วนที่สามเริ่มต้นด้วยบทที่ 40 – และนี่ก็เริ่มต้นข้อความที่สำคัญยิ่งของหนังสืออิสยาห์ จะว่าไปแล้วสามสิบเก้าบทที่มาก่อนหน้าก็เป็นการเตรียมพร้อมสู่การเริ่มต้นของข้อความที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 40 และบทอื่นๆที่ตามมา

ในคำพยากรณ์ของอิสยาห์เขาประกาศถึงการพิพากษาโดยใช้คำพูดที่ไม่เฉพาะเจาะจง แต่การพิพากษาก็ไม่ใช่คำตัดสินชี้ขาด เขายังร้องประกาศด้วยว่า “จงเล่าโลม จงเล่าโลมชนชาติของเรา จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็ภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ” (อสย. 40:1, 2)

ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าไม่เพียงมีนิมิตจากพระเจ้าที่ชัดเจนเท่านั้น; เขายังมี*การได้ยิน*จากพระเจ้าที่ชัดเจนด้วย หลายร้อยปีล่วงหน้า เขาได้ยินเสียงร้องประกาศของยอห์นผู้ให้บัพติศมา – “เสียงผู้ร้องในถิ่น

ทูลกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์!” และอิสยาห์ก็จดพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่ เกี่ยวข้องกับเสียงนั้นที่จะประกาศการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

จากนั้นตั้งแต่ข้อแรกของบทที่ 42 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซูคริสต์, ผู้รับใช้ องค์นั้นที่จิตใจของพระเจ้าปีติยินดี (อสย. 42:1) อย่างไรก็ตาม ในบทที่เหลือเหล่านี้ของคำพยากรณ์ของอิสยาห์ มีการเสด็จมาของผู้รับใช้องค์นี้อยู่สองแบบ:

1. พระองค์ทรงถูกนำเสนอในฐานะพระเมฆโปดก – อ่อนสุภาพ, ถูกดูหมิ่น, ถูกปฏิเสธ, ถูกตีและถูกฆ่าตาย พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกในลักษณะเช่นนี้

2. พระองค์ทรงถูกนำเสนอในฐานะจอมกษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลาย, ผู้พิชิตที่เปี่ยมอำนาจ, โดยทรง แก่แก่นบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ, โดยทรงทำให้ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์กลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขา นี่คือการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ – และเนื่องจากการเสด็จมาครั้งแรกนั้นได้ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้วดังที่มีพยากรณ์ไว้ เหตุใดเราจึงไม่ควรคาดหวังให้การเสด็จมาครั้งที่สองสำเร็จจริงตามตัวอักษรด้วยเช่นกันเล่า? ไม่ว่าผู้คนเทศนาหรือสอนอะไรก็ตาม การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูจะเกิดขึ้นจริงเหมือนการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์

จากคำพยากรณ์ของอิสยาห์นี้เองที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่า “มาใกล้แล้ว” เขาคือเสียงนั้นที่ร้องประกาศในถิ่นทุรกันดาร และข้อความของเขาก็คือ “จงกลับใจเสียใหม่! พระเมฆโปดกจะเสด็จมาแล้ว! จงเตรียมทางของพระองค์ให้ตรงไปเถิด!” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาคือเสียงนั้นที่อิสยาห์ได้ยินหลายร้อยปีก่อนที่ยอห์นปรากฏตัวในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย

ข้อ 4: “เสื้อผ้าของยอห์นผู้นี้ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาคาเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า”

ข้อนี้พรรณนาย่อถึงลักษณะภายนอกของบุตรผู้นี้ ดังที่เราได้กล่าวไปแล้ว ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาดูเหมือนเป็นชายฉกรรจ์โดยแท้ สภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมเขาจนเติบโตขึ้นสู่วัยหนุ่มย่อมทำให้เขามีรูปลักษณ์ภายนอกที่บึกบึนแข็งแรงเป็นธรรมชาติซึ่งสอดคล้องกับการที่เขาสวมเสื้อผ้าที่ทำด้วยขนอูฐ อาหารแบบง่าย ๆ ของเขาซึ่งเป็นตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่าก็แสดงให้เห็นรสนิยมแบบนักพรตของเขา, วิธีปฏิบัติของเขาในการปฏิเสธตนเองอันเนื่องมาจากการอุทิศตัวของเขาให้แก่การทรงเรียกของเขา ในฐานะเป็นนาซีร์คนหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้คำปฏิญาณที่พวกนาซีร์ถือปฏิบัติ เขาจึงต้องเป็นคนที่ยืนอยู่แบบเรียบง่ายสมถะ เขาแบกรับภาระอันหนักอึ้งสำหรับชนชาติของเขา, ประชาชาติหนึ่งที่หลงหายในความบาป เขาเห็นความบาปหนานิ่งนักของเหล่านักศาสนาในสมัยของเขา และเขาก็เรียกคนเหล่านั้นให้กลับใจเสียใหม่ ภาษาของเขานั้นเรียบง่ายและไม่มีทางที่ผู้ฟังจะเข้าใจผิดไปได้ เพราะว่าเขาเรียกนักศาสนาเหล่านั้นว่าคนหน้าซื่อใจคดและงูร้าย!

ข้อ 5 และ 6: “ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น สาราพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน”

มีคำพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมว่าพระเจ้าจะทรงใช้เอเลียห์ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นมาประกาศถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และจัดเตรียมชนชาตินั้นสำหรับเหตุการณ์นั้น (มลค. 4:5) ทูตสวรรค์องค์นั้นใน

ลูกา 1:17 อธิบายว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์” ก็เป็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นั้น นี่ก็ถูกประกาศโดยพระเยซูเองเช่นกัน (กรูณาสังเกตมัทธิว 11:14 และ 17:12, 13)

งานรับใช้ของเอลียาห์และงานรับใช้ของยอห์นหลักๆแล้วคือ การตักเตือนอย่างรุนแรงในเรื่องความบาปและการเตือนสติให้กลับใจใหม่ เอลียาห์ถูกพรรณนาว่าเป็น “ชายที่มีขนมาก” (2 พงศ์กษัตริย์ 1:8) และผู้รู้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหลายท่านก็เชื่อว่าความหมายตรงนี้ก็คือ เขาสวมเสื้อผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์ เอลียาห์ก็มีหนังคางคอกเช่นกัน แม้สวมเครื่องแต่งกายแปลกๆเช่นนี้ เขาก็ยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ที่อ่อนแอ, ไร้จุดยืน, และปรนเปรอตัวเองและกล่าวถ้อยคำที่รุนแรงซึ่งเป็นการตักเตือนที่เฉียบขาด ผมไม่สงสัยเลยว่ากษัตริย์องค์นั้นเชื่อว่าเอลียาห์ถูกส่งมาโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งกล่าวด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ ก็น่าเชื่อถือพอๆกันอย่างไม่ต้องสงสัยในเรื่องการทรงเรียกของเขาและจุดประสงค์ของเขา ตามที่กล่าวไว้ในเศคาริยาห์ 13:4 พวกผู้พยากรณ์เท็จก็สวมเสื้อผ้ามืดหม่น ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายแบบที่สวมโดยเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าเพื่อที่จะหลอกลวงผู้คน แต่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้กำลังเลียนแบบเอลียาห์หรือใครอื่นเลย ชุดของเขาและอาหารของเขา รวมถึงการทรงเรียกของเขาด้วย เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม ในหลายๆด้าน เขาก็เป็นเหมือนเอลียาห์ และเขาไม่กลัวคน ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาบอกกษัตริย์เฮโรดตรงๆว่าเขากำลังใช้ชีวิตในการเล่นซู่เพราะเขาได้รับนางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตนมาเป็นภรรยา การเทศนาด้วยใจกล้าเช่นนั้นทำให้ยอห์นต้องแลกด้วยชีวิตของตน เพราะว่าเฮโรดได้สั่งจับกุมและจำคุกเขา ต่อมาเขาสั่งตัดศีรษะยอห์น และศีรษะของยอห์นก็ถูกนำไปใส่ภาชนะให้สะโลเมธิดาของนางเฮโรเดียสและเธอก็นำมาให้นางเฮโรเดียสอีกต่อหนึ่ง

ศาสดาพยากรณ์เอลียาห์เป็นชายผู้มีฤทธิ์เดช ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็เป็นชายที่มีฤทธิ์เดช ทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ และเขาไม่ลังเลเลยที่จะประกาศพระดำริที่ทั้งปวงของพระเจ้า เขาเป็นเหมือนเอลียาห์ในอีกแง่มุมหนึ่งด้วย: *เขาไม่ได้เขียนหนังสือเลยสักเล่ม* เขาทิ้งประวัติของตนให้คนอื่นๆได้บันทึก

“ขณะนั้น” – คำเชื่อมที่มีทิวชอบใช้ ซึ่งเชื่อมโยงช่วงเวลาของข้อ 1 และ 2 – “ชาวกรุงเยรูซาเล็ม ... ก็ออกไปหายอห์น” หลายร้อยปีได้ผ่านไปนับตั้งแต่ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งได้ปรากฏตัวและพวกยิวก็รอคอยการชี้แนะของศาสดาพยากรณ์ พวกเขาเริ่มตื่นตัวที่สุดๆเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรากฏตัว โดยร้องประกาศว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว!” ประชาชาติยิวกำลังรอคอยการปรากฏตัวของศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง บางคนเชื่อในตอนนั้นว่าเยเรมีย์จะมา (มธ. 16:14) บ้างก็คิดว่าเอลียาห์จะกลับมา (ยอห์น 1:21; ลูกา 9:8) คนอื่นๆก็กำลังมองหาศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งที่เหมาะสมกับโมเสส (ยอห์น 1:21; พบบญ. 18:15-18)

จากนั้นชาวก็แพร่สะพัดไปไกลว่าศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งได้ปรากฏตัวแล้ว, ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่ตั้งแต่งกายเหมือนกับเอลียาห์และเทศนาเหมือนเอลียาห์ นี่อาจเป็นพระเมสสิยาห์ก็ได้ – หรืออย่างน้อยก็เป็นผู้นำหน้าของพระเมสสิยาห์ เขากำลังประกาศเรื่องการกลับใจใหม่, เขากำลังประกาศว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว, เขากำลังกล่าวข้อความในแบบที่ไม่เคยมีศาสดาพยากรณ์คนใดของพระเจ้าเคยกล่าวในสมัยของ

บรรพบุรุษของคนอิสราเอล ไม่น่าแปลกใจที่ความตื่นเต้นแพร่กระจายไปทั่วแคว้นแคว้นนั้น และผู้คนที่เดินทางมาจากที่ไกลและไกลมายังสถานที่ยอห์นกำลังเทศนาอยู่ พวกเขามาจากกรุงเยรูซาเล็ม และ “ทั่วแคว้นยูเดีย” และ “ทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน”

ผู้คนที่มาเพียงมาจากทั่วแคว้นยูเดียเพื่อมาฟังคำเทศนาของยอห์นเท่านั้น แต่ตามที่กล่าวไว้ในยอห์น 1:35-45 และ 21:2 เราทราบว่าบางคนก็มาจากแคว้นกาลิลีด้วยซ้ำ แน่ใจว่านี่เป็นช่วงเวลาต่อมาเมื่อยอห์นกำลังเทศนาและให้บัพติศมาแถวช่วงต้นๆของแม่น้ำจอร์แดน

ฝูงชนจำนวนมากได้ออกมาเพื่อที่จะฟังยอห์นเทศนา และ “ได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน...” เมื่อคนเข้าจารีตยิวถูกรับเข้าในความเชื่อแบบยิวในสมัยก่อนการปรากฏตัวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา สามพิธีกรรมก็ถูกปฏิบัติ: (1) พิธีเข้าสุหนัต, (2) พิธีบัพติศมา และ (3) พิธีถวายเครื่องบูชา ทั้งหมดนี้เป็นพิธีกรรมต่างๆสำหรับพวกผู้ชาย สำหรับพวกผู้หญิงที่เข้าจารีตยิวมีพิธีกรรมสองอย่าง: (1) พิธีบัพติศมา และ (2) พิธีถวายเครื่องบูชา บัพติศมาถูกให้โดยการจุ่มลงให้มิด และประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ก็บอกเราว่าคนถูกจุ่มลงใต้น้ำหมดทั้งตัว จากนั้นขณะที่ยังยืนอยู่ในน้ำ ผู้เข้าจารีตคนนั้นก็ถูกสอนในบางส่วนของพระราชบัญญัติ ทั้งครอบครัวของผู้เข้าจารีตก็รับบัพติศมาด้วย – รวมถึงเด็กๆเช่นกัน

บัพติศมาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามีลักษณะคล้ายกับบัพติศมาของผู้เข้าจารีตยิวในรูปแบบภายนอก แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสชัดเจนว่าบัพติศมาของยอห์นมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่า บัพติศมาของยอห์นเป็นมาจากสวรรค์ (มธ. 21:25) และคนเหล่านั้นที่มาหาเขาเพื่อที่จะรับบัพติศมาก็มา “สารภาพความผิดบาปของตน” ด้วยสำนวนภาษากรีกตรงนี้ไม่เพียงบ่งบอกถึง “การแสดงออกถึงจิตใจที่ซอกซำ” เท่านั้น แต่ว่าการสารภาพความผิดบาปของตนคนเหล่านั้นยัง “สารภาพว่าตนเป็นคนบาป” ด้วย นี้ไม่ได้ถูกกระทำแบบตัวต่อตัวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาคนเดียวเท่านั้น แต่การสารภาพถูกกล่าวต่อหน้าผู้คนที่เหล่านั้น

ยอห์นกำลังเตรียมทางสำหรับการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์อย่างแท้จริง ในลูกา 7:29, 30 เราอ่านว่า: “ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุคธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น” บัพติศมาของยอห์นเป็นบัพติศมาแบบประชาชาติและหลักๆแล้วเกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลอย่างเฉพาะเจาะจง เขาให้บัพติศมา “อันสำแดงการกลับใจใหม่” ซึ่งมีความหมายว่า “การเปลี่ยนแปลงความคิด”

ข้อ 7: “ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าชาติผู้ร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น”

พวกฟาริสี ได้ถือกำเนิดขึ้นภายใต้มหาปุโรหิตโยนาธานประมาณปี 159 ก่อน ค.ศ. พวกเขาได้ชื่อของตนมาจาก “ปาราช” ซึ่งมีความหมายว่า “ผู้ที่ถูกแยกออก” พวกเขาถือปฏิบัติตามตัวอักษรของพระราชบัญญัติและการถือรักษาอย่างเคร่งครัดในเรื่องข้อกำหนดต่างๆที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระราชบัญญัติ รวมถึงหลักคำสอนต่างๆและประเพณีต่างๆที่ถ่ายทอดมาทางคำพูดของบรรพบุรุษด้วย คณะของพวกฟาริสีมีอำนาจมากเหนือประชาชน ตอนที่เฮโรดมหาราชสิ้นชีพ มีพวกฟาริสีประมาณหกพันคนในพื้นที่ของปาเลสไตน์ เราเรียนรู้

จากกิตติคุณสี่เล่มว่าพวกเขาเป็นคู่ปรับที่ร้ายกาจที่สุดของพระเยซู และคำตำหนิของพระองค์ก็มุ่งโจมตีคนเหล่านี้อยู่บ่อยๆ พวกเขามีอุปนิสัยหน้าซื่อใจคด พวกเขาให้เกียรติพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์ในรูปแบบภายนอก แต่ภายในพวกเขาเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่า “อุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด” (มธ. 23:27) พวกฟาริสีคือผู้ที่ต่อต้านพระเยซูอย่างขมขื่นและในที่สุดก็เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย

แน่นอนว่ามีบางคนในท่ามกลางพวกเขาที่อุทิศตัวอย่างแท้จริงให้แก่การดำเนินชีวิตที่น่าเลื่อมใส มีบางคนซึ่งเป็นผู้ที่น่านับถือ, ซื่อตรง, และคู่ควร นิโคเดมัสคือคนที่เป็นแบบนั้น (ยอห์น 3:1-15; 7:48-52; 19:39) นอกจากนี้เรายังอ่านเกี่ยวกับกามาลีเอล, ธรรมาจารย์คนหนึ่งฝ่ายพระราชบัญญัติ ผู้ซึ่งเป็นที่น่านับถือและอุทิศตัวให้แก่พระเจ้า (กิจการ 5:34-39) ภายใต้กามาลีเอลนี่เองที่อัครทูตเปาโลได้ศึกษาเล่าเรียนก่อนการกลับใจเชื่อของเขา (กิจการ 22:3) อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีที่อุทิศตัวและน่าเลื่อมใสอย่างจริงจังก็มีจำนวนน้อยมาก พวกเขาส่วนใหญ่เป็นคนหน้าซื่อใจคด โดยให้การปรนนิบัติแต่เพียงภายนอกเมื่อพระเจ้าทรงต้องการใจที่ถ่อมและซอกซี้ พระเยซูทรงประกาศวิบัติแก่พวกเขา (มธ. 23:13-36) และทรงเตือนพวกสาวกของพระองค์ให้ระวัง “เชื้อ” (หรือหลักคำสอน) ของพวกฟาริสีให้ดี (มธ. 16:6-12)

พวกสะดูสีได้ปรากฏตัวในสมัยของอเล็กซานเดอร์มหาราช, ประมาณปี 323 ก่อน ค.ศ. พวกเขาได้ชื่อของตนมาจากศาคาโดค พวกเขาปฏิเสธประเพณีทั้งหมด แต่พวกเขาเพิ่มเข้ากับข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาปฏิเสธเรื่องการเป็นขึ้นของคนตาย, สถานะในอนาคตของคนตาย พวกเขาปฏิเสธเรื่องชีวิตหลังความตาย พวกเขาดำเนินชีวิตแบบชาวโลกและไม่แสดงออกถึงฤทธิ์เดชหรืออิทธิพลฝ่ายวิญญาณเลย

พวกสะดูสีถูกกระจัดกระจายไปทั่วจักรวรรดิโรม และพวกเขียจำนวนมากที่มีตำแหน่งสูงก็อยู่ในคณะของพวกสะดูสี แม้ว่าในทางศาสนาแล้วพวกเขาไม่ถูกกัน พวกฟาริสีและพวกสะดูสีก็มักจับมือกันบ่อยๆ ในการต่อต้านเหตุบางอย่างที่เหมือนกันเมื่อพวกเขาจะได้ประโยชน์ในการทำเช่นนั้น พวกเขาร่วมมือกันอย่างแน่นนอนในการต่อต้านคำสอนต่างๆของพระเยซูคริสต์เจ้า (กรุณาอ่านมัทธิว 22:23-34) พวกสะดูสียังอยู่ในพวกที่ข่มเหงคริสตจักรยุคต้นด้วย (อ่าน กิจการ 4:1-22)

พวกฟาริสีเป็นตัวแทนของ*ความมกมายแบบหน้าซื่อใจคด* พวกสะดูสีเป็นตัวแทนของ*ความไม่เชื่อแบบทำตามเนื้อหนัง* พระเยซูทรงประกาศวิบัติแก่คนทั้งสองพวก และทรงเตือนให้ระวังทั้งสองพวก บ่อยครั้งในข้อพระคำเดียวกันด้วย

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาเยอห์นเพื่อที่จะรับบัพติศมา ดูเหมือนว่าพวกเขามาพร้อมกับคนอื่นๆ และพวกเขามาที่เพียงเพราะว่าคนอื่นๆ พวกเขาไม่มีเหตุจูงใจฝ่ายวิญญาณที่คู่ควรเลย พวกเขาเพียงแค่ว่าทำตามคนอื่นๆ เท่านั้น เหมือนกับที่ผู้คนมากมายทำในปัจจุบัน แต่เยอห์นก็ไม่ได้ให้บัพติศมาพวกเขา (ลูกา 7:30) แทนที่จะให้ เมื่อพวกเขามาเพื่อที่จะรับบัพติศมาจากเขา เขาก็กล่าวแก่พวกเขาว่า “โอ เจ้าชาติงูร้าย!”

จากนั้นเขาก็ถามว่า “ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น?” ตรงนี้เยอห์นกำลังอ้างอิงไปยังมาลาคีย์ 3:1 และ 4:5 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเอลีอาห์ การอ้างอิงดังกล่าวย่อมบอกเป็นนัยแก่

หัวใจและความคิดของพวกเขาเชื่อว่า “พระอาชญาซึ่งจะมาถึง” จริงๆ เพราะว่าการมาของเอลียาห์นั้นจะต้องมีพระอาชญาด้วย มันสอดคล้องกับ *ความคาดหวัง* ของพวกเขาคือความทุกข์ใจของยาโคบจะตกแก่ประชาชนิตของ พวกเขา และนี่จะมาพร้อมกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์จะเสด็จมาในตอนแรกในฐานะลูกแกะที่อ่อนสุภาพและถ่อมตนของพระเจ้า และจากนั้นก็ในฐานะสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ ในที่นี้ ยอห์นแสดงออกถึงอุปนิสัยของศาสดาพยากรณ์ที่แท้จริงคนหนึ่ง ซึ่งบอกล่วงหน้าว่าการพิพากษาของพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กำลังจะถูกเทออกเหนือประชาชาติที่มีกบฏและบาปหนานั้น, อิสราเอล

ข้อ 8: “เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยอห์นกล่าวแก่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีว่า “เจ้าทั้งหลายจงออกผลที่เป็นหลักฐานแสดงถึงการกลับใจใหม่อย่างจริงใจของพวกเจ้า – แล้วข้าจะให้บังเกิดกับพวกเจ้า! อย่าเอาการเห็นว่าตัวเองชอบธรรมมาซึ่งพวกเจ้าอ้างเพราะว่าพวกเจ้าเป็นลูกหลานของอับราฮัม จงนำหลักฐานที่แสดงถึงความจริงใจของพวกเจ้ามาโดยการละทิ้งบาป, หลักฐานซึ่งจะแสดงให้เห็นว่าพวกเจ้ามารับบังเกิดเพราะพวกเจ้าอยากติดตามพระมหาษัตริย์, และข้าจะให้บังเกิดกับพวกเจ้า!”

“*เหมาะสำหรับการกลับใจใหม่*” มีความหมายว่า *พอดีสำหรับ* หรือ *เหมาะสมแก่การกลับใจใหม่* พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านี้ตายไปแล้ว แต่ญาติๆ ของพวกเขา (กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ) ก็ยังอยู่กับพวกเราเหมือนเดิม หลายหมื่นคนวันนี้ได้เข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นต่างๆ ด้วยเหตุผลหลายประการ บางคนเข้าร่วมกับคริสตจักรแห่งหนึ่งเพราะว่าพวกเขาคิดว่ามันจะช่วยพวกเขาในทางสังคม คนอื่นๆ ก็เข้าร่วมด้วยเหตุผลทางการเมือง, ด้วยเหตุผลด้านธุรกิจ, หรือเพราะพวกเขาคิดว่ามัน “เป็นสิ่งถูกต้องที่ควรกระทำ” แน่แน่นอนว่ามีอีกหลายพันคนที่เข้าร่วมเพราะพวกเขาเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและพวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งเพื่อที่จะปรนนิบัติพระเจ้าได้ดีขึ้น ไซแล้วครับ ผู้คนทุกวันนี้มีแนวโน้มที่จะ “ทำตามฝูงชน” เหมือนกับที่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเป็น แต่ยอห์นก็ไม่ได้ให้บังเกิดกับพวกเขา ผู้คนมากมายรับบังเกิดในปัจจุบันโดยที่พวกเขาไม่ควรรับบังเกิดเลย ใครก็ตามที่ปรารถนาที่จะเป็นหนึ่งในเดียวกับคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่งก็ทำเช่นนั้นได้ มันเป็นเรื่องจริงอย่างหนึ่งที่น่าเศร้าที่ว่าการเข้าไปอยู่ใน (และอยู่ต่อไปใน) คริสตจักรโดยเฉลี่ยก็ง่ายกว่าการเข้าไปในองค์กรชาวโลกทั้งหลายเสียอีก!

ข้อ 9: “อย่านึกเหมาเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้”

“*เรามีอับราฮัมเป็นบิดา*” คือความภาคภูมิใจของพวกฟาริสีหลายคน ในฐานะเป็นลูกหลานของอับราฮัมพวกเขาไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องกลับใจใหม่ ถึงอย่างไรแล้วพวกเขาก็จะหนีพ้นพระอาชญาของพระเจ้าได้อยู่ดี เพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม! พระเยซูทรงเจอกับฝูงชนแบบเดียวกันตอนที่พระองค์ทรงเริ่มการรับใช้ปวงชนของพระองค์ และขณะที่ยอห์นเรียกพวกเขาว่า “งูร้าย” พระเยซูก็ทรงเรียกพวกเขาด้วยชื่อจริงๆ ของพวกเขา – *ลูกๆ ของพญามาร* (ยอห์น 8:44)

เมื่อพระเยซูตรัสแก่พวกคนหน้าชื่อใจคดที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” พวกเขา ก็ตอบกลับว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็นไท’”

เป็นความจริงที่พวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหากมองแบบเนื้อหนัง แต่พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ว่า...ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว (กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ) ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ...ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน...” (ยอห์น 8:32-44 บางส่วน)

“*อย่านึกเหมาเอาในใจ*” – นั่นคือ “พวกเจ้าไม่มีสิทธิ์พูดกับตัวเอง (หรือในใจของพวกเจ้า) ว่าเพียงเพราะว่าพวกเจ้าเป็นเชื้อสาย (หรือลูกหลาน) ของอับราฮัม แล้วพวกเจ้าจะไม่มีบาป” เป็นความจริงที่ว่าคนเหล่านี้ได้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม, พวกเขาเป็นเชื้อสายฝ่ายร่างกายของเขา แต่*ความชอบธรรม*ก็ไม่ได้ถูกสืบทอดผ่านมาทางสายเลือด *ความชอบธรรมเป็นสิ่งที่ถูกประทานให้* “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (โรม 4:3)

ในสมัยตอนที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซูคริสต์เจ้ากำลังเทศนาอยู่บนแผ่นดินโลก คนเชื่อกันโดยทั่วไปว่าชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด พวกเขาในสมัยนั้นเชื่อว่าใครก็ตามที่สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมจะอยู่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ไม่ว่าในเรื่องอื่นๆจะเป็นอย่างไรก็ตาม ความเชื่อนี้ถูกพบเห็นในข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่และถูกบันทึกไว้โดยเหล่านักประวัติศาสตร์ในสมัยนั้นเช่นกัน โดยเฉพาะโจเซฟัส นักประวัติศาสตร์ที่โดดเด่นท่านหนึ่งยกคำพูดของรับบิระดับผู้นำคนหนึ่งว่ากล่าวไว้ว่า “ในยุคสมัยที่จะมานั้น อับราฮัมจะนั่งข้างๆประตูนรกและเขาจะไม่ยอมให้คนอิสราเอลที่เข้าสู่หนัดแล้วตกนรกเลย!” นี่อาจฟังดูเหมือนการตุน อาจฟังดูน่าขบขัน แต่มันไม่ใช่เรื่องตลก แม้กระทั่งในปัจจุบันก็มีพวกลูกหลานของอับราฮัมที่รู้สึกว่าการสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษของพวกเขาจึงไม่มีทางถูกโยนเข้าไปในบึงไฟได้ มีหนังสือหลายเล่มที่เขียนโดยพวกรับบีที่ประกาศเรื่องนี้ พวกเขาเชื่อว่าเชื้อสายทุกคนของอับราฮัมจะได้รับความรอด พวกฟาริสี และพวกสะดูสีที่พระเยซูทรงสนทนาด้วยนั้นก็คิดว่าตัวเองปลอดภัยจากพระพิโรธของพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และพวกเขารู้สึกว่าไม่จำเป็นที่จะต้องกลับใจใหม่จากความบาป

“*พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้*” แผ่นดินนั้นที่ยอห์นกำลังเทศนาอยู่จริงๆแล้วก็ปกคลุมไปด้วยก้อนหินต่างๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบนิรมฝังแม่น้ำจอร์แดน ยอห์นกำลังยืนอยู่โดยมีก้อนหินมากมายอยู่รอบตัวเขา และเขาใช้พวกมันเป็นภาพประกอบเพื่อทำให้คนที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมเหล่านี้เห็นว่าพระเจ้าไม่ต้องขอให้พวกเขาช่วยก็ได้ในการให้บุตรเกิดแก่อับราฮัม! พระองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่ต้องพึ่งพาพวกเขาในความหน้าชื่อใจคดของพวกเขาเพื่อให้อับราฮัมมีลูกหลานสืบสกุลต่อไป หากพระองค์ทรงปรารถนา พระองค์ก็สามารถให้ลูกหลานของอับราฮัมเกิดจากหินเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวพวกเขาก็ได้

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่าพระองค์จะทรงทำลายชนชาติอิสราเอลและสร้างชนชาติใหม่ขึ้นมา (อพย. 32:10) – และแน่นอนว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำเช่นนั้นได้ เมื่อถึงเวลาครบกำหนด พระพรต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์จะถูกเทลงบนชนชาติอิสราเอลตามที่พระเจ้ากำหนดไว้ตั้งแต่แรกสร้างโลก แต่

พระพรเหล่านั้นจะไม่มาสู่เชื้อสายของอับราฮัมแต่พวกเดียวเท่านั้น คนอื่นๆก็จะร่วมแบ่งปันในความชื่นชมยินดีนี้ด้วย พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อรับความบาปของโลกไปเสีย (ยอห์น 1:29) ด้วยเหตุนี้พระพรต่างๆแห่งอาณาจักรนั้นจะไม่ถูกจำกัดเฉพาะพวกยิว

พระสัญญาที่มีแก่อับราฮัมคือ “เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง...**บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า**” (ปฐม. 12:2, 3) ในกาลาเทีย 3:6-9 อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า: “ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ เหตุฉะนั้นท่านจึงรู้เถิดว่าคนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า’ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ”

จากนั้นในโรม 4:16 เราอ่านว่า: “ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน”

ข้อ 10: “บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ”

“บัดนี้” มีความหมายว่า อยู่แล้ว “ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้อยู่แล้ว” พระพิโรธของพระเมสสิยาห์ที่ไม่เพียงจะมาสู่ชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่การแบ่งแยกท่ามกลางลูกหลานของอับราฮัมก็กำลังเริ่มขึ้นแล้ว กระทั่งในขณะนี้ ณ เวลานี้เอง พระเจ้าก็กำลังแยกข้าวสาลีออกจากข้าวละมาน, ต้นไม้ดีออกจากต้นไม้เลวแล้ว จะไม่เพียงมีพระพิโรธในอนาคตเท่านั้น แต่พระพิโรธก็กำลังเริ่มเทลงมาแล้ว

ขวานถูกวางไว้ที่โคนต้นไม้เรียบร้อยแล้ว ในภาษากรีก คำกริยาคือ “วาง” ผู้รู้บางท่านเชื่อว่าข้อความตรงนี้มีมีความหมายว่าขวานกำลังตัดอยู่แล้วจริงๆ คนอื่นๆก็เชื่อว่าภาษากรีกตรงนี้ออกเป็นนัยว่าขวานนอนอยู่ที่โคนต้นไม้เหล่านั้นพร้อมที่จะตัดแล้ว

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเข้าใจแน่นอนว่ายอห์นกำลังกล่าวแก่พวกตน: “ขวานพร้อมที่จะถูกใช้งานแล้ว ดังนั้นต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจึงถูกโค่นลงและโยนทิ้งในกองไฟ” กรณาสังเกต -- “...ถูกโค่นลง” – คำกริยารูปปัจจุบันกาล มันไม่ได้จะถูกโค่นลง, มันไม่ได้จะถูกโยนทิ้งในกองไฟ มันถูกโค่นลงแล้ว, มันถูกทิ้งแล้ว ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูทรงเทศนาความจริงเรื่องเดียวกัน: “ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ” (มธ. 7:19) คำกริยารูปปัจจุบันกาลบ่งบอกถึงการกระทำที่เป็นธรรมเนียมปกติในกรณีของต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี ในแผ่นดินนั้นไม่มีต้นไม้ใดได้รับอนุญาตให้ได้รับสารอาหารจากดินนอกเสียจากว่ามันเกิดผลดี

คุณจะสังเกตเห็นเช่นกันว่าไม่มีขาน “อภิสิทธิ์” ในข้อความนี้ ยอห์นกล่าวว่า “ต้นไม้ทุกต้น” ที่ไม่เกิดผลดีก็ถูกโค่นลง แม้แต่คนที่มีการตีสมาทมากที่สุดท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย, บุคคลที่โดดเด่นมากที่สุด, ก็ต้องกลับใจใหม่ **ทุกคนต้องกลับใจใหม่ – หรือไม่ก็พินาศ!**

ในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ในมัทธิว ตอนที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา กล่าวถ้อยคำดำหนิที่เชือดเฉือนและเจ็บแสบแก่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านี้เสร็จแล้ว เราก็อ่านว่า:

“ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า “เราจะต้องทำประการใด” ท่านจึงตอบเขาว่า “ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน

“พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด” ท่านจึงตอบเขาว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภค” ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า “พวกข้าพเจ้าแล้วจะต้องทำประการใด” ท่านตอบเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน”

“เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมีใช่ ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย” (ลูกา 3:10-18)

ข้อ 11: “เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะสร้างชื่อเสียงใหญ่โตให้ตัวเองก็ทำได้ เขาจะให้เหล่าสาวกของเขานมัสการแทบเท้าของเขาก็ทำได้ แต่เขาก็ไม่ใช่คนหน้าซื่อใจคดในงานรับใช้ของเขา เขาบอกคนเหล่านั้นตรงๆว่าเขาไม่ใช่พระคริสต์ และว่าบัพติศมาของเขาก็ไม่ใช่บัพติศมาที่สำคัญที่สุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาเป็นเพียงเสียงหนึ่งที่ร้องประกาศในถิ่นทุรกันดารโดยประกาศถึงพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์มากยิ่งขึ้นกว่าตัวเขาเอง, พระองค์ผู้หนึ่งที่จะทรงกระทำกิจที่แยกออกมากกว่าและถี่ถ้วนมากกว่างานรับใช้ของยอห์น

ลักษณะเฉพาะตัวอันโดดเด่นแห่งงานรับใช้ของยอห์นคือบัพติศมาของเขา พระเยซูทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้รอคอยอยู่ในเยรูซาเล็มหลังจากที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไปในสวรรค์แล้ว และให้รอคอยการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งจะให้พวกเขาเต็มล้นด้วยฤทธิ์เดชจากเบื้องบน พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:5)

“เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ...ก็จริง” เราไม่มีคำภาษาอังกฤษที่ตรงกันกับคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ก็จริง” คำแปลที่ใกล้เคียงที่สุดก็คงเป็น “อย่างแท้จริง” หรือ “อย่างแน่นอน” นอกจากนี้ คำบุพบท “ด้วย” ในภาษากรีกคือ “ใน” ซึ่งสะกดว่า “เฮ็น” ในด้านความหมาย นี้ก็บอกเป็นนัยไม่ใช่แค่การใช้น้ำเท่านั้น แต่ว่าบอกเป็นนัยว่าคนๆหนึ่งได้รับบัพติศมาในน้ำด้วย นี่เป็นจริงเช่นกันในมัทธิว 5:13 ที่พระเยซูทรงถามว่า “แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ (ในอะไร)?” เราพบเรื่องเดียวกันนี้ในมัทธิว 7:2: “ท่านจะตวงให้เขาด้วย (ใน) ทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานอันนั้น”

ดังนั้นในภาษาเดิมถ้อยคำของยอห์นก็คงอ่านว่า “แน่นอนว่า เราให้บัพติศมาพวกเจ้าในน้ำ” นี่มีเหตุผลอยู่แล้ว ยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน และมันก็สมเหตุสมผลที่จะคิดว่าเขาให้บัพติศมา

ในน้ำมากกว่าที่จะคิดว่าเขาเอาน้ำปริมาณหนึ่งใส่ภาชนะอันหนึ่งเพื่อที่จะให้บังเกิดชีวิต เราเห็นเรื่องนี้อย่างชัดเจนมากขึ้นเมื่อเราไปถึงข้อ 16 ในบทนี้

ผมไม่อยากจะเถียงเรื่องบังเกิดชีวิต เพราะว่าบังเกิดชีวิตไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับความรอด มันไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการที่เราได้รับความรอด แต่ผมเชื่อจริงๆว่าเราควรรับบังเกิดชีวิตเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และผมก็เชื่อด้วยว่าเราควรเผชิญข้อเท็จจริงที่ว่าบังเกิดชีวิตบอกเป็นนัยถึงการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ เมื่อใครบางคนถูกฝัง เขาก็ถูกวางลงใต้พื้นดิน โดยถูกปกคลุมหมดทั้งตัว เปาโลกล่าวถึงการที่เราถูกฝังไว้กับพระคริสต์ในบังเกิดชีวิต และ “ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย” (คส. 2:12) ในโรม 6:4 เปาโลอธิบายว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบังเกิดชีวิตเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น”

บังเกิดชีวิตของยอห์น “สำแดงการกลับใจใหม่” นี้ไม่ได้หมายความว่ายอห์นประกาศเรื่อง “ความรอดโดยบังเกิดชีวิต” เรื่อยมาจนถึงตอนนั้น มันเป็นธรรมเนียมที่จะให้บังเกิดชีวิตคนเหล่านั้นที่เข้าจารีตยิว แต่พวกยิวเองก็ไม่ได้รับบังเกิดชีวิต ด้วยเหตุนี้การพูดถึงบังเกิดชีวิตของยอห์นว่าเป็น “บังเกิดชีวิตอันสำแดงการกลับใจใหม่” (มาระโก 1:4; ลูกา 3:3; กิจการ 13:24 และ 19:4) ก็แยกแยะมันออกจากบังเกิดชีวิตอื่นๆที่ถูกปฏิบัติในสมัยนั้น บังเกิดชีวิต “อันสำแดงการกลับใจใหม่” บอกเป็นนัยว่าคนเหล่านี้กำลังแสดงออกถึงหลักฐานภายนอกที่บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงความคิด ซึ่งกำลังบอกว่าพวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะติดตามพระมหาจักร์ที่ยอห์นกำลังประกาศ

“พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก” ภาษาเดิมตรงนี้บอกเป็นนัยว่าผู้คนเหล่านั้นเคยได้ยินแล้วเกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่งที่จะมาภายหลังยอห์น เราทราบว่ายิวรอคอยพระเมสสิยาห์ของพวกเขา, “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” ที่ถูกพูดถึงโดยโมเสสและเหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาเดิมคนอื่นๆ (อพย. 18:15-18; ศคย. 9:9; มลค. 3:1; สดต. 118:26) มัทธีวเป็น “หนังสือที่กล่าวถึงอาณาจักร” มันถูกเขียนถึงพวกยิวเป็นหลัก และวลี “ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก” ก็ถูกพบในเหตุการณ์ตอนเดียวกันที่ถูกเล่าในมาระโก 1:7 และลูกา 3:16

“...ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์...” พระองค์ผู้นี้จะทรงยิ่งใหญ่กว่า, ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเหลือเกินจนยอห์นไม่รู้สึกว่าคู่ควรที่จะแม้แต่ถือรองเท้าของพระองค์! “รองเท้า” ที่ว่านี่คือรองเท้าแตะที่คนสวมใส่กันในสมัยนั้น บางครั้งพวกมันก็ทำด้วยหนังสัตว์, บางครั้งก็เป็นไม้ชิ้นหนึ่งที่ถูกผูกได้ฝ่าเท้าโดยสายที่ทำด้วยหนังสัตว์ที่ยังไม่ได้ฟอก รองเท้าแบบนี้ช่วยปกป้องฝ่าเท้าจากโขดหินแหลมคมและก้อนกรวดซึ่งมีอยู่มากมายทั่วพื้นที่นั้นที่พระเยซูทรงเดินทางไปมา แต่พวกมันไม่ได้ปกป้องเท้าจากฝุ่นของถนนและความเหนียวล้าของการเดินทางเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นหน้าที่ของทาสคนหนึ่ง – อันที่จริงแล้วก็คือทาสที่ต่ำต้อยที่สุดในครัวเรือน – ที่จะถอดรองเท้าแตะจากเท้าของผู้เป็นนายเจ้าของบ้านหรือผู้มาเยือนบ้านหลังนั้น จากนั้นผู้รับใช้คนนั้นก็เอาน้ำมาล้างเท้าของผู้ที่เหน็ดเหนื่อย และรองเท้าแตะจะถูกวางไว้ใกล้ประตูซึ่งเป็น

ที่ๆพวกมันจะถูกสวมใส่อีกเมื่อเจ้าของรองเท้าแต่ละคู่ขึ้นไปจากบ้านหลังนั้น (กรูมาอ่านลูกา 7:44 และยอห์น 13:1-15)

เห็นไหมครับว่า คนบางคนในพวกเหล่านั้นเริ่มสงสัยแล้วว่ายอห์นจะเป็นพระเมสสิยาห์ได้หรือไม่, ว่าเขาจะเป็น “ศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” ได้หรือไม่ ที่พวกเขาได้รอคอยมานานเหลือเกิน เพราะเหตุนี้เองยอห์นจึงนำเสนอความจริงข้ามกันขนาดนั้นระหว่างตัวเขาเองกับพระองค์ผู้ที่เขากำลังเตรียมทางให้อยู่ เพื่อที่จะไม่มีข้อสงสัยเลยในความคิดของเหล่าผู้ฟังของเขาเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาแล้วและเขาไม่ใช่พระคริสต์ ในทางกลับกัน เขาไม่แม้แต่จะคิดว่าพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาภายหลังเขา ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ลังเลเลยที่จะตำหนิคนที่มื่อทิพผลมากที่สุดเหล่านั้นที่เขาติดต่อสัมพันธ์ด้วย; แต่ต่อพระพักตร์พระคริสต์, พระผู้ช่วยให้รอดของโลก, เขาก็ก้มตัวลงในความอ่อนสุภาพและความถ่อมใจ โดยรู้สึกว่าคุณค่าไม่คู่ควรที่จะปรนนิบัติพระองค์แม้กระทั่งในสิ่งที่ผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดจะกระทำ

ในยอห์น 1:19-27 พวกยิวส่งพวกปุโรหิตและคนเลวีจากเยรูซาเล็มให้มาสอบถามยอห์นว่าเขาเป็นผู้ใด ยอห์นตอบกลับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์”

“เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้” คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร”

“ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสตาศาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้นั้นเป็นของพวกฟาริสี เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา”

“ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้”

“พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” ในกิจการ 2:1-4 เราอ่านเกี่ยวกับวันเพ็นเทคอสต์เมื่อคริสเตียนเหล่านั้นที่อยู่ในห้องชั้นบนถูกเติมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ “มีเปลวไฟสถิตฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาลิ้นทุกคน” แต่ไม่ใช่บัพติศมาด้วยไฟที่ยอห์นพูดถึง ประชาชาติอิสราเอลยังต้องผ่านเข้าไปในวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระเยโฮวาห์, วันที่จะเผาไหม้เหมือนเตาอบ (มลค. 4:1) เมื่อพระเยซูจะทรงนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน โดยชำระขึ้นเงินออกไปในไฟแห่งการพิพากษา (มลค. 3:3)

เมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ เราก็พบพระคำสองข้อที่ให้ความกระจ่างเรื่องบัพติศมาด้วยไฟที่ยอห์นพูดถึงนั้น ในข้อ 10 ของบทที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้ ต้นไม้ที่ไม่เกิดผลก็ถูกฟันลง “และถูกโยนทิ้งในกองไฟ” ในข้อ 12 (ต่อจากข้อที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้) แกลบจะถูกเผา “ด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” และในข้อที่เรากำลังศึกษาอยู่

นี่ยอห์นประกาศว่าพระเยซูจะให้**บัพติศมา**ด้วยไฟ ดังนั้น “ไฟ” ในสามประโยคที่สอดคล้องกันนี้จึงต้องถูกมองในลักษณะเดียวกัน และมันเกี่ยวข้องกับการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อคนชั่ว

คำพยากรณ์ของยอห์นก็คือว่า พระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงให้**บัพติศมา**ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทุกคนที่ได้ยินยอห์นผู้ให้รับ**บัพติศมา**จะได้รับ**บัพติศมา**ด้วยไม้อันใดก็อันหนึ่ง เขากำลังกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่เขาเรียกว่าเป็น “ชาติงูร้าย” เห็นได้ชัดว่า**สำหรับพวกเขาแล้ว** หากพวกเขาไม่กลับใจใหม่ก็มีแต่**บัพติศมา**ด้วยไฟเท่านั้น, **บัพติศมา** “แห่งการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย” (ฮบ. 10:27)

การให้**บัพติศมา**ด้วย**พระวิญญาณบริสุทธิ์**ได้มาถึงภายในเวลาสี่ปีนับตั้งแต่คำพยากรณ์ของยอห์น **บัพติศมา**แห่ง**ไฟ**อาจถูกทำให้สำเร็จจริงบางส่วนตอนที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายโดยพวกโรมในปี ค.ศ. 70 แต่การสำเร็จจริงในท้ายที่สุดของคำพยากรณ์นั้นจะเกิดขึ้นโดยไม่ต้องสงสัยเมื่อพระเยซูเจ้าจะทรงถูกสำแดงจากสวรรค์ “ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (2 ธส. 1:7, 8)

ในมาลาคีย์ 3:1-6 เราอ่านว่า: “ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา**นั้น** จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจ**นั้น** ดุเถิด ท่านจะเสด็จมา แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟถลุงแร่ และประดุจสบู่ของช่างซักฟอก ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่ล่วงแล้วมา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป่าพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ ผู้ที่ปฏิเสธผู้ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ยายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสหันเหคนต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผืนแปร บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด”

ข้อที่เราศึกษาอยู่ในมัทธิวพูดถึงเหตุการณ์เดียวกันที่ถูกพยากรณ์โดยมาลาคีย์ในข้อพระคำเหล่านี้ที่ถูกยกมา ส่วนแรกของมาลาคีย์ 3:1 ก็ถูกยกมาเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับ**บัพติศมา**ในมัทธิว 11:10 และในมาระโก 1:2 และในลูกา 7:27 เช่นกัน; แต่วรรคที่สองในพระคำข้อนี้ (“องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา**นั้น**”) ไม่ถูกยกมาคำพูดมาตรงไหนเลยในภาคพันธสัญญาใหม่เพราะว่ามันยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง (ดู ฮาบากุก 2:20 เช่นกัน)

มาลาคีย์ 3:2-5 พยากรณ์ถึง**การพิพากษา** ไม่ใช่พระคุณ คำพยากรณ์ของมาลาคีย์เหมือนกับคำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์คนอื่นๆที่เหลือของภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาได้เห็นการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ แต่พวกเขาไม่เข้าใจช่วงเวลาที่อยู่ระหว่างการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองนั้น มาลาคีย์ไม่เข้าใจว่าพระมหากษัตริย์จะทรงถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขน เขาไม่เห็นยุคแห่งพระคุณ, ยุคคริสต์จักร “**ทูต**” ผู้**นั้น** ในมาลาคีย์ 3:1 หมายถึงยอห์นผู้ให้รับ**บัพติศมา** ส่วน “**ทูตแห่งพันธสัญญา**” นั้นหมายถึงพระคริสต์ในการปรากฏทั้งสองครั้งของพระองค์ แต่มันยังมีการอ้างอิงแบบพิเศษไปยังเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะ**เกิดขึ้นต่อจาก**

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ด้วย – นั่นคือ เวลาทุกข้อใจของยาโคบ, การครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ในช่วงเวลานั้นเอง ประชาชาติอิสราเอลจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ในเตาไฟที่ลุกโหมด้วยไฟที่ร้อนแรงที่สุดเท่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้!

คำพยากรณ์นี้ไม่ได้หมายความว่าบุคคลทั้งหลายจะถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยไฟนั้นที่เผาผลาญความบาปในชีวิตของคนเหล่านั้นเท่านั้น มันหมายความว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมาเป็นครั้งที่สอง ทั้งประชาชาตินั้นจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ ประชาชาติอิสราเอล ตามที่กล่าวไว้ในคำพยากรณ์ของมาลาคีย์ จะ “เป็นเหมือน” ถูกโยนเข้าไปในเตาไฟที่มีไฟลุกโพล่ง ไฟนั้นจะ “เผาผลาญ” คนชั่วและเหลือประชาชาติที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วไว้ เหมือนกับที่เกลบถูกไฟเผาและข้าวสาลีถูกช่วยให้อุด คนเหล่านั้นที่ถูกจุ่มลงในพระวิญญานบริสุทธิ์จะถูกชำระให้สะอาดและบริสุทธิ์ พวกเขาจะถูกเก็บรักษาไว้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ออกจาก “ไฟ” นั้นจะมีชนชาติหนึ่งที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ผู้ซึ่งจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นที่ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเขาตั้งแต่แรกสร้างโลก

ข้อ 12: “พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาผลาญด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

ตรงนี้เราพบภาพที่สามสำหรับพระราชกิจแห่งการแยกออกนั้น – และตรงนี้ เช่นเดียวกับในข้อ 11 พระเมสสิยาห์ทรงเป็นผู้ที่จะทำพระราชกิจนั้น พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว “พลั่ว” ที่ว่านี้จริงๆ แล้วคือ พลั่วสำหรับฝัดร่อน พวกยิวใช้พลั่วฝัดร่อนเพื่อโยนเมล็ดข้าวขึ้นไปปะทะกับลม ลมก็พัดเกลบออกไป และเมล็ดข้าวก็ตกกลับลงมายังลานข้าว ตอนที่ผมไปเยือนดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้นเมื่อหลายปีก่อน ผมได้เห็นพวกคนอาหรับใช้ท่อนไม้ตีข้าวสาลีเพื่อที่จะตีเมล็ดข้าวออกมา หลังจากที่พวกเขาตีฟางอย่างละเอียดถี่ถ้วนเหลือเกินแล้วจนไม่มีข้าวสาลีเหลืออยู่ในมันเลย พวกเขาก็กองฟางนั้นให้ปะทะกับลมและเกลบและฟางก็ถูกลมพัดไปขณะที่ข้าวสาลีตกลงมาบนลานข้าว จากนั้นเมล็ดข้าวก็จะถูกรวบรวมและเก็บไว้เป็นอาหาร ขณะที่ฟางและเกลบจะถูกไฟเผา

“ลานข้าว” เป็นพื้นที่วงกลมที่อยู่กลางทุ่งนา พื้นดินตรงนั้นมีลักษณะแบนราบ, แข็ง, และถูกหุบจนมันเกือบเหมือนพื้นคอนกรีต นี่เป็นพื้นที่ๆเมล็ดข้าวร่วงลงมาขณะที่ลมพัดเกลบไปเสีย และจากนั้นมันก็ถูกรวบรวมและเก็บไว้เป็นอาหาร

“และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง” การเก็บเกี่ยวเมล็ดข้าว, การนวดข้าวสาลี, การเผาฟางและเกลบและการรวบรวมเมล็ดข้าวที่สะอาดไว้ – ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่คุ้นเคยดีแก่ผู้คนเหล่านั้นที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังพูดด้วย กล่าวในฝ่ายวิญญานแล้ว ตามลำดับที่เหมือนกัน พระเยซูจะทรงชำระประชาชาติอิสราเอลให้ทั่ว (ทำให้สะอาด) จากเกลบและฟางทั้งหมด และเฉพาะข้าวสาลีเท่านั้นจะถูกช่วยให้อุด จากนั้นเมื่อการแยกออกนั้นเสร็จสมบูรณ์ พระองค์ก็จะ “เก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง”

“ยุ้งฉาง” ที่ว่านี้ยุ้งเก็บข้าว บนไร่ที่ผมเดินโตมาเราเคยมีถึงเก็บเมล็ดข้าวโพดที่เราเก็บข้าวโพดของเราไว้สำหรับฤดูหนาว แต่เราเก็บข้าวสาลีและข้าวโอ๊ตของเราไว้ในอาคารอีกหลังหนึ่งซึ่งเราเรียกว่ายุ้งเก็บข้าว

พวกยิวในสมัยของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาบางครั้งก็ใช้ถ้อยคำที่อยู่ที่ใต้ดิน, ซึ่งถูกสกัดจากหินแข็งเหมือนถ้ำเก็บน้ำ ว่ากันว่าเมล็ดข้าวสามารถถูกเก็บไว้ในถ้ำเก็บน้ำที่ทำด้วยหินเหล่านี้ได้อยู่ได้นานหลายปีโดยไม่เปียกเน่าเลย

“แต่พระองค์จะทรงเผาผลาญด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” ตรึงนี้คำๆหนึ่งถูกเพิ่มเข้ากับคำว่า “ไฟ” คราวนี้มันเป็น “ไฟที่ไม่รู้ดับ” นี้พูดถึงการเผาไหม้ชั่ววันรันดร์ในบึงไฟนั้น ดังนั้นเราจึงหันความสนใจของเราจากภาพเปรียบเทียบความเป็นจริง – สิ่งรันดร์เหล่านั้นที่ถูกเป็นตัวแทนในที่นี้ ในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมานี้ เราได้อ่านไม่เพียงข้อเท็จจริงต่างๆที่ถูกให้ไว้ในมัทธิวเท่านั้น แต่นอกจากนี้ “ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย” (ลูกา 3:18) นี้บอกเราว่ายอห์นเทศนา, เตือนสติ, สั่งสอนต่อไปเกี่ยวกับการมาของอาณาจักรนั้นและการครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเมสสิยาห์ เขาไม่ได้เทศนาคำเทศนาเพียงด้านเดียว เขาไม่ได้เทศนาการพิพากษาเพียงอย่างเดียว เขาเทศนาการพิพากษาเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่จำเป็น แต่เขายังเตือนสติผู้คนเหล่านั้นและสอนพวกเขาเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์และการสำเร็จจริงของพระสัญญาทุกข้อที่พระเจ้าทรงกระทำไว้แก่อับราฮัมในพันธสัญญาเบื้องต้นด้วย

สิบสองข้อแรกของมัทธิว บทที่ 3 นำเสนอภาพๆหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับตัวตนและอุปนิสัยของชายผู้หนึ่งที่ถูกลือสรรโดยพระเจ้าให้เป็นผู้นำหน้าของพระเยซู เมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรากฏตัว ก่อนหน้านั้นเป็นช่วงเวลาแห่งความเงิบนานสี่ร้อยปี, สี่ร้อยปีนับตั้งแต่พระเจ้าทรงส่งศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งมายังประชาชาติอิสราเอล ในยอห์น พระเจ้าตรัสอีกครั้ง และพร้อมกับศาสดาพยากรณ์คนใหม่นี้ พิธีใหม่ก็มาด้วย (บัพติศมาของยอห์นอันสำแดงการกลับใจใหม่) และวิธีใหม่ของการเทศนา (การประกาศการเสด็จมาของพระมหา กษัตริย์) ในพระคำภาคพันธสัญญาเดิมตลอดทั้งเล่ม พระเจ้าทรงเรียกคนทั้งหลายให้กลับใจใหม่ แต่การกลับใจใหม่ที่ยอห์นเทศนานั้นมีเหตุจูงใจแบบใหม่ – การครอบครองของพระมหากษัตริย์องค์นั้น

ในอุปนิสัยของเขา ยอห์นเป็นคนเข้มแข็งและกล้าหาญ – แต่ก็ถ่อมใจ ในคำเทศนาของเขาๆก็รุนแรง – แต่เขาก็แสดงออกถึงสติปัญญาในทางปฏิบัติ เขาได้รับการฝึกฝนในความสันโดษแห่งถิ่นทุรกันดาร และผมก็เชื่ออย่างจริงใจว่าผู้รับใช้ทั้งหลายสมัยนี้ ซึ่งรวมถึงตัวผมเองด้วย คงจะมีฤทธิ์เดชมากขึ้นและใช้การได้มากกว่าเดิมในงานรับใช้หากเราใช้เวลาตามลำพังกับพระเจ้ามากขึ้น ความสันโดษในสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณยอมให้เงินปันผลก่อนโต และเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรากฏตัว คำเทศนาของเขาก็เป็นความจริงที่ทิ่มแทงแห่งพระวามะของพระเจ้า – “ผมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก” (ฮบ. 4:12)

เครื่องแต่งกายของยอห์นมีเนื้อหยาบ แต่คำเทศนาของเขาก็มีเนื้อหยาบยิ่งกว่ารูปลักษณ์ภายนอกของเขาเสียอีก คุณรู้จักผู้รับใช้ที่คนวันนี้ที่ยอมร้องประกาศจากธรรมาสน์ว่าบางคนในพวกคนเหล่านั้นที่มาฟังพวกเขาเป็น “ชาติงูร้าย”? เราไม่สามารถแก้ตัวแทนผู้รับใช้ทั้งหลายในวันนี้ได้โดยกล่าวว่าการเทศนาแบบนั้นเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น มันเป็นเรื่องที่จำเป็นในวันนี้พอๆกับในสมัยตอนที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเทศนาแก่พวกฟาริสีและพวกสะดูสี โดยปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาพวกเขาจนกว่าพวกเขาสำแดง “ผลอันสมแก่การกลับใจใหม่” คริสตจักรโดยเฉลี่ยทุกวันนี้ถูกแช่สาปด้วย “พวกกูร้าย” ที่เป็นสมาชิก โดยบางที่อาจอยู่ในคณะกรรมการผู้ช่วยศิษยาภิบาลหรือสอนชั้นเรียนรวีวารศึกษา พวกเขาต้องกลับใจใหม่และรับความรอด

“พวกงูร้าย” ที่ยอห์นเทศนาให้ฟังอยู่นั้นกำลังฟังพาเชื้อสายบรรพบุรุษของตนเพื่อที่จะพาพวกตนไปสวรรค์ แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนช่วยบุคคลต่างๆ ให้อรอด ไม่ใช่ประชาชาติต่างๆ หรือเชื้อชาติต่างๆ ความรอดเป็นเรื่องของใครของมัน ผมขอเสริมด้วยว่าความเชื่อแบบคริสเตียนมีการแบ่งแยก มันแยกออกจากกัน ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง ผู้คนเป็นคริสเตียนหรือไม่พวกเขาที่ไม่เป็นคริสเตียน พวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า หรือไม่ก็เป็นลูกของพญามาร ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ *พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย* คุณอาจเลิกนิสัยแย่ๆ ได้ทั้งหมด, คุณอาจดำเนินชีวิตในแบบที่ไม่มีใครติได้เลยในด้านศีลธรรม แต่หากคุณไม่เห็นตัวเองว่าเป็นผู้ที่หลงหายและปราศจากพระเจ้า จนกว่าคุณกลับใจจากบาปต่างๆ ของคุณและต้อนรับพระเยซู คุณก็ยังไม่ได้รับความรอดเลย บนแผ่นดินโลกทุกวันนี้คนชอบธรรมและคนชั่วอาศัยอยู่ร่วมกัน – ชาวสาเลีและชาวละมาน, แกะและแพะ แต่สักวันหนึ่ง เหมือนกับที่ยอห์นเทศนาแก่ฝูงชนเหล่านั้นในสมัยของเขา พระมหากษัตริย์จะเสด็จมา และพระองค์จะทรงแยกชาวละมานออกจากชาวสาเลี พระองค์จะทรงรวบรวมชาวสาเลีของพระองค์ไว้ในยู้งฉางและจะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ!

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น

ข้อ 13: “แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน”

ตรงนี้เราเห็นการเปลี่ยนผ่านจากงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไปสู่งานรับใช้ของพระเยซู กิตติคุณทั้งสี่เล่มพูดถึงบัพติศมาของพระเยซู แต่มีบทที่หนึ่งให้บันทึกที่ละเอียดซึ่งเราจะศึกษาในที่นี้ มารโกให้สามข้อเพื่อเล่าถึงเหตุการณ์ตอนนี้ (บทที่ 1 ข้อ 9-11) ลูกาจำกัดการเล่าถึงเหตุการณ์ตอนนี้แค่สองข้อ (บทที่ 3 ข้อ 21, 22) ยอห์นผู้เป็นที่รักไม่ได้เล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับบัพติศมาของพระเยซู แต่เขาพูดถึงมันในบทที่ 3 ข้อ 26 ในกิตติคุณของเขา

“แล้วพระเยซูเสด็จมา...” เราจะต้องไม่คิดเอาเองว่าพระเยซูทรงปรากฏตัวทันทีที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาพูดเสร็จ ตามที่บันทึกไว้ในข้อ 12 ข้อความนี้มีความหมายเพียงแค่ว่าพระองค์ทรงปรากฏตัวขณะที่ยอห์นกำลังเทศนาและให้บัพติศมาอยู่ในพื้นที่นั้น เราไม่อาจจะระบุแน่ชัดได้ว่ายอห์นเทศนาไปแล้วนานเท่าใดตอนที่พระเยซูเสด็จมาหาเขา มันอาจผ่านไปหลายวันหรืออาจผ่านไปแค่สองสามเดือนก็ได้ ลูกา 3:23 บอกเราว่าพระเยซูทรง “มีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา” ตอนที่พระองค์ทรงเริ่มงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ หากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเริ่มเทศนาตอนที่อายุเท่ากัน นั่นเขาก็คงเทศนาไปแล้วนานหกเดือนก่อนที่พระเยซูเสด็จมาหาเขาเพื่อรับบัพติศมา เพราะว่ายอห์นอายุแก่กว่าพระเยซูหกเดือน (ลูกา 1:26)

แน่นอนว่าเราไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเริ่มการรับใช้ของเขาตอนอายุสามสิบปี แต่เคยมีอยู่สมัยหนึ่งเมื่อ ตามที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ คนเลวีเริ่มงานรับใช้สาธารณชนหรืองานปรนนิบัติฝ่ายวิญญาณตอนอายุสามสิบปี และอายุนั้นก็ถูกกำหนดตายตัวโดยบัญญัติ (กตว. 4:3) อย่างไรก็ตาม ต่อมาในภายหลัง (กตว. 8:24) อายุนั้นก็ถูกลดลงเหลือยี่สิบห้าปี และดาวิดด้วยเหตุผลหนึ่งที่พิเศษมาก ๆ ก็ลดมันจนเหลือยี่สิบปี (1 พศต. 23:24-28) นี่มีผลต่อมาจนกระทั่งหลังจากการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย (เอสรา 3:8) ถึง

กระนั้น นี่ก็คงไม่พิสูจน์อายุที่เฉพาะเจาะจงตอนที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรากฏตัวเพื่อเริ่มงานรับใช้ของเขา อย่างไรก็ตาม คนก็เชื่อกันโดยทั่วไปว่าเขาอายุประมาณสามสิบปี

พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์หนึ่งในการไม่บอกเราอย่างเฉพาะเจาะจงถึงเวลาที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา หากพระองค์ทรงระบุเวลาที่แน่ชัด, ข้อความที่แน่ชัดซึ่งช่วยให้เราสามารถระบุวันเวลาได้, ก็มีหลายล้านคนในอาณาจักรชาวคริสต์ที่คงทำให้วันนั้นเป็น “วันสำคัญทางศาสนา” – และ*ความเชื่อแบบคริสเตียน*ก็ไม่ใช่วินต่าง ๆ หรือเทศกาลเลี้ยงต่างๆ ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ พระเจ้าก็ทรงบอกเราอย่างชัดเจน สิ่งที่พระองค์ไม่บอกเรา เราก็ก็น่าจะจำเป็นต้องรู้ สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระองค์ (อพย. 29:29) เรารู้ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตอนที่เขากำลังให้บัพติศมาอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน “เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน” มันไม่จำเป็นที่เราจะต้องรู้เวลาที่แน่ชัดตอนที่พระองค์เสด็จมาหา ยอห์น

ลูกา 3:21 พูดถึงเหตุการณ์ตอนนี้ว่าเป็นเวลา “เมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา” แน่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่าทุกคนในพื้นที่นั้นรอบแม่น้ำจอร์แดนได้รับบัพติศมา แต่ดังที่เราหมายเหตุไว้ในข้อ 5 ของบทที่เราศึกษาอยู่ในมัทธิว ผู้คนเหล่านั้นที่เป็น “ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน” ได้มาเพื่อที่จะรับบัพติศมาจากยอห์น

มาระโก 1:9 บอกเราว่า “ต่อมาในคราวนั้น (นั่นคือ ในวันเหล่านั้นเมื่อยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ในพื้นที่โดยรอบจอร์แดน) พระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี...” ในมัทธิว 2:23 เราเรียนรู้ว่าเมื่อโยเซฟและครอบครัวของเขากลับมาจากอียิปต์ พวกเขาที่ตั้งรกรากในเมืองนาซาเร็ธ พระเยซูทรงใช้เวลาช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นที่นั่นเอง ตามที่กล่าวไว้ในลูกา 4:16 โดยน่าจะทำงานกับโยเซฟในร้านช่างไม้ นั่นแน่นอนว่าพระองค์ทรงเป็นที่รู้จักที่นั่น (มธ. 13:55) และพระองค์ก็เสด็จจากเมืองนาซาเร็ธเข้าไปในแคว้นยูเดีย เพื่อที่จะรับบัพติศมาจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน (ภาษาเดิมบอกเป็นนัยว่าพระเยซูเสด็จมายังพื้นที่นั้นด้วยเหตุผลเดียวที่เฉพาะเจาะจง: พระองค์เสด็จมาเพื่อที่จะรับบัพติศมาจากยอห์น)

ข้อ 14: “แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” ”

มัทธิวเป็นผู้เดียวที่บันทึกความลังเลของยอห์นที่จะให้บัพติศมาพระเยซู “ยอห์นทูลห้ามพระองค์” ความหมายตรงนี้ก็ก็คือว่า ยอห์นพยายามโน้มน้าวพระเยซูไม่ให้เรียกร้องที่จะรับบัพติศมาจากตน ยอห์นได้แสดงออกถึงความรู้สึกของตนในเรื่องความถ่อมใจและความไม่คู่ควรของตนที่จะปรนนิบัติพระเยซูแม้แต่ในงานที่ต่ำต้อยที่สุด ดังนั้นมันจึงไม่น่าแปลกเลยที่เขาจะรู้สึกที่ไม่คู่ควรที่จะให้พิธีบัพติศมาอันศักดิ์สิทธิ์แก่พระองค์ผู้ซึ่งเขากำลังเตรียมหนทางให้!

“ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” ผู้คนที่มาหา ยอห์นเพื่อที่จะรับบัพติศมากำลังรับสารภาพความบาปต่างๆของตนอย่างเปิดเผย พวกเขาจะเฝ้าความบาปบางอย่างที่ตนมีความผิดด้วย โดยเฝ้าชื่อความชั่วต่างๆของตน แต่ยอห์นรู้ว่าไม่มีความบาปเลยในพระเมษโปดกของพระเจ้า ในยอห์น 1:33 เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงบอกยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแล้วว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาหาเขาเพื่อที่จะรับบัพติศมา และว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาสถิตอยู่บนพระองค์ นี่

เกิดขึ้นเหมือนกับที่พระเจ้าทรงประกาศแล้วว่าจะเกิดขึ้น แต่พอพระเยซูเสด็จมาเพื่อที่จะรับบาปพิศมา ยอห์นก็รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ในยอห์น 1:29 เขากล่าวถึงพระเยซูว่า “จงดูพระเมสสิยาห์ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย!”

เรารู้ว่าไม่มีความบาปในพระเยซูเลย พระองค์ทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง กระนั้นบาปพิศมาในชั่วโมงนั้นก็บอกเป็นนัยว่าคนๆหนึ่งกำลังรับสารภาพความบาปและกลับใจใหม่ ดังที่เห็นในข้อ 6 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ เหตุฉะนั้นทำไมพระบุตรที่ไร้บาปของพระเจ้าจึงทรงยื่นกรานที่จะรับบาปพิศมาพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ต้องกลับใจใหม่และสารภาพความบาปของตนอย่างแท้จริง?

ข้อ 15: “และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า “บัดนี้จึงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์”

งานรับใช้และตำแหน่งของพระเยซูมีสามประการ: ศาสดาพยากรณ์, บุโรหิต, และกษัตริย์ แม้ว่างานแบบบุโรหิตของพระองค์ไม่ได้เริ่มต้นจนกระทั่งพระองค์ “ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ” (ฮบ. 9:14) ตามระบบของเลวี (อพย. 29:4-7) มหาบุโรหิตก็ถูกชำระล้างก่อน จากนั้นจึงถูกเจิมตั้ง (แน่นอนว่า การปรากฏตัวของพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์-บุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดคจะเกิดขึ้นในอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก, ยุคพันปี) บาปพิศมาของยอห์นมาพร้อมกับการสารภาพความบาป และพระเยซูไม่จำเป็นต้องสารภาพความบาป แต่เราต้องจำไว้เช่นกันว่าบาปพิศมาของยอห์นบ่งบอกว่าผู้ที่รับบาปพิศมากำลังระบุตัวว่าเป็นพวกเดียวกับอาณาจักรที่จะมานั้นและการครอบครองของพระมหากษัตริย์ ดังนั้นบุคคลที่รับบาปพิศมาก็บอกเป็นนัยถึงความปรารถนาที่จะร่วมแบ่งปันในอาณาจักรนั้นและการครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระมหากษัตริย์องค์นั้น

นี่อาจบอกเป็นนัยด้วยว่าพระเยซูกำลังที่จะรับการเจิมตั้งด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในแบบที่มองเห็นได้และได้ยินได้ โดยการกระทำเช่นนั้น ยอห์นผู้ให้รับบาปพิศมาก็คงจะแน่ใจเต็มร้อยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และทุกคนที่ฟังและเชื่อก็จะแน่ใจเช่นกันว่าพวกเขาอยู่ต่อหน้าพระเมสสิยาห์

ในส่วนของพระเยซูเอง บาปพิศมาของพระองค์เป็นการกระทำที่แสดงถึงความชอบธรรม จำไว้ว่าพระองค์ได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดามาและทรงรับร่างกายหนึ่งที่ต่ำต้อย โดยเสด็จมายังแผ่นดินโลกในกายเนื้อหนังในฐานะคนอิสราเอลคนหนึ่งเพื่อที่จะเป็นพวกเดียวกับชนอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่เชื่อ

พระเยซูตรัสแก่ยอห์นว่า “เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” การกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ หมายความว่า การกระทำอย่างเต็มบริบูรณ์, การทำให้ครบถ้วนอย่างเต็มที่ – และพระเยซูทรงกระทำให้ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วนอย่างบริบูรณ์ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระเจ้าเสมอ, ตลอดเวลาและอย่างครบบริบูรณ์ เราต้องจำไว้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงพอกๆกับที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริงเหมือนกับที่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงเหมือนกับที่มนุษย์เป็นมนุษย์ ตามฝ่ายเนื้อหนัง พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำทุกสิ่งทีชอบธรรม, เพื่อทำให้ทุกขีดและทุกจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จ

ดังนั้นสมมติว่าพระองค์ทรงปฏิเสธที่จะระบุตัวพระองค์เองว่าเป็นพวกเดียวกันกับงานรับใช้ของยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมาผู้ซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในสายตาของประชาชน พวกเขาคิดว่ายอห์นเป็นเอลียาห์หรือศาสดาพยากรณ์คนอื่นในภาคพันธสัญญาเดิมกลับมาอีกในกายหนึ่ง และมันก็เหมาะสมที่พระเยซูจะระบุตัวพระองค์เองว่าเป็นพวกเดียวกันกับศาสดาพยากรณ์ใหม่คนนี้ นอกจากนี้ในระหว่างรับบัพติศมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนพระองค์ในรูปกายหนึ่งและพระเจ้าพระบิดาทรงประกาศด้วยเสียงที่ยินได้จากสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก!” ดังนั้นพระเยซูจึงไม่เพียงระบุตัวพระองค์ว่าเป็นพวกเดียวกับชนชาติของพระองค์, กับการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, และกับงานรับใช้ปวงชนของพระองค์เองเท่านั้น ขณะเดียวกันพระองค์ทรงถูกระบุตัวตนว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเมสสิยาห์ที่ชนชาติของพระองค์ได้รอคอยมานานแสนนาน

พระเยซูทรงกระทำสิ่งที่พวกยิวที่ย่ำเกรงพระเจ้าทุกคนกระทำ พระองค์ทรงชำระเงินค่าบำรุงพระวิหาร – ไม่ใช่เพราะพระองค์มีพันธะต้องทำเช่นนั้น แต่เพื่อที่พระองค์จะได้แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นพวกเดียวกันกับชนชาติยิวและ “กระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” มัทธิว 17:24-27 บันทึกการอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร เปโตรคุยเรื่องเงินค่าบำรุงนั้นกับคนเหล่านั้นที่เก็บค่าบำรุง และพวกเขาก็ถามเขาว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ” เปโตรตอบว่า “เสีย” พระเยซูทรงบอกเปโตรว่าในฐานะพระบุตรของพระเจ้าพระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะอ้างสิทธิ์ได้รับการยกเว้นการเสียเงินค่าบำรุงพระวิหาร – แต่ถ้าพระองค์ทรงทำเช่นนั้น พวกผู้ปกครองก็อาจสะดุ้งใจเพราะพระองค์และใช้การปฏิเสธของพระองค์ที่จะเสียเงินค่าบำรุงเป็นอาวูจโอมติพระองค์ได้ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงใช้เปโตรไปที่ทะเล โดยสั่งเขาให้ “ไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรา กับท่านเถิด”

ข้อ 16: “และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์”

“ในทันใดนั้น” มีความหมายว่า ในทันที เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระองค์ก็ทรงขึ้นมาจากน้ำทันที มีบางคนกล่าวว่าเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังให้บัพติศมาอยู่ บ่อยครั้งผู้คนที่เขาให้บัพติศมาก็ยืนอยู่ในน้ำต่อไปโดยรอคนอื่นที่จะรับบัพติศมา และจากนั้นพวกเขาก็ขึ้นมาจากน้ำพร้อมกัน คนอื่นๆก็บอกเราว่าหลังจากยอห์นให้บัพติศมาคนๆหนึ่งแล้ว คนๆนั้นก็ยืนอยู่ในน้ำและสารภาพบาปต่างๆที่เขาได้กระทำและความชั่วช้าที่เขาได้ปฏิบัติ ข้อความเกี่ยวกับประวัติศาสตร์เหล่านี้ไม่ได้รับการใส่ใจ แต่พวกมันก็ถูกเอามาจากบันทึกต่างๆทางประวัติศาสตร์ หากข้อความเหล่านี้เป็นความจริง มันก็คงอธิบายสาเหตุที่ว่าทำไมพระเยซูถึงเสด็จขึ้นจากน้ำทันที พระองค์ไม่มีบาปที่จะต้องสารภาพ ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว พระองค์จึงทรงเดินขึ้นออกมาจากน้ำทันที

มาระโกบอกเราด้วยว่า “พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก...” (มาระโก 1:10) ข้อพระคำต่างๆที่เล่าเรื่องบัพติศมาของพระเยซูบอกเราว่าพระองค์ “เสด็จขึ้นมาจาก

น้ำ” ผมขอกล่าวซ้ำสิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้ว – นั่นคือ ผมไม่ได้แย้งเรื่องวิธีการต่างๆของการให้บังพิศมา เนื่องจากบังพิศมาเกี่ยวข้องกับความเชื่อฟังที่มีต่อพระบัญชาของพระเยซู และไม่เกี่ยวข้องกับการสร้างใหม่ ผมจึงไม่เลิกคบกับคริสเตียนคนอื่นๆเพราะเรื่องวิธีการให้บังพิศมาที่พวกเขาปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงถูกจุ่มลงมิตั้งตัว เราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ และมันคงยากที่ผมจะเชื่อว่าพระองค์แค่ทรงยืนอยู่ในน้ำและทรงถูกประพรมน้ำหรือถูกเทน้ำลงบนพระเศียรของพระองค์! ผมจะไม่เลิกสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนใดก็ตามที่ไม่เห็นด้วยกับผมในประเด็นนี้ แต่ผมได้กล่าวไปแล้วถึงความเชื่อแบบจริงจังของผมตามสิ่งที่ผมเห็นในข้อพระคัมภีร์ต่างๆ

เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นมาจากน้ำ “*ดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก...*” ลูกา 3:21 บอกเราว่าพระเยซูกำลังอธิษฐานในขณะนั้น: “พระเยซูทรงรับบังพิศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก” นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูแค่เงยหน้ามองดูท้องฟ้าเฉยๆ มันหมายความว่าท้องฟ้าเปิดออกจริงๆ, ถูกแยกออกจากกัน เหตุการณ์อัศจรรย์เช่นนั้นถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ (จงหมายเหตุเอเสเคียล 1:1, อีสยาห์ 64:1, กิจการ 7:56, และวิวรณ์ 4:1)

“...และพระองค์ (พระเยซู) ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์” พระเยซูไม่เพียงเห็นฟ้าสวรรค์แยกออกจากกันเท่านั้น ยอห์นผู้ให้รับบังพิศมาก็เป็นประจักษ์พยานถึงการอัศจรรย์นี้เช่นกัน และในยอห์น 1:33, 34 เขาก็เป็นพยานรับรองว่า: “พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บังพิศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บังพิศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์มีความเชื่อและความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาในรูปร่างเหมือนนกเขาตัวหนึ่ง หรือว่าพระวิญญาณได้เสด็จลงมาในอากัปภิกิริยาที่อ่อนโยนเหมือนนกเขาตัวหนึ่ง โดยส่วนตัวแล้วผมทำใจเชื่อได้อย่างไม่ยากเย็นเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนพระเยซูในรูปร่างของนกเขาตัวหนึ่งจริงๆ พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกในฐานะพระเมษโปดกของพระเจ้า, ผู้ถ่อมใจ, ผู้อ่อนโยน, ผู้อ่อนสุภาพ นกเขาเป็นนกที่ถ่อมตัวที่สุดในตระกูลนก เหมือนกับที่ลูกแกะเป็นสัตว์ที่ถ่อมตัวที่สุด ด้วยเหตุนี้มันจึงดูน่าเชื่อถือในสายตาของผมที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในฐานะนกเขาตัวหนึ่งที่อ่อนโยนและลอยอยู่เหนือ โดยเสด็จลงมาและสถิตอยู่บน (หรือสถิตอยู่กับ) พระเยซู ผู้เขียนกิตติคุณทั้งสี่ท่านประกาศว่าพระวิญญาณได้เสด็จมาในรูปร่างเหมือนนกเขาตัวหนึ่ง และมันดูไม่สมเหตุสมผลที่ว่าทั้งสี่คนจะใช้คำพูดที่ชัดเจนนั้นหากมันเป็นเพียงสื่อกลางในการเปรียบเทียบ

การเสด็จมาของพระวิญญาณบนพระเยซูไม่ใช่การมาแบบชั่วคราวเหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นในระบบของภาคพันธสัญญาเดิม มันเป็นการเจิมตั้งแบบถาวร, ที่พิเศษมากๆ ไม่มีบุคคลอื่นใดเคยประสบกับการเจิมตั้งที่อัศจรรย์ขนาดนั้นมาก่อนเลย

เมื่อพระวิญญาณเสด็จมาบนพระเยซู พระองค์ก็ทรงเริ่มการรับใช้และพระราชกิจในฐานะคนกลางในความหมายแบบเป็นทางการของพระองค์ทันที พระวิญญาณทรงนำพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดารทันทีซึ่งเป็น

ที่ๆพระองค์ทรงอยู่ต่อไปเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนเพื่อที่จะถูกโจมตีและถูกทดลองโดยพญามาร พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนกับที่เราถูกทดลอง กระนั้นพระองค์ก็ทรงมีชัยชนะในการต่อสู้กันอย่างปราศจากความบาป

ทันทีหลังจากการทดลองนั้นพระเยซูก็ทรงปรากฏตัวอีกครั้งในที่ๆยอห์นกำลังให้บังพิศมา (“ที่เบธานา ราวากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น”) และยอห์นก็เข้าไปที่พระองค์ว่าทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความพิชิตบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29)

พระเยซูทรงเรียกอันดรูว์, เปโตร, ฟิลิป และนาธานาเอลทันที วันที่สามหลังจากพระองค์เสด็จกลับมาจากภูเขาแห่งการทดลองนั้นพระองค์ก็ทรงกระทำการอัศจรรย์แรกของพระองค์ที่งานสมรสหนึ่งในบ้านคานา (ยอห์น 2:1-11)

ข้อ 17: “และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

พระคัมภีร์บันทึกเหตุการณ์ตอนอื่นๆเมื่อพระเจ้าตรัสเป็นเสียงที่ยินได้จากสวรรค์ โดยชมเชยพระบุตรของพระองค์ ในยอห์น 12:28, 29 เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” เสียงหนึ่งจากสวรรค์ก็ตอบกลับว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” ผู้คนที่ยืนอยู่แถวนั้นได้ยินเสียงนั้นแต่แยกถ้อยคำเหล่านั้นไม่ออก บางคนกล่าวว่าฟ้าร้อง ขณะที่คนอื่นๆกล่าวว่า “ทูตสวรรค์ได้กล่าวแก่พระองค์”

ในมัทธิว 17:5 ขณะที่พระเยซูทรงสนทนากับโมเสสและเอลียาห์บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น เมฆสุกใสก้อนหนึ่งก็มาปกคลุมพวกเขาและเสียงหนึ่งก็พูดเสียงดังจากสวรรค์ กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” คำกล่าวนี้ถูกรับรองว่าเป็นจริงใน 2 เปโตร 1:17 ที่เปโตรเขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขาตอนที่เขาและยากอบและยอห์นอยู่กับพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น

“เราชอบใจท่านมาก” ถูกแปลโดยเหล่าผู้รู้ภาษากรีกบางท่านให้อ่านว่า “เราปิติยินดีในตัวท่านมาก” พระเจ้าไม่เพียงทรงปิติยินดีในพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงรับบังพิศมาเท่านั้น พระองค์ทรงรักและปิติยินดีในพระบุตรของพระองค์ไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล ในยอห์น 17:5 พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “บัดนี้ โอ พระบิดา เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา” พระคริสต์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา และพระบิดาทรงปิติยินดีในพระองค์ในตอนนั้น พระบิดาทรงปิติยินดีในพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงรับบังพิศมา และบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย พระองค์ทรงปิติยินดีในพระบุตรของพระองค์วันนี้ขณะที่พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในสง่าราศี มีข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่บอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงปิติยินดีในพระบุตรของพระองค์มาตั้งแต่วันรันดร์กาล กรุณาศึกษาเพลงสดุดี 2:7, อีสยาห์ 42:1 และยอห์น 17:24

ก่อนจบบทนี้ผมอยากให้เราเห็นคำสอนที่ชัดเจนเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพทรงนี้ – พระเจ้าองค์เดียว ซึ่งถูกสำแดงเป็นสามบุคคล นี้สามารถถูกมองเห็นได้อย่างชัดเจนโดยคนทั้งปวงที่ปรารถนาที่จะรู้จักความจริง, คน

ทั้งปวงที่เต็มใจเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงต่างๆตามพระคัมภีร์ ที่ถูกแสดงเป็นภาพอย่างชัดเจนในบัพติศมาของพระเยซูคือ เราเห็นพระเจ้าพระบุตรยืนอยู่ในน้ำนั้น เราเห็นพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ เสด็จลงมาจากสวรรค์ ในรูปร่างของนกเขาตัวหนึ่ง และเราได้ยินพระเจ้าพระบิดาตรัสจากสวรรค์ โดยประกาศว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

อย่าเข้าใจผิด ผิด ผมไม่เชื่อในพระเจ้าสามองค์ ผมเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวที่ถูกสำแดงในสามบุคคล – พระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากคุณขอให้ผมอธิบายเรื่องตรีเอกานุภาพ ผมก็จะต้องตอบว่า “ผมอธิบายไม่ได้ครับ!” ผมกล่าวในภาษาของพระคัมภีร์ว่า “สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์...” (อพย. 29:29) หากผมสามารถอธิบายเรื่องตรีเอกานุภาพได้ ผมก็ยังสามารถอธิบายเรื่องการประสูติของพระเยซูจากหญิงพรหมจารีได้ และหากผมสามารถอธิบายการอัศจรรย์ทั้งสองเรื่องนั้นได้ ผมก็คงมีสติปัญญาพอๆกับที่พระเจ้าทรงมีสติปัญญา ผมขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงมีปัญญามากกว่าผม ผมยอมรับเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีโดยความเชื่อเพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าสอนเรื่องนี้ ผมยอมรับเรื่องตรีเอกานุภาพเพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าสอนเรื่องนี้ ความเชื่อที่แท้จริงก็ยอมรับพระวจนะของพระเจ้าโดยปราศจากคำอธิบาย นี่หลายสิ่งในพระคัมภีร์ที่เราไม่สามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ แต่มีหลายสิ่งอีกเช่นกันในพระคัมภีร์ที่เราสามารถเข้าใจได้ สิ่งที่เราเข้าใจไม่ได้ เราก็ต้องยอมรับโดยความเชื่อ และ “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) พระเยซูทรงตอบการทดลองของซาตานโดยการยกข้อความจากพระราชาบัญญัติ “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) กล่าวอีกนัยหนึ่ง “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17)

ในส่วนท้ายของบทที่สามของมัทธิว เราเห็นการเริ่มต้นของงานรับใช้ของพระเยซูคริสต์เจ้าและการเริ่มต้นของจุดจบของงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา งานรับใช้ของยอห์นกินเวลาสั้นแต่เกิดผล เขาได้รับเกียรติอย่างสูงยิ่งจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในยอห์น 3:30 ยอห์นประกาศเกี่ยวกับพระเยซูว่า “พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง” ดังนั้นพระคริสต์จึงไม่ได้รอให้ยอห์นเสร็จสิ้นงานรับใช้ของเขา ก่อนที่พระองค์เองทรงปรากฏตัวเพื่อเริ่มกระทำกิจตามจุดประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก

เราอาจกล่าวได้ว่าบัพติศมาของพระเยซูคือ ชั่วโมงแห่งการให้กำเนิดความเชื่อแบบคริสเตียน แม้ว่าคริสตจักรไม่ได้เริ่มต้นจนกว่าจะถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา พระองค์ก็ทรงเริ่มงานรับใช้นั้นซึ่งนำไปสู่กลโกธา – หัวใจ, ดวงจิต, สายโลหิตและชีวิตแห่งการไถ่จากความบาป

ในบทนี้เราเรียนรู้ด้วยว่าขณะที่บัพติศมาเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นสิ่งสำคัญ มันก็ไม่ช่วยให้รอด มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการสร้างใหม่ มันเป็นการเชื่อฟังต่อพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เราได้รับบัพติศมา และบัพติศมาแบบคริสเตียนก็บอกเป็นนัยถึงการสิ้นชีพ, การถูกฝังไว้และการเป็นขึ้นจากตาย (โรม 6:4) บัพติศมาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นมาจากพระเจ้า, มันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ (ยอห์น 1:33) มันให้ชื่อหนึ่งแก่งานรับใช้ทั้งหมดของเขา – “บัพติศมาของยอห์น” (มธ. 21:25) แต่บัพติศมาของยอห์นก็มีได้ช่วยใครให้รอดเลย

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาให้บัพติศมาฝูงชนจำนวนมาก โดยท่ามกลางพวกเขา มีบุคคลหนึ่งที่โดดเด่นมากกว่าใครๆ ไม่มีผู้ใดเคยให้บัพติศมาบุคคลใดๆหนึ่งที่บริสุทธ์, ศักดิ์สิทธิ์และสูงส่งเหลือเกินเหมือนกับที่ยอห์นได้ให้เมื่อเขาให้บัพติศมาพระเยซูคริสต์เจ้า พระเยซูเสด็จมาหา ยอห์นเพื่อที่จะรับบัพติศมา, พระองค์ทรงยอมเชื่อฟังต่อบัพติศมาของยอห์น และทรงให้บัพติศมาในลักษณะเดียวกัน “แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้” (ยอห์น 4:2) กรุณาอ่านยอห์น 3:22, 23 เช่นกัน

ผู้เชื่อคนใดก็ตามควรรับบัพติศมา การรับบัพติศมาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มันเป็นการปฏิบัติตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและมันเป็นการกระทำอย่างหนึ่งที่ชอบธรรม พระเยซูทรงวางแบบอย่างนั้นไว้แล้วและเราควรทำตามอย่างพระองค์ “ด้วยว่าท่านทั้งหลายทรงถูกเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนต์ทุกขุทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21) หากเรากล่าวว่าเราติดสนิทอยู่ในพระองค์ เราก็ควรดำเนิน “ตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย” (1 ยอห์น 2:6) อัครทูตเปาโลได้เขียนไปหาเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ โดยเตือนสติพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า *เหมือนอย่างข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์*” (1 คร. 11:1)

ในมัทธิว 27:50, 51 เราอ่านว่า: “ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป และคูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลาที่แตกออกจากกัน” เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ม่านที่แยกมนุษย์ธรรมดาออกจากสง่าราศีเขคินาห์ของพระเจ้าก็ถูกฉีกขาดกลาง – ไม่ใช่จากล่างขึ้นบน แต่จากบนลงล่าง ม่านที่ถูกฉีกขาดนั้นเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการเข้าถึงอันสมบูรณ์แบบที่เป็ดอกให้มนุษย์ทุกคนเข้าถึงพระเจ้าได้: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยม่านนั้น คือเนื้อหนังของพระองค์” (ฮบ. 10:19, 20)

ตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา เมื่อพระองค์ทรงเข้าสู่การรับใช้ปวงชนของพระองค์ *ฟ้าสวรรค์ก็ถูกผ่าแยกออกจากกัน* – และคำกรีกตรงนี้ก็คำเดียวกับที่ถูกใช้เกี่ยวกับม่านที่ขาดกลางนั้น ฟ้าสวรรค์ถูกเปิดออกตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา ในตอนต้นของการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง, เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้พระเยซูมากขนาดไหนและพระเยซูทรงอยู่ใกล้พระเจ้ามากขนาดไหน ในเริ่มแรกนั้นพระองค์ทรงอยู่ในพระทรงของพระบิดา (ยอห์น 1:18) พระองค์ทรงรับเอากายหนึ่ง และในกายนั้นพระองค์ได้เสด็จลงมาสู่มนุษย์ – แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ทรงเป็น **พระเจ้าในกายเนื้อหนัง** “ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” (2 คร. 5:19)

ฟ้าสวรรค์ที่แยกออกจากกันเป็นพยานรับรองว่าพระเจ้าพระบิดา, พระเจ้าพระบุตร, และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระชนม์อยู่ในชีวิตที่ไม่ขาดตอน โดยมีการติดต่อสื่อสารกันแบบไม่ขาดตอน พระเยซูทรงประกาศว่า “*เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน*” (ยอห์น 10:30) พระองค์ทรงประกาศด้วยว่า “เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา” (ยอห์น 14:10) ยอห์น 3:34 บอกเราเกี่ยวกับพระเยซูว่า “พระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์” พระเยซูทรงมีการติดต่อสื่อสารอันสมบูรณ์แบบและไม่ขาดตอนกับพระบิดาตลอดทุกชั่วขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก ยกเว้นในโมงยามที่มีดมิ

นั่นเมื่อพระองค์ทรงร้องออกมาจากกางเขนนั่นว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?”

พระเจ้าไม่สามารถ พระองค์จะไม่ทรงยอม ทอดพระเนตรมองดูความบาป แต่เมื่อเราวางใจพระเยซู เราก็ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์และเมื่อพระเจ้าทรงมองดูเรา พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตของพระเมษโปดก – พระโลหิตที่บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิที่ถูกทำให้หลั่งออกเพื่อการยกโทษบาป

“ความชอบธรรม” – คำสำคัญในมัทธิว

“...บัดนี้จึงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ...” (มธ. 3:15)

คำว่า “ความชอบธรรม” ปรากฏเจ็ดครั้งในกิตติคุณของมัทธิว มันไม่ถูกพบเลยในกิตติคุณของมาระโก ลูกาใช้คำนี้ครั้งเดียวและยอห์นใช้มันเพียงสองครั้ง “ความชอบธรรม” มีความหมายหนึ่งเดียวในกิตติคุณของมัทธิว เป็นความหมายอย่างหนึ่งซึ่งไม่ถูกพบในกิตติคุณอีกสามเล่มที่เหลือ

เราพบคำที่มีเอกลักษณ์นี้ในมัทธิว 3:15, 5:6, 5:10, สองครั้งใน 5:20, และพบอีกใน 6:33 และ 21:32 รวมกันเป็นทั้งหมดเจ็ดครั้ง – และจำไว้ว่า เจ็ดเป็นตัวเลขของพระเจ้าที่แสดงถึงความสมบูรณ์แบบ ในมัทธิว (กิตติคุณที่เล่าถึงอาณาจักรนั้น) ความชอบธรรมคือ กฎหมายของอาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งจะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ พระมหากษัตริย์จะทรงครอบครองในความชอบธรรมจากพระที่นั่งของดาวิด และความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกจนน้ำปกคลุมทะเลอยู่ในตอนนี้

พระมหากษัตริย์ทรงไม่อยู่ขณะนี้ และในรูปแบบที่เป็น “ข้อลึกลับ” ในปัจจุบันนี้ของอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก ก็มีการปะปนกันของข้าวสาลีและข้าวละมาน, ผลดีและผลชั่ว, คนดีและคนชั่ว แต่เมื่อพระมหากษัตริย์เสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรนั้น เฉพาะคนชอบธรรมจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นเพื่อครอบครองกับพระองค์ ความชอบธรรมเป็นข้อกำหนดอย่างหนึ่งที่ได้ขีดขาดและยึดหยุ่นไม่ได้สำหรับการเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์, การปกครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก

อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด – “ความชอบธรรม” นี้ไม่ใช่สิ่งที่ได้มาโดยการทำความดีมากกว่าความชั่ว ความชอบธรรมซึ่งเป็นกฎหมายของอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นไม่มีข้อบกพร่องเลย – ไม่งั้นก็คงไม่มีความชอบธรรมเลย! หากความชั่วมีปรากฏอยู่ ความชอบธรรมก็ไม่อยู่ในที่แห่งนั้น พระเยซูในกายเนื้อหนังได้ทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง เพื่อที่ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้ถูกทำให้สำเร็จจริงในตัวเรา “ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:1) ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกสาวกทูลถามพระเยซูว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้?” แน่แน่นอนว่าคำตอบของพระองค์ก็อธิบายว่า “ฝ่ายมนุษย์ยอมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง” (มธ. 19:25, 26) ใช่แล้วครับ มันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์จะผลิตความชอบธรรมแบบไร้ตำหนิ, ความศักดิ์สิทธิ์อันบริสุทธิ์ – และปราศจากความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไม่มีผู้ใดจะเห็นพระเจ้าเลย

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์จะผลิตความชอบธรรม “การกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก” (อสย. 64:6) “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” (โรม 3:10) “เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (โรม 3:23) แล้วคนๆหนึ่งจะเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์

พระเจ้าอย่างไรได้? โยบร้องประกาศว่า “ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดีรอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าคือดี ถึงแม้ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวข้าเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า!” (โยบ 9:20, 21)

กับมนุษย์มันเป็นไปได้เลยที่จะกลายเป็นคนชอบธรรมหรือที่จะผลิตความชอบธรรม มันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์จะทำให้ตัวเองเป็นผู้ชอบธรรม ความชอบธรรมเป็นสิ่งที่ถูกยกให้และการทำให้เป็นคนชอบธรรมก็เป็นมาโดยความเชื่อ เราต้องเห็นตัวเองว่าเป็นคนเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง, อธรรมอย่างสิ้นหวังและถูกปรับโทษ โยบเห็นตัวเอง – และรู้สึกชิงชังตัวเอง อิสยาห์เห็นตัวเองและร้องประกาศว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” (อสย. 6:5) เมื่อเราเห็นพระเยซูในความศักดิ์สิทธิ์, ความชอบธรรม, และความบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของพระองค์ เราก็มองตัวเราเองว่าเป็นเหมือนคนทั้งปวงที่รับสารภาพแล้วถึงความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงของตัวเอง

แต่ “จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณานำได้” (2 คร. 9:15) – ของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา! สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้อง พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงจัดหาให้ได้ และพระเจ้าในกายเนื้อหนังได้ทรงจัดหาความชอบธรรม, การทำให้เป็นคนชอบธรรม, และความบริสุทธิ์ให้แก่คนทั้งปวงที่ยอมเชื่อ พระเยซูได้เสด็จมามิใช่เพื่อทำลายพระราชบัญญัติแต่เพื่อให้มันสำเร็จครบถ้วน (มธ. 5:17) พระองค์ทรงทำให้ความชอบธรรมทั้งหมดสำเร็จครบถ้วนแล้ว และเราก็ถูกรวมเข้าไว้ในความชอบธรรมนั้นที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จครบถ้วนแล้วด้วย – นั่นคือเมื่อเราแสดงออกถึงความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ “เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:3, 4)

บัพติศมาของพระเยซูในแม่น้ำจอร์แดนเป็นภาพหนึ่งทีแสดงถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อจัดหาความชอบธรรมให้เราทั้งหลาย บัพติศมาสื่อถึงการถูกฝัง การถูกฝังสื่อถึงความตาย แต่ความตายเป็นทางหนึ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ซึ่งนำไปสู่ชีวิต – ชีวิตนิรันดร์ – และมันเป็นหนทางเดียวเท่านั้น: “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปียกเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปียกเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” (ยอห์น 12:24) พระเยซูทรงเป็น “เมล็ดข้าว” นั้น บัพติศมาของพระองค์ในแม่น้ำจอร์แดนสื่อถึงการถูกฝังไว้ และหากพระองค์จะต้องถูกฝัง พระองค์ก็จำเป็นต้อง *สิ้นพระชนม์* ด้วย แต่บัพติศมาไม่ใช่แค่การตายและการถูกฝังเท่านั้น มันยังเป็นการฟื้นคืนจากตายด้วย คนๆหนึ่งที่รับบัพติศมาไม่เพียงลงไป *ในน้ำ* เท่านั้น เขายัง *ขึ้นออกมา* จากน้ำด้วย บัพติศมาคือ *การจุ่มลงให้มิด* แต่มันยังเป็น *การโผล่พ้นขึ้นมา* เช่นกัน

ทั้งหมดนี้บอกเป็นนัยว่าโดยการสิ้นพระชนม์แบบเป็นตัวแทนของพระเมษโปดกของพระเจ้า, โดยการที่พระองค์ทรงรับโทษแทนเรา, ผ่านทางพระราชกิจที่ถูกทำเสร็จแล้วของพระองค์ เราจึงได้รับความชอบธรรม

ของพระเจ้า, ของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์โดยทางความเชื่อในการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

พระคริสต์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปให้มาสู่การกลับใจใหม่ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปคนนั้น และเนื่องจากพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปคนนั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงถือว่าคนบาปคนนั้นได้ตายไปแล้วด้วย! เปาโลแสดงออกถึงความคิดนี้ในถ้อยคำที่ได้รับการตลใจเหล่านี้:

“เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:14-17)

เมื่อโดยความเชื่อเรายอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ เราก็ได้รับทุกสิ่งที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ทำสำเร็จแล้ว ด้วยเหตุนี้เอง ในพระองค์เราจึงทำให้ความชอบธรรมทุกประการสำเร็จแล้ว เราเคยละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า – แต่พระเยซูทรงชำระโทษแทนแล้ว พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นและเราก็ตายกับพระองค์แล้ว เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

ในฐานะผู้เชื่อ เราทั้งหลายได้ตายแล้วในพระองค์ผู้ทรงรับโทษแทนเรา, พระเมฆโปดกของพระเจ้า เราถูกทำให้เป็นขึ้นกับพระองค์แล้วเพื่อที่จะดำเนินในชีวิตใหม่ เราดำเนินในชีวิตใหม่เพราะว่าเราเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ ดังนั้นพระราชบัญญัติของพระเจ้า, โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู, จึงถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนแล้วและข้อเรียกร้องต่างๆของพระราชบัญญัติได้ถูกตอบสนองอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว ผู้เชื่อเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า โดยถูกทำให้ชอบธรรมจากสิ่งสารพัดแล้ว

หลักคำสอนเรื่องบาปติสมาของภาคพันธสัญญาใหม่

ตามที่โรม 6:4 ประกาศไว้ บาปติสมาแสดงถึงการตาย, การถูกฝัง และ การฟื้นคืนจากตาย นี่เป็นความจริงในสมัยของยอห์นผู้ให้รับบาปติสมา และมันก็ยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมในวันนี้ โดยทางการตาย, การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนจากตายเท่านั้น เราจึงจะสามารถทำให้ความชอบธรรมทุกประการสำเร็จได้ และเราทำเช่นนี้ในพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงรับโทษแทนเราแล้ว:

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ (พระเยซู) ผู้ทรงไม่มีบาป (พระเยซูไม่มีความบาปเลย) ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21)

ใน 1 โครินธ์ 1:30 เราถูกบอกว่าโดยพระเจ้าเราทั้งหลายจึงอยู่ “ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย”

บัพติศมาของพระเยซูถูกบันทึกไว้ในมัทธิว, มาระโก, และลูกา ยอห์นผู้เป็นที่รักไม่ได้บันทึกเหตุการณ์นี้ นอกจากกล่าวถึงมันในคำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ยอห์น 1:32-34) ในมัทธิว พระเยซูทรงเป็นพระมหากษัตริย์องค์นั้น ในมาระโกพระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้ขององค์นั้น ในลูกาพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก, พระองค์ผู้ที่ได้ชิมความตายเพื่อคนทั้งปวงแล้ว ในกิตติคุณของยอห์น พระองค์ทรงเป็นพระวาทีนินทรีย์ที่เสด็จมารับสภาพกายเนื้อหนัง – พระเจ้าผู้ทรงปรากฏในกายเนื้อหนัง; และยอห์นไม่ได้กล่าวถึงการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของพระองค์ เขาประกาศพระเยซูว่าทรงเป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง, พระบุตรของพระเจ้า, และกิตติคุณของยอห์นก็ถูกเขียนขึ้นเพื่อที่เราทั้งหลายจะได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า, พระบุตรของพระเจ้า – และเมื่อเชื่อแล้ว เราจะได้มีชีวิตนิรันดร์โดยทางพระนามของพระองค์ (ยอห์น 20:30, 31)

บัพติศมาในน้ำไม่ได้เรา มันไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการสร้างใหม่ มันเป็นการเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระองค์และมันเป็นภาพอับปางของการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เป็นสิ่งที่จำเป็นของพระเจ้าหากคุณและผมอยากที่จะถูกทำให้เหมาะสมสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์ (กรูณาศึกษา 1 โครินธ์ 15:1-6; กาลาเทีย 1:6, 7; เอเฟซัส 1:13; และทิตัส 3:5)

บทที่ 4

- 1 ครั้งนั้นพระวิญญูณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง
- 2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร
- 3 เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร”
- 4 ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’ ”
- 5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร
- 6 แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’ ”
- 7 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’ ”
- 8 อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร
- 9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน”
- 10 พระเยซูจึงตรัสตอบพญามารว่า “เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’ ”
- 11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
- 12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี
- 13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี
- 14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า
- 15 ‘แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ
- 16 ประชาชนผู้ซึ่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตายก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว’
- 17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”
- 18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง

19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา”

20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์น น้องชายของเขา กำลังช้อนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา

22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย

24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้าสิง คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย

25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนพากันข้ามโน้น ติดตามพระองค์ไป

การถูกทดลองของพระเยซูโดยพญามารที่เป็นบุคคลหนึ่งจริงๆ

การถูกทดลองของพระเยซูโดยพญามารปิดท้ายบันทึกของมัทธิวในเรื่องเหตุการณ์ต่างๆที่เชื่อมโยงกับการเริ่มต้นของงานรับใช้ปวงชนของพระเยซู ก่อนที่พระองค์เสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นทีที่พระองค์ทรงเริ่มต้นการรับใช้ปวงชนของพระองค์ (มธ. 4:12) พระองค์ทรงพบกับซาตานแบบตัวต่อตัว นั่นคือพระเยซูผู้ทรงเป็นบุคคลหนึ่งพบกับพญามารซึ่งเป็นบุคคลหนึ่ง มัทธิว, มาระโก, และลูกาทั้งสามคนบันทึกการเผชิญหน้าครั้งนี้ แต่ยอห์นไม่กล่าวถึงมันในกิตติคุณที่มีชื่อเขาเป็นผู้เรียบเรียง

ข้อ 1: “ครั้งนั้นพระวิญญูณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง”

“ครั้งนั้น...” เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์นแล้วและพระวิญญูณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาสถิตอยู่บนพระองค์แล้ว พระองค์ก็ “ถูกนำขึ้นไป” (จากหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน) “เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” แต่จงสังเกตว่า: ไม่ใช่พญามารที่นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ทรงถูกนำไปที่นั่นโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์เพื่อที่จะถูกทดลองโดยพญามาร ลูกาก็บอกเราว่าพระเยซูทรง “ถูกนำโดยพระวิญญูณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (ลูกา 4:1) แต่มาระโกกล่าวอย่างแข็งแรงแรงกว่านิดหน่อย เขากล่าวว่า “ในทันใดนั้น (หลังจากบัพติศมาของพระองค์) พระวิญญูณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (มาระโก 1:12)

พระคัมภีร์ให้ข้อมูลน้อยมากๆเกี่ยวกับพื้นที่ “ถิ่นทุรกันดาร” นั่นที่พระเยซูทรงถูกนำเข้าไปโดยพระวิญญูณ แต่คำๆนั้น “ถิ่นทุรกันดาร” ก็บอกเป็นนัยถึงสถานที่ๆแห้งแล้ง, รกร้างว่างเปล่า, สถานที่ที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ แน่แน่นอนว่ามันเป็นสถานที่ๆตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวในป่า เพราะมาระโกบอกเราว่าในระหว่างช่วงสี่สิบวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอยู่ที่นั่น พระองค์ทรง “อยู่ในที่ของสัตว์ป่า” (มาระโก 1:13)

ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงจงใจไม่ให้ข้อมูลแบบละเอียดเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารแห่งนี้ที่พระเยซูทรงพบกับพญามารในการทดลอง ผมเชื่อว่าในพระปัญญาอันหยั่งรู้ทุกสิ่งของพระองค์ๆทรงทราบหากมนุษย์สามารถชี้จุดสถานที่แห่งนั้นได้จริงๆ ที่พระเยซูทรงพบกับซาตานและเอาชนะมันได้ มนุษย์ก็คงทำให้มันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์, สร้างศาลเจ้าขึ้นที่นั่น, และการนับถือรูปเคารพก็จะตามมา “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญูณ และผู้ที่

นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” (ยอห์น 4:24) มันไม่สำคัญว่าเราต้องรู้สถานที่ เหตุการณ์สำคัญในชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้เกิดขึ้น มันเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่เราต้องรู้จัก **พระองค์** และที่เราเห็นพระราชกิจของพระองค์ในเรื่องการไถ่ในมุมมองที่แท้จริง

ดังนั้นพระเยซูจึงทรง “**ถูกพระวิญญาณทรงนำ**” เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร พระคัมภีร์มีหลายเรื่องที่จะกล่าวเกี่ยวกับพระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวในแง่คำพยากรณ์ อีสยาห์ 42:1 กล่าวว่า “จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปิติยินดี **เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว...**”

อิสยาห์ 11:2 ประกาศเกี่ยวกับพระเยซูว่า “**และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น** คือ วิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอนุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์”

ยอห์น 3:34 บอกเราว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกประทานให้แก่พระเยซูอย่างไม่จำกัด

ลูกา 4:1 บอกเราว่าพระเยซูทรงเปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในลูกา 4:14 เราถูกบอกว่าพระองค์ “ได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ” (นี่เป็นตอนหลังจากพระองค์ทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร)

จากนั้นในกิจการ 1:2 เราอ่านเกี่ยวกับ “วันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป (วันที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์) ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครทูต ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น”

เราไม่มีทางเข้าใจผิดได้เลยว่าทำไมพระวิญญาณถึงทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร พระวจนะบอกเราอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงถูกนำเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร “**เพื่อพยายามจะได้มาทดลอง**” ภาษาเดิมบอกเป็นนัยว่า “**เพื่อที่จะถูกทดสอบ หรือลองดู**” หากพูดถึงคนปกติธรรมดา นี่ก็คงหมายความว่าคนๆหนึ่งได้ถูกทดสอบหรือลองใจเพื่อที่จะตัดสินอุปนิสัยที่แท้จริงของเขา ในโลกธรรมชาตินั้นก็จะเปิดเผยข้อบกพร่องต่างๆของคนๆหนึ่งหรือนำข้อดีต่างๆของเขาออกมา

ภาษาเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 6:6 ที่มันถูกแปลเป็น “**ลองใจ**” ก่อนการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น พระเยซูทรงถามฟีลิปว่า “**เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้**” และจากนั้นเราก็อ่านคำอธิบายนี้:

“**พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป** เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด”

ใน 2 โครินธ์ 13:5 คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “**พิจารณา**” – “**ท่านจงพิจารณาดูตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่...**” ในวิวรณ์ 2:2 มันถูกแปลเป็น “**ลองใจ**”

ในภาคพันธสัญญาเดิมคำฮีบรูที่ตรงกันถูกพบในปฐมกาล 22:1 ที่ “**พระเจ้าทรงลองใจอับราฮัม**” และในอพยพ 20:20 ที่โมเสสบอกประชาชนเหล่านั้นว่า “**พระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย**”

เรามักคิดถึง**การทดลอง**ว่าใช้กับมนุษย์ แต่พระคัมภีร์ก็เปิดเผยว่ามนุษย์ก็ทดลองพระเจ้าในวิธีต่างๆที่ไม่เหมาะสม พวกเขาทำแบบนี้เพราะว่าพวกเขาขาดความไว้วางใจในพระองค์, พวกเขาขาดความเชื่อในพระวจนะของพระองค์, และพวกเขาสงสัยความสามารถของพระองค์ที่จะทำให้พระสัญญาต่างๆของพระองค์สำเร็จและทำการพิพากษาต่างๆของพระองค์ เราสังเกตเห็นในข้อ 7 ของบทที่เราศึกษากันในมัทธิวว่าพระเยซูทรงตำหนิพญามารโดยตรัสว่า “**อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน!**”

โมเสสกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลว่า “...กลัวว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพระพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มีสสารห์” (อพย. 6:15, 16)

ในการเดินทางผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ลูกหลานของอิสราเอลได้บ่นต่อว่าเพราะไม่มีน้ำในค่ายของพวกเขา โมเสสกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลองดีกับพระเยโฮวาห์...โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มีสสารห์ และเมรบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั้น และลองดีกับพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ” (อพย. 17:2, 7)

ในเพลงสดุดี 95:8, 9 เราอ่านว่า “อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน และได้เห็นกิจการของเรา”

คำภาษาอังกฤษของเรา “tempt” แต่ก่อนนั้น เคยถูกใช้ในความหมายของการทดลอง (การทดสอบหรือการลองใจ) เพื่อนำสิ่งดีหรือสิ่งชั่วออกมา แต่เดี๋ยวนี้มันถูกใช้จำกัดแค่สิ่งชั่วร้ายเท่านั้น และเพราะเหตุนี้เอง ความสับสนบางอย่างจึงเกิดขึ้นท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายเกี่ยวกับการทดลอง ในยุคแห่งพระคุณนี้ พญามาร, เหล่าปีศาจของมัน, และผู้มีอำนาจทั้งหลายแห่งยมโลก – และใช้แล้วครับ *มนุษย์ทั้งหลาย ที่ถูกใช้งานโดยพญามาร* – ก็ทดลองและล่อลวงผู้คนให้ทำบาป

ใน 1 โครินธ์ 7:5 เปาโลเตือนว่า “อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้”

ใน 1 เธสะโลนิกา 3:5 เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน *เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด* แล้วงานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า”

ในกิจการ 5:1-11 เราอ่านเกี่ยวกับอานาเนียและสัปปิราภรรยาของเขา พวกเขา “ได้ขายที่ดินของตน” และนำเงินบางส่วนมามอบให้แก่พวกอัครทูต โดยสร้างทำเป็นว่าพวกเขากำลังถวายเงินค่าที่ดินทั้งหมดที่พวกเขาได้รับมาจากการขายที่ดินนั้น “ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย เหตุไฉนซาตานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า *เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า!*” นางสัปปิราได้สมรู้ร่วมคิดกับสามีของตนเพื่อประกอบกิจอันหลอกลวงนี้ และเปโตรก็ถามนางว่า “*โฉนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว?*” ผลลัพธ์โดยรวมของการกระทำของอานาเนียและสัปปิราก็คือว่า พวกเขาล้มลงตายแทบเท้าของอัครทูตผู้หนึ่งที่ละคนและพวกเขาก็ถูกฝังศพเคียงคู่กัน!

ยากอบ 1:2-15 เป็นพระคำตอนหนึ่งที่ทำให้ความกระจ่างมาก ๆ เกี่ยวกับการทดลอง มันถูกทดลองไม่ใช่ความบาป ความบาปนั้นก็*คือการยอมแพ้*ให้แก่การทดลอง เมื่อผู้เชื่อถูกทดลอง และโดยความเชื่อเอาชนะการ

ทดลองได้ ความเชื่อของเขาก็ถูกทำให้แข็งแกร่งและเขาก็เรียนรู้ความอดทน อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ถูกทดลองโดยพระเจ้า หากอธิบายอย่างชัดเจนว่าเราถูกทดลองเมื่อเราถูกชักนำไปโดยตัณหาของเราเอง – “ครั้งนั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย!”

ในทุกครั้งในยุคแห่งพระคุณนี้ เมื่อมนุษย์ถูกทดลองโดยพญามาร – ไม่ว่าจะมันทดลองพวกเขาโดยใช้กลวิธีใดก็ตาม – พวกเขาก็ถูกทดลองให้ทำชั่ว พญามารทดลองพระเยซูในความพยายามที่จะทำให้พระองค์ทำบาป แต่ความพยายามต่างๆของมันก็ไม่มีประสบความสำเร็จ พระเยซูไม่เคยทำบาปในความคิด, คำพูด หรือการกระทำเลย! คราวนี้เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าความชั่วจะมალ่องลงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ (ยากอบ 1:13) และพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง; แต่แน่นอนพอๆกับที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน ในฐานะมนุษย์พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนกับที่เราถูกทดลอง:

“เพราะว่าเราได้มีมหาโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15) “เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้” (ฮบ. 2:18)

พญามารเป็นบุคคล – หรือเป็นอิทธิพลที่ชั่วร้าย?

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงถูกนำขึ้นไปโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อที่จะ “ถูกทดลองโดยพญามาร” – แต่พญามารเป็นบุคคลๆหนึ่งที่มีตัวตนอยู่จริงไหม? หรือมันเป็นเพียง “อิทธิพลชั่วร้ายอย่างหนึ่ง” เหมือนอย่างที่เราเคยได้ยินและพวกสมัยใหม่นิยมอยากให้เราเชื่อ?

นักเรียนที่ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าอย่างจริงจังไม่อาจสงสัยการมีตัวตนอยู่จริงของพญามารได้เลย เพราะว่าพระคัมภีร์สอนว่ามันเป็นบุคคลๆหนึ่ง อย่างแน่นอนพอๆกับที่พระเยซูทรงเป็นบุคคลๆหนึ่ง ผมขอทำคุณให้คุ้นเคยพระคัมภีร์ตั้งแต่ปฐมกาลไปจนถึงวิวรณ์ – และคุณจะไม่พบการอ้างอิงที่ไม่ใช่บุคคลเกี่ยวกับพญามารเลยสักทีเดียว! การอ้างอิงทุกครั้งถึงมันมีลักษณะแบบบุคคล – ชื่อแบบบุคคล, คำสรรพนามแบบบุคคล, การกระทำต่างๆแบบบุคคล, การวางแผนแบบบุคคล, การใช้เหตุผลแบบบุคคลและการใช้อุบายแบบบุคคล ทั้งหมดนี้ถูกยกให้เป็นฝีมือมัน สำหรับนักศึกษาพระคัมภีร์ นี่พิสูจน์ให้เห็นจนหมดข้อสงสัยว่าพญามารเป็นบุคคลๆหนึ่งจริงๆพอๆกับที่พระเจ้าทรงเป็นบุคคลๆหนึ่ง และพอๆกับที่มนุษย์ทั้งหลายเป็นบุคคล

คนเหล่านั้นที่อยากทำให้พระวจนะของพระเจ้าอ่อนแอลงสอนว่าพญามารเป็น “อิทธิพลที่ชั่วร้าย” อย่างหนึ่ง, “หลักการที่ชั่วร้าย” อย่างหนึ่ง – และนั่นแหละเป็นสิ่งที่มันชั่วร้ายนั่นเองอยากให้เราเชื่อ! แต่พระวจนะของพระเจ้าประกาศอย่างที่เราไม่มีทางเข้าใจผิดได้เลยว่าพญามารมีตัวตนอยู่จริง, มันชั่วร้ายยิ่งนัก, มันเป็นฆาตกร, ผู้มูสาและพ่อของการมูสาต่างๆ, จอมหลอกลวง มันชั่วเหนือคำบรรยายในภาษาของมนุษย์ และพระวจนะของพระเจ้าก็นำเสนอมันอย่างเสมอต้นเสมอปลายในฐานะบุคคลๆหนึ่ง ไม่ใช่ในฐานะอิทธิพลอย่างหนึ่ง

พญามารไม่เพียงเป็นบุคคลๆหนึ่งเท่านั้น มันเป็นบุคคลๆหนึ่งที่มียศศักดิ์และอำนาจใหญ่โตด้วย มันมีอำนาจมากเหลือเกินจนแม้แต่มีคาเอลัครทูตเวททูต เวลาได้เกี่ยวกับพญามารเรื่องศพของโมเสส “ก็ยังไม่บังอาจ

ตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด!” (ยูดาส 9) มีคาเอลรู้วาทะของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นทรงเป็นคู่ปรับที่ต่อกรพญามารได้

พญามารเป็นผู้หนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา แต่เดิมที่มันไม่ได้ถูกสร้างให้เป็นพญามาร ในสถานะเดิมของมันๆ ถูกพรรณนาในเอเสเคียล 28:12-15:

“เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื่อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งรามะนาและปีของเจ้า ได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา เจ้าเป็นครูบผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขา บริสุทธิแห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง เจ้าก็**ปราศจากตำหนิ**ในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจาก**ความชั่วช้า**ในตัวเจ้า”

จงสังเกตว่า – บุคคลที่ถูกพรรณนาตรงนี้เคยปราศจากตำหนิในทางทั้งหลายของเขาตั้งแต่วันที่เขาได้ถูกสร้างขึ้นมาจากกระทั้ง**ความชั่วช้า**ถูกพบในตัวเขา “ความชั่วช้า” ที่ถูกพบใน “ครูบที่ถูกเจิมตั้งไว้” นี่คือนิสัย โด, ผู้ที่สมบูรณ์แบบในความงามและเปี่ยมด้วยสติปัญญา? เราพบคำตอบสำหรับคำถามนั้นในอิสยาห์ 14:12-15:

“โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย โอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะขึ้นไปยังสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาขมุนมสถาน ณ ด้านทิศเหนือ ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด’ แต่เจ้าจะถูกนำลงมาส่นรก ยังกลิของปากแดน”

ดังนั้นเราจึงเห็นว่า**ความเย่อหยิ่ง**ได้ทำให้ครูบที่ถูกเจิมตั้งผู้นี้ต้องกลายเป็นบุคคลที่ถูกเกลียดชังที่เรา รู้จักวันนี้ในฐานะพญามาร

พญามารสามารถปรากฏตัวได้ในหลายรูปแบบ เปโตรพรรณนาถึงมันว่าเป็นเหมือน “สิงโตคำราม” ที่เที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ (1 ปต. 5:8) แต่เปาโลบอกเราว่าพญามารก็สามารถแปลงกายเป็น “ทูตแห่งความสว่าง” ได้ และว่ามันมีอำนาจที่จะสร้างผู้รับใช้ต่างๆของมันได้ – ใจแล้วครับ เหล่าผู้รับใช้ของซาตาน – ดูเหมือนเป็น “ผู้รับใช้ของความชอบธรรม” (2 คร. 11:13-15)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พญามารสามารถปรากฏตัวในรูปแบบใดก็ตามที่ตรงกับจุดประสงค์อันชั่วร้ายของมันมากที่สุด มันปรากฏตัวแก่เอวาในรูปร่างกายของงูตัวหนึ่ง – แต่เราจะต้องไม่คิดเอาเองว่ามันในตอนนั้นมีรูปร่างหน้าตาเหมือนพวกสัตว์เลื้อยคลานในปัจจุบัน ในตอนนั้นคำแข่งสาปยังไม่ได้ถูกประกาศแก่อาณาจักรสัตว์ และไม่ว่ามันจะมีรูปร่างเป็นแบบใดก็ตามในตอนนั้น มันก็คงเป็นสัตว์ที่น่าดึงดูดอย่างสวยงามอย่างไม่ต้องสงสัยแน่นอนว่าเราทราบว่ามันเจ้าเล่ห์ เพราะว่าปฐมกาล 3:1 บอกเราว่ามัน “เป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้” – และซาตานก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยในเรื่องนี้! มันยังเจ้าเล่ห์, ชอบไขว่คว้าอยู่เหมือนเดิม และมันมีเล่ห์กลมากกว่าที่มนุษย์ที่ตายได้จะนึกฝัน!

ทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ร่วมกบฏกับพญามารในการต่อต้านพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ถูกโยนออกจากสวรรค์มาพร้อมกับมันด้วย และยูดาส 6 ก็บอกเราว่าทูตสวรรค์ที่ทำบาปเหล่านี้ถูกจองจำ “ไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่มืดจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญนั้น” แต่กับพญามารมันไม่ได้เป็นแบบนั้น มันไม่ถูกจองจำ มันเดินเที่ยวไปมา ขึ้นและลงบนแผ่นดินโลก คอยนำคนที่ไม่รอดไปสู่นรกและในหลายกรณีมันได้ทำลายชีวิตของคริสเตียนไปมากมาย

ในยุคสมัยนี้พญามารเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” (อฟ. 2:2) มันเป็น “พระของโลกละ” (2 คร. 4:4) พระเยซูตรัสถึงมันว่าเป็น “ผู้ครองโลกละ” (ยอห์น 12:31; 16:11) 1 ยอห์น 5:19 ประกาศว่า “ชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว” หรือ “อยู่บนटकของผู้ชั่วร้ายนั้น”

ตอนที่พระเยซูยังทรงอยู่บนโลกนี้ พระองค์ก็ตรัสถึงอาณาจักรของพญามาร พวกฟาริสีกล่าวหาพระองค์ว่าขับผีออกโดยอำนาจของเบเอลเซบับ เจ้าแห่งพวกผี พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้?” (มธ. 12:26)

พญามารไม่ได้ทำงานตัวคนเดียว มันมีตัวแทนและเพื่อนร่วมงานจำนวนมาก – เหล่าทูตสวรรค์, เจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร, เจ้าผู้มีอำนาจ, พวกปีศาจในโลกวิญญาณและพวกปีศาจบนแผ่นดินโลก พญามารเองปรากฏตัวในฐานะ “วิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” (อฟ. 2:2)

อัครทูตเปาโลเตือนว่า “จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกละนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (อฟ. 6:11, 12)

ในโลกวิญญาณพญามารแต่งตั้งตัวแทนบางตนของมันให้ปกครองเพื่อรักษาผลประโยชน์ของมันในกิจการงานต่างๆของบรรดาประชาชาติตลอดทั่วทั้งโลก ในหนังสือดาเนียลเราอ่านเกี่ยวกับเหล่าตัวแทนของพญามาร คนหนึ่งมีชื่อว่าเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และอีกคนหนึ่งมีชื่อว่า เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีก (กรีก) (กรูณาอ่านดาเนียล 10:13, 20)

ในแผ่นดินโลก พญามารมีอำนาจใหญ่โตเหนือผู้คนและมันปกครองในกิจการงานต่างๆของมนุษย์ทั้งปวงที่ไม่ใช่ผู้เชื่อ พญามารเป็นผู้ให้กำเนิดความตายและมันมีอำนาจแห่งความตาย (ฮบ. 2:14) มันมีอำนาจที่จะปิดตาใจของคนไม่เชื่อทั้งหลาย เกรงว่าพวกเขาจะเห็นความสว่างแห่งข่าวประเสริฐและรับความรอด (2 คร. 4:3, 4)

พญามารมีอำนาจที่จะขัดขวางผู้เชื่อทั้งหลายในการทำหน้าที่คนต้นเรือนของตน อัครทูตเปาโลเขียนไปหาเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “เพราะเหตุนั้นเราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหาแล้วแหละ แต่ซาตานได้ขัดขวางเราไว้” (1 ธส. 2:18)

พญามารนำพาผู้คนให้เข้าไปสู่ความบาป เปาโลเขียนหาเหล่าคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์ว่า “ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป” (1 คร. 12:2) และแน่นอนว่า “ผู้ชักนำ” ที่ว่านี่คือพญามาร เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์คงไม่นำพาผู้คน

ไปสู่การนับถือรูปเคารพอย่างแน่นอน ใน 2 ทิโมธี 2:26 เปาโลพูดถึง “บ่วงของพญามาร” และพูดถึงคนเหล่านั้น “ที่ถูกมันจับเป็นเชลยตามความประสงค์ของมัน”

พญามารเป็นผู้กล่าวโทษผู้เชื่อทั้งหลาย โดยกล่าวโทษพวกเขา “ต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืน” (ว. 12:10)

จากวิวรณ์ 16:14 เราทราบว่าพญามารมีอำนาจที่จะรวบรวมประชาชาติต่างๆ ให้ทำการสู้รบ เหล่าวิญญาณชั่วของมัน “ที่กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ” จะ “ออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทั่วพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด”

เราทราบว่าพญามารเคยมาเยือนแผ่นดินโลกนี้แล้วด้วยตัวเองและได้ปรากฏกายในรูปแบบที่ปรากฏแก่ตา แต่มันสามารถ (และมันก็ทำได้) เข้าสิงร่างของผู้คนที่ยอมถวายตัวให้แก่มัน เราเห็นตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ในยูดาส (กรุณาอ่าน ยอห์น 13:21-27)

ในระบบโลกปัจจุบันนี้ ในฐานะเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศและพระของยุคนี้ พญามารก็เป็นผู้หนึ่งที่มีอำนาจมากจริงๆ – แต่จุดจบของมันก็แน่นอน! พระวาระของพระเจ้ากล่าวชัดเจนมากมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าในยุคสุดท้ายนี้พญามารจะยกชุกษัตริย์องค์หนึ่ง- สัตว์ร้ายที่มีอำนาจมาก (2 ธส. 2:3-9; ว. 13:2) มันจะรวบรวมโลกให้อยู่ภายใต้การนำของกษัตริย์-สัตว์ร้ายของคัมภีร์ และจะต่อสู้กับพระคริสต์และเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม (ว. 19:19; ศคย. 14:2, 3)

นั่นจะเป็นศึกแห่งอารมาเกตดอน ซึ่งหลังจากศึกนี้พญามารจะถูกจำจองอยู่ในเหวไม่มีก้นเป็นเวลาหนึ่งพันปี (ว. 20:1-3) ขณะที่พระเยซูทรงครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิดและความชอบธรรมเต็มแผ่นดินโลก จากนั้นเมื่อหนึ่งพันปีนั้นสิ้นสุดลง พญามารก็จะถูกปล่อยตัวออกมาชั่วระยะเวลาหนึ่ง มันจะไปทั่วแผ่นดินโลก โดยหลอกลวงและล่องใจคนเหล่านั้นที่, เพราะพวกเขาได้เกิดมาในระหว่างการครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์, ไม่เคยรู้จักการทดลองมาก่อนเลย ผุ่งชนมหาศาลที่นับไม่ถ้วนจะติดตามพญามาร และจะยกมาต่อสู้กับคริสตจักรนั้น, กรุงเยรูซาเล็ม, โดยมาปิดล้อมนครนั้นไว้รอบ นี่จะเป็นความพยายามครั้งสุดท้าย (และสุดท้าย) ของพญามารที่จะกวาดล้างลูกๆของพระเจ้า (ว. 20:7-9)

พญามารมีฤทธิ์มาก – แต่พระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น พญามารมีอำนาจมาก – แต่พระเจ้าทรงมีอำนาจทั้งสิ้น พญามารจะพ่ายแพ้และถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถันนั้น – และมันจะไม่โผล่มาทดลองหรือทรมานมนุษย์อีกเลย การทำลายเป็นนิตยในบึงไฟนั้นจะเป็นจุดจบในที่สุดของมัน ตลอดจนคนทั้งปวงที่ได้เลือกที่จะติดตามมันแทนที่จะปรนนิบัติพระเยซูด้วย! ในวิวรณ์ 20:10 เราถูกบอกว่า: “ส่วนพญามารที่ล่องจเวเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย” จากนั้นในข้อ 15 ของบทเดียวกันเราก็อ่านว่า “และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ”

พญามารจะไม่ครอบครองเป็นกษัตริย์เมื่อมันถูกโยนลงไปในบึงไฟนั้น มันจะไม่ได้เป็นเจ้า มันจะทนทุกข์การถูกปรับโทษชั่ววันรันดร์ พร้อมกับสัตว์ร้ายนั้น, ผู้พยากรณ์เท็จ และคนชั่วทุกคนที่ตายไปตลอดทุกยุคทุก

สมัย จะไม่มีกษัตริย์ในสถานที่แห่งการปรับโทษชั่ววินัยนั้น มันจะเป็นสถานที่แห่งการร้องไห้, การคร่ำครวญ และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน (มาระโก 9:43-48; มธ. 13:41, 42)

ในกิตติคุณของมัทธิวนี พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะบอกเราว่าพญามารได้ปรากฏตัวแก่พระเยซูเจ้าในรูปกายใดในถิ่นทุรกันดารนั้น แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่ามันปรากฏตัว*ในรูปบุคคล* – และมันไม่ได้ปรากฏกายในรูปสัตว์ประหลาดตัวสีแดงมีเขา, มีหางปลายแหลม พร้อมกับถือสามง่ามในมือ! พญามารอยากให้นมนุษย์คิดว่ามันเป็นสัตว์ประหลาดเช่นนั้น มันเป็นเจ้าของแห่งการหลอกลวงและมันไม่ยอมให้คนจำได้ว่ารูปกายที่แท้จริงของมันเป็นแบบไหน มันเป็นผู้มูสาและเป็นพ่อแห่งคำโกหกต่างๆ งานของมันคือหลอกลวงผู้คน – และมันมีประสบการณ์นานหลายศตวรรษในการฝึกปรือจนชำนาญในงานของมัน

มาระโกให้พระคำเพียงสองข้อเกี่ยวกับการถูกทดลองของพระเยซู แต่ในพระคำสองข้อนั้นเขาก็ให้ภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับการนบอเชื่อฟังและการยอมจำนนแบบสิ้นเชิงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า – ซึ่งเป็นแง่มุมที่มาระโกนำเสนอพระองค์ เขากล่าวว่า “ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งวิ่ง พระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (มาระโก 1:12) ตรงนี้เราเห็นการนบอเชื่อฟังโดยสมบูรณ์ ในการยอมจำนนเช่นนั้นต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ผู้รับใช้ทุกคนก็จะพบที่ลี้ภัยที่แน่นอนที่สุด (หรือที่ลี้ภัย*เดียวเท่านั้น*) จากการทดลองและอำนาจที่ขัดขวางของพญามาร บางทีนี่อาจเป็นความคิดที่ดลใจเปโตรให้เขียนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเขา: “พระเจ้าทรงต่อสู้คนเหล่านั้นที่ถือตัวจองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร” (1 ปต. 5:5, 6)

ยากอบให้คำเตือนสติและคำสั่งสอนที่ได้รับการดลใจแบบคล้ายๆกัน: “พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่จองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม’ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมอ่อนน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ จงเป็นทุกขโศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตนกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” (ยากอบ 4:6-10)

ข้อ 2: “*และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว* ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร”

มีช่วงสี่สิบวันที่เฉพาะเจาะจงอยู่สามช่วงในชีวิตบนโลกนี้ของพระเยซูเจ้า:

1. ช่วงสี่สิบวันตั้งแต่การประสูติของพระองค์จนถึงการถวายพระองค์ในพระวิหาร
2. ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้พระองค์ทรงอดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันในถิ่นทุรกันดาร
3. มีช่วงสี่สิบวันระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

“เมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว...” ในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เราควรเข้าใจการอดอาหารว่าเป็นการงดเว้นจากอาหารและเครื่องดื่มอย่างสิ้นเชิง ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงงดเว้น

จากอาหารและเครื่องดื่มทั้งหมดเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน ลูกาบอกเราว่าในช่วงวันเหล่านั้น *พระองค์มิได้เสวยอะไรเลย* (ลูกา 4:2) เราพบภาษาแบบเดียวกันในกิจการ 27:33 ที่เปาโลอ่อนนออนเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาให้รับประทานอาหาร เขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “วันนี้เป็นวันที่สี่สิบที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย”

เราพบกรณีอื่นๆอีกในพระคัมภีร์ที่ผู้คนอดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวัน ในการเดินทางของเขาไปยัง “ไซเรบ ภูเขาศาของพระเจ้า” *เอลียาห์* อดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน, *โมเสส* บนภูเขาซีนาย “เฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย” (อพย. 34:28)

ในพระคัมภีร์ *ตัวเลขต่างๆ* มีความหมายที่พิเศษ *สี่สิบ* เป็นเลขแห่งการทดสอบ ยกตัวอย่างเช่น สี่สิบวันนั้นที่พระเยซูทรงอดอาหารในถิ่นทุรกันดาร โดยถูกพญามารทดลอง ก็ตรงกันกับสี่สิบปีแห่งการทดสอบชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารและสี่สิบปีที่โมเสสอยู่ที่ด้านหลังของทะเลทรายในแผ่นดินของคานาอัน (กิจการ 7:30) (นอกจากนี้ ในการเชื่อมโยงกับเลขสี่สิบ ในฐานะเป็นตัวเลขแห่งการทดสอบ กรุณาอ่านปฐมกาล 7:12, พระราชบัญญัติ 9:25 และ 10:10 และเอเสเคียล 4:6)

หลังจากการอดอาหารของพระองค์เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน พระเยซูก็ “*ทรงอยากพระกระยาหาร*” เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าเองในกายเนื้อหนัง, พระองค์ทรงรู้สึกหิวจริงๆหรือ? พระองค์ทรงเกิดอาการหิวแสบท้องจริงๆหรือ? ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงรู้สึกหิวจริงๆครับ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าในระหว่างที่ทรงพระชนม์อยู่บนโลกนี้พระเยซูไม่เคยหยุดที่จะเป็นพระเจ้าเลย *แต่มันก็เป็นจริงพอๆกันด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์* และความเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็ถูกเห็นอย่างแจ่มชัดในหลายเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกในหนังสือกิตติคุณทั้งสี่เล่ม

ในยอห์น 4:1-7 เราถูกบอกสามสิ่งที่ยืนยันให้เห็นความเป็นมนุษย์ของพระเยซู: (1) พระองค์ทรงเหนื่อยจากการเดินทาง (ข้อ 6) (2) พระองค์ทรงนั่งพักบนขอบบ่อน้ำของยาโคบ (ข้อ 6) และ (3) พระองค์ทรงขอน้ำดื่มจากหญิงชาวสะมาเรียคนนั้น (ข้อ 7) แน่แน่นอนว่าหากพระองค์ทรงเหนื่อยเป็นและหิวน้ำเป็นเพราะการเดินทาง พระองค์ก็ทรงหิวเป็นเช่นกันเพราะการอดอาหาร!

มัทธิว, มาระโก และลูกาทุกคนแสดงให้เห็นความเป็นมนุษย์ของพระเยซูในการบันทึกเหตุการณ์ตอนที่พายุพัดเข้าในเรืออย่างฉับพลันขณะที่พระองค์เสด็จข้ามทะเลกาลิลี วันนั้นเต็มไปด้วยกิจกรรมมากมายและพระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อย และพอตกเย็น พระเยซูก็ทรงเสนอแนะแก่พวกสาวกของพระองค์ให้ข้ามทะเลกาลิลีไปยังอีกฟากหนึ่ง ดังนั้นพวกเขาจึงส่งฝูงชนกลับบ้านและขึ้นเรือลำหนึ่ง – เราอาจเรียกได้ว่ามันเป็นเรือเล็ก ซึ่งมีขนาดเล็กพอที่จะถูกซัดไปมาโดยคลื่นที่กระหน่ำและลมพัดแรง แต่พระเยซูทรงอยู่ที่ไหนตอนที่พายุซัดเข้ามา? “ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ!” ทรงเหน็ดเหนื่อยเหลือเกินจากกิจกรรมต่างๆของวันนั้น พระองค์ทรงหลับอยู่แม้ขณะที่พายุพัดโหมกระหน่ำและซัดเรือไปมา, พระเศียรของพระองค์พักผ่อนหนุนหมอนใบหนึ่งเหมือนกับที่คุณและผมจะใช้นอน พวกสาวกที่ตกใจกลัวปลุกพระองค์และร้องเรียกว่า “*อาจารย์ เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ*” พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า “*จงสงบเสียบซิ*” แล้วลมก็หยุดมีความสงบเสียบทั่วไป” (มาระโก 4:35-39)

ในฐานะพระเจ้า พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะควบคุมดินฟ้าอากาศ ในฐานะมนุษย์ พระองค์ทรงหลับ ป่วย เพราะเหน็ดเหนื่อยเหลือเกินจากการทำงานหนักของพระองค์จนพวกเขาต้องปลุกพระองค์ในท่ามกลาง พายุรุนแรงลูกหนึ่ง (กรณาอ่านมัทธิว 8:25 และลูกา 8:24 เช่นกัน)

ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระเยซูทรงร้องไห้ในความเห็นอกเห็นใจสองพี่น้องที่โศกเศร้าขณะที่ พระองค์เสด็จไปยังอุโมงค์ฝังศพของลาซารัส – กระนั้นพระองค์ก็ทรงทราบว่าในฤทธิ์เดชของพระองค์ในฐานะ พระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากหลุมศพนั้นในอีกไม่กี่อึดใจ (ยอห์น 11:1-44)

พระเยซูทรงทนทุกข์กับความหิวฝ้ายร่างกายเพราะการอดอาหารสี่สิบวันในถิ่นทุรกันดารไหม? ผมคิดว่าใช่ ผมเชื่อว่าพระคัมภีร์สอนความจริงของคำกล่าวนั้น ในฮีบรู 2:14, 17 เราอ่านว่า: “เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน...เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรง ต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง...” ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นเหมือนกับที่พวกเราเป็นในฝ้ายร่างกาย ยกเว้นว่าพระองค์ทรงไม่มีบาป ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ได้เสด็จมาแทนที่เรา และพระองค์ทรง ทำให้ทุกจุดทุกขีดของข้อเรียกร้องต่างๆของพระเจ้าสำเร็จในการทรงชำระค่าจ้างของความบาปเต็มจำนวนแล้ว

ข้อ 3: “เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็พูดว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลี้ภัยหนีหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร””

ในถิ่นทุรกันดารใกล้เมืองเยรีโคและในสวนเกทเสมนิพระเยซูทรงเผชิญกับการต่อสู้อันหนักหน่วงสอง หนกับพญามาร – และในการต่อสู้แต่ละครั้งนั้นพระองค์ก็ทรงมีชัยชนะ อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่คิดเอาเองว่า พระเยซูไม่ทรงเจอกับการทดลองอีกเลยในระหว่างที่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่บนแผ่นดินโลก หากนั่นเป็นความจริง ชีวิตของพระองค์ก็คงไม่ใช่ชีวิตแบบมนุษย์อย่างแท้จริง และพระองค์ก็คงไม่อาจทิ้งแบบอย่างให้เรา ปฏิบัติตามได้ การเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกทดลองแค่ในช่วงอดอาหารสี่สิบวันนั้นในถิ่นทุรกันดารก็เท่ากับ เป็นการแสดงออกถึงความโหดเหี้ยมในเรื่องพระวาทะของพระเจ้า ผมกล่าวเช่นนั้นโดยพิจารณาความจริงที่ถูก นำเสนอในพระคัมภีร์:

“เพราะว่าเราได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลอง เหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15)

“ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม เหตุ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้ก่อปรด้วย พระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน” (ฮบ. 2:16, 17)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกเราอย่างชัดเจนว่าเมื่อการทดลองในถิ่นทุรกันดารนั้นสิ้นสุดลง พญามาร ก็ละพระเยซูไป – แต่ลูกา 4:13 บอกเราว่ามันละพระองค์ไปแค่ “ชั่วคราว”

บางคนเชื่อว่าพระเยซูไม่ได้ถูกทดลองในระหว่างสี่สิบวันนั้นที่พระองค์ทรงอดอาหาร แต่ว่าพญามารมา หาพระองค์แค่ตอนสิ้นสุดสี่สิบวันนั้นแล้ว อย่างไรก็ตาม จากบันทึกเหตุการณ์ที่ให้ไว้โดยมาระโกและลูกา ดู

เหมือนว่าพระเยซูทรงสู้ทนการทดลองในระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงอดอาหาร ในมาระโก 1:13 เราอ่านว่า พระองค์ทรงอยู่ “ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบวัน โดยถูกซาตานทดลอง” จากนั้นในลูกา 4:1, 2 เราก็ถูกบอกว่า “พระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน” การมีอยู่ของ “พวก สัตว์ป่า” (ถูกกล่าวถึงเช่นกันในมาระโก 1:13) ย่อมเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวเข้ากับความโดดเดี่ยวอย่างไม่ต้อง สงสัย และยังเพิ่มความสยดสยองของภาพเหตุการณ์นั้นทั้งหมดในถิ่นทุรกันดารนั้น จากนั้นหลังจากที่พระเยซู ทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว – และผมเชื่อว่าพระองค์ทรงเหนื่อยล้าฝ่ายร่างกาย ตอน นั้นเองที่ผู้ทดลองได้มาหาพระองค์ในความพยายามอย่างสุดกำลังที่จะทำให้พระองค์ปฏิเสธพระเจ้าและละทิ้ง ภารกิจที่เป็นจุดประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้

“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า...” ดังนั้นพญามารจึงใส่เครื่องหมายคำถามไว้รอบๆตัวตนของพระ เยซู พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่ประสูติจากหญิงพรหมจารีจริงๆหรือ? พญามารทราบดีอยู่แล้วว่า พระเยซูทรงเป็นผู้ใด พวกผีบางครั้งก็เอ่ยปากยอมรับว่าพวกมันรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด (มธ. 8:29; มก. 1:24) และแน่นอนที่สุดว่าพญามารเองก็รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด แต่มันขอให้พระเยซูแสดงออกถึงตัวตนที่แท้จริง ของพระองค์และพิสูจน์พระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า: “...จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระ กระจายอาหาร”

ก้อนหินเหล่านั้นที่พญามารพูดถึงอาจมีรูปร่างคล้ายกับขนมปังแถวเล็กๆหรือขนมปังก้อนเล็กๆ ผมเคย เห็นก้อนหินในปาเลสไตน์แล้ว มีอยู่หลายหมื่นก้อนเลย ผมแน่ใจว่าตอนนั้นมีหินก้อนเล็กๆอยู่ล้อมรอบพระบาท ของพระเยซู พญามารรู้ว่าพระเยซูได้ทรงเนรมิตสร้างก้อนหินเหล่านั้น พร้อมกันกับสิ่งสารพัดที่ได้ถูกสร้างขึ้น โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พญามารยังรู้ด้วยว่ามันไม่ใช่งานที่ยากเลยที่พระบุตรของพระเจ้าจะเปลี่ยนก้อน หินเหล่านั้นเป็นขนมปัง การหิวไม่ใช่ความบาป และนี่ก็เป็นโอกาสที่จะพิสูจน์ความเป็นพระบุตรของพระเจ้า ของพระองค์ต่อสายตาพญามารเลยด้วย! การยกเหตุผลของซาตานก็คือว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า, เจ้าแห่งจักรวาล, แล้วทำไมท่านถึงหิวล่ะ? แน่แน่นอนว่าการอดอาหารสี่สิบวันนั้นพอแล้ว คราวนี้ทำไมไม่ตอบ สนองความหิวของท่านสักหน่อยล่ะ?”

การทดลองนี้ที่ถูกโยนใส่พระเยซูเป็นการทดลองหนึ่งที่กระทำต่อประสาทสัมผัสต่างๆ, การล่อลวงผ่าน ทางค้นหาของเนื้อหนัง ความหิวเป็นแรงกระตุ้นที่มนุษย์มีเหมือนกับสัตว์ชั้นต่ำกว่าแห่งแผ่นดินโลก และการ ล่อลวงด้านความหิวเป็นหนึ่งในการล่อลวงที่มีพลังมากที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยรู้จัก พญามารรู้ว่าเมื่อชนชาติ อิสราเอลหิวในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าก็เลี้ยงดูพวกเขาด้วยมานา (ซึ่งพระคัมภีร์เรียกว่า “อาหารของทูตสวรรค์” – เพลงสดุดี 78:25) เนื่องจากพระเจ้าทรงเลี้ยงดูชนชาติอิสราเอลด้วย “อาหารของทูตสวรรค์” พระองค์จะ ประทานอาหารให้พระบุตรของพระองค์เองไม่ได้หรือ? ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้เปิดเผยให้นางฮาการ์ผู้อ่อนล้าเห็น บ่อน้ำบ่อหนึ่งในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา (ปฐมก. 21:14-19) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ตะตองเอเลียห์ผู้อ่อน แรงแสดงให้เขาเห็นอาหาร (1 พงศ์กษัตริย์ 19:5-7) พระบุตรของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องรอให้พวกทูต สวรรค์ปรากฏตัวหรอก! พระองค์จะทรงเปลี่ยนก้อนหินให้กลายเป็นขนมปังก็ได้, ทำให้พระองค์หายหิว, และ

ขณะเดียวกันก็พิสูจน์ตัวตนของพระองค์ว่าเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า แต่ดูสิครับว่าพระเยซูทรงตอบพญามารไปว่าอย่างไร:

ข้อ 4: “ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’”

“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า...” ตรงนี้พระเยซูทรงอ้างอิงไปยังข้อความหนึ่งที่โดดเด่นที่สุดของภาคพันธสัญญาเดิม คุณจะสังเกตวลีที่ว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” อยู่ในรูปคำกริยาปัจจุบันกาล ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า “มันยังถูกเขียนไว้เหมือนเดิม”

“มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้...” นี่เป็นบทเรียนที่มานาในถิ่นทุรกันดารได้ถูกออกแบบมาเพื่อสอนชนชาติอิสราเอล นอกจากนี้จึงสังเกตด้วยว่าพระเยซูตรัสตรงนี้ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “มนุษย์จะ...หามิได้” ซึ่งเป็นการระบุตัวตนพระองค์เองว่าเป็นมนุษย์และนำสิ่งที่เป็นความจริงของความเป็นมนุษย์มาใช้กับพระองค์เองด้วย พระเยซูทรงพิชิตการทดลองไม่ใช่ในฐานะพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่ในฐานะมนุษย์ พระองค์ทรงพิชิตโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณและโดยพระวจนะของพระเจ้า

“...แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” พระเยซูทรงเป็นพระวาทนะที่รับสภาพมนุษย์ (ยอห์น 1:14) แต่แทนที่จะตรัสข่าวประเสริฐใหม่พระองค์กลับทรงยกข้อความจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม นี่พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะที่ไม่มีข้อผิดพลาดของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าพระวจนะนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าพระเยซูทรงเอาชนะศัตรูฝ่ายวิญญาณที่ร้ายกาจที่สุดเท่าที่แผ่นดินโลกเคยรู้จักด้วยพระวจนะนั้น!

ข้อความที่พระเยซูทรงยกมาตรงนี้ถูกเอามาจากพระราชบัญญัติ 8:3 ซึ่งอ่านว่า: “พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงเลี้ยงดูชนชาติอิสราเอลด้วยมานา ในอพยพ 16:4, 14, 15 เราอ่านว่า: “แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดูจงสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะดำเนินตามราชบัญญัติของเราหรือไม่...เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า “นี่คือมานา” เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า “นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน”

พวกบรรพบุรุษไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับอาหารแบบนี้ที่พระเจ้าประทานให้พวกเขาในถิ่นทุรกันดารเพราะเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย พระเจ้าทรงเลี้ยงดูชนชาติอิสราเอลอย่างน่าอัศจรรย์และอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ได้โดยอาศัยอาหารที่เป็นผลงานแห่งมือของเขา หรือที่ออกมาจากแผ่นดินโดยอาศัยแรงงานของเขาเอง เรารู้ว่ามนุษย์ต้องกินอาหารเพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ แต่

เราก็ทราบด้วยว่าหากจำเป็น พระเจ้าก็สามารถผลิตอาหารอย่างน่าอัศจรรย์ได้ในวิถีใดก็ได้ที่พระองค์ทรงเลือก ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถวางใจพระองค์ได้อย่างปลอดภัยว่าจะทรงดูแลคนของพระองค์เอง ไม่ใช่จากมุมมองฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่จากมุมมองฝ่ายร่างกายเช่นกัน พระเยซูทรงสัญญาว่าหากเราแสวงหา “อาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน” “สิ่งทั้งปวงเหล่านี้” – ไม่ว่าความต้องการนั้นจะเป็นสิ่งใดก็ตาม – ก็จะถูกเพิ่มเติมให้แก่เรา (มธ. 6:33)

ข้อ 5 และ 6: “แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธี และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’”

“แล้ว” เชื่อมโยงการทดลองที่สองนี้กับอันแรก – นั่นคือ เมื่อการทดลองแรกนั้นสิ้นสุดลง การทดลองอันถัดมาก็เริ่มต้นในทันที

“แล้วพญามารก็นำพระองค์ (พระเยซู) ขึ้นไปยังนครบริสุทธี...” นี้ไม่ได้บอกเป็นนัยเลยว่าพระเยซูทรงถูกแบกไปโดยไม่เต็มพระทัยหรือถูกบังคับอย่างเหนือธรรมชาติให้ร่วมเดินทางไปกับพญามารไปยังนครบริสุทธี พญามารไม่สามารถบังคับพระเยซูให้ทำอะไรหรือไปไหนได้เลย คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมัทธิว 17:1 ที่พระเยซู “ทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง” ในมาระโก 4:36 คำเดียวกันนี้ถูกใช้เมื่อพวกสาวกส่งฝูงชนไปแล้วและ “เชิญพระองค์ (พระเยซู) เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น” วลีนี้อ่านตรงตัวว่า “พาพระองค์ไปกับมัน” เราไม่ทราบลักษณะของการไป แต่ผมเชื่อว่าพระเยซูเสด็จไปเหมือนอย่างที่ผู้คนในสมัยนั้นไปเป็นปกติ – โดยการเดินไป และซาตานก็เดินไปพร้อมกันกับพระองค์ เราไม่มีเหตุผลที่จะคิดเอาเองว่าพระองค์ทรงถูกเคลื่อนย้ายไปอย่างเหนือธรรมชาติจากทะเลทรายนั้นไปยังนครบริสุทธี (เยรูซาเล็ม)

เยรูซาเล็มถูกเรียกว่าเป็น “นครบริสุทธี” เพราะว่ามันเป็นนครของพระวิหาร และพระวิหารก็เป็นศูนย์กลางแห่งการนมัสการ (กรูณาศึกษาอิสยาห์ 48:2; ดาเนียล 9:24; เนหะมีย์ 11:1; และมัทธิว 27:53) พวกคนอาหรับเดี๋ยวนี้เรียกเยรูซาเล็มว่า “the Holy” (บริสุทธี)

“...และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร” “ยอดหลังคา” ของพระวิหารที่ว่าเป็นคืออะไร? ในภาคพันธสัญญาใหม่ คำกรีกสองคำถูกแปลเป็น “พระวิหาร” คำแรกคือ *นาออส* ซึ่งพุดถึงนิเวศศักดิ์สิทธิ์ที่บุโรหิตเท่านั้นเข้าไป คำนี้ถูกใช้ในมัทธิว 23:35 และ 27:5 (เนื่องจากพระเยซูไม่ได้อยู่ในพวกบุโรหิตเราจึงไม่พบบันทึกตรงไหนเลยว่าพระองค์เคยเสด็จเข้าไปในนาออส, สถานบริสุทธีที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร)

คำกรีกคำที่สองคือ *ฮีเอรอน* และมันบ่งบอกถึงบริเวณที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด – ซึ่งรวมถึงลานทั้งหลายด้วย – เช่นเดียวกับพระนิเวศศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

จากนั้นด้านฝั่งในของกำแพงที่ล้อมรอบลานชั้นนอกก็มีระเบียงขนาดยาว – โดยมีเสาเรียงเป็นชุดที่เว้นระยะห่างแต่ละเสาเท่าๆกัน เสาค้ำยันเหล่านี้ปกติแล้วถูกแกะสลักหรือถูกประดับตกแต่ง หลังคาก็ปกคลุมส่วน

บนสุดของกำแพงนั้นและบางครั้งก็ถูกสร้างเหนือกำแพงนั้นขึ้นไปสูงมากๆ และส่วนกั้นด้านนอกของหลังคานั้น ซึ่งสูงขึ้นไปเหนือกำแพงชั้นนอก ก็เป็นสิ่งที่ถูกเรียกในข้อพระคำนี้ของเราว่าเป็น *ยอดหลังคาพระวิหาร*

ผู้รู้บางท่านบอกเป็นนัยว่ายอดหลังคาที่ว่านี้มีลักษณะที่โดดเด่นอย่างมาก แต่เรื่องนี้ไม่อาจพิสูจน์ได้จากพระคัมภีร์ คนอื่นๆก็ว่ามันเป็นเฉลียงซึ่งถูกเรียกว่าเป็นของซาโลมอน (ยอห์น 10:23; กิจการ 3:11) เฉลียงนี้ตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของบริเวณโดยรอบพระวิหาร และโจเซฟสันนักประวัติศาสตร์ก็บรรยายยอดหลังคาที่ว่าอยู่สูงมากๆ เขาเรียกมันว่า “เฉลียงของกษัตริย์” และประกาศว่ามันเป็นหนึ่งในผลงานที่โดดเด่นมากที่สุดภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาพรรณนายอดหลังคาที่ผิดธรรมดาที่เพิ่มเติมอีกโดยกล่าวว่าได้กำแพงที่ล้อมรอบลานพระวิหารมี*โครงสร้างชั้นใต้*ที่ทอดยาวจากกันของหุบเขาลึกซึ่งลึกมากเหลือเกินจนแทบมองไม่เห็นกันของมัน จากนั้นโจเซฟสันก็ประกาศว่า “เฉลียงอยู่สูงมากจากตรงนี้ จนหากใครมองลงไปจากยอดของหลังคาไป ในหุบเขาลึกนั้น เขาก็จะเริ่มเวียนศีรษะ เพราะมองไม่เห็นกันหุบเขาที่ลึกอย่างไม่อาจวัดได้” คำพรรณานี้นำเสนอภาพเหตุการณ์หนึ่งที่เหมาะสมมากกับการทดลองที่เรากำลังพูดถึงอยู่ตอนนี้

“*ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเถิด...*” การทดลองนี้ ซึ่งเหมือนกับอันแรก ดูเหมือนจะมีลักษณะสองประการ นั่นคือ มันล่อลวงผ่านทางความรู้สึกตามธรรมชาติ และผ่านทางความทะเยอทะยานของการเป็นพระเมสสิยาห์ เนื่องจากพระเจ้าจะถูกล่อลวงด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ (ยากอบ 1:13) และพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พญามารจึงโจมตีด้านที่เป็น*มนุษย์*ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าคนบางคนไม่สามารถขึ้นไปบนตึกสูงๆและมองลงมาทางด้านข้างได้โดยที่ไม่รู้สึกเวียนศีรษะ เกือบถูกเอาชนะโดยความรู้สึกที่ว่าพวกเขาควรกระโจนลงมาจากความสูงที่ชวนเวียนหัว เช่นนั้น คนบางคนพบว่ามันเป็นเรื่องยากสุดๆที่จะเดินข้ามสะพานสูงๆ หรือที่จะมองลงมาจากรูปร่างที่สูงมากๆ ไม่ว่าจะในโอกาสใดก็ตาม นอกจากนี้ยังมีข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงอ่อนแอจากความหิว และคุณก็เห็นได้ว่ามันไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลเลยที่จะสงสัยว่าพญามารไม่แอบหวังว่าความสูงสุดๆเช่นนั้นจะทำให้เกิดการวิงเวียนศีรษะที่ไม่อาจควบคุมได้ ดังนั้นในการกระโดดหรือร่วงลงมาจากรูปร่างนั้นพระเยซูก็จะถูกทำลายในฐานะมนุษย์ ก่อนพระองค์เสด็จไปถึงกลโกธา

พญามารรู้ว่าเชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของมันฟกช้ำ พระเจ้าทรงบอกมันเช่นนั้นในสวนเอเดน (ปฐมก. 3:15) มันรู้ว่ากางเขนนั้นจะเป็นความพ่ายแพ้ของมัน และมันมีเจตนาที่จะทำลายพระเยซูก่อนพระองค์เสด็จไปถึงกางเขนนั้น ตรงนี้มันพยายามที่จะทำให้พระองค์*ทำลายพระองค์เอง* (จากมุมมองแบบมนุษย์) ก่อนกลโกธา

“...*เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า...*” มีผู้กล่าวไว้ว่า “พญามารก็ยกข้อพระคัมภีร์ได้เพื่อบรรลุจุดประสงค์ของมัน” พระเยซูทรงยกข้อพระคัมภีร์เพื่อเป็นคำตอบต่อการทดลองแรกที่พญามารโยนใส่พระองค์ ดังนั้นคราวนี้พญามารจึงยกข้อพระคัมภีร์ใส่พระเยซูบ้างในการทดลองครั้งที่สองนี้ – หรือจริงๆแล้วก็คือ มันยก*ข้อพระคัมภีร์แบบผิดๆ*มากกว่า มันยกข้อความมาจากเพลงสดุดี 91:11, 12 ซึ่งอ่านว่า: “เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน เขาทั้งหลายจะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน”

พญามารเว้นวลีหนึ่งของข้อพระคัมภีร์ที่มันยกมา มันเว้น “ในทางทั้งปวงของท่าน” – และพวกเสรีนิยม, พวกสมัยใหม่นิยม, และพวกนักเทศน์ที่ไม่ดำเนินตามแบบพระเจ้าก็ยกข้อพระคัมภีร์แบบผิดๆมาตลอดตั้งแต่นั้นมา! โดยเอาออก, เพิ่มเข้า, บิดเบือนความหมาย ซาตานตรงนี้ก็กำลังเตือนความจำพระเยซูว่า หากพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระองค์ก็สามารถโฉบลงมาจากยอดหลังคาของพระวิหารได้และอ้างพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าไม่มีอันตรายใดๆจะเกิดขึ้นกับพระองค์เลย มันยกข้อความมาจากเพลงสดุดีที่กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ และความคิดของมันก็คือว่าหากพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็ทำเรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจได้ทันที, พระองค์ก็แสดงฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์ของพระองค์ได้โดยการโฉบลงมาจากยอดหลังคาของพระวิหารและให้พวกทูตสวรรค์มารับพระองค์ไว้เพื่อที่จะไม่มีอันตรายใดๆเกิดขึ้นกับพระองค์เลย

“และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้” แสดงถึงความอ่อนโยนและความนุ่มนวลที่พระวจนะกล่าวถึงพ่อแม่ที่อุ้มลูกน้อยไว้ในอ้อมแขนของตน โดยอุ้มลูกด้วยความรัก (อ่าน กันดารวิถี 11:12, พระราชบัญญัติ 1:31 และอิสยาห์ 49:22)

การทดลองนี้แยบยลสุดๆ สิ่งที่พญามารกำลังทดลองให้พระเยซูกระทำจริงๆแล้วก็คือ การล่อลวงในเรื่องความเย่อหยิ่งของชีวิต – นั่นคือ “จงโฉบลงไปจากยอดหลังคาพระวิหารนี้เลย และท่านจะถูกรับไว้โดยมือของเหล่าทูตสวรรค์ การอัศจรรย์เช่นนี้จะพิสูจน์ว่าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง และพิสูจน์ว่าท่านไว้วางใจในพระบิดาแห่งสวรรค์ ดังนั้นท่านก็จะเป็นคนในโลกตกตะลึง เพราะว่าฝูงชนมากมายจะมาติดตามท่านในทันทีเลย!”

ซาตานไม่ได้ทดลองพระเยซูผ่านทางเรื่องหยาบโหล่นามาก การทดลองเหล่านี้ไม่ใช่การทดลองในเรื่องความเห็นแก่ตัวหรือค้นหาทางเพศ ยกตัวอย่างเช่น การทดลองนี้เป็นการล่อลวงผ่านทางสัญญาตัญญาณฝ่ายวิญญาณที่บิดเบือนไป – เพื่อสร้างชื่อสำหรับพระองค์เอง, เพื่อทำสิ่งที่ตื่นตาตื่นใจ, เพื่อเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาของมนุษย์ เมื่อเราอ่านประวัติศาสตร์ของบรรดาศาสนาเทียมเท็จ เราก็ไม่เห็นหรือคิดว่าศาสนาเทียมเท็จที่โดดเด่นทั้งหมดนั้นอ้างตัวว่ามีฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ในเรื่องน่าอัศจรรย์ทั้งหลาย?

ข้อ 7: “พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะสละวางชีวิตของพระองค์, เพื่อที่จะสิ้นพระชนม์ – ไม่ใช่เพื่อที่จะเป็นที่น่าตื่นตาตื่นใจ, แต่เพื่อที่จะถ่อมใจ พระองค์ได้เสด็จมา, พระเมษโปดกผู้เป็นเครื่องถวายบูชา, เพื่อที่จะชำระหนี้บาปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา – ไม่ใช่เพื่อที่จะสร้างชื่อเสียงต่อหน้ามนุษย์ แต่เพื่อที่จะชำระหนี้ต่อพระพักตร์พระเจ้า

“พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า...” พระเยซูได้ทรงเผชิญการทดลองแรกของพญามารด้วยพระคัมภีร์ที่ถูกเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียว**หามิได้**” คราวนี้พระองค์ทรงหันมาหาพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรอีกครั้ง “**อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน**” ข้อความที่ยกมานี้

ถูกเอามาจากพระราชบัญญัติ 6:16 แต่ภาษาเดิมนั้นมีการแสดงออกมากกว่าและรุนแรงกว่าเยอะ: “เจ้าอย่าทดลองพระเจ้าของเจ้าในเรื่องที่**สุดโต่ง**”

ความหมายจริงๆ ตรงนี้ก็คือน่า “เจ้าอย่า**นึกเหมาเอาว่า**พระเจ้าจะทรงทำทุกสิ่งได้เพื่อเจ้า เจ้าอย่าอ้างว่า**พระองค์จะทรงเข้าแทรกแซงอย่างอัศจรรย์** เพื่อช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากการทำตามอำเภอใจและความโง่เขลาของตัวเอง เจ้าอย่า**ทำทนายฤทธิเดชของพระองค์ในเรื่องที่**สุดโต่ง**** โดยการ**ทำ**สิ่งต่างๆที่โง่เขลา เมื่อเจ้าดำเนินอยู่ในทางแห่งหน้าที่เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ **จงวางใจพระองค์จนถึงที่สุด** แต่อย่า**ทำ**สิ่งต่างๆที่โง่เขลาและคาดหวังให้พระองค์ช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากผลลัพธ์แห่งการกระทำต่างๆที่โง่เขลาในส่วนของเจ้าเอง!”

ถ้อยคำของผู้ทดลองนั้นเป็นถ้อยคำแห่งการรับสารภาพ มันกล่าวว่า “จงโง่งลงไปเถิด” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพญามารไม่สามารถที่จะ**ปลุก**พระองค์ลงมาได้ มันไม่มีอำนาจใดเลยที่จะ**ปลุก**พระเยซูลงมาจายอดหลังคานั้น เมื่อปีลาตกล่าวแก่พระเยซูว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบกลับไปว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทอนจากเบื้องบนให้แก่ท่าน...” (ยอห์น 19:10, 11) พญามารไม่มีอำนาจที่จะทำลายผู้ที่พระเจ้าทรงรักษาไว้ได้!

ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะกระทำได้อย่างบริบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใดก็ตามที่เราคิดหรือขอ ผมเชื่อว่าหากผมบังเอิญร่วงลงมาจากตึกสูง มันก็เป็นไปได้อย่างยิ่งที่พระเจ้าจะทรงปกป้องผมในการร่วงลงมานั้น – แต่ผมควรมีสัญญาณมากมายกว่าที่จะกระโดดลงมาจากตึกสูงเพียงเพื่อที่จะ**พิสูจน์**ความเชื่อของผมในความสามารถของพระเจ้าที่จะปกป้องผมได้ ผมสามารถ**พิสูจน์**ความเชื่อของผมได้ในแบบที่สมเหตุสมผลมากกว่านี้เยอะ!

ผมเชื่อว่าหากผมไปทำงานมิชชันในต่างแดนโดยเป็นพยานแก่พวกคนนับถือรูปเคารพ และงูพิษตัวหนึ่งกัดผมเข้า พระเจ้าก็ทรงสามารถช่วยผมให้รอดพ้นจากพิษงูนั้นได้และรักษาผมให้หายในทันที – แต่ผมจะไม่มัวทดลองพระเจ้าโดย**จงใจ**จับงูพิษตัวหนึ่งเพียงเพื่อที่จะ**พิสูจน์**ความเชื่อของผมหรือครับ ผมเชื่อว่าเราควรปกป้องตัวเองให้พ้นจากภัยและอันตรายเท่าที่เราสามารถทำได้ แต่เมื่อมันเป็นไปไม่ได้ที่เราจะ**หลีกเลี่ยง**อันตราย พระเจ้าก็ทรงสามารถที่จะช่วยเราให้รอดพ้นได้ภายในขอบเขตแห่งพระประสงค์ของพระองค์ มันเป็นไปได้ที่พญามารจะทำลายลูกคนหนึ่งของพระเจ้าจนกว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับลูกคนนั้นแล้วบนแผ่นดินโลกนี้และทรงพร้อมแล้วที่จะ**รับ**จิตวิญญาณของเขาเข้าไปในเมืองบรมสุขเกษม!

ข้อ 8 และ 9: “**อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า** “**ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน**”

“พญามารได้นำพระองค์ขึ้นไป” – พาพระองค์ไปพร้อมกับตัวมันเองเหมือนในข้อ 5 – “บนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก...” มันคงเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะพยายามชี้จุดของภูเขาลูกนี้ (หรือสถานที่สูงยิ่งนักแห่งนี้) ซึ่งจากตรงนั้นเขาสามารถแสดงราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโลกให้พระเยซูเห็น มันคงเป็นเรื่องโง่เขลาพอๆกันที่จะกล่าวว่า “โลก” ในที่นี้หมายถึงเฉพาะอาณาจักรต่างๆที่อยู่รอบปาเลสไตน์เท่านั้น ลูกากล่าว**เสริม**เข้ากับบันทึกเรื่องราวนี้ เขาบอกเราว่าพญามารได้แสดง “บรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะ

เดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร” (ลูกา 4:5) โดยบอกเป็นนัยถึงเรื่องเหนือธรรมชาติ มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปได้ที่ในเวลาชั่วขณะเดียวนั้นพระเยซูได้เห็นทุกตารางฟุตของแผ่นดินโลกนี้

ใครบางคนอาจถามว่า “เหตุใดซาตานถึงนำพระเยซูไปยังภูเขาสูงลูกหนึ่ง? หากเรื่องเหนือธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้องกับความจริงในที่นี่ พระองค์ก็คงมองเห็นจากภูเขาได้อย่างง่ายดายพอๆกับที่เห็นจากยอดเขา” แต่เราต้องจำไว้ว่า *อุปกรรมประกอบต่างๆที่เป็นตามธรรมชาติ* ก็มักถูกใช้บ่อยๆในการเปิดเผยต่างๆที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้า

“...ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้น” ในชั่วขณะเดียวกันนั้นเองที่พระองค์ได้ทรงเห็นอาณาจักรต่างๆของโลก พระเยซูก็ทรงเห็นความรุ่งเรืองและสง่าราศีของอาณาจักรเหล่านั้นเช่นกัน – สง่าราศีอันน่าภาคภูมิใจของโรมแบบจักรวรรดิ, อำนาจและสง่าราศีของอาณาจักรต่างๆที่ยังมาไม่ถึง แต่ภายใต้สง่าราศีนั้นพระองค์ก็ทรงเห็นความเสื่อมทราม, ความทุกข์ยาก, ความพินาศแตกสลาย, และความสิ้นหวังของโลกที่ถูกขายไว้ด้วยความบาป พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อชำระหนี้บาปนั้น และสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นภายใต้สง่าราศีแห่งอาณาจักรเหล่านั้นของแผ่นดินโลกก็ยิ่งตอกย้ำความปรารถนาและความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะไปถึงกลโกธาและในที่สุดก็ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากคำแช่งสาปนั้นซึ่งความบาปได้นำมาสู่สิ่งทรงสร้างที่พัง

“เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน...” พระเยซูคริสต์เจ้าทรงชี้ไปยังพระบิดา, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ไปยังพระเยซูคริสต์เจ้า แต่พญามารชี้ให้เห็น “สิ่งของต่างๆ” อยู่เสมอ ในการทดลองครั้งที่สามนี้ มันไม่กล่าวอีกต่อไปแล้วว่า “*ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า...*” มันไม่พยายามชักนำพระเยซูให้ทำอะไรบางอย่างเพื่อความสบายฝ่ายร่างกาย เช่น การเปลี่ยนก้อนหินให้กลายเป็นขนมปังเพื่อบรรเทาความหิวของพระองค์ มันไม่ได้พยายามอีกต่อไปแล้วที่จะทำให้พระองค์ทำอะไรบางอย่างที่น่าตื่นตาตื่นใจซึ่งจะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าและในเวลาเดียวกันก็ทำให้พระองค์มีผู้คนเข้ามาเป็นสาวกติดตามมากมายด้วย เมื่อยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์และว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลก พญามารจึงเสนอ*ความช่วยเหลือ* มันเสนอที่จะช่วยพระเยซูให้ได้รับอาณาจักรฝ่ายโลกที่ยิ่งใหญ่ นี่จะยิ่งสอดคล้องกับสิ่งที่พวกยิวคาดหวังไว้ด้วย – อาณาจักรฝ่ายโลกอันเปี่ยมด้วยอำนาจซึ่งจะทำให้พวกเขาเป็นไทจากอำนาจพระราชย์ของโรม

พญามารได้ล้มเหลวในการล่อลวงพระเยซูผ่านทางความหิวตามธรรมชาติ (ต้นหาของเนื้อหนัง) มันได้ล้มเหลวในการล่อลวงของมันที่กระทำต่อความเยอหยิ่งฝ่ายวิญญาณ (ความเยอหยิ่งของชีวิต) โดยทดลองพระเยซูให้โจนลงมาจากยอดหลังคาของพระวิหารและลงถึงพื้นเบื้องล่างอย่างปลอดภัย การทดลองที่สามของมันเป็นการทดลองที่ทรงพลังมากที่สุดในทั้งสามครั้งนี้ – ไม่เพียงเป็นการล่อลวงผ่านทาง*ต้นหาของตา*เท่านั้น แต่เป็นข้อเสนอในเรื่องทางลัดไปสู่การไถ่ซึ่งจะข้ามกลโกธา, ชาร์เซโทชบาป, และมอบสิ่งทรงสร้างให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระมหากษัตริย์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้! ตรงนี้เป็นทางลัดไปสู่อำนาจ โดยปราศจากความจำเป็นในเรื่องการทนทุกข์ผ่านทางกลโกธาและการหลั่งพระโลหิตของพระเมษโปดกของพระเจ้าเพื่อทำให้การไถ่สำเร็จ

ลูกา 4:5, 6 บอกเราว่าไม่ใช่คำพูดโอ้อวดแบบไม่มีมูลของพญามาร หลังจากที่พาพระเยซูขึ้นไปบนภูเขาสูงและแสดงให้พระองค์เห็นอาณาจักรทั้งสิ้นของโลกแล้ว มันก็กล่าวแก่พระองค์ว่า: “อำนาจทั้งสิ้นนี้และ

สง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน *เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้ แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น!*” แต่คราวนี้คำว่า “ถ้า” ของพญามารถูกใส่ต่อท้ายเงื่อนไขหนึ่งด้วย:

“...ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา!” เหล่าผู้รู้ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับ “การนมัสการ” ที่มันเรียก ร้องตรงนี้ ว่ามันหมายถึงการกราบไหว้รูปเคารพหรือเป็นเพียงการถวายบังคมแก่ผู้มีตำแหน่งสูงกว่าในฝ่าย พลเรือน อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสงสัยเลยในความคิดของผมว่าซาตานตั้งใจให้พระเยซูนมัสการมันในฐานะผู้ที่มี ตำแหน่งสูงกว่า นั่นคือ *ในฐานะพระเจ้า* ซาตานได้กลายเป็นซาตานเพราะความเย่อหยิ่งของมัน มันอิจฉา พระเจ้าและประกาศว่ามันจะยกชูบัลลังก์ของมันเองเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า และพร้อมกันกับพวก ทูตสวรรค์ที่มันนำไปติดตามมัน มันก็ทำการกบฏต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในความพยายามที่จะชิงบัลลังก์แห่ง สวรรค์ แต่พญามารและเหล่าทูตของมันก็ถูกโยนออกจากสวรรค์ และผมเชื่อว่าความอิจฉาของมันยังลุกไหม้อยู่ ภายในตัวมันขณะที่มันทดลองพระบุตรของพระเจ้าให้ยอมรับอาณาจักรเหล่านั้นของโลกในฐานะเป็นของขวัญ จากมัน – และจากนั้นก็ล้มกราบลงและนมัสการมัน

มันคือความอิจฉาที่ได้ทำให้ซาตานเข้ามาในสวนเอเดนและทำให้มนุษย์ชาติล้มลง พระเจ้าทรงสร้าง มนุษย์ และพญามารไม่มีฤทธิ์อำนาจเช่นนั้น มันไม่สามารถสร้างมนุษย์ขึ้นมาได้ – แต่มันได้ทำให้มนุษย์กลายเป็น สิ่งทรงสร้างที่ต่ำทรามอย่างที่เขเป็นทุกวันนี้! ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพญามารอิจฉาพระเจ้า และหากมัน สามารถนำพระเยซูให้ยอมรับข้อเสนอของมัน, ซ้ำมกลโกธาไปและกลายเป็นผู้ครองโลกได้ในทันที (โดยยังอยู่ใต้ อำนาจปกครองของซาตานเหมือนเดิม) มันก็จะสำเร็จตามความประสงค์ของมันที่มันได้วางแผนมาตลอดหลาย ศตวรรษ

ข้อ 10: “เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”

“เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น!” ไม่มีที่ว่างสำหรับการโต้แย้งตรงนี้, ไม่มีที่ว่างสำหรับการพูดคุยเพิ่มเติม อีก พระเยซูได้เสด็จมาแล้ว, พระองค์ผู้ถ่อมใจ, พระเมฆโปดก และพระองค์ได้เสด็จมาโดยมีจุดประสงค์เดียว ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อไปไม่เพียงมนุษย์ชาติเท่านั้นแต่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดและช่วย ทั้งมนุษย์และธรรมชาติให้รอดพ้นจากอำนาจของซาตานด้วย พระองค์จะเสด็จมาเป็นครั้งที่สองในฐานะจอม กษัตริย์และจอมเจ้านายและ *พระองค์จะทรงปกครองเหนือแผ่นดินโลก* พระองค์จะทรงเอาชนะพญามารและ ทำลายอาณาจักรของมัน และจะทรงสถาปนาอาณาจักรแห่งสวรรค์อันเปี่ยมสง่าราศี (จงศึกษาอิสยาห์บทที่ 11) พระองค์ทรงหันมาหาผู้ทดลองนั้นพร้อมกับคำสั่งให้มัน *ไปเสียจากพระองค์* – และทรงได้ชัยชนะพร้อมกับ ข้อความอีกตอนที่ยกมาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม:

“*เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติ พระองค์แต่ผู้เดียว’!*” ข้อความนี้ก็ถูกยกมาจากพระราชบัญญัติ – บทที่ 6 ข้อ 13: “พวกท่านจงยำเกรงพระเย โสวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และปฏิญาณโดยออกพระนามของพระองค์” ตอนที่พระราช บัญญัติและพระบัญญัติต่างๆถูกประทานให้แก่โมเสส พระเจ้าทรงบัญชาว่า: “อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจาก เรา” (อพย. 20:3)

เราควรหมายเหตุไว้ว่าซาตานไม่ได้อ่อนแอเลยเมื่อมันล้มเหลวในการทดลองสองครั้งแรกที่มันวางไว้ ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ตรงกันข้าม มันกลับกล้ากว่าเดิมและเข้มแข็งกว่าเดิมด้วยซ้ำ การทดลองแรกนั้นล่องผ่านทางตัมหาของเนื้อหนัง การทดลองที่สองล่องผ่านทางความเยอหยิ่งแห่งชีวิต แต่การทดลองที่สามนั้นเรียกร้องให้พระเยซูฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้า มันไม่ได้กล่าวว่ “**หากท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า** เราก็จะยกอาณาจักรต่างๆของโลกให้แก่ท่าน” มันได้ยื่นข้อเสนอว่าหากพระเยซูยอมนมัสการมันแทนพระเจ้า มันก็จะยกอาณาจักรต่างๆของโลกให้แก่พระองค์

เช่นเดียวกับในการทดลองสองครั้งแรกนั้น พระเยซูทรงตอบด้วยพระวาทะของพระเจ้า – “**เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า...**” – และในการทดลองครั้งที่สามนี้ พระองค์ก็ทรงเรียกพญามารด้วยชื่อ: “**เจ้าซาตานจงไปเสียให้พ้น!**” ข้อเสนอของพญามารช่างกล้ามาก แต่คำตอบที่มันได้รับก็กล้ามากกว่า: “**จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว!**”

ข้อ 11: “**แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์**”

“แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป” ไม่ได้หมายความว่าพญามารละพระเยซูไว้และไม่กลับมาอีกเลย ลูกา 4:13 บอกเราว่า “เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว” มันเจตนาที่จะกลับมาอีกในภายหลังแน่ๆ โดยพยายามที่จะล่องพระบุตรให้หลงไปจากพระเจ้าพระบิดา (กรุณาอ่านยอห์น 14:30 และลูกา 22:53)

ดังนั้นพญามารจึงละพระเยซูไว้ “ชั่วคราว” และ “มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์” ผมเชื่อว่าเหล่าทูตสวรรค์ล่องอยู่เหนือสถานที่แห่งการทดลองนั้นตลอดระยะเวลาที่พระเยซูทรงอยู่ที่นั่น! ผมยังเชื่ออีกว่าลูกทุกคนของพระเจ้ามียูทสวรรค์อารักขา ฮีบรู 1:14 บอกเราว่าเหล่าทูตสวรรค์เป็น “วิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับความเป็นมรดก” แนนอนว่าเด็กเล็กๆมีทูตสวรรค์อารักขา เพราะว่าในมัทธิว 18:10 พระเยซูตรัสว่า “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์”

ตอนที่พระเยซูทรงถูกจับกุมในสวนเกทเสมนี และเปโตรชักดาบออกมาเพื่อปกป้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา พระเยซูตรัสว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสียม...ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร” (มธ. 26:51-54) พระเยซูจะทรงเรียกทูตสวรรค์สิบสองกองให้มาอยู่ฝ่ายพระองค์ก็ได้ แต่พระองค์ก็ได้กระทำ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ที่ทรงสัญญาไว้, พระเมษโปดกผู้ทรงเป็นเครื่องถวายบูชาผู้ซึ่งจะชำระค่าความบาปของโลกเต็มจำนวน และ “จำจะต้องเป็นอย่างนี้” แต่บัดนี้ ด้วยทรงอ่อนแอเพราะความหิว แต่ที่ต้านทานการทดลองเหล่านั้นของพญามารอย่างทรงฤทธิ์ พวกทูตสวรรค์จึงมาด้วยความสมัครใจและปรนนิบัติพระองค์ในความต้องการต่างๆ เราไม่ได้ถูกบอกว่าพวกเขาปรนนิบัติพระเยซูอย่างไรหรือว่าพวกเขาทำอะไรเพื่อพระองค์ แต่เราแน่ใจได้เลยว่าการปรนนิบัติของพวกเขาเป็นไปตามความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีให้แก่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์!

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมสำหรับการเลี้ยงดูลูกทุกคนของพระองค์ การทดลองไม่ว่ามากเท่าใดไม่จำเป็นต้องทำให้ผู้เชื่อทำบาป ยากอบ 4:7 สอนเราว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน” เมื่อลูกของพระเจ้าถ่อมใจยอมจำนนทุกสิ่งของตนต่อพระเจ้าและต่อสู้พญามารอย่างสัตย์ซื่อ โดยไม่ยอมรับข้อเสนอดีๆของมันเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการทุกอย่างของเราและประทานสิ่งดีๆที่ปวงให้แก่เรา

เราเห็นตัวอย่างของเรื่องนี้ในประสบการณ์ของอับราฮัมกับกษัตริย์เมืองโสโดม อับราฮัมไม่ยอมรับแม้กระทั่งสายรัดรองเท้าวินฐานะเป็นของกำนัลจากกษัตริย์เมืองโสโดม เกรงว่ากษัตริย์องค์นั้นจะกล่าวว่า “ข้าได้ทำให้อับราฮัมมั่งมี” เขาไม่ยอมยกได้สิ่งใดเลยที่ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” ประทานให้ไม่ได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสแก่อับราฮัมว่า “อับราฮัม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้า และเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า!” (อ่านบันทึกเหตุการณ์นั้นในปฐมกาล 14:17-15:1)

ความสุขมีแก่ผู้เชื่อที่ได้ค้นพบว่าพระเจ้าทรงห่วงใยเรามากกว่าที่เราสนใจเกี่ยวกับพระองค์เป็นล้านเท่า พระองค์ทรงรักเรามากกว่าที่เราจะรักพระองค์ได้เป็นล้านเท่า พระองค์ไม่เคยละสายตาไปจากลูกของพระองค์เลย และ “พระองค์จะมีได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม” (เพลงสดุดี 84:11)

พระเยซูทรงใช้พระวจนะของพระเจ้าในการต่อสู้การทดลอง – และเราก็ควรทำแบบเดียวกัน พระวจนะของพระเจ้าเป็น “พระแสงของพระวิญญูญาณ” (อฟ. 6:17) หนทางเดียวที่คริสเตียนจะเอาชนะโลก, เนื้อหนังและพญามารได้ก็คือ โดยทางพระวจนะของพระเจ้า เราควรซ่อนพระวจนะไว้ในใจของเรา เพื่อที่เราจะไม่ทำบาปต่อพระเจ้า (เพลงสดุดี 119:11) ผู้แต่งเพลงสดุดีถามว่า “หนุ่มๆจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร” และจากนั้นก็ตอบว่า “โดยระแวงระวังตามพระวจนะของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:9) เราต้องศึกษาค้นคว้า เพื่อที่จะรับเอามาเป็นของเราและดูดซึมมัน, นม, ขนมนปังและเนื้อแห่งพระวจนะนั้น หนทางเดียวที่ผู้เชื่อจะรักษาตัวให้สะอาดและบริสุทธิ์ต่อไปได้ก็คือ โดยการมีพระวจนะของพระเจ้าอยู่ในใจ เต็มใจให้เต็ม

พระวจนะของพระเจ้าเป็นหนทางเดียวที่รับประกันชัยชนะเหนือพญามาร เราไม่เอาชนะการทดลองโดย “การพยายาม” เราไม่เอาชนะโดยการอธิษฐาน – แม้ว่าเราควรอธิษฐานเพื่อที่จะได้รับการช่วยให้พ้นจากการทดลองก็ตาม แต่การอธิษฐานก็ยังไม่เพียงพอ ความเชื่อช่วยเราให้รอดพ้น และความเชื่อก็มาโดยทางพระวจนะของพระเจ้า (โรม 10:17) คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ (โรม 1:17) ยอห์นผู้เป็นที่รักประกาศอย่างชัดเจนว่า “ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง” (1 ยอห์น 5:4) และความเชื่อก็เป็นของเราโดยทางการฟัง, การอ่าน, การรับเอามาเป็นของเรา, และการดูดซึมพระวจนะของพระเจ้าอันบริสุทธิ์และไม่เจือปน! เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตเหนือโลก, เนื้อหนัง, และพญามาร – แต่ในพระคริสต์, พระวาทนะผู้ทรงรับสภาพมนุษย์แต่ผู้เดียว

พระคริสต์ทรงเป็นความเพียงพอของเราและเราก็สมบูรณ์ครบถ้วนในพระองค์ (คส. 2:10) พระเจ้าจะตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา “จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19)

ผมขอกล่าวซ้ำว่า: ผู้เชื่อไม่จำเป็นต้องทำบาปเลย พระวณะของพระเจ้าสัญญาว่า “ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 คร. 10:13)

การทดลองสามด้าน

“อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก และโลกกับสิ่งยั่วชวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าย่อมดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:15-17)

มีแค่สามช่องทางที่ซาตานสามารถทดลองมนุษย์ได้:

1. ตัณหาของเนื้อหนัง
2. ตัณหาของตา
3. ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต

แม้ว่าการทดลองเหล่านั้นที่พญามารโยนเข้าใส่พระเยซูมีพลังและระดับความรุนแรงมากกว่าการทดลองเหล่านั้นที่มันนำมาสู่เอวา (และอาดัม) ในสวนเอเดน พวกมันก็ใช้หลักการคล้ายๆกัน มันกล่าวแก่พระเยซูว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” จึงเป็นการโยนความสงสัยแบบแยบยลในเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระเยซู มันได้เข้าหาเอวาพร้อมกับคำถามที่ดูเหมือนไม่มีพิษมีภัยอะไร – “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า...?” – แต่คำถามนั้นก็ทำให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับความจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า ซาตานสามารถทำให้ดวงวิญญาณใดก็ตามตกนรกได้คือผู้ที่สงสัยพระวณะของพระเจ้า เพราะว่าหากไม่มีพระวณะของพระเจ้าแล้วก็ไม่มีความรอดเลย เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า – ความกรุณาที่เราไม่ได้ลงแรง, ไม่สมควรได้รับ, และไม่คู่ควร; แต่พระคุณก็กลายเป็นของเราโดยความเชื่อ และความเชื่อก็มาโดยทางการได้ยินพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น (อพ. 2:8, 9; โรม. 10:17)

พญามารรู้อยู่แล้วว่าพระเจ้าได้ตรัสอะไรแก่อาดัม หากมันไม่รู้ มันจะถามคำถามนั้นได้อย่างไร? มันยังได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสด้วยว่า “นี่คือบุตรที่รักของเรา” ตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลใดเลยที่มันต้องสงสัยตัวตนที่แท้จริงของพระเยซู มันรู้ดีว่ามันกำลังพูดคุยอยู่กับพระบุตรของพระเจ้า ผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี! แต่มันได้ทำให้เอวาสงสัยความจริงของสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัส และมันก็พยายามที่จะทำให้พระเยซูสงสัยความเป็นพระบุตรของพระเจ้าของพระองค์เช่นกัน พระเยซูจะทรงเปลี่ยนหินก้อนแข็งๆที่เย็นเฉียบให้กลายเป็นขนมปังสดใหม่ – ขนมปังทาเนย – ก็ทำได้ หากพระองค์ทรงปรารถนาเช่นนั้น และพระองค์อาจใส่น้ำผึ้งเข้าไปด้วยก็ได้! แต่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อนำขนมปังแห่งชีวิตมาให้, ไม่ใช่ขนมปังที่เรากิน, และหากพระองค์ทรงเปลี่ยนก้อนหินเหล่านั้นให้กลายเป็นขนมปัง ผู้คนก็คงมาขอให้พระองค์ทำขนมปังอยู่ตลอดจนพระองค์ไม่มีเวลาที่จะช่วยดวงวิญญาณให้รอดเลย!

ขณะที่การทดลองสามด้านของพญามารนั้นถูกต่อต้านโดยพระเยซู มันก็ไม่ใช่เป็นเช่นนั้นกับเอวา คุณจะสังเกตเห็นในการทดลองแต่ละครั้งว่าพระเยซูทรงให้คำตอบได้ง่ายๆเท่านั้น – *พระองค์ทรงยกพระวจนะของพระเจ้า* พระองค์ไม่ได้เข้าสู่*การสนทนา* ตรงกันข้าม เอวา กลับยอมให้ความคิดของเธอตรึงตรองข้อเสนอแนะของพญามาร เธอใช้เวลาสนทนากับมัน – และท่านที่รัก สิ่งอันตรายที่สุดที่ลูกของพระเจ้าจะทำได้ก็คือการใช้เวลาสนทนากับพญามาร!

เอวามองไปที่ผลไม้ที่พระเจ้าได้ตรัสห้ามมิให้เธอและสามีของเธอรับประทาน – และเธอเห็นว่ามัน “*เหมาะสำหรับเป็นอาหาร*” ตัณหาของเนื้อหนังเข้าครอบงำ – แต่ขณะที่พระเยซูได้ทรงอดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนตอนที่พระองค์ทรงถูกทดลอง จริงๆแล้วเอวา*ไม่มีข้ออ้างใดเลย*ที่จะปรารถนาผลไม้เป็นอาหาร เธอกำลังอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางอาหารบริบูรณ์มากมาย และพระเจ้าได้ทรงบอกอาดัมแล้วว่าพวกเขาจะรับประทานได้มากเท่าที่พวกเขาอยาก, เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาพอใจ – ยกเว้นผลของต้นไม้ต้นเดียวเท่านั้น เอวาไม่มีทางหิวอย่างแน่นอน

แต่จากนั้นเอวาก็เห็นว่าผลไม้ที่ “*งามน่าดู*” และดังนั้นตัณหาของตาจึงถูกเพิ่มเข้ากับการทดลองแรกนั้น! มันเป็นแค่ความงามของผลของต้นไม้ต้นหนึ่งที่ทดลองเอวา – แต่พญามารได้สำแดงอาณาจักรต่างๆของทั้งโลกในสง่าราศีทั้งสิ้นของพวกมันให้พระเยซูเห็น และเสนอพวกมันให้แก่พระองค์เพื่อแลกกับความเชื่อฟังของพระองค์, การนมัสการของพระองค์

จากนั้น – *ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต* เอวาเห็นว่าผลไม้ไม่ต้องห้ามนั้น “*เป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา*” – และแน่นอนว่าเอวาก็อยากมีปัญญา! จะมีพิษภัยใดในสติปัญญาได้หรือไม่? พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า “*ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา*” (เพลงสดุดี 111:10) มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะแสวงหาสติปัญญาโดยไม่พึ่งพาพระเจ้า ยากอบ 1:5 บอกเราว่า “*ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า...*” 1 โครินธ์ 1:30 บอกเราว่า *พระคริสต์ “ทรงตั้งให้เป็นปัญญาสำหรับเราทั้งหลาย”* การมีสติปัญญานอกเหนือจากสิ่งที่มีเขียนไว้แล้วก็เป็นเรื่องอันตรายจริงๆ มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่มนุษย์จะคิดเอาเองว่าตนรู้มากกว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์ และหายหน้าจะตกแก่บุคคลผู้นั้นแน่นอนที่คิดว่าตนรู้มากกว่าพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่ประโยชน์สำหรับตัวเขาเอง!

พระเยซูทรงมีชัยชนะเหนือการทดลองสามด้านของพญามาร พระองค์จะทรงเปลี่ยนก้อนหินเหล่านั้นให้เป็นขนมปังก็ทำได้, พระองค์จะทรงจัดโต๊ะที่เต็มไปด้วยอาหารในถิ่นทุรกันดารนั้นก็ทำได้; แต่พระองค์ก็มีได้กระทำ พระองค์ทรงหิว และพระองค์ก็อยากรับประทาน – แต่ในเวลาอันสมควรและไม่ใช้ตามคำแนะนำของพญามาร พระองค์จะทรงโจนลงมาจากยอดหลังคาของพระวิหารก็ทำได้และพระองค์จะไม่ทรงได้รับอันตรายเลยจากการโจนลงมานั้น – แต่พระองค์ก็ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะทำตัวให้น่าตื่นตาตื่นใจหรือสร้างชื่อเสียงสำหรับพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะดำเนินไปบนถนนที่มุ่งสู่กลโกธา และโดยทางกลโกธาและพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์จะทรงเปิด “*ทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์*” (ฮบ. 10:19, 20)

ตัณหาของตา – อาณาจักรของทั้งโลกในสง่าราศีทั้งสิ้นของพวกมัน – คงทำให้พระองค์ไม่ต้องเจอกับความทุกข์ทรมานแห่งกลโกธา แต่เรื่องแผนการแห่งการไถ่ละ? สักวันหนึ่งพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกนี้ แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง พญามารจะถูกล่ามโซ่ไว้ในแหวนไม่มีกั้นนั้น โดยไม่กำกับดูแลการปกครองของอาณาจักรนั้น! “สิ่งต่างๆ” แบบที่โลกเสนอให้ไม่มีทางนำมาซึ่งสันติสุข, ความชื่นชมยินดีหรือความสุข พระเยซูเองตรัสถึงการเปรียบเทียบขั้นสุดยอดเมื่อพระองค์ทรงถามว่า:

“ถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มธ. 16:26)

ใช่แล้วครับ เอวาได้ยอมจำนนต่อการทดลองของพญามาร อาดัมก็ยอมจำนนเช่นกัน – และมนุษย์ก็ล้มลงในความบาป! แต่อาดัมคนสุดท้ายนี้, พระเยซูคริสต์เจ้า, ไม่ได้ทรงยอมจำนน พระองค์ทรงเชื่อฟังต่อพระเจ้าพระบิดาอย่างสมบูรณ์แบบ และโดยทางการเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบของพระเยซูในทุกสิ่ง พระองค์จึงทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จและทรงทำให้ทุกคนที่เชื่อวางใจในพระองค์สามารถเอาชนะการทดลองได้

ตอนที่อาดัมได้ทำบาป มนุษย์ไม่เพียงพบว่าตัวเองตกอยู่ใต้คำสาปแช่งของพระเจ้าเท่านั้น แต่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดก็ถูกสาปแช่งและได้คร่ำครวญและผจญความเจ็บปวดตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา (โรม 8:18-23) พญามารยังทดลองมนุษย์ชายหญิงทั้งหลายอยู่เหมือนเดิมผ่านทางตัณหาของเนื้อหนัง, ตัณหาของตาและความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต มันยังบิดเบือนพระคัมภีร์อยู่เหมือนเดิมเพื่อให้พระคัมภีร์กล่าวสิ่งที่มันอยากให้เราเชื่อ แทนที่จะเป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัสจริงๆ ภายใต้อิทธิพลของมัน มนุษย์ก็ “ปรับปรุงแก้ไข” พระวจนะของพระเจ้าอยู่ตลอด โดยพยายามที่จะทำให้มันทันสมัยอยู่ตลอด ท่านที่รักครับ พระคัมภีร์ไม่จำเป็นต้องถูกทำให้ทันสมัยหรือครบ มันทันสมัยและทันสมัยพอๆกับชาวหนึ่งพันปีที่ผ่านมาหรือห้าร้อยปีที่ผ่านมา! คนทั้งหลายที่เปลี่ยนแปลงพระวจนะของพระเจ้าในวันนี้คงปลอดภัยกว่าหากไปเล่นกับสายล่อฟ้า เพราะว่าพระเจ้าตรัสอย่างชัดเจนว่าทุกคนที่เพิ่มเข้ากับหรือตัดออกจากพระวจนะของพระองค์จะทนทุกข์กับความทรมานชั่ววันรันดร์ เพราะการทำแบบนั้น (วว. 22:18, 19)

ไม่มีใครบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์เหลือเกิน, เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณเหลือเกินจนไม่เจอกับการทดลองใดๆ เลย จำไว้นะครับว่าพญามารได้ทดลองพระบุตรของพระเจ้า และคุณก็เชื่อใจได้เลยว่ามันจะไม่ถอยหนีไปจากผู้เชื่อคนใดเพียงเพราะว่าผู้เชื่อคนนั้นเข้มแข็งในความเชื่อนั้น! “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12) เราอาจไม่ถูกทดลองโดยทางความหิวฝ่ายร่างกาย เหมือนอย่างที่พระเยซูทรงถูกทดลอง แต่ก็มีสิ่งอื่นๆอีกซึ่งตอบสนองตัณหาฝ่ายเนื้อหนัง, ความอยากฝ่ายเนื้อหนัง แน่แน่นอนว่าความเย่อหยิ่งแห่งชีวิตเป็นการทดลองอย่างหนึ่งที่พวกเราส่วนใหญ่เผชิญ เพราะว่าคนทั่วไปอยากที่จะมีคน “ถูกใจ”, อยากที่จะเป็นที่นิยมชมชอบ, อยากที่จะเป็นเลิศในสิ่งใดก็ตามที่ตนกระทำ หากความปรารถนาที่จะเป็นเลิศนี้เกิดจากเหตุผลที่ผิด – เพื่อเกียรติของตัวเองแทนที่จะเพื่อสง่าราศีของพระเจ้า – เราก็กำลังยอมจำนนต่อความเย่อหยิ่งแห่งชีวิตแน่ทีเดียว

ตัณหาของตาก็เป็นสิ่งที่เรามีบ่อยเช่นกัน เพราะว่าหลายครั้งซาตานทดลองเราผ่านทาง “สิ่งต่างๆ” – สิ่งต่างๆซึ่งอาจสวยงามต่อดวงตาฝ่ายร่างกายแต่ก็คงจะทนต่อการตรวจสอบอย่างใกล้ชิดภายใต้ดวงตาฝ่ายวิญญาณไม่ได้ การทดลองต่างๆถูกปรับให้เข้ากับเวลาและสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆ ซาตานไม่เคยเข้าหาชายคนใดอย่างโง่งงและเสนอแนะแก่เขาว่าเขาควรจงใจออกไปและหลบหนีกับภรรยาของเพื่อนบ้านของเขา, หรือออกไปและดื่มเหล้าจนเมาหยาเบ, หรือออกไปและเป็นขโมยอย่างโจ่งแจ้ง ไม่เลยครับ มันทำงานในแบบที่แยบยล มีวาระแห่งการเสนอแนะ, วาระแห่งความคิด, วาระแห่งการวางแผน, และสุดท้ายเหยื่อของมันก็ถูกนำอย่างนุ่มนวลไปสู่สถานที่ๆพญามารรู้ว่ามันจะเร่งเร็วแทนที่จะนำไปได้ มันกล่าวแก่สาวสวยหรือหนุ่มหล่อว่า “ดื่มค็อกเทลนี้หน่อยสิ” หรือ “แค่เบียร์แก้วเดียวไม่เป็นไรหรอกน่า!” สิ่งต่างๆที่ดูเหมือนไม่มีพิษมีภัยอะไรก็อาจกลายเป็นสิ่งที่ทำอันตรายถึงตายได้! นี่เป็นเหตุที่ว่าทำไมเปโตรถึงเตือนว่า:

“ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆดุจสิงโตคำราม *เที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้*” (1 ปต. 5:8)

ดังที่ผมชี้ให้เห็นแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีก พญามารเป็นพระของยุคนี้ (2 คร. 4:4), เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ (อฟ. 2:2), ผู้ครองโลกนี้ (ยอห์น 12:31) เราไม่ทราบเกี่ยวกับลักษณะที่แน่ชัดและขีดจำกัดแห่งอำนาจของมันในวันนี้ แต่เราก็ทราบว่าอำนาจยิ่งใหญ่ได้ถูกมอบให้แก่มัน แต่สักวันหนึ่งอำนาจนี้จะถูกพรากไปจากมัน และมันจะถูก “โยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน...และจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนสืบๆไปเป็นนิรันดร์” (วว. 20:10)

พระเยซูจะล้มลงในความบาปได้หรือไม่?

คำถามนี้มีคนถามบ่อย มีความเป็นไปได้บ้างไหมว่าพระเยซูสามารถตกในความบาปและยอมจำนนต่อการทดลองของพญามารได้? ผมขอรับสารภาพว่าผมไม่สามารถตอบคำถามนั้นได้แบบฟันธงว่า “ได้” หรือ “ไม่ได้” นั่นเป็นหนึ่งใน “สิ่งลึกลับ” เหล่านั้นซึ่งเป็นของพระเจ้า (พบญ. 29:29) เราสามารถตรวจสอบดูสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกเปิดเผยแก่เราแล้ว:

ประการแรก เรารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) เรายังรู้ด้วยว่าพระเจ้าไม่สามารถถูกความชั่วร้ายมาทดลองได้ (ยากอบ 1:13) พระเยซูทรง “เป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์” (ฮบ. 7:26) เพราะข้อเท็จจริงเหล่านี้ บางคนจึงจะกล่าวว่าพระเยซูไม่มีทางทำบาปได้เลย และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีการทดลองอย่างแท้จริงเกิดขึ้นในตอนนั้น

ผมขอตอบคำถามนั้นด้วยสิ่งนี้: แม้ว่า*ไม่มีความปรารถนา*ในส่วนของพระเยซูเลยที่จะยอมจำนนต่อการทดลองของพญามาร กระนั้น*ก็มีการทดลองเกิดขึ้นจริงๆ*ในความหมายของการทดสอบ – และนั่นคือความหมายของฮีบรู 4:15: “เพราะว่าเรามีได้มีมหาบุรุษที่โหดที่โหดที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป”

ไม่เหมือนกับมนุษย์ธรรมดาๆ พระเยซู*ไม่มีความกระหาย*ภายในสำหรับสิ่งชั่วร้ายต่างๆ หากนี่ไม่ใช่ความจริง พระองค์ก็คงมีบาปอาศัยอยู่ภายในไปแล้ว – และ*ไม่มีความบาปในพระองค์เลย* อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็สามารถ*รู้สึก*กับเราได้, *เห็นอกเห็นใจ*เราได้, *รับรู้ถึงความรู้สึก*ในเรื่องความอ่อนแอต่างๆของเราได้

เพราะว่าพระองค์ทรงถูกสร้างให้เหมือนกับเรา แต่ก็ปราศจากบาป ร่างกายของพระองค์ก็เหมือนกับของเรา – ร่างกายแห่งโลหิต, เนื้อหนังและกระดูก พระองค์ทรงเหนียวเป็น พระองค์ทรงกระหายเป็น พระองค์ทรงหิว เป็นเหมือนกันกับเรา แต่**พระเจ้าทรงตั้งพลับพลาในร่างกายนั้น** พระองค์ทรงถูกทำให้ “**เป็นเหมือนกับพี่น้อง**” ทุกอย่าง และ “**เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น** พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ ถูกทดลองนั้นได้” (ฮบ. 2:17, 18)

หากพระเยซูทรงยอมแพ้อตอนที่ซาตานมาหาพระองค์ หากพระองค์ทรงเปลี่ยนก้อนหินเหล่านั้นให้เป็นขนมปัง หรือหากพระองค์ทรงโจนลงมาจากยอดหลังคาของพระวิหารหรือก้มกราบลงต่อหน้าซาตานในการนมัสการ ความล้มเหลวของพระองค์ก็จะพิสูจน์ – **ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงทำบาปได้** แต่**ว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า** ในกายเนื้อหนัง เพราะว่า “**พระเจ้าไม่สามารถถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายได้**”

“แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศี และพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพาบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะ**ให้ผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน**” (ฮบ. 2:9, 10)

เราไม่อาจเข้าใจรายละเอียดทุกอย่างได้อย่างถ่องแท้ของคำกล่าวที่ว่านายแห่งความรอดของเราได้ถูกทำให้ถึงที่สำเร็จแล้วโดยการทนทุกข์ทรมาน แต่เราก็ยอมรับมันได้ไม่ว่าเราเข้าใจมันหรือไม่ก็ตาม และในการที่พระองค์เองได้ทรงทนทุกข์ โดยถูกทดลอง พระองค์ก็ทรงสามารถช่วยเหลือ (ช่วยเหลือ, ปลอบประโลม, หรือช่วยให้พ้น) เราเมื่อเราถูกทดลอง

ผมไม่สามารถกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้อย่างเพียงพอถึงสิ่งที่ผมเชื่อเกี่ยวกับการถูกทดลองของพระเยซู แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของผม พระองค์ทรงรู้สึกถึงการทดลองเหมือนกับที่เรารู้สึก, พระองค์ทรงทนทุกข์ในร่างกายของพระองค์เหมือนกับที่เราทนทุกข์ ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงลิ้มรสชีวิตอย่างแท้จริงในทุกด้าน เหมือนกันกับเรา ยกเว้นว่าพระองค์ไม่ทรงมีบาปเลย พระองค์ทรง**เกิดมาเป็นผู้บริสุทธิ์** เราเกิดมาในความบาป และถูกสร้างขึ้นในความชั่วช้า ไม่มีบาปในพระองค์เลย กระนั้นพระองค์ก็ทรง**แบกรับบาปของเราทั้งหลายไป** พระองค์ทรงแทนที่เราในชีวิต, ในการทดลอง, ในการทนทุกข์ พระองค์ทรงพิชิตเพื่อที่เราจะได้เป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางชัยชนะของพระองค์ พระองค์ทรง**สิ้นพระชนม์**เพื่อที่เราจะได้**มีชัยชนะเหนือหลุมศพ**, เพื่อที่เราจะร้องประกาศได้ว่า “**โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน**” (1 คร. 15:55)

เพื่อสรุปเรื่องราวทั้งหมด **ในพระเยซูทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว** และในพระองค์เราก็ครบบริบูรณ์:

“**เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิโรษแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ**” (คส. 2:9, 10)

ดังนั้น ผู้เชื่อที่เป็นสหายครับ คุณแน่ใจได้เลยว่าซาตานจะทดลองคุณ มันจะทดลองผม มันจะทดลองลูกทุกคนของพระเจ้าตราบใดที่เรายังอยู่ในกายเนื้อหนังนี้ แต่การทดลองก็ไม่ใช่ความบาป ความบาปนั้นอยู่ใน*การยอมจำนน*ต่อการทดลองต่างหาก และหนทางเดียวที่จะ*เอาชนะ*การทดลองได้ก็คือ ด้วยพระวาระของพระเจ้า พญามารสามารถรับมือกับสิ่งใดก็ตามที่คุณหรือผมจะกล่าวได้ มันมีคำตอบสำหรับทุกข้อเสนอนั้นที่เราจะกล่าว แต่มันรับมือกับพระวาระของพระเจ้าไม่ได้ “เพราะว่าพระวาระของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮบ. 4:12)

พระวาระของพระเจ้าเป็นโคมสำหรับเท้าของเรา, เป็นความสว่างแก่ทางเดินของเรา (เพลงสดุดี 119:105) การคลี่คลายพระวาระให้ความสว่าง (เพลงสดุดี 119:130) และพญามารเกลียดชังความสว่าง มันจะหนีไปจากความสว่าง มันเป็นพระแห่งความมืด การงานต่างๆของมันเป็น*การงานแห่งความมืด* มันเป็นผู้ริเริ่มความตาย ด้วยเหตุนี้มันจึงกลัวความสว่างแห่งพระวาระของพระเจ้า

พระวาระของพระเจ้าคือ พระแสงของพระวิญญาณ (อฟ. 6:17) และด้วยโล่แห่งความเชื่อ (ซึ่งมาโดยพระวาระของพระเจ้า) เราก็สามารถดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นได้ เราสามารถพิงพาพระวาระของพระเจ้าได้เพราะว่ามัน*ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์* (เพลงสดุดี 119:89)

การเริ่มต้นของงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในแคว้นกาลิลี

ข้อ 12: “*ครั้นพระเยซูทรงได้ยื่นว่ายยอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี*”

จากตรงนี้เป็นต้นไปจนจบบทที่ 18 เราพบเรื่องราวของงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในแคว้นกาลิลี และข้อ 12 ถึงข้อ 25 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ให้*บทนำแบบรวมๆ*สู่งานรับใช้ของพระองค์ในแคว้นกาลิลี เราได้ศึกษาเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นก่อนและเชื่อมโยงกับการเสด็จเข้าสู่งานรับใช้ของพระเยซูแล้ว และบัดนี้เราจะมาศึกษาเกี่ยวกับกิจการเหล่านั้นบ้าง เท่าที่เราเรียนรู้จากมัทธิว, มาระโกและลูกา นี่เริ่มต้นหลังจากที่งานรับใช้ของยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกทำให้ยุติลงโดยการที่เขาถูกจำคุก ฉากหลังของงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือแคว้นกาลิลีและตำบลใกล้เคียงจนกระทั่งก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไม่นาน

ในมาระโก 1:14, 15 เราอ่านว่า “*ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า และตรัสว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด”* ดังนั้นมาระโกจึงสอดคล้องกับมัทธิวตรงที่ว่างานรับใช้ในแคว้นกาลิลีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเริ่มต้นทันทีหลังจากที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกจับกุมและถูกจำคุก

ในลูกา 4:14, 15 เราถูกบอกไว้หลังจากที่พญามารเสด็จสิ้นการทดลองนั้นแล้ว “*พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบพระองค์ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง”* มัทธิว, มาระโกและลูกาไม่ได้กล่าวถึงหรือบอกเป็นนัยเลยว่าเวลาผ่านไปช้านานระหว่างการถูกทดลองของพระเยซูและการเริ่มต้นของงานรับใช้ของพระองค์ในแคว้นกาลิลี

ในทางกลับกัน ยอห์นผู้เป็นที่รักบันทึกหลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างนั้นซึ่งไม่ถูกกล่าวถึงโดยผู้เขียน กิตติคุณท่านอื่นๆ คือเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหลังจากการรับบัพติศมาของพระเยซูและหลังจากที่พระองค์ ทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร (ยอห์น 1:29-51)

ยอห์นเล่าถึงงานสมรสที่บ้านคานาซึ่งเป็นที่พระเยซูทรงทำน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่นในการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ และเกี่ยวกับการอาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุมช่วงระยะเวลาสั้นๆหลังจากงานสมรสนั้น (ยอห์น 2:1-12)

ยอห์นบันทึกเหตุการณ์เทศกาลเลี้ยงปีสกาแรกแห่งงานรับใช้ปวงชนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระเยซูทรงชำระพระวิหารและทรงขับไล่พวกคนค้าขายและพวกคนรับแลกเงินออกไป (ยอห์น 2:13-25)

เขาเล่าถึงตอนที่โคเดมัสมาเยี่ยมเมื่อผู้ปกครองคนนั้นของพวกยิวมาหาพระเยซูตอนกลางคืน (ยอห์น 3:1-21)

ในยอห์น 3:22-30 เราอ่านเกี่ยวกับการสั่งสอนและการให้บัพติศมาของพระเยซูในแคว้นยูเดียก่อนที่ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกจับกุมและถูกจำคุก

ยอห์น 4:1-42 บันทึกเรื่องการพบปะของพระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งที่บ่อน้ำของยาโคบ และ ผลลัพธ์ของการพบปะกันครั้งนั้น หลังจากนั้นพระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นกาลิลี (ยอห์น 4:45)

อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าชายทั้งสองที่พระเจ้าประทานกิตติคุณเหล่านี้ให้มันไม่ได้เขียนเหมือนกัน ทุกอย่างก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่ได้ถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าและได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ – และไม่มีความขัดแย้งกันเลยระหว่างบันทึกเรื่องราวทั้งสองเล่มนี้ แม้ว่ามัทธิว, มาระโกและลูกาไม่ได้กล่าวถึง การทำงานหนักต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราระหว่างการถูกทดลองของพระองค์และช่วงเวลาที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกจำคุก พวกเขาที่ไม่ได้ปฏิบัติส่วนนั้นของงานรับใช้ของพระองค์ และพวกเขาก็ไม่ได้บอกเป็น นัยด้วยว่าพวกเขากำลังเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่พวกเขาต้องเล่า เหตุผลสำหรับการไม่เล่าเรื่องหนึ่งในบันทึก เหตุการณ์หนึ่งและใส่มันในบันทึกอีกเล่มหนึ่งก็เป็นเรื่องระหว่างพระเจ้ากับชายผู้บริสุทธิ์เหล่านี้ พระคัมภีร์ทุก ตอนออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าและเราไม่จำเป็นต้องถามว่าทำไมผู้เขียนท่านหนึ่งบันทึกเหตุการณ์บางอย่าง ขณะที่ผู้เขียนอีกท่านหนึ่งไม่ได้บันทึก พระเจ้าทรงเรียกมัทธิว, มาระโก, ลูกา, และยอห์น และพวกเขา เขียนกิตติคุณสี่เล่มนั้นตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้แก่พวกเขา ไม่มีความขัดแย้งกันเลยระหว่างงาน เขียนของพวกเขาเพราะว่าพวกเขาทุกคนได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่พวกเขาเขียน

ขณะที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากำลังเทศนาและสั่งสอนอยู่นั้น การเทศนาของพระเยซูก็ดูเหมือนจะ เป็นการเกริ่นนำ; แต่หลังจากที่ยอห์นถูกจับกุมและถูกจำคุกแล้ว งานรับใช้ของพระเยซูก็เริ่มมีลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิมและมีตำแหน่งที่สูงขึ้น การเปลี่ยนผ่านจากยุคสมัยเก่าไปสู่ยุคสมัยใหม่นั้นไม่ได้เกิดขึ้นแบบฉับพลัน แต่ค่อยๆเป็นค่อยๆไป หลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พวกผู้เชื่อชาวยิวก็ยังถือปฏิบัติพิธีการบางอย่างของพระราชบัญญัติอยู่ต่อไปอีกนาน และดูเหมือนว่าพวกเขาก็ถือปฏิบัติพิธีการเหล่านั้นต่อไปจนกระทั่งพระเจ้าทรงยับยั้งพวกเขาโดยอนุญาตให้พระวิหารถูกทำลาย

ในการทำงานเดียวกัน ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็เทศนาและให้บัพติศมาเคียงข้างไปกับงานรับใช้ของพระเยซูต่อไปจนกระทั่งพระเจ้าทรงยูติงานรับใช้ของเขาโดยทรงอนุญาตให้เฮโรดจับเขาไปขังคุก พระเจ้าทรงเรียกและทรงเจิมตั้งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาสำหรับงานรับใช้หนึ่งที่เฉพาะเจาะจง และเขากระทำงานที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาทำนั้นสำเร็จแล้ว พระเยซูตรัสถึงเขาว่า “ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา...” (ลูกา 7:28)

อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรคิดเอาเองว่าพระเยซูทรงเป็นผู้สืบทอดต่อจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา หลายครั้งหลายครายอห์นรับรู้อย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และประกาศว่าพระเยซูจะต้องยิ่งใหญ่ขึ้นขณะที่เขาจะต้องด้อยลง (ยอห์น 3:30)

หากงานรับใช้ของพระเยซูกินเวลาสามปีครึ่ง (และเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ก็เห็นพ้องตรงกันว่ามันเป็นเช่นนั้น) โดยให้การรับบัพติศมาของพระองค์เกิดขึ้นก่อนเทศกาลปัสกานั้นตอนที่นิโคเดมัสมาหาพระองค์ ตอนกลางคืน การทำงานหนักต่างๆของพระองค์ในแคว้นกาลิลีและเขตแดนต่างๆโดยรอบ (ตามที่ถูกบันทึกไว้โดยมัทธิว, มาระโกและลูกา) ก็คงเริ่มต้นหลังจากที่การถูกทดลองของพระองค์สิ้นสุดลงหลายเดือนแล้ว (มธ. 4:11) ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าในส่วนนี้ของกิตติคุณของเขา มัทธิวไม่ได้เสนอบันทึกเรื่องราวตามลำดับก่อนหลังของเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งได้เกิดขึ้นในชีวิตของพระคริสต์ หรือของคำเทศนาต่างๆที่พระองค์ตรัสด้วย มัทธิวแค่กล่าวเปิดส่วนนั้นของเรื่องเล่าด้วยคำพูดทั่วไปที่ว่าพระเยซูเสด็จไปจากแคว้นยูเดียและเสด็จเข้าไปในแคว้นกาลิลี, ว่าพระองค์ทรงให้เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นกองบัญชาการของพระองค์และทรงเริ่มต้นเทศนา

ในข้อ 18 ถึง 22 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้ มัทธิวบันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเริ่มการทรงเรียกบุคคลต่างๆให้มาติดตามพระองค์และเข้าร่วมกับพระองค์ในการทำงานรับใช้ต่างๆของพระองค์ ข้อ 23 ถึง 25 บันทึกเหตุการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี, ประกาศข่าวประเสริฐ, รักษาคนเจ็บป่วยให้หาย, และเราถูกบอกว่าชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทั่วเขตแดนนั้น ผู้คนหมู่มากมาติดตามพระองค์ โดยบางคนในพวกเขามาจากพื้นที่ต่างๆที่อยู่โดยรอบ อันที่จริงแล้ว ส่วนนั้นของบทที่ 4 ที่เราจะศึกษานี้ นำเราเข้าสู่หัวใจของงานรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลีโดยตรง

ข้อ 12 บอกเราว่าเมื่อพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “ถูกขังไว้ในเรือนจำ” แล้วพระองค์ก็เสด็จ (ออกจากแคว้นยูเดีย) เข้าไปในแคว้นกาลิลี มัทธิวไม่ได้สาธยายตรงนี้เกี่ยวกับการถูกจับกุมและการถูกจำคุกของยอห์น แต่ในบทที่ 14 ข้อ 1 ถึง 12 เขาก็บันทึกการตายของยอห์นและเปิดเผยสาเหตุของการถูกจำคุกของยอห์น

คำว่า “เสด็จไป” (ถอนตัวออกไปหรือปลีกตัวออกไป) นั้นเป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในมัทธิว 2:12, 13 และ 14 เกี่ยวกับการที่โยเซฟเข้าไปในอียิปต์ตามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าตอนที่เฮโรดหาทางที่จะฆ่าพระเยซู อย่างไรก็ตาม คำๆนี้ก็ไม่จำเป็นต้องบ่งบอกถึงภัยอันตราย หรือว่าพระเยซูทรงถูกรังแกให้เสด็จเข้าไปในแคว้นกาลิลี มันแค่หมายความว่าพระองค์ทรงถอนตัวออกไปจากพื้นที่นั้นที่พระองค์และยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เทศนาอยู่ อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงถอนตัวออกไปเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากหรือผลที่ตามมาอันไม่สะดวกใดๆซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่พระองค์ทรงอยู่ต่อไปในแคว้นยูเดีย มีการบอกเป็นนัยเล็กน้อยเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน

ยอห์น 1:19-27 ที่พวกฟาริสีส่งคนให้มาถามยอห์นเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของเขา พวกฟาริสีที่กรุงเยรูซาเล็มได้คอยเฝ้าดูยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาโดยตลอดและเกิดอิจฉาอิทธิพลที่ท่วมทับของเขาอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พักหลังๆนี้พวกเขาได้ยินมาว่าพระเยซูกำลังสร้างและให้บัพติศมาสาวกมากกว่ายอห์นแล้ว (ยอห์น 4:1) และคราวนี้เพราะว่ายอห์นถูกจำคุกแล้ว พวกเขาจึงหันความสนใจแบบอิจฉาและความเกลียดชังของตนมายังพระเยซูได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากพระเยซูทรงสัพพัญญู โดยทรงทราบทุกสิ่งตั้งแต่เริ่มแรกนั้น มันจึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ว่าเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่น่าอภิรมย์ในเวลานั้น พระองค์จึงทรงถอนตัวไปจากแคว้นยูเดียและเสด็จเข้าไปในแคว้นกาลิลี

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าชื่อ*กาลิลี* มาจากคำฮีบรู *กาลิล* ซึ่งมีความหมายว่า “วงกลม” เดิมทีแคว้นกาลิลีประกอบด้วยยี่สิบหัวเมืองซึ่งถูกยกให้แก่กษัตริย์ซาโลมอนโดยฮีรามกษัตริย์เมืองไทร (1 พงศ์กษัตริย์ 9:11) ต่อมาพื้นที่นั้นได้ถูกขยายออกเพื่อรวมส่วนเหนือของดินแดนศักดิ์สิทธิ์เข้าไว้ด้วย มันเป็นพื้นที่ๆอุดมสมบูรณ์, ให้ผลผลิตและสวยงามกว่าแคว้นยูเดียเยอะมากๆ มันมีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น และในสมัยของพระคริสต์ประชากรยิวก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมาก

ตอนที่พระเยซูทรงรับใช้อยู่ในแคว้นกาลิลี พื้นที่นั้นก็เป็นที่ๆพลุกพล่าน มีความโดดเด่นในเรื่องเกษตรกรรม, การผลิตข้าวของเครื่องใช้, และการประมง แคว้นนี้จึงมีการพาณิชย์และการค้าขายซึ่งเกิดขึ้นระหว่างอียิปต์และดามัสกัส

ข้อ 13: “เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี”

มัทธิวกว่าข้อความอันเรียบง่ายที่ว่าพระเยซูเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธและทรงไปอาศัยอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม – แต่ลูกาให้บันทึกเรื่องราวแบบละเอียดเกี่ยวกับเหตุผลที่พระเยซูเสด็จออกไปจากเมืองนาซาเร็ธ โดยเหตุผลนั้นก็คือนักบวชเมืองนั้นปฏิเสธพระองค์และขับไล่พระองค์ออกไปเสีย ในลูกา 4:16-30 เราอ่านว่า:

“แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า ‘พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า’

“แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ”

“พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาปแช่งข้าพระองค์ว่า ‘หมองจรรยาตัวเองเกิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของตนที่นี้ด้วย’” พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน

“แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านคารีพห์แคว้นเมืองไซดอน และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย”

“เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเงี้ยวเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านทางกลางเขาพ้นไป”

หลังจากที่พระเยซูเสด็จออกไปจากเมืองนาซาเร็ธภายใต้สถานการณ์เหล่านั้นที่ลูกาบรรยายอย่างชัดเจนแล้ว “พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม” ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มัทธิวกี่พยายามอย่างมากที่จะให้ทำเลที่ตั้งที่แน่ชัดของเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งขณะนั้นเป็นเมืองหนึ่งที่เจริญ มันอยู่ “ริมทะเล” ซึ่งหมายถึงทะเลกาลิลี (หรือเป็นที่รู้จักในชื่อทะเลทิเบเรียสเช่นกัน) มันอยู่ “ที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี” ด้วย นี่เป็นสองตระกูลของลูกหลานของอิสราเอล (เศบูลุนและนัฟทาลี) ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ส่วนนั้นของแผ่นดินคานาอัน (จงศึกษาปฐมกาล 49:13, 21 และโยชูวา 19:10-16, 32-39) ในสมัยของพระคริสต์ พื้นที่นั้นเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นกาลิลี

เมื่อเราศึกษาทศตวรรษที่สี่เล่มแรกก็เห็นว่าพระเยซูทรงใช้เวลาเยอะแยะและรอบๆเมืองคาเปอร์นาอุม มันเป็นศูนย์กลางแห่งการทำงานรับใช้ส่วนใหญ่ของพระองค์ อันที่จริงในมัทธิว 9:1 มีกล่าวไว้ว่ามันเป็น “เมืองของพระองค์” การอัศจรรย์หลายประการที่พระองค์ทรงกระทำก็เกิดขึ้นในพื้นที่ของเมืองนั้น พระองค์ทรงรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นั้นที่เมืองคาเปอร์นาอุม:

“...และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ”

“ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย” พระเยซูตรัสกับท่านว่า “กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชายของท่านหายแล้ว” ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆลุกขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า “ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” บิดาจึงรู้ว่า

ชั่วโมงนั้นเป็นเวลาทีพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย” (ยอห์น 4:46-53)

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของเปโตรให้หายก็ทีเมืองคาเปอร์นาอุม: “ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย” (มธ. 8:14, 15)

ผู้รับใช้ของนายร้อยผู้นั้นได้รับการรักษาให้หายทีเมืองคาเปอร์นาอุม: “เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย” นายร้อยผู้นั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

“ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนดกเท่านี้แม้ในอิสราเอล ... แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า “ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น” และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ” (มธ. 8:5-13 บางส่วน)

พระองค์ทรงชุบบุตรสาวของไยรัสให้เป็นขึ้นจากตายทีเมืองคาเปอร์นาอุม:

“...เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดุเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก” ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย...ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากชุลมุนกันอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่” เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อทรงจับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นแล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น” (มธ. 9:18-26 บางส่วน)

ในเมืองคาเปอร์นาอุม พระเยซูไม่เพียงเป็นอิสระจากฝูงชนทีไกรธเค้นซึ่งได้โจมตีพระองค์ในเมืองนาซาเร็ธเท่านั้น แต่พระองค์ยังได้ติดต่อสัมพันธ์กับประชากรจำนวนมากกว่าเยอะด้วย อัครทูตเปาโลทำงานรับใช้ในเมืองอันท็อก, เมืองโครินธ์, กรุงเอเธนส์, และเมืองเอเฟซัส – เมืองพาณิชย์และศูนย์กลางของประชากรหมู่ใหญ่ – ซึ่งให้โอกาสงามๆแก่เขาทีจะนำวิญญูณผู้คน เพราะว่าผู้คนที่กำลังเดินทางไปยังเมืองเหล่านี้เพื่อไปทำธุระก็ได้ยินข่าวประเสริฐ, กลับใจเชื่อ, และนำข่าวสารแห่งความรอดกลับไปยังบ้านเมืองของตนด้วย มันเป็นเช่นนั้นด้วยขณะที่พระเยซูทรงเทศนาอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม เหล่านักเดินทางทีได้ฟังพระองค์ก็นำข่าวดีกลับไปบอกชุมชนของตนทีตนอาศัยอยู่

อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วพระองค์ก็ทรงถูกปฏิเสธในเมืองคาเปอร์นาอุม และในมัทธิว 11:23, 24 พระองค์ทรงพยากรณ์เกี่ยวกับการถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงของเมืองนั้น:

“และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอหิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

ตอนที่ผมกำลังท่องเทียวอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ผมได้ไปเยือนพื้นที่นั้นที่เชื่อกันว่าเป็นที่ตั้งของเมืองคาเปอร์นาอุม ส่วนใหญ่ของธรรมศาลาที่อยู่ที่นี่ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ คือ ธรรมศาลานี้ที่พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอน; แต่ทำเลที่ตั้งของมันก็เป็นสิ่งที่คนคาดเดากัน เพราะว่าไม่มีเมืองใดแล้วในตอนนี้มีชื่อคาเปอร์นาอุม และเหล่านักประวัติศาสตร์ก็ไม่เห็นพ้องตรงกันด้วยซ้ำเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้งที่แน่ชัดที่เมืองนั้นเคยตั้งอยู่!

ข้อ 14-16: “เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว’”

เมืองคาเปอร์นาอุมไม่ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาเดิม แต่มันถูกกล่าวถึงหลายครั้งในหนังสือกิตติคุณ มัทธิวชี้เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับทำเลที่ตั้งของมัน โดยเอ่ยชื่อเศบูลุนและนัฟทาลี เพื่อที่จะแสดงให้เห็นการตรงกันแบบพอดีกับคำพยากรณ์ที่เขายกมาในข้อพระคำเหล่านี้ มัทธิวกล่าวบ่อยๆว่าคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ได้สำเร็จจริงแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้า (เราเห็นบางส่วนของเรื่องนี้แล้วในมัทธิว 1:22; 2:5, 15, 17, 23; และ 3:3) เขาทำเช่นนี้เพื่อแสดงหลักฐานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง, ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นที่ชนชาติอิสราเอลได้รอคอย, กษัตริย์โดยชอบของพวกเขา

“เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์” คำพยากรณ์ของภาคพันธสัญญาเดิมที่มัทธิวอ้างถึงตรงนี้ถูกพบในอิสยาห์ 9:1, 2: “แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะไม่กลัดกลุ้ม ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีมาสู่ความดูหมิ่น แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือ กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ให้เจ็บปวดทรมานอย่างมาก ชนชาติที่ดำเนินในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ความสว่างได้ส่องมาบนเขา”

มัทธิวไม่ได้ยกข้อพระคำเหล่านี้แบบคำต่อคำแต่ให้หัวใจของข้อความของพวกเขา เขาเริ่มต้นตรงกลางของประโยคหนึ่ง โดยใช้ส่วนนั้นของคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขาพูดถึง อิสยาห์กล่าวถึงความเจ็บปวดรวดร้าวครั้งใหญ่ที่จะมาสู่ชนชาติอิสราเอลผ่านทางคนอัสซีเรียและประชากรของประชาชาติอื่นๆ; แต่ความเจ็บปวดรวดร้าวเหล่านั้นจะถูกตามมาโดยพระพรใหญ่โตต่างๆที่พวกเขาควรชื่นชมยินดี – โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยตระกูลเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึง เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้ที่ถูกทำให้เจ็บปวดรวดร้าวมากที่สุด

ในข้อความที่ยกมานี้มีทิวแสดงให้เห็นการอ้างอิงแบบห่างไกลถึงพระพรเหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับงานรับใช้และภารกิจของพระเยซูคริสต์เจ้า, พระเมสสิยาห์นั้น, ที่อิสยาห์อ้างอิงถึงอย่างชัดเจนในข้อ 6 และ 7 ของบทที่เก้าของคำพยากรณ์ของเขา:

“ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรยา ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร องค์สันติราช” เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดรกาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้”

(เพื่อที่จะเห็นภาพอันสมบูรณ์ของคำพยากรณ์ที่มีทิวอ้างอิงถึง กรูณาศึกษาอิสยาห์ 8:11 ไปจนถึง 9:6)

“...ทางข้างทะเล” น่าจะหมายถึงถนนเส้นที่นำไปสู่และมาจากทะเลนั้น, เส้นทางนั้นที่ถูกใช้โดยกองคาราวานใหญ่ของพวกคนแลกเปลี่ยนสินค้าและพวกพ่อค้า “ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น” (หรือบนอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน) ในภาคพันธสัญญาเดิมเกือบทุกครั้งหมายถึง *ฝั่งตะวันออก* ของแม่น้ำจอร์แดน แม้ว่ามีพระคำบางตอนในภาคพันธสัญญาเดิมที่บ่งชี้อย่างชัดเจนไปยัง *ฝั่งตะวันตก* ของแม่น้ำจอร์แดน แน่แน่นอนว่ามันขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้เขียนในแต่ละกรณี อย่างไรก็ตาม เนื่องจากอิสยาห์อ้างอิงถึงภัยพิบัติต่างๆและความทุกข์ทรมานต่างๆที่บังเกิดแก่ตระกูลเหล่านั้นโดยน้ำมือของบรรดาประชาชาติทางทิศตะวันออก เขาจึงอาจกำลังพูดจากมุมมองของพวกเขาและดังนั้นข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้จึงอาจบ่งชี้เขตแดน “ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น” ว่าเป็น *ฝั่งตะวันตก* มีบางคนที่ชอบความหมายตามภาคพันธสัญญาเดิมมากกว่าที่ให้ “ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น” ว่าหมายถึงเดคาโพลิส (ทศบุรี) ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของทะเลนั้นและฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนตอนล่าง อาจารย์เหล่านี้เชื่อว่าเขตแดนที่ถูกกล่าวถึงนั้นไม่ใช่แคว้นกาลิลี แต่แตกต่างจากแคว้นกาลิลี หรือไม่พวกเขาก็คิดเอาเองว่าครั้งหนึ่งแคว้นกาลิลีเคยรวมเดคาโพลิสเข้าไว้ด้วย อย่างไรก็ตาม นี่ก็ไม่ใช่วิธีที่สำคัญเกินไปสำหรับเรา

“กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ” หมายถึง การปฏิบัติของชนชาติอิสราเอลที่กีดกันชนชาติอื่นๆทั้งหมดออกจากตัวพวกเขาเอง พวกเขาเป็นผู้ที่ถูกคัดเลือก, ผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพูดถึงชนชาติอื่นๆทั้งปวงว่าเป็น “บรรดาประชาชาติ” ทุกคนที่ไม่ใช่คนอิสราเอล “ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้แล้ว ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า” (อพ. 2:12)

“ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่...” คนที่ไม่รอดทุกคนอยู่ในความมืด เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้วเราก็ได้รับการช่วยให้พ้นจากอำนาจของความมืดและถูกย้ายเข้ามาอยู่ในอาณาจักรแห่งพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า, อาณาจักรแห่งความสว่าง (คส. 1:13) พระเยซูทรงประกาศว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12) ในยอห์น 12:46 พระองค์ทรงประกาศว่า “เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมิได้อยู่ในความมืด” จากนั้น

ใน 1 ยอห์น 1:5 เราอ่านว่า: “แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่า **พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย**”

อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงความสว่างที่จะเสด็จมานั้นว่าพระองค์จะทรงเป็น “**ความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ** เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ” (อิสยาห์ 42:6, 7)

พระเยซูทรงเป็นความสว่างนั้นที่พระเจ้าทรงส่งเข้ามาในโลกเพื่อ นำความสว่างและความรอดมาสู่คนเหล่านั้นที่กำลังดำเนินชีวิตอยู่ในความมืดและความตายฝ่ายวิญญาณ เราเห็นเรื่องนี้อย่างชัดเจนมาก ๆ ในยอห์น 3:16-21 ที่พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า:

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า

“หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือ**ความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง** เพราะกิจการของเขาชั่ว เพราะทุกคนที่ประพฤดิชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่ประพฤติดำเนินตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึ่งพระเจ้า”

ในข้อพระคำเหล่านี้พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงรักไม่เพียงชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่คนทั้งโลก; และว่าพระองค์ได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อที่คนทั้งโลกจะได้รับ ความรอด จากนั้นพระองค์ก็ทรงชี้ให้เห็นเหตุผลที่คนไม่เชื่อทั้งหลายไม่ได้รับความรอด: **ความสว่าง** (พระเยซูคริสต์เจ้า) **ได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง** เพราะกิจการของเขาชั่ว พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก และเมื่อมนุษย์ปฏิเสธความสว่างนั้น พวกเขาจะถูกปรับโทษอยู่แล้ว

“และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย” เป็นภาพเปรียบเทียบถึงความมืดแห่งความตาย, ความมืดนั้นของการถูกตัดขาดจากพระเจ้า คนบาปทุกคนอาศัยอยู่ในเงาแห่งความตาย (กรูณาศึกษาเยเรมีย์ 13:16, อาโมส 5:8, เพลงสดุดี 107:10, และโยบ 10:21, 22)

ขณะนั้นเป็นโมงยามอันมืดมิดในประวัติศาสตร์มนุษย์จริงๆตอนที่พระเยซูทรงปรากฏตัว มนุษยชาติจำนวนมหาศาลต่างหลงหาย ไม่มีพระเจ้าและไร้ซึ่งความหวัง ก่อนหน้านั้นเป็นช่วงเวลาแห่งความเงิบส่ำร้อยปี, ปีเหล่านั้นที่พระสุรเสียงของพระเจ้าไม่ถูกได้ยินเลยผ่านทางศาสดาพยากรณ์คนใด, โดยความมืดนั้นปกคลุมหนาที่บมากขึ้นเรื่อยๆตามจำนวนปีที่ผ่านพ้นไป **จากนั้นความสว่างก็มา**, ความสว่างของโลก พระเยซูเสด็จมาตามที่ถูกพยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ตรงนี้เช่นเดียวกับในอีกหลายแห่งในพระวจนะของพระเจ้า “**ความมืด**” เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่แสดงถึงความโหดเหี้ยม, ความทุกข์ระทม, ความตาย และการถูกตัดขาดชั่วนิรันดร์จากพระเจ้า ขณะที่ “**ความ**

สว่าง” เป็นตัวแทนของความรู้, ความเข้าใจ, ความบริสุทธิ์, ความสุข และสวรรค์ การอ้างอิงของมัทธิวถึงคนเหล่านั้นที่นั่งอยู่ในความมืด, ในเขตแดนและเงาแห่งความตาย, ก็พรรณนาถึงสภาพที่บาปหนา, เสื่อมทราม, และไร้ซึ่งความหวังของชาวแคว้นกาลิลีตอนที่พระเยซูเสด็จมายังพื้นที่แห่งนั้น พวกเขาถูกมองว่าเป็นผู้ถูกขับไล่, คนต่างดาวจากการเป็นพลเมืองของอิสราเอล และชาวแคว้นยูเดียก็รังเกียจพวกเขา ยอห์นผู้เป็นมารีย์ก็อ้างถึงแบบเจาะจงถึงคำดูหมิ่นเหยียดหยามที่ชาวแคว้นยูเดียมีต่อชาวแคว้นกาลิลี เมื่อใครบางคนพูดถึงพระเยซูว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” คนอื่นๆก็กล่าวว่า “พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ?”...แต่ประชาชนหมู่ใหม่ที่ไม่ว่าพระเจ้าราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว...เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี” (ยอห์น 7:41, 49, 52)

อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพิสูจน์เลยไม่ว่าจากพระคัมภีร์หรือประวัติศาสตร์โลกที่บอกว่าชาวแคว้นกาลิลีเป็นคนที่ไม่เสื่อมทรามและชั่วร้ายกว่าชาวแคว้นยูเดีย เพราะว่าพวกเขาก็อยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณเช่นกัน โดยมีแค่รูปแบบของศาสนา พวกเขาปฏิบัติพิธีการต่างๆของตนต่อไป แต่หัวใจแห่งการนมัสการของพวกเขาก็หายไป พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเสาะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้ได้รับความรอด พระองค์ทรงตั้งกองบัญชาการขึ้นในเมืองคาเปอร์นาอุมและจากพื้นที่นั้นพระองค์ทรงตรากตรำทำงานไปทั่วพื้นที่หลายส่วนของเขตแดนนั้นที่อยู่ล้อมรอบ ที่เมืองนี้เองพระองค์ทรงเลือกอัครทูตส่วนใหญ่ของพระองค์, ชายเหล่านั้นที่จะต้องถ่ายทอดคำสอนต่างๆของพระองค์ – ก่อนอื่น “ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

ข้อ 17: “ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”

หลังจากได้ตั้งกองบัญชาการในเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว “พระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศ” คำภาษาอังกฤษของเรา “preach” ถูกนำมา (ผ่านทางภาษาฝรั่งเศส) จากคำลาติน *predico* ซึ่งมีความหมายว่า “ประกาศ, ป่าวร้อง, แจ้งให้ทราบ” คำกรีก *κηρύσσω* ซึ่งถูกใช้ตรงนี้มีมีความหมายเดียวกัน มัทธิวใช้คำกรีกเดียวกันนี้ตลอดทั่วชีวิตของคุณของเขายกเว้นในบทที่ 11 ข้อ 5

“จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” นี่เป็นข้อความเดียวกับที่ถูกประกาศโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ถึงแม้ว่าพระเยซูไม่ได้จำกัดการเทศนาของพระองค์ไว้ที่ข้อความนั้นอย่างเดียวกก็ตามในแคว้นยูเดียพระองค์ได้ทรงสั่งสอนนิโคเดมัสแล้วว่า “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:7) พระองค์ยังทรงเป็นพยานแก่หญิงที่บ่อน้ำนั้นในแคว้นสะมาเรียด้วยและทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นพระเมสสิยาห์ (ยอห์น 4:25, 26) จากนั้นในมาระโก 1:14, 15 เราอ่านว่า: “ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า และตรัสว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด!” การเชื่อข่าวประเสริฐหมายถึง การเชื่อข่าวดีที่ว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว – ความสว่างนั้น – และเชื่อว่าพระเมสสิยาห์กำลังจะทรงถูกประกาศแล้ว

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเทศนาว่า “จงกลับใจเสียใหม่! พระมหากษัตริย์และอาณาจักรนั้นเข้ามาใกล้แล้ว!” และขณะที่เขาเทศนาอยู่นั้น เขาก็ชี้ผู้คนที่ไปหาพระเมษโปดกของพระเจ้า:

“มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เป็นความสว่างแท้ นั่น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก...

“ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัติขึ้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์

“ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้”

“คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ออกไปหาท่าน ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร” ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำการรกรากขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา”

“ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้” เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

“วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ” และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็น**พระบุตรของพระเจ้า**” (ยอห์น 1:6-9, 15-34)

เปาโลเป็นพยานรับรองคำประกาศของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในกิจการ 19:4 เมื่อเขาพูดกับพวกสาวกของยอห์นที่เมืองเอเฟซัสว่า: “เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์”

การกลับใจใหม่ ได้ถูกประกาศแล้วก่อนวันฟื้นเทคอสต์นั้น – แต่*ความเชื่อในพระเยซู* ก็ถูกประกาศก่อนวันฟื้นเทคอสต์นั้นเช่นกัน เหมือนที่เป็นมาโดยตลอด เช่นในกรณีของอับราฮัม ความเชื่อในพระวาทะของพระเจ้านำมาซึ่งความชอบธรรมที่ถูกยกให้ และความเชื่อในพระเจ้า*ผ่านทางพระวาทะของพระองค์* ก็เป็นหนทางเดียวที่*คนใดก็ตาม* จะกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้:

“ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘*อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน*’ ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปเหินห่างที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปเหินห่างนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนທີ່พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำว่า ‘*คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข*’” (โรม 4:1-8)

การทรงเรียกเปโตรและอันดรูว์

ข้อ 18: “*ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง*”

ตามบันทึกเรื่องราวที่ถูกให้ไว้ในกิตติคุณของยอห์น อัครทูตสองคนแรกนี้ ด้วยกันกับยอห์น, ฟิลิป, และนาธานาเอล น่าจะมาเข้าร่วมกับพระเยซูที่ไหนสักแห่งใกล้แม่น้ำจอร์แดนหลังจากการถูกทดลองของพระองค์ไม่นาน:

“รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “*จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า*” สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “*ท่านหาอะไร*” และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “*รับบี*” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “*ท่านอยู่ที่ไหน*” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “*มาเถิด*” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะฉะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว

“*คนหนึ่ง* ในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “*เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว*” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “*ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์* เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส” ซึ่งแปลว่าศิลา

“วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟิลิปจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา” ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร ฟิลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชาบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ” นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟิลิปตอบเขาว่า “มาดูเถิด”

“พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย” นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน” นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า “*รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล!*” (ยอห์น 1:35-49)

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเราก็พบพระองค์ถูกติดตามโดยบุคคลเหล่านั้นที่ได้ชื่อว่าเป็น “เหล่าสาวก” ของพระองค์ พวกเขาอยู่กับพระองค์ที่บ้านคานา (ยอห์น 2:2-11) พวกเขาอยู่กับพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม (ยอห์น 2:12), ที่กรุงเยรูซาเล็ม (ยอห์น 2:17-22), และในการทำงานหนักของพระองค์ในแคว้นยูเดีย (ยอห์น 3:22) พวกเขาอยู่กับพระองค์เช่นกันตอนที่พระองค์ทรงพบกับหญิงชาวสะมาเรียผู้หนึ่งที่บ่อน้ำของยาโคบ (ยอห์น 4:8-39)

สมมติว่า “สาวก” เหล่านี้รวมถึงชื่อบางชื่อ (หรือทุกชื่อ) ที่ถูกกล่าวมาข้างบนนี้ – อันดรูว์, ซีโมนเปโตร, ฟิลิป, นาธานาเอล, และยอห์น – เราก็สรุปว่าพวกเขากลับมายังแคว้นกาลิลีแล้ว พวกเขาาก็ไปจากพระเยซูและกลับไปประกอบอาชีพเดิมของตน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูยังไม่ได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาจะต้องละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ไปเหมือนอย่างที่เราเห็นพวกเขาได้รับการทรงเรียกในเวลาต่อมาตรงนี้ในข้อ 18

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูกำลัง “*ดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี*” เราทราบว่ายะเลกาลิลีมีความเกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับหลายเหตุการณ์ที่น่าสนใจที่ถูกบันทึกไว้ในชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อันที่จริงแล้ว มีผู้กล่าวไว้ว่านี่เป็น “ผืนน้ำที่ศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดในโลก” การอัศจรรย์หลายประการของพระเยซูได้ถูกกระทำใกล้ทะเลกาลิลี – ซึ่งถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาเดิมว่าเป็น “ทะเลคินเนเรท” (กตว. 34:11; ยชว. 12:3) จากโยชูวา 19:35 เราสรุปได้ว่าเคยมีเมืองหนึ่งที่ใช้ชื่อนั้นเช่นกัน ในภาคพันธสัญญาใหม่ทะเลกาลิลีเป็นที่รู้จักในชื่อ “ทะเลสาบเยนเนซารท” (ลูกา 5:1) และในชื่อ “ทะเลทิเบเรียส” (ยอห์น 6:1; 21:1) ด้วยชื่อ*ทิเบเรียส* ถูกตั้งให้แก่เมืองๆหนึ่ง ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยเฮโรดอันติปาสบนชายฝั่งด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลนั้นและถูกตั้งชื่อตามจักรพรรดิโรมันทิเบเรียส ปัจจุบันนี้เป็นเมืองๆเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่ใกล้ทะเลสาบนั้น

เรามักคิดถึงทะเลกาลิลีว่าเป็นผืนน้ำขนาดใหญ่ แต่ในความเป็นจริงมันเป็นเพียงทะเลสาบเล็กๆที่มีขนาดยาว 12.25 ไมล์และกว้าง 6.75 ไมล์ ณ จุดที่กว้างที่สุดของมันเท่านั้น ดูเหมือนว่ามันจะจมลงในโกรกธารขนาดใหญ่เพราะว่ามันตั้งอยู่ในหุบเขาที่อยู่ระหว่างเนินเขาเหล่านั้นที่อยู่รอบๆมัน อันที่จริงพื้นผิวของน้ำนั้นก็อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเมดิเตอร์เรเนียน 682 ฟุต จากชายฝั่งด้านทิศตะวันออกของทะเลกาลิลี เพื่อที่เขาที่จำกัดขอบเขตของหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนทางด้านทิศตะวันออกก็มีความสูงถึงประมาณสองพันฟุต – ซึ่งสูงจริงๆ

เมื่อมองจากเรือลำเล็กๆที่อยู่บนผิวน้ำ ภูเขาเหล่านี้ก็ถูกทำเป็นร่องลึกโดยไครกธารต่างๆ และพวกมันมีลักษณะภายนอกที่โค้งเว้า

เราสามารถมองเห็นที่ราบเบนเนซาเรทอันสวยงามจากทะเลกาลิลีได้เช่นกัน เนื่องจากแรงกดอากาศอันมหาศาลของทะเล ภูมิภาคอากาศรอบๆทะเลจึงอุ่นมากๆ บ่อน้ำพุจำนวนมากแตกออกมาจากภูเขาเหล่านั้น และพื้นที่ในที่ราบเบนเนซาเรทก็อุดมสมบูรณ์และเพาะปลูกขึ้นมากมาย อย่างไรก็ตาม ลมกรรโชกแรงก็พัดกวาดลงมาบนทะเลกาลิลีจากไครกธารต่างๆที่อยู่ด้านทิศตะวันตก และพายุแรงกล้าหลายลูกก็ลงมาโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า นี่เป็นสาเหตุของพายุลูกนั้นที่โหมพัดขึ้นมาคืนนั้นที่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์กำลังข้ามทะเลกาลิลีในเรือลำหนึ่งและถูกลมและคลื่นแรงพัดไปมา (มธ. 8:23-27; มก. 4:35-41; ลก. 8:22-25)

น้ำในทะเลกาลิลีใสแจ๋วมากๆ เราสามารถมองเห็นปลาเป็นฝูงๆ ลึกลงไปในน้ำ และทะเลสาบนั้นก็อุดมไปด้วยปลา มิซันนารีคนที่พวกเราไปเยี่ยมตอนที่เรายืนอยู่ที่นั่นได้อธิบายให้เราฟังว่ามีบ่อน้ำพุอุ่นจำนวนมากในทะเลสาบนั้น และเพราะน้ำอุ่นนั้นเองปลาจึงทวีจำนวนอย่างรวดเร็ว

ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ริมทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงเห็น “พี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา” เราทราบ (จากบันทึกเรื่องราวที่ถูกให้ไว้ในบทแรกของกิตติคุณของยอห์นซึ่งเราได้อ่านกันไปแล้ว) ว่านี่ไม่ใช่การพบปะกันครั้งแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับสองพี่น้องนี้ จากบันทึกของมัทธิวเราอาจคิดว่าเป็นครั้งแรกที่อันดรูว์และเปโตรได้เห็นพระเยซู ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ชัดว่าบันทึกของยอห์นเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อทำให้เรื่องเล่าสมบูรณ์ อันดรูว์ รวมถึงยอห์นด้วยเคยใช้เวลาตลอดทั้งวันกับพระเยซูแล้ว (ยอห์น 1:39) และหลังจากที่เขากลับมาจากการไปเยือนครานันเขาก็ “ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน” และพาเขามาหาพระเยซู

อย่างไรก็ตาม พอพระเยซูทรงเจอกับพี่น้องสองคนนี้ในวันนั้นแล้ว พวกเขาที่ยังอยู่กับการทำมาหากินของตน “กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง” การจับปลาไม่ใช่การฆ่าเวลาอันเปลืองเปลืองหรือเป็นวิธีพักผ่อนหย่อนใจสำหรับพวกเขา แต่เป็นธุรกิจที่ทำกำไร ทะเลกาลิลีอุดมไปด้วยปลาและแน่นอนว่าคงมีตลาดที่พร้อมรับซื้อปลาเหล่านั้น มันเป็นเรื่องหนึ่งที่มีเกียรติที่ชายคนหนึ่งจะหาเลี้ยงชีพสำหรับตัวเองและครอบครัวของเขา

ข้อ 19 และ 20: “พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา” เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที”

“จงตามเรามาเถิด” ในภาษากรีกอ่านว่า “พวกท่านจงมาตามหลังเรา” ผมเชื่อว่าชายเหล่านี้ได้ใช้เวลามากพอกับพระเยซูแล้วก่อนหน้านี้เพื่อที่จะทำให้พวกเขาสามารถเข้าใจว่าตั้งแต่บัดนี้ไปพระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาเป็นสาวกและเพื่อนร่วมเดินทางของพระองค์อยู่เสมอ ผมเชื่อด้วยว่าพวกเขาเข้าใจความหมายของพระสัญญาของพระองค์ที่จะทำให้พวกเขาเป็น “ผู้หาคนตั้งหาปลา” เหมือนกับที่พวกเขาจับปลาด้วยอวนของตนในทะเลกาลิลี พวกเขาจะใช้ข้อความที่พระองค์จะประทานให้แก่พวกเขาเพื่อที่จะไปประกาศแก่ผู้คนและด้วย “อวนข่าวประเสริฐ” นี้เองพวกเขาจะนำคนบาปทั้งหลายให้มารู้จักพระผู้ช่วยให้รอด

แน่นอนว่ามีหลายสิ่งทีพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับงานรับใช้ที่พระองค์ทรงเสนอแก่พวกเขา แต่พวกเขา**รู้จักพระองค์**และรู้ว่าพวกเขาสามารถวางใจฝากทุกสิ่งของตนให้พระองค์ทรงเก็บรักษาไว้ได้ ด้วยเหตุนี้ “เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที”

การทรงเรียกยากอบและยอห์น

ข้อ 21: “**ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา**”

“**ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป**” – นั่นคือ พอเดินทางต่อไปจากสถานที่ๆพระองค์ได้พบเปโตรและอันดรูว์แล้ว พระเยซูก็ “**ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน**” และพี่น้องอีกสองคนนี้ก็ประกอบอาชีพเดียวกับที่เปโตรและอันดรูว์เคยทำ พวกเขาก็เป็นชาวประมงเช่นกัน

“**ยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา**” มาระโก 3:17 บอกเราว่าพระเยซูทรงตั้งชื่อพี่น้องสองคนนี้ว่า “**โธนาเอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง**”

ในรายชื่ออัครทูตสิบสองคนเราพบสองคนที่มีชื่อว่า**ยากอบ** (มธ. 10:2-4) อย่างไรก็ตาม ยากอบบุตรชายของเศเบดีก็ถูกกล่าวถึงโดยเชื่อมโยงกับยอห์นน้องชายของเขาอยู่เสมอ เหมือนกับที่เขาถูกกล่าวถึงในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ เขาเป็นหนึ่งในสามคนนั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับเข้าในสามัคคีธรรมแบบพิเศษกับพระองค์และเข้าสู่สถานที่พิเศษในงานรับใช้ของพระองค์ เปโตร, ยากอบและยอห์นอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย (มธ. 17:1) พวกเขาอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์เสด็จไปยังบ้านของไยรัสเพื่อชุบลูกสาวของเขาให้เป็นขึ้นจากตาย (มาระโก 5:37) และพวกเขาอยู่กับพระองค์ในสวนเกทเสมนี โดยนอนหลับขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน (มาระโก 14:33-40) “**ยากอบ บุตรเศเบดี**” ถูกฆ่าเพราะความเชื่อโดยเฮโรด: “**แล้วครานั้นนักษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ**” (กิจการ 12:1, 2)

“**ยากอบ**” คนที่สองที่เราอ่านเกี่ยวกับเขาในพระคัมภีร์คือ “**ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส**” (มธ. 10:3) ซึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็น “**ยากอบน้อย**” เช่นกันซึ่งบ่งบอกว่าเขาไม่ได้ตัวสูงเหมือนยากอบบุตรเศเบดี “**ยากอบน้อย**” เป็นผู้แต่งของจดหมายฝากของ**ยากอบ**

“**ยอห์น**” บุตรชายอีกคนของเศเบดีที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ในข้อที่เราศึกษากันอยู่ กล่าวถึงยอห์นผู้เป็นที่รัก, ผู้ที่พระเจ้าได้ประทานหนังสือวิวรณ์ให้และจดหมายฝากสามฉบับ (1, 2 และ 3 ยอห์น) และแน่นอน กิตติคุณที่มีชื่อของเขา ยอห์นคือผู้ที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็น**สาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรัก** (ยอห์น 19:26; 20:2; 21:7, 20)

เมื่อพระเยซูทรงเห็นยากอบและยอห์นในเหตุการณ์ตอนนี้ พวกเขา ก็ “**กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา**” การชุนอวนเป็นวิธีปฏิบัติซึ่งเกิดขึ้นตามปกติหลังจากวันหนึ่งของการจับปลา ในการลากอวนเข้ามาในเรือเพื่อยกปลาที่จับได้ขึ้นมา อวนเหล่านั้นก็มักปริหรือขาดบ่อยๆ บางครั้งอวนเหล่านั้นก็เก่าและเปื่อยเพราะอยู่ในน้ำมาหลายครั้งแล้ว ด้วยเหตุนี้หลังจากการจับปลาแต่ละเที่ยว อวนเหล่านั้นจึงถูกซ่อมแซมเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการใช้งานครั้งถัดไป

พระเยซูทรงเรียกพี่น้องสองคนนี้ให้มาติดตามพระองค์ เราไม่ถูกบอกว่าพระองค์ทรงเรียกพวกเขา
อย่างไรหรือว่าพระองค์ตรัสอะไรตอนที่พระองค์ทรงเรียก แต่เราถูกบอกว่าพวกเขาตอบสนองต่อการทรงเรียก
ของพระองค์อย่างไร และนั่นแหละคือสิ่งที่สำคัญ:

ข้อ 22: “ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป”

“ในทันใดนั้น” พี่น้องสองคนนี้ก็ติดตามไปเมื่อพระเยซูทรงเรียก พวกเขาติดตามไปเร็วพอๆกับที่เปโตร
และอันดรูว์ได้ทิ้งเรือของตนเพื่อเดินไปก้มบอกราบแด่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของเรา จงเปรียบเทียบความต่างของตรงนี้กับลูกา
9:59-62 ที่พระเยซูตรัสแก่ชายคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่ชายคนนั้นตอบกลับไปว่า “พระองค์เจ้าข้า
ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน” (เขาไม่ได้หมายความว่าบิดาของเขาเสียชีวิตแล้วใน
ขณะนั้น เขาหมายความว่า “ขอให้ข้าพระองค์ดูแลบิดาของข้าพระองค์ตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่ และจากนั้นข้า
พระองค์จะติดตามพระองค์ไป”) พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่
ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า!” อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระ
องค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ผู้ใดเอา
มือจับคันท่อนแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

ในลูกา 14:26 พระเยซูทรงประกาศว่า “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้อง
ชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” พระองค์ไม่ได้ทรงหมายความว่าเราจะต้อง
เกลียดชังคนที่เรารักเพื่อที่จะติดตามพระองค์ไป พระองค์แค่ทรงหมายความว่าเราต้องรักพระองค์อย่างสุด
หัวใจ, ให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง และเมื่อเราทำเช่นนี้เราก็จะรักครอบครัวและเพื่อนๆของเราตามลำดับที่
เหมาะสม

มาระโกเสริมหมายเหตุที่น่าสนใจเข้ากับการทรงเรียกยากอบและยอห์น มัทธิวแค่บอกเราว่าพวกเขา
ละเรือของตน “และบิดาของตน” และติดตามพระเยซูไป แต่มาระโกอธิบายว่า: “ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรง
เรียกเขา เขาจึงละเสเบตีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป” (มาระโก 1:20) ดังนั้นพวกเขา
จึงไม่ได้ละบิดาของตนไว้ตามลำพัง เพราะว่ามีพวกผู้รับใช้ที่อยู่ในเรือนั้นกับเขาด้วย – ซึ่งเป็นการบ่งบอกว่า
ครอบครัวนี้ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในความยากจน และในขณะเดียวกันก็บอกเราด้วยว่าบิดาผู้นั้นมีคนช่วยนำเรือกลับ
เข้าฝั่ง

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเลือกพวกชาวประมงแทนที่จะเลือกพวกรับบิยิวให้รับข้อความของ
พระองค์และประกาศมันแก่คนทั้งปวงก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้พึ่งพาความสามารถของผู้คนที่
มีอิทธิพล, คนเหล่านั้นที่ “ประสบความสำเร็จ” ในแบบที่ชาวโลกนิยามความสำเร็จ ตรงกันข้ามพระองค์ทรง
พึ่งพาฤทธิ์เดชแบบพระเจ้าของพระองค์เอง และฤทธิ์เดชนี้ก็อยู่ด้วยอย่างแน่นอนในการประกาศข่าวประเสริฐ
โดยสาวเหล่านั้นในปีต่อมา

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่สามารถใช้การพวกคนที่มีการศึกษาและมีอิทธิพลได้ พระองค์ทรง
ทำได้และพระองค์ทรงกระทำอยู่ เมื่อคนเหล่านั้นเต็มใจที่จะยอมจำนนทุกสิ่งของตนต่อพระองค์และปรนนิบัติ
พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ โดยส่วนตัวผมเชื่อว่าการทรงเรียกให้เข้าสู่งานรับใช้หรือเข้าสู่งานมิชชั่นเป็นการทรงเรียก

เพื่อเตรียมตัว และคนที่ไม่เต็มใจที่จะเตรียมตัว, ที่จะศึกษาค้นคว้าและทำให้ตัวเองพร้อมสำหรับงานที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขากระทำ ก็ไม่คู่ควรกับการทรงเรียกของพระเจ้า! คนเหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเรียกให้เป็นอัครทูตไม่ใช่คนที่มีการศึกษาสูงในห้องเรียน แต่พระองค์ทรงสอนพวกเขาด้วยพระองค์เองตลอดระยะเวลาที่พวกเขาเดินไปกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้รับการศึกษาอย่างแท้จริงภายใต้พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยรู้จัก!

การฝึกฝนของพวกเขาเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป แต่พอใกล้สิ้นสุดงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระเยซูก็ทรงถอนตัวออกไปจากฝูงชนมากกว่าเดิมและทรงใช้เวลามากขึ้นกับสิบสองคนนั้น โดยสั่งสอนพวกเขาอย่างตั้งใจ ในยอห์น 15:15 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามีมิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว”

ในมัทธิว 10:1 เราอ่านว่า “เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้”

แม้ว่าพระเยซูทรงเลือกคนต่างๆจากหลากหลายสาขาอาชีพ, คนที่ต่ำต้อย, เพื่อสานต่อพระราชกิจของพระองค์ต่อไปหลังจากที่พระองค์จะต้องเสด็จกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์แล้ว คนเหล่านั้นก็ได้รับฤทธิ์เดชพิเศษเพื่อที่จะเทศนา, ฤทธิ์เดชพิเศษเพื่อที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ และพวกเขาใช้ฤทธิ์เดชนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อชี้ผู้คนให้ไปหาพระเยซู เมื่อเปโตรและยอห์นถูกจำคุกเพราะประกาศในพระนามของพระเยซูและถูกห้ามไม่ให้เทศนาในพระนามของพระองค์ พวกเขาก็พูดด้วยใจกล้ามากกว่าที่เคย และเมื่อผู้คน “เห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู” (กิจการ 4:13)

อัครทูตเปาโลเป็นคนมีการศึกษา, มีคนที่เฉลียวฉลาดมากๆ เขามีความรู้มากในการเรียนรู้แบบยิว และเขาก็ไม่โดดเด่นในเรื่องวรรณกรรมกรีก พระเจ้าทรงเลือกเขาให้นำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานจดหมายฝากในภาคพันธสัญญาใหม่ของเราถึงสิบสี่ฉบับแก่เขา กระนั้นไม่มีความเยอหยิ่งใน “อัครทูต” เท่าที่เกี่ยวข้องกับเปาโลเลย เขาเป็นคนที่ถ่อมใจมากๆ เขาเป็นผู้ที่เขียนถ้อยคำมหัศจรรย์เหล่านั้นของ 1 โครินธ์ 1:26-31:

“พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญหาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้โง่อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า!’”

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเลือกบรรดาคนที่ต่ำต้อยเพื่อนำชาวดีแห่งความรอดไปประกาศ มันอาจดูแปลกสำหรับเราที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจงทิ้งเรือและอวนของพวกท่านและตามเรามาเถิด” แต่มันเป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นที่พวกอาจารย์จะให้เหล่าศิษย์ของตนไปกับตนด้วยเมื่อพวกเขาเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง พวกนักปรัชญาชาวกรีกก็มีเหล่าศิษย์ติดตาม และดังนั้นพวกเขาจึงสอนศิษย์เหล่านั้นขณะที่พวกเขาเดินทางไป นี่ก็เป็นจริงเช่นกันในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เอลียาห์มีเอลีซาคอยติดตามไปด้วย และการที่พวกเขาเดินไปด้วยกันนั้นก็เป็นเรื่องที่น่าอ่านมากๆ (1 พงศ์กษัตริย์ 19:20, 21; 2 พงศ์กษัตริย์ 2:1-15)

สมัยนี้ ใครก็ตามที่อยู่ในงานรับใช้ก็มีงานประจำแล้ว มันไม่สำคัญว่าเขาจะเป็นศิษยาภิบาลเลี้ยงดูคริสตจักรแห่งหนึ่ง, รับใช้ในงานมิชชั่นต่างแดน, หรือเดินทางไปทั่วในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐ กิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นกิจที่ใหญ่โตที่สุดบนพื้นพิภพ, กิจของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งความรักของพระเจ้าและพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมพวกผู้ช่วยศิษยาภิบาลถึงถูกเลือกตั้งในคริสตจักรยุคต้น, เพื่อที่ว่าพวกอัครทูตจะได้มีอิสระที่จะขะมักเขม้น “อธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป” (กิจการ 6:1-4)

เปาโลเตือนสติทิโมธีให้ศึกษาคัมภีร์และแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15) เขายังสั่งทิโมธีให้ “ใส่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน...จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้” (1 ทธ. 4:13, 15) ในยุคสมัยนี้แห่งการละทิ้งความจริง เมื่อหลักคำสอนผิดต่างๆ อยู่ทุกหนทุกแห่งและผู้คนเสาะหาเกียรติสำหรับตนเองแทนที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า, เมื่อซาตานกำลังใช้กลยุทธ์อันแยบยลตามใจสั่งของมันเพื่อกีดกันเหล่าคนบาปไม่ได้รับความรอดและเพื่อนำพวกคริสเตียนให้หลงหาย, บรรดาผู้รับใช้ก็ต้องศึกษาคัมภีร์มากกว่าแต่ก่อน นี่ไม่ใช่เวลาที่จะติดตามพระเยซู “แบบห่างๆ” และในความเร่งรีบเร็วจี้แห่ง “ยุคอวกาศ” นี้ มันก็ยากจริงๆ ที่จะหาเวลาเพื่อศึกษาคัมภีร์และอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า!

พระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐ และทรงรักษาคนเจ็บป่วยในแคว้นกาลิลี

ข้อ 23: “พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย”

ข้อ 23 ถึง 25 ในบทนี้ให้บันทึกเรื่องราวโดยทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไปทั่วแคว้นกาลิลีขณะที่พระองค์ทรงเที่ยวไปสั่งสอน, เทศนา, และรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ลูกา 8:1-3 บอกเราว่าพระองค์เสด็จไป “ตามทุกบ้านทุกเมือง” ในพื้นที่แห่งนั้น โดยประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สวรรค์สืบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซุซันนา และผู้หญิงอื่นๆ หลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา”

“พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี...” การทำงานหนักของพระองค์ไม่ได้หยุดหย่อนเลย พระองค์ทรงเห็นฝูงชน, ความต้องการอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาทำให้พระทัยกรุณาของพระองค์หวั่นไหว (มธ. 9:36) และพระองค์ทรงเสด็จต่อไป – โดยเทศนา, สั่งสอน, รักษาคนเจ็บป่วยทั่วแคว้นกาลิลี

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าพื้นที่ๆถูกพูดถึงตรงนี้มีขนาดยาวประมาณเจ็ดสิบลีไมล์และกว้างสี่สิบลีไมล์ และในพื้นที่ขนาดเล็กละแวกก็มีหัวเมืองและหมู่บ้านมากกว่าสองร้อยแห่ง นักประวัติศาสตร์ท่านหนึ่งกล่าวว่า *“มีผู้คนอยู่ประมาณสามล้านคนอาศัยอยู่ในเมืองและหมู่บ้านเหล่านั้น ไม่น่าประหลาดใจเลยที่พระคัมภีร์พูดถึง “ฝูงชนมหาศาล” ในการพรรณนาถึงผู้คนเหล่านั้นที่มาฟังพระเยซูและให้พระองค์รักษาคนเจ็บป่วยของพวกเขาให้หาย*

“...ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา...” เราถูกเตือนความจำอยู่เสมอว่าพระเยซูทรงเป็นอาจารย์คนหนึ่ง (กรกฎาอ่านมัทธิว 5:2; 7:29; 9:35; 11:1; และ 13:54) ตลอดทั้งหนังสือกิตติคุณทั้งสี่เล่ม เราถูกบอกว่ พระเยซูทรงสั่งสอน และพระองค์ทรงสอน “เหมือนอย่างผู้หนึ่งที่มีสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนพวกธรรมจารย์”

มีความต้องการเหล่าครุอาจารย์ในคริสตจักรสมัยนี้อย่างมาก มีสถานที่สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ – การนำวิญญาณและงานประชุมฟื้นฟูต่างๆ – แต่ผู้เชื่อทั้งหลายจำเป็นต้อง *ถูกสอน* มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้เห็นหลายดวงวิญญาณถูกนำมาถึงพระคริสต์ในงานประชุมต่างๆเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ! แต่ทหารกในพระคริสต์จะต้องถูกป้อนนม, ขนบปัง, และเนื้อแห่งพระวจนะหากเขาอยากเติบโตเป็นคริสเตียนผู้ใหญ่ พระคัมภีร์บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าประทานของประทานต่างๆให้แก่คนทั้งหลายจริงๆ:

“พระองค์จึงให้บางคนเป็น *อัครทูต* บางคนเป็น *ศาสตพยากรณ์* บางคนเป็นผู้ *ประกาศข่าวประเสริฐ* บางคนเป็น *ศิษยาภิบาล* และ *อาจารย์* เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ตีรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้อันถึงพระบุตรของพระเจ้า *จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที* คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์” (อพ. 4:11-13)

นี่ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว *ได้รับการ* ใ้ได้อย่างสมบูรณ์มากกว่าตอนที่เขายังเป็นทหารกในพระคริสต์ มันหมายความว่าเขาเติบโตจนกระทั่งเขากลายเป็น *คนที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว* ในพระคริสต์ – เป็นทหารที่เข้มแข็ง, ผู้รับใช้ที่ดี, อาจารย์, หรือสมาชิกคริสตจักรที่สัตย์ซื่อ, นักนำวิญญาณที่เป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่น ความโศดเขลาฝ่ายวิญญาณสามารถจัดการได้ผ่านทางคำสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะไม่เพียงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า *อันนำไปสู่ความรอดเท่านั้น* แต่ยังเป็น *ความสว่าง* ของพระเจ้าเพื่อนำเราไปในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรมอีกด้วย คริสตจักรปัจจุบันนี้ต้องการคำสั่งสอนโดยบุรุษทั้งหลายผู้อยู่ฝ่ายวิญญาณที่ *ถูกเรียกและถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้า* สำหรับงานรับใช้ด้านการสั่งสอน

พระเยซูทรงสอน “*ในธรรมศาลาของพวกเขา*” *ธรรมศาลา* มีความหมายว่า การนำมาอยู่ด้วยกัน ประการแรก มันสื่อถึงการรวบรวม *สิ่งของต่างๆ*, ชุดสะสมหนึ่ง จากนั้นมันเริ่มมีความหมายว่าการรวบรวม *ผู้คน* มาอยู่ด้วยกัน นั่นคือ การชุมนุมกันของพวกยิวเพื่อนมัสการ นักประวัติศาสตร์บางท่านประกาศว่าธรรมศาลามี

ต้นกำเนิดก่อนการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน พวกเขาเชื่อว่านี่มีข้อสนับสนุนจากราชบัญญัติ 31:11 และเพลงสดุดี 74:8 ผู้รู้ท่านอื่นๆก็กล่าวว่าเพลงสดุดี 74:8 ได้ถูกเขียนขึ้นหลังจากการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยและกล่าวว่าธรรมศาลาน่าจะมีต้นกำเนิดในบาบิโลนซึ่งเป็นที่ๆไม่มีพระวิหาร พวกเขาจึงมารวมตัวกันในวันสะบาโตเพื่อฟังคนอ่านพระราชบัญญัติ หากเป็นเช่นนั้นจริง พวกลูกหลานของอิสราเอลก็คงนำความคิดเรื่องธรรมศาลาติดตัวมาด้วยตอนที่พวกเขากลับมาจากการเป็นเชลย (กรูณาอ่านเนหะมีห์ 8:1-8)

เมื่อพระคริสต์กำลังสั่งสอนอยู่ มีธรรมศาลาหลายแห่งอยู่ในทุกเมือง – บางครั้งก็มากกว่าหนึ่งแห่งในเมืองเดียวกัน (กิจการ 9:2, 20) นักประวัติศาสตร์ยิวบางท่านกล่าวว่าในเยรูซาเล็มเคยมีธรรมศาลาสี่ร้อยห้าสิบแห่ง กิจการ 6:9 กล่าวถึง “ธรรมศาลาของพวกลิเบรติน” ซึ่งบ่งบอกว่าหลายกลุ่มที่แตกต่างกันน่าจะมีสถานนมัสการเดี่ยวๆของพวกเขาเอง ในธรรมศาลาเหล่านี้ที่หลายพันคนมาชุมนุมกันในวันสะบาโต และในวันเทศกาลเลี้ยงพิเศษต่างๆ และในบางคราวก็มาอธิษฐานแต่ละสัปดาห์

มันยังเป็นธรรมเนียมเช่นกันที่เนื้อหาบางส่วนของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจะถูกอ่านให้ฟังตอนที่เหล่าผู้นมัสการมาพบปะกันในธรรมศาลา ลูคา 4:16 บอกเราว่าเมื่อพระเยซูทรงไปเยือนเมืองนาซาเร็ธ พระองค์ก็ “เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์” พระองค์ทรงอ่านจากหนังสืออิสยาห์ – พระคำตอนหนึ่งซึ่งพยากรณ์เรื่องการเสด็จมาของพระองค์เองในฐานะพระเมสสิยาห์

ตอนที่เปาโลและบาร์นาบัสไปยังเมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดีย พวกเขา ก็ไปยังธรรมศาลาในวันสะบาโต และ “เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว” พวกผู้นำของธรรมศาลาแห่งนั้นก็เชิญเขาทั้งสองให้กล่าวอะไรบางอย่าง (กิจการ 13:14, 15)

ธรรมศาลาเหล่านี้ถูกจัดระเบียบอย่างดี พร้อมกับมีพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ต่างๆอันเฉพาะเจาะจง ประการแรก แน่นอนคือพวก*นายธรรมศาลา* (ดู ลูคา 8:41, 49; 13:14; และกิจการ 18:17) นายธรรมศาลามีหน้าที่ดูแลการปรนนิบัติต่างๆ และยังรับผิดชอบสำหรับการจัดประชุมนมัสการต่างๆด้วย

ยังมีพวก “*ผู้ใหญ่*” ในธรรมศาลาอีกด้วย (ลูคา 7:3) คนเหล่านี้รวมตัวกันเป็นสมาชิกสภาหนึ่งซึ่งดำเนินงานภายใต้สิทธิอำนาจของนายธรรมศาลา

“*ผู้แทน*” (legate) คือคนที่อ่านคำอธิษฐานต่างๆและทำหน้าที่เป็นเลขานุการและผู้นำสารของธรรมศาลานั้นๆ

ยังมี “*ผู้รับใช้*” (เจ้าหน้าที่) ของธรรมศาลาด้วย (ลูคา 4:20) เขามีหน้าที่เตรียมหนังสือต่างๆสำหรับการอ่าน เขายังเป็นผู้ที่เปิดอาคารและปิดมันเมื่อเสร็จสิ้นการประชุมนมัสการของวันนั้นด้วย

จากนั้นก็มีพวก “คนเก็บเงินถวาย” – คนเหล่านั้นที่เก็บรวบรวมเงินและของถวายต่างๆ

ที่นั่งแถวหน้าสุดดูเหมือนจะเป็นที่อันมีเกียรติในธรรมศาลา พระเยซูตรัสถึงพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ชอบ “ที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา” (มธ. 23:6) เครื่องเรือนตกแต่งต่างๆดูเหมือนว่าจะประกอบด้วยธรรมาสน์, ตะเกียง, และหีบสำหรับเก็บหนังสือศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น

ธรรมศาลาเป็นสถานที่ที่ผู้คนตัดสินอาชญากรรมว่ามีความผิดหรือการประพฤติผิดทำนองคลองธรรม ถูกตัดสินลงโทษ พระเยซูทรงสั่งสอนสิบสองคนนั้นว่า “แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา” (มธ. 10:17) ขณะที่พระองค์กำลังเทศนาให้พวกฟาริสีฟังอยู่นั้น โดยประกาศวิบัติแก่พวกเขา พระองค์ก็ตรัสว่า: “เหตุฉะนั้น คุณเถิด เราใช้พวกศาสนทายากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขียนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ช่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง” (มธ. 23:34) อัครทูตเปาโลซึ่งเป็นพยานรับรองเกี่ยวกับชีวิตของตนก่อนที่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปยังเมืองดามัสกัส เล่าถึงการที่เขาได้จำคุกพวกคริสเตียนและ “เขียนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง” คือคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า (กิจการ 22:19; 26:11)

พระเยซูทรงได้รับอนุญาตให้อ่านและสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายธรรมศาลาอาจกลัวที่จะไม่ให้พระองค์เสด็จมาข้างใน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นบุรุษคนหนึ่งที่มีฤทธิ์อำนาจมากและทำการอัศจรรย์ต่างๆได้ แถมมีฝูงชนติดตามอีกเป็นหมู่ใหญ่ ความเกรงกลัวฝูงชนเหล่านั้นอาจมีอิทธิพลต่อพวกเขา แม้แต่ในช่วงต้นๆของการรับใช้ของพระเยซู (อ่านมัทธิว 21:45, 46)

พระเยซูเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี “ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” คำภาษาอังกฤษของเรา “Gospel” – นั่นคือ *ข่าวสารที่ดี* – ก็เทียบเท่ากับคำกรีก *ยูอังกะลิออน* ที่ถูกใช้ตรงนี้ ในภาคพันธสัญญาใหม่คำๆนี้สื่อถึงข่าวดีแห่งอาณาจักรของพระเจ้าและความรอดโดยทางพระคริสต์ (กิจการ 15:7; 20:24; 1 ปต. 4:17) นอกเหนือจากการอ้างอิงเหล่านั้นและที่พบในมัทธิว, มาระโก, และวิวรณ์ 14:6 แล้ว คำๆนี้ถูกใช้เฉพาะในงานเขียนของเปาโลเท่านั้น

มีคำนิยามแท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้นของข่าวประเสริฐ มันถูกให้ไว้โดยอัครทูตเปาโลใน 1 โครินธ์ 15:1-4:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึง**ข่าวประเสริฐ**ที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ... เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่า**พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น**”

พระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น – นั่นคือ ข่าวดีที่ว่ากษัตริย์องค์นั้นได้เสด็จมาแล้ว – และอาณาจักรนั้นจะมา พวกยิวได้ปฏิเสธทั้งกษัตริย์และอาณาจักรนั้น ด้วยเหตุนี้การครอบครองของพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกจึงถูกกันไว้ต่างหาก, ถูกเลื่อนออกไป, ชั่วระยะเวลานึง; แต่พอถึงเวลาครบกำหนดบริบูรณ์ พระเยซูจะเสด็จมายังแผ่นดินโลกนี้อีก พระองค์จะเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและพระองค์จะทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลกนี้ เมื่อนั้นจะเป็นอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก!

พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (มธ. 6:9, 10) วันหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศีแผ่นดินโลกนี้จะเต็มเปี่ยมด้วยความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าคุณน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ (กรูณาศึกษา อีสยาห์ 11:1-9 และเศคาริยาห์ 14:4, 8, 9) เหล่าศาสตาศาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และการครอบครองของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระเยซูทรงประกาศข่าวดีที่ว่ากษัตริย์องค์นี้จะเสด็จมาและอาณาจักรแห่งสวรรค์จะมาใกล้แล้ว

“...และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย” ขณะที่พระเยซูเสด็จเที่ยวไปสั่งสอนในธรรมศาลาหลายแห่งและประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น พระองค์ก็ทรงรักษาผู้คนให้หายจากความเจ็บไข้ได้ป่วยและความเจ็บปวดของพวกเขาอย่างน่าอัศจรรย์ ข้อพระคำของเราบอกเราว่าพระองค์ทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บ “ทุกอย่าง” นั่นหมายความว่าพระองค์ทรงรักษาคนเหล่านั้นที่ถูกนำตัวมาหาพระองค์ ไม่ว่าจะความเจ็บป่วยหรือความพิกลพิการของพวกเขาจะเป็นแบบไหนก็ตาม นี่ไม่จริงเลยสำหรับคนเหล่านั้นที่มีการรับใช้ที่เน้นการรักษาโรคในปัจจุบัน หากคนๆหนึ่งไปหาพวกเขาเพื่อรับการรักษาโรคและไม่หาย คนๆนั้นก็ถูกบอกว่าเขาไม่มี “ความเชื่อพอที่จะหายโรคได้” แต่มัทธิว 12:15 บอกเราว่าคนเป็นอันมากก็ตามพระเยซูไป “พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน”

หนังสือกิตติคุณสี่เล่มนี้บันทึกเพียงการอัศจรรย์จำนวนน้อยมากที่พระเยซูทรงกระทำ ตอนที่ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนปิดท้ายกิตติคุณที่มีชื่อของเขา เขาก็อธิบายว่า: “มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น!” (ยอห์น 21:25) ผมเชื่อพระคำข้อนี้แบบตามตัวอักษร วันแล้ววันเล่า สัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่า เดือนแล้วเดือนเล่า พระเยซูได้เสด็จจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง, จากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง, จากหมู่บ้านเล็กๆไปยังหมู่บ้านเล็กๆ – โดยทรงสั่งสอน, เทศนา, รักษาโรค, กระทำการอัศจรรย์ต่างๆ

เมื่อสิบสองคนนั้นกลับมาจากการเที่ยวไปประกาศรอบแรกของพวกเขาและมาหาพระเยซูเพื่อทูลพระองค์ถึง “บรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน” พระองค์ทรงพาพวกเขาแยกไปต่างหาก “เข้าไปในที่เปลี่ยว” เพื่อหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง “เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาวางจะรับประทานอาหารได้!” แต่ถึงกระนั้นผู้คนที่ติดตามพระองค์ไป และเมื่อพระเยซูทรงมองไปที่ฝูงชนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรง “สงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ” (มาระโก 6:30-34)

ไม่เคยคิดถึงตัวพระองค์เองเลย, ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์ใดเพื่อความสบายหรือประโยชน์ของพระองค์เองเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงปรนนิบัติรับใช้ผู้อยู่เสมอ ดั่งข้อพระคัมภีร์ของเราแสดงให้เห็น แม้ในยามที่พระองค์ทรงพยายามที่จะปลีกตัวไปจากฝูงชนนานพอที่จะรับประทานอาหารได้บ้าง พวกเขา ก็ตามมาและมาห้อมล้อมพระองค์ – เพื่อที่จะฟังถ้อยคำมหัศจรรย์แห่งชีวิตของพระองค์ และเพื่อที่จะรับการรักษาให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บหรือความเจ็บป่วยใดก็ตามที่พวกเขา

พวกเสรีนิยมในปัจจุบันปฏิเสธเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู แต่การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ก็ไม่อาจถูกแยกออกจากคำสั่งสอนของพระองค์ได้ การปฏิเสธการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธพระวจนะของพระองค์และกล่าวหาอุปนิสัยของพระองค์ หากพระองค์ไม่ได้กระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในกิตติคุณสี่เล่มนั้น พระองค์ก็ไม่ใช่ความจริง พระองค์ก็จะเป็นคนลวงโลก แต่พระองค์ทรงเป็นความจริง! พระองค์ไม่ใช่คนลวงโลก พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่บังเกิดจากหญิงพรหมจารี – พระเจ้าในกายเนื้อหนัง ผู้ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง (2 คร. 5:19) การปฏิเสธการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธเรื่องการเนรมิตสร้าง เพราะว่าสรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ เนื่องจากพระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างจักรวาลนี้และสรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องยากเลยที่พระองค์จะทรงรักษาคนโรคเรื้อนและคนเป็นอัมพาตให้หายและทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ มันไม่ยากอีกเช่นกันสำหรับพระองค์ที่จะทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ! หากเราเชื่อพระเจ้า เราก็ไม่ประสบความยุ่งยากเลยในการเชื่อการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูบนแผ่นดินโลก ถ้อยคำต่างๆของพระเยซู, คำสอนของพระเยซู, อุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูและการอัศจรรย์ต่างๆที่เปี่ยมอนุภาพที่พระองค์ได้ทรงกระทำล้วนสนับสนุนกันและกัน และเมื่อรวมกันแล้วพวกมันก็ให้รากฐานที่ไม่อาจสั่นคลอนได้ของความเชื่อแบบคริสเตียนและความหวังอันเปี่ยมสุขของเรา

ข้อ 24: “กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้าสิง คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย”

“ทั่วประเทศซีเรีย” บ่งบอกถึงพื้นที่โดยรวมที่อยู่ทางทิศตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน, ระหว่างเอเชียไมเนอร์และอาระเบีย ในสมัยของเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอล มันหมายถึงอาณาจักรที่มีเมืองดามัสกัสเป็นเมืองหลวง ในช่วงสมัยพวกมักคาบีมันเป็นอาณาจักรกรีกของเซลูซิเด โดยมีเมืองอันติโอกเป็นเมืองหลวง อย่างไรก็ตาม ตอนที่พระเยซูเสด็จมา นี่ก็เป็นมณฑลหนึ่งของโรมและมันมีอาณาเขตตั้งแต่เหลี่ยมด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปยังแม่น้ำยูเฟรติสและไปทางทิศใต้ ซึ่งรวมถึงฟินิเซียและดามัสกัส ประมาณปี ค.ศ. 6 แคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรียได้กลายเป็นมณฑลของโรมและอยู่ใต้อำนาจปกครองเดียวกันกับที่ถูกถือครองอยู่ในเมืองอันติโอก แต่แคว้นกาลิลีและแคว้นอื่นๆซึ่งเคยถูกปกครองโดยเฮโรด อันติพาสและฟีลิปก็ยังมีเอกราชอยู่และไม่ขึ้นตรงกับผู้ว่าราชการที่เมืองอันติโอก และพื้นที่นั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของซีเรีย ด้วยเหตุนี้ มัทธิวจึงกำลังกล่าวตรงนี้ว่าการอัศจรรย์และคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูได้ไปไกลเกินกว่าขอบเขตของแคว้นกาลิลีและเข้าไปในพื้นที่ต่างๆทางตอนเหนือ มาระโกและลูกาทั้งคู่กล่าวว่า ทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมือง “ที่อยู่รอบ” แคว้นกาลิลี (มาระโก 1:28; ลูกา 4:14)

พระเยซูทรงรักษา “บรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทนทุกข์เวทนา” (torments) บ่งบอกถึง “หินทดสอบคุณภาพ” (touchstone) ซึ่งถูกใช้ในการทดสอบโลหะต่างๆ; ดังนั้นทนทุกข์เวทนาจึงถูกใช้ตรงนี้ “หินทดสอบคุณภาพแห่งความยุติธรรม” (touch-stone of justice) เป็นการทรมาณรูปแบบหนึ่งที่ถูกใช้ในสมัยนั้น โรคอย่างหนึ่งซึ่งทำให้แขนขาเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสอาจถูกหมายถึงตรงนี้เป็น “ทนทุกข์เวทนา” (torment)

“...คนผีเข้าสิง...” การเข้าครอบครองดวงจิตของมนุษย์โดยอำนาจผีปีศาจจะต้องถูกแยกแยะจากความเจ็บป่วยต่างๆแบบทั่วไป เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับขอบเขตของการถูกผีสิงในสมัยของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก – หรือแม้แต่ในปัจจุบัน หนังสือหลายเล่มได้ถูกเขียนขึ้นเกี่ยวกับหัวข้อการถูกผีสิง บางคนประกาศว่า “การถูกผีสิง” (หรือการถูกปีศาจสิง) บ่งบอกถึงโรคมึนเศร้าหรือโรคลมชัก – คนที่ป่วยทางจิต อาจารย์หลายท่านได้เสนอข้อโต้แย้งนี้ และได้พยายามที่จะพิสูจน์ว่าคนเหล่านั้นที่ “ผีเข้าสิง” ในพระคำข้อที่เราศึกษาอยู่ก็จัดอยู่ในข่ายนี้เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อว่าในสมัยนั้นมีหลายคนที่ถูกผีเข้าสิงจริงๆ และผมเชื่อว่าทุกวันนี้มันก็เป็นเช่นนั้นอยู่ พระเยซูและเหล่าอัครทูตพบกับพวกผีปีศาจ และพวกเขาพูดถึงวิญญาณชั่วเหล่านี้ว่าเป็นพวกปีศาจ ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูและเหล่าอัครทูตก็พบกับบุคคลต่างๆเกี่ยวกับการที่พวกเขาถูกพวกผีเข้าสิงเช่นกัน พวกผีสารภาพว่าพวกมันรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด และว่าพวกมันกลัวพระองค์ พวกมันร้องอิงว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ?” (มธ. 8:29) แน่แน่นอนว่าเรื่องเหล่านี้ไม่อาจถูกกล่าวได้เกี่ยวกับโรคมึนเศร้าใจเจ็บใดๆอย่างโรคลมชักหรือโรคมึนเศร้า (กรุณาอ่าน มาระโก 1:26; 9:14-29; กิจการ 19:11-17 เช่นกัน)

ในบางโอกาส เมื่อพวกผีถูกขับออกจากบุคคลต่างๆ พวกมันก็เข้าไปสิงในร่างกายอื่นๆ ตอนที่พระเยซูทรงขับพวกผีออกจากชายคนนั้นแห่งเมืองกาดารา พวกมันก็เข้าไปสิงในฝูงสุกรที่กำลังหากินอยู่ไม่ไกลออกไปสุกรเหล่านั้นวิ่งจากหน้าผาชันตกลงไปในทะเลและจมน้ำตาย (อ่าน มธ. 8:28-34; มก. 5:1-20 และ ลก. 8:26-39) แน่แน่นอนว่าเราไม่อาจกล่าวเช่นนี้ได้เกี่ยวกับความเจ็บป่วยที่ปกติธรรมดา

ในมัทธิว 12:43-45 พระเยซูทรงอธิบายว่าพวกผีสามารถออกไปจากคนๆหนึ่งได้ – และกลับมาয়ร่างเดิม นั้น โดยนำผีอื่นๆมากับพวกมันด้วย:

“เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย แล้วมันก็จะกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาด และตกแต่งไว้แล้ว มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก ...”

พญามารไม่ยอมให้เราเชื่อว่ามันเป็นผู้ปกครองของเหล่าวิญญาณชั่วและพวกผีจำนวนมหาศาล มันไม่ยอมให้เราเชื่อที่เราอาจถูกพวกผีเข้าสิงได้ มันอยากให้เรายอมรับหลักคำสอนแบบเสรีนิยมที่ว่าจริงๆแล้วมันไม่ใช่บุคคลหนึ่งแต่อย่างใด แต่เป็นเพียงอิทธิพลอย่างหนึ่งเท่านั้น มันอยากให้เราคิดว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่าพวกผีปีศาจหรอก

แต่พระคัมภีร์ก็สอนอย่างชัดเจนว่าพญามารมีอำนาจมากในโลกทุกวันนี้ มันเป็นศัตรูคู่อาฆาตของคริสเตียน และเราไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้มันได้เลยโดยปราศจากอาวุธต่างๆที่เหมาะสม ในเอเฟซัส 6:10-18 เปาโลสอนเราเกี่ยวกับวิธีที่เราจะติดอาวุธตัวเองสำหรับศึกใหญ่นี้ซึ่งเราต้องเข้าสู่รบอยู่ทุกวัน:

“พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหันต์ของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าเรา

ไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ

“ เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกันอก และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวามะของพระเจ้า จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน ”

พระเยซูทรงรักษา “คนบ้า” (lunatic) อีกด้วย ชื่อของโรคนี้มาจากคำลาติน *luna* ซึ่งมีความหมายว่า “ดวงจันทร์” เชื่อกันในสมัยนั้นว่าคนที่ป่วยเป็นโรคนี้จะมีอาการกำเริบมากขึ้น (หรือในบางกรณีก็มีอาการกำเริบน้อยลง) ตามระยะต่างๆของดวงจันทร์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การเปลี่ยนแปลงต่างๆในดวงจันทร์ถูกเชื่อว่าส่งผลต่อคนๆนั้นที่เป็น “คนบ้า” นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่คำๆนี้ถูกใช้ ยกเว้นในมัดทธิ 17:15 มันน่าจะ เป็นความเจ็บป่วยเดียวกับที่เรา รู้จักกันนี้ว่าเป็นโรคลมชัก (epilepsy) คำว่า “lunacy” ในปัจจุบันก็บ่งบอกถึงความเจ็บป่วยทางจิต หรือความเสียสติ

บางครั้งก็มีคนคิดว่าความเสียสติทุกอย่างเป็นการถูกผีเข้าสิง แต่นั่นไม่ใช่ความจริงเลย ขณะที่มันเป็นไปได้ อย่างแน่นอนที่พวกผีจะทำให้คนๆหนึ่งกลายเป็นคนที่เสียสติไป การเสียสติทุกอย่างก็ไม่อาจถูกยกให้เกิดจากการถูกผีเข้าสิงได้ มันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งที่บังเกิดใหม่แล้วจะเสียสติไป และแน่นอนอย่างยิ่งที่สุดก็คือ ผู้เชื่อคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วไม่มีทางถูกพวกผีเข้าสิงได้เลย! มีหลายโรคซึ่งสามารถส่งผลต่อจิตใจได้ และนี่ก็อาจเกิดขึ้นกับคริสเตียนได้ แต่นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงเรื่องความรอดของเขา และมันก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่ได้ไปสวรรค์ด้วยหากเขาตายไปขณะที่เขายังเสียสติอยู่

พระเยซูทรงรักษาคนเหล่านั้นที่เป็น “คนบ้า”, ทรงทำให้พวกเขากลับมา มีสติสมบูรณ์อีกครั้ง และพระองค์ทรงรักษา “คนเป็นอัมพาต” โรคหลายโรคเคยถูกจัดให้อยู่ได้ชื่อกลางของ “โรคอัมพาต” (palsy) ในสมัยนั้น คำกรีก *พาราลูซิส* (ตรงนี้เขียนเป็น *palsy*) บ่งบอกถึงการคลายหรือการผ่อนคลายของกล้ามเนื้อต่างๆ หรือเส้นประสาทต่างๆ และในพระคัมภีร์มันก็หมายถึง ทุกคนที่มีรูปแบบใดก็ตามของโรคอัมพาต เช่น ชายที่มือลีบในมัดทธิ 12:10-14 “ตะคริว” (cramp) – โรคหนึ่งที่น่ากลัวที่สุด – ก็เคยเป็นที่รู้จักในชื่ออัมพาตเช่นกัน มันเริ่มต้นด้วยอาการหนาวสั่นและไข้สูง และทวีความรุนแรงจนขาและแขนของผู้ป่วยนั้นถูกเกาะกุมโดยอาการสั่นและความทรมาณในแบบที่ไม่อาจทนได้ คนที่ป่วยเป็นโรคนี้ก็มีชีวิตอยู่ไม่นาน –แค่สองสามวันอย่างมากสุด บางคนเชื่อกันว่านี่เป็นความเจ็บป่วยที่เกิดกับผู้รับใช้ของนายร้อยคนนั้นในมัดทธิ 8:5-13

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน *palsy* ก็ถูกจัดประเภทให้เป็นโรคอัมพาต (paralysis) ซึ่งทำให้เกิดการเคลื่อนไหวแบบสั่นไหวและไม่สมัครใจของร่างกายบางส่วน คำๆนี้ไม่ได้ใช้กับอัมพาตทุกรูปแบบอีกต่อไปแล้ว

“...พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย” ไม่มีการรักษาไม่หาย ไม่มีการฟื้นตัวแค่บางส่วน พระเยซูทรงรักษาพวกเขาให้หายทุกคน!

เมื่อคุณอ่านเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูที่เป็นการรักษาโรค คุณก็จะหมายเหตุว่าเท่าที่เกี่ยวกับเวชศาสตร์ สมัยนั้นไม่มีวิธีการรักษาโรคเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย พระองค์ประทานการมองเห็นให้แก่ชายคนหนึ่งที่ตาบอดตั้งแต่เกิด (ยอห์น บทที่ 9) พระองค์ประทานการฟื้นฟูร่างกายให้แก่ชายคนหนึ่งที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มานานสามสิบแปดปี (ยอห์น 5:1-9) พระองค์ทรงรักษาพวกคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด (มธ. 8:2, 3; ลูคา 17:12-19) พระองค์ถึงขนาดทำให้คนตายกลับมามีชีวิตด้วยซ้ำ! เมื่อพระเยซูทรงรักษาคนที่ไม่อาจรักษาให้หายได้โดยการเพียงตรัสคำๆหนึ่งเท่านั้น การอัศจรรย์นั้นก็เป็นการพิสูจน์ที่เด่นชัดถึงตัวตนที่แท้จริงของพระองค์

ผมเชื่อในการอัศจรรย์ต่างๆ ผมเชื่อในการรักษาโรคให้หายซึ่งมาจากพระเจ้า ผมเชื่อว่ามีบางคนในปัจจุบันที่สามารถอธิษฐานด้วยความเชื่อซึ่งนำการรักษาให้หายมาสู่คนบางคนในบางโอกาสได้ แต่ผมก็เชื่อด้วยว่ามีพวกนักรักษาโรค “เทียมเท็จ” อยู่มากมาย – และมีคนมากมายทุกวันนี้ที่หากินกับคนที่เจ็บป่วย! โรคเหล่านั้นที่ถูกรักษาให้หายโดย “พวกนักรักษาโรค” เหล่านี้ (ตามที่เขาเรียกกัน) ก็เป็นโรคต่างๆที่รักษาให้หายได้ – นั่นคือ โรคเหล่านี้สามารถถูกรักษาให้หายได้โดยการรักษาหรือโดยการผ่าตัดต่างๆ พวกนักรักษาโรคสมัยใหม่ไม่ได้เปิดตาของคนตาบอดหรือทำให้คนแขนขาลีบหายโรค พระเยซูทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่าง

ข้อ 25: “และมีคนหมู่มากมาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป”

พระเยซูไม่เคยขาดฝูงชนที่ติดตามเลย คนหมู่มากแห่กันมาฟังพระองค์ – แม้ว่าผมไม่สงสัยเลยว่าคนส่วนใหญ่เหล่านั้นสนใจในและเป็นห่วงเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์มากกว่าข่าวสารของพระองค์ นี้ถูกบ่งบอกในคำกรีก (ออคคอส) ซึ่งตรงนี้ถูกแปลเป็น “คนหมู่มาก” คำๆนี้มีความหมายว่าคนหมู่มากก็จริง แต่มันก็มีความหมายด้วยว่า ความลับสน ราวกับว่าคนหมู่มากเหล่านี้มาในฐานะพวกคนที่อยากรู้อยากเห็นมากกว่า โดยสนใจใคร่รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและว่าพระองค์จะเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงได้หรือไม่

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่รวมกันเป็นคนหมู่มากนั้นเป็นสาวกที่แท้จริงของพระเยซู ไม่เลยสักคนเดียว พวกเขา – และพวกเขา ก็ไป บางคนติดตามพระองค์เป็นเวลาหนึ่งวัน, บ้างก็หลายวัน, บ้างก็หลายวันหลายๆ ก่อนที่พวกเขาจะกลับไป พวกเขาอยากเห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์, พวกเขาอยากได้ยินว่าพระองค์จะตรัสอะไร; แต่หลายครั้ง เมื่อพระองค์ทรงสอนสิ่งที่พวกเขาไม่เลือกที่จะรับ พวกเขา ก็จากไปและไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คนหมู่มากเหล่านี้มา “จากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น” เราได้ชี้ให้เห็นแล้วว่ากาลิลีบ่งบอกถึงส่วนทางทิศเหนือของปาเลสไตน์ ทศบุรี (เดคาโพลิส) หมายถึงส่วนหนึ่ง, ภูมิภาคหนึ่งซึ่งไม่ชัดเจนและไม่มีขอบเขตที่แน่ชัด ซึ่งประกอบด้วยสิบหัวเมือง (อันที่จริง ความหมายของ “เดคาโพลิส” ในภาษากรีกก็คือ “สิบหัวเมือง”) มันตั้งอยู่บนด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี หลังจากที่พวกโรมพิชิตปาเลสไตน์แล้ว (ประมาณปี 63 ก่อน ค.ศ.) สิบหัวเมืองนี้ก็ได้รับ

อนุญาตให้มีสิทธิพิเศษต่างๆซึ่งไม่ได้รับอนุญาตในพื้นที่อื่นๆ บรรดานักประวัติศาสตร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับว่าสิบเมืองใดบ้างรวมกันเป็นเดคาโพลิส แต่เกือบทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าหัวเมืองเหล่านั้นรวมเมืองตามัสกัสเข้าไว้ด้วย ประชากรส่วนใหญ่ที่นั่นเป็นพวกคนต่างชาติ หลังจากเฮโรดมหาราชสิ้นชีพแล้วเมืองเหล่านี้ก็ถูกปกครองโดยโอรสของเฮรอดและตกเป็นของซีเรียซึ่งเป็นมณฑลของโรม

ผู้คนที่มาจากกรุงเยรูซาเล็ม และจากแคว้นยูเดีย และ “จากแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น” เช่นกัน แม้ว่าพระเยซูทรงออกมาจากแคว้นยูเดียเข้ามาในแคว้นกาลิลีแล้ว คนมากมายก็มาจากทั่วแถบชนบทของแคว้นยูเดียเพื่อมาสมทบกับฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์ไป

ผมคิดว่าก่อนที่จะจบบทที่ 4 ของกิตติคุณของมัทธิว เราควรสรุปย่อสั้นๆเนื้อหาของข้อพระคำเหล่านี้ – ข้อ 12 ถึง 25— ซึ่งให้บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการเริ่มต้นของงานรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลี

อย่างไรก็ตาม ระหว่างข้อ 11 และ 12 ในบันทึกของมัทธิว ก็มีช่วงเวลาด้านกลางนานพอสมควร; และเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นในระหว่างช่วงเวลานั้นก็ถูกเล่าในกิตติคุณของยอห์น (ยอห์น 1:29 จนถึง 5:47)

ในยอห์น 1:29-34 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ชี้ไปที่พระเยซูว่าเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าและให้คำพยานเกี่ยวกับพระองค์

วันต่อมา อันดรูว์ (และน่าจะเป็นยอห์นด้วย) ก็ติดตามพระเยซูไปและใช้เวลาวันนั้นกับพระองค์ (ยอห์น 1:35-39) ในวันถัดมาสองคนนี้ก็ถูกสมทบโดยเปโตร (ยอห์น 1:40-42) และในวันถัดมาอีก พวกเขา ก็ถูกสมทบโดยฟีลิปและนาธานาเอล (ยอห์น 1:43-51)

หลังจากงานแต่งงานในบ้านคานาซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์แรกของพระองค์ พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมและทรงตั้งกองบัญชาการที่นั่น โดยทำให้เมืองคาเปอร์นาอุมเป็นบ้านของพระองค์ (ยอห์น 2:1-12)

จากนั้นเทศกาลปัสกาและการชำระพระวิหารก็เกิดขึ้นตามมา เมื่อคนจำนวนมากเชื่อในพระเยซูเพราะการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ (ยอห์น 2:13-23)

พระเยซูทรงพบกับนิโคเดมัส (ผู้ซึ่งมาหาพระองค์ตอนกลางคืน) และประทานข่าวสารเรื่องการบังเกิดใหม่ให้แก่เขา (ยอห์น 3:1-21) จากนั้นพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ก็ให้บัพติศมาคนเหล่านั้นที่มาหาพวกเขาเพื่อรับบัพติศมา และยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ให้คำพยานเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเยซู (ยอห์น 3:22-36)

เมื่อพระเยซูเสด็จออกไปจากแคว้นยูเดียเพื่อเข้าไปในแคว้นกาลิลีอีก พระองค์ก็เสด็จผ่านเข้าไปในแคว้นสะมาเรีย และยอห์นบันทึกเรื่องการพบปะและบทสนทนากับหญิงผู้นั้นที่บ่อน้ำของยาโคบ (ยอห์น 4:1-42)

จากนั้นพระเยซูก็เสด็จกลับไปยังบ้านคานาและทรงรักษาบุตรชายของขุนนางผู้นั้นที่เมืองคาเปอร์นาอุม (ยอห์น 4:46-54)

ในยอห์น 5:1 พระเยซูเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และหลังจากบทที่ 5 ยอห์นก็หยุดเล่าเรื่องการรับใช้ตอนแรกของพระเยซู ระหว่าง 5:47 และ 6:1 เขาเริ่มเข้าสู่การเล่าเรื่องตอนเดียวกันกับมัทธิว 4:12

มัทธิว, มาระโก, และลูกา (กิตติคุณที่มีเนื้อหาค้ำยกัน) เว้นการเล่าเรื่องการเดินทางในส่วนนี้ทั้งหมดในการรับใช้ของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่ยอห์นบันทึกมัน – ซึ่งทำให้ผมต้องเน้นย้ำอีกครั้งถึงข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีความขัดแย้งกันเลยในกิตติคุณสี่เล่มนี้ กิตติคุณแต่ละเล่มมีข่าวสารเฉพาะตัวที่เป็นเอกลักษณ์ แต่ทุกเล่มเห็นพ้องตรงกันในเรื่องหลักคำสอนที่สำคัญๆของความเชื่อแบบคริสเตียนและกิตติคุณทั้งสี่เล่มนำเสนอบุคคลผู้มีเอกลักษณ์โดดเด่นองค์เดียว – พระเยซูคริสต์เจ้า:

ในมัทธิว พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขาในมาระโก พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้ในลูกา พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์ ในยอห์น พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความจริง – เพราะว่ากษัตริย์ของมัทธิว ก็ทรงเป็นผู้รับใช้, มนุษย์, และพระเจ้าด้วย ผู้รับใช้ของมาระโกก็เป็นกษัตริย์, มนุษย์, และพระเจ้า มนุษย์ของลูกาก็เป็นกษัตริย์, ผู้รับใช้, และพระเจ้า และพระบุตรของยอห์นก็เป็นกษัตริย์และผู้รับใช้ของพระเจ้าเช่นกัน – และพระองค์ยังทรงเป็นมนุษย์ด้วย!

ชายผู้บริสุทธิ์สี่ท่านได้บันทึกถ้อยคำเหล่านั้นในกิตติคุณสี่เล่ม และบันทึกของพวกเขาบางครั้งก็แตกต่างกันตรงที่ว่าลักษณะเฉพาะตัวอันโดดเด่นในการที่พวกเขาแนะนำพระคริสต์นั้นแตกต่างกัน แต่ชายทั้งสี่คนนี้ประกาศพระคริสต์องค์เดียวกัน ข้อเท็จจริงนี้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยถึงการคลาดใจด้านถ้อยคำแห่งพระวาทะของพระเจ้า

มัทธิว, มาระโก, ลูกา, และยอห์นทุกคนบันทึกการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้นำทางของพระเยซู

ทั้งสี่คนบันทึกการอัศจรรย์อันน่าทึ่งของการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน ซึ่งเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับคำเทศนาเรื่องขนมปังแห่งชีวิต

ทั้งสี่คนบันทึกการเสนอตัวของพระคริสต์ต่อพวกเขาในฐานะกษัตริย์ตามคำพยากรณ์ของมีคาห์

ทั้งสี่คนบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับบาดาส, หนึ่งในสิบสองคนนั้นที่ทรยศพระองค์ พวกเขาทั้งสี่คนเล่าเรื่องการปฏิเสธของเปโตรในคืนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกจับกุมและถูกไต่สวนความ พวกเขาทุกคนบันทึกเรื่องการไต่สวนความนั้นและทั้งสี่คนเล่าเรื่องน่าสะเทือนใจของการตรึงกางเขนนั้น

ทั้งสี่คนบันทึกข้อเท็จจริงที่ยิ่งใหญ่ที่สุด, ระเบิดลูกใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยระเบิดใส่หน้าชาวโลกที่ไม่เชื่อ – **การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู** ดังที่พระองค์ได้พยากรณ์ไว้ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์!

บันทึกที่ถูกให้ไว้โดยชายเหล่านี้สอนอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเกิดมาเพื่อที่จะตาย การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นกิจที่สำคัญสูงสุดซึ่งได้นำพระองค์จากสวรรค์มาสู่แผ่นดินโลก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่ ผู้เขียนกิตติคุณทั้งสี่ท่านนี้เป็นพยานรับรองว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ล้วนเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และพวกเขาเห็นพ้องตรงกันว่าจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระพรทั้งสิ้นที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่มนุษย์จะไหลหลั่งออกมา เราถูกไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์ บาปทั้งหลายของเราได้รับการอภัยโดยทางพระโลหิตของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นศูนย์กลาง, จิตวิญญาณ, จังหวะการเต้นของหัวใจและชีวิตของการไถ่และความรอดจากบาป

มัทธิว, มาระโก, ลูคา, และยอห์นทุกคนบันทึกเรื่องการรับใช้ของพระเยซูหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ – งานรับใช้ที่มีเอกลักษณ์ซึ่งเปิดเผยพระองค์ว่าไม่ถูกเปลี่ยนแปลงเลยโดยเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่นั่น แห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ กระนั้นก็เป็นงานรับใช้หนึ่งที่มีรูปแบบใหม่ มันไม่ใช่งานรับใช้ต่อยิวแต่พวกเดียวอีกต่อไปแล้ว แต่ต่อมนุษยทุกคน, งานรับใช้หนึ่งที่มีความเป็นสากล, งานรับใช้หนึ่งที่ประกอบด้วยฤทธิ์เดช

มัทธิว, มาระโก, ลูคา, และยอห์นทุกคนบันทึกการรับประกันของพระคัมภีร์เรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์มายังแผ่นดินโลกนี้ – ไม่ใช่ในฐานะทหารน้อยในรางหญ้า แต่ในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

ผมขอทวนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง – ไม่มีความขัดแย้งกันเลยในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม

บทที่ 5

- 1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์
- 2 และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า
- 3 “บุคคลผู้ใดรู้จักบพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
- 4 บุคคลผู้ใดศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม
- 5 บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก
- 6 บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุขเพราะเขาจะได้มีบริบูรณ์
- 7 บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระกรุณา
- 8 บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า
- 9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
- 10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
- 11 เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข
- 12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบาปแห่งของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน
- 13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ
- 14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้
- 15 ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น
- 16 จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์
- 17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสนาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ
- 18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็ จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น
- 19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤดิและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์
- 20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

- 21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ
- 22 ฝ่ายเรอบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘ไอ้บ้า’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘ไอ้โง่’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก
- 23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน
- 24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน
- 25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกือบกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ
- 26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ
- 27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าล่วงประเวณีฟัวเมียเขา’
- 28 ฝ่ายเรอบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว
- 29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก
- 30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก
- 31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา’
- 32 ฝ่ายเรอบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย
- 33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าเสียดำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า’
- 34 ฝ่ายเรอบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า
- 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์
- 36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้
- 37 จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความซื่อ
- 38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตาและฟันแทนฟัน’
- 39 ฝ่ายเรอบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย

- 40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย
- 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร
- 42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน
- 43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’
- 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน
- 45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่า พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม
- 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
- 47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
- 48 เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ”

คำเทศนาบนภูเขา

ชื่อเรียก *คำเทศนาบนภูเขา* ไม่ได้ปรากฏในเนื้อหาของมัทธิวกที่ 5, 6 และ 7 แต่ตลอดหลายศตวรรษชื่อเรียกนั้นได้ถูกตั้งให้แก่ทั้งสามบทนี้ ผมไม่เห็นว่ามีอะไรผิดเกี่ยวกับชื่อเรียกนั้น

หลายตอนในพระคัมภีร์ถูกเข้าใจผิดและถูกใช้แบบผิดๆโดยพวกอาจารย์ที่อยากปกป้องศาสนาหนึ่ง, นิกายหนึ่ง, หรือความเห็นส่วนตัวประการหนึ่ง; แต่ผมเชื่อว่า*คำเทศนาบนภูเขา*เป็นพระคำตอนที่ถูกเข้าใจผิดและถูกใช้แบบผิดๆมากที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด

ความสับสนนี้เป็นผลมาจากความล้มเหลวของเหล่าผู้รับใช้และสมาชิกธรรมดาที่จะเชื่อฟังคำบัญชาของอัครทูตเปาโลตามที่ถูกให้ไว้ใน 2 ทิโมธี 2:15: “จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง” การศึกษาค้นคว้าเป็นงานที่หนัก มันต้องใช้ทั้งร่างกายและแรงสมอง และผู้เชื่อจำนวนไม่มากเต็มใจที่จะสละเวลาและใช้ความอดุสาหะที่จำเป็นเพื่อบรรลุการศึกษาค้นคว้าที่เข้มข้นอย่างแท้จริง มันจำเป็นที่เราจะต้องค้นดูข้อพระคัมภีร์ต่างๆและเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่อยู่ฝ่ายวิญญาณหากเราอยากที่จะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าและแยกแยะมันอย่างถูกต้อง (1 คร. 2:10-14) เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้าในเรื่องการศึกษาพระคัมภีร์ (วิธีเดียวเท่านั้นที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ได้) คำสอนสมัยใหม่และการเทศนามากมายที่เชื่อมโยงกับคำเทศนาบนภูเขาจึงทำให้เข้าใจผิด

เมื่อไม่นานมานี้ผมได้ยินผู้รับใช้ท่านหนึ่งทางวิทยุกล่าวว่า “เราต้องกลับไปสู่คำเทศนาบนภูเขา” นั่นเป็นคำกล่าวของแนวคิดเสรีนิยม มันเป็นความพยายามแบบจงใจที่จะเอาคำเทศนาบนภูเขามาแทนที่การประกาศเรื่องกางเขนในฐานะเป็นวิธีแห่งความรอด เราไม่จำเป็นต้องกลับไปยังคำเทศนาบนภูเขาหรอกครับ

เราต้องหมายพิงพระเยซู, ผู้ทรงริเริ่มและทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ การประกาศเรื่องกางเขนเป็นสิ่งที่ดูเหมือน “โง่เขลา” ในสายตาของคนไม่เชื่อ (1 คร. 1:18) และนั่นเป็นข่าวสารที่พญามารเกลียดชัง มันรู้ว่ามันไม่สามารถเอาชนะข่าวสารแห่งกลโกธาได้ – พระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู พระโลหิตของพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกเพื่อการยกโทษบาป พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไถ่, นำพา, และเป็นผู้ที่ทรงรับเราไว้กับพระองค์เองในท้ายที่สุด เรามีชีวิตอยู่เพราะ**พระองค์ทรงพระชนม์อยู่!**

นักเทศน์จำนวนมากทุกวันนี้ไม่เคยใช้พระคำตอนที่ว่า “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22) พวกเขาไม่เคยประกาศเหมือนอย่างที่เปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) เปาโลยังประกาศด้วยว่า “พวกเราประกาศเรื่อง**พระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น** อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่สำหรับผู้ที่ยกย่องพระเยซูทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่าเป็น**พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า**” (1 คร. 1:23, 24)

ผู้รับใช้ทั้งหลายที่ประกาศว่าเราต้องกลับไปยังคำเทศนาบนภูเขาที่กำลังประกาศเรื่อง**จริยธรรมของพระเยซู**แทนที่จะประกาศ**พระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกของพระเจ้า** พวกเขา กำลังเทศนาเรื่องจริยธรรมของพระเยซูว่าเป็นหนทางหนึ่งแห่งชีวิตแทนที่จะประกาศ**พระโลหิต**ของพระเยซูในฐานะเป็นสิ่งที่ช่วยให้รอดได้ นี่เท่ากับพวกเขา กำลังกล่าวแก่คนบาปว่า: “จงศึกษาคำเทศนาบนภูเขา, จงดำเนินชีวิตตามกฎทองคำนั้น, และสุดท้ายแล้วคุณจะได้รับ ความรอดและเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

คำสอนเช่นนั้นเป็นการล้อเลียนอันทารุณ และคนเหล่านั้นที่สอนมันก็เป็นพวกขโมยและโจรฝ่ายวิญญาณ ข้อพิสูจน์นะหรือครับ? ถ้อยคำของพระเยซูนั่นเอง:

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป...**เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด** และเขาจะเข้าออกแล้วจะพบอาหาร ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ **เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ** แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาก็จะละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป” (ยอห์น 10:1-3, 9-12)

ผู้รับใช้เหล่านั้นที่เทศนาเรื่องคำเทศนาบนภูเขาว่าเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้รอดได้ก็เป็นผู้นำทางตาบอดที่จูงคนตาบอด “ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ” (มธ. 15:14) มนุษย์ซึ่งโดยสันดานนั้นเป็นบุตรแห่งพระพิโรธ, เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิงและหลงหายอย่างสิ้นหวัง, ก็ไม่อาจทำให้ตัวเองเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้ เราจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ก็ “**ในผู้ทรงเป็นที่รัก**” แต่ผู้เดียว (อฟ. 1:6)

คนที่ยังไม่บังเกิดใหม่ก็ไม่สามารถเป็น “**ผู้ขัดสนในฝ่ายวิญญาณ**” หรือ “**โคกเศร้า**” หรือ “**มีใจอ่อนสุภาพ**” ได้ คนที่ยังไม่ได้รับความรอดก็ไม่สามารถ “**ทิวและกระหายความชอบธรรม**” ได้อย่างแน่นอน เพราะ**ว่ามนุษย์ธรรมดานั้น** “**รับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้** เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา

และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) มนุษย์โดยสันดานนั้นไม่ใช่คนมีใจอ่อนสุภาพหรือโศกเศร้า และเขาก็ไม่มีใจกรุณาด้วย – และแน่นอนว่าเขาไม่ “มีใจบริสุทธิ์” หากปราศจากพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว มนุษย์ก็เป็นเหมือนกับที่ถูกพรณนาไว้ในข้อพระคำตอนต่อไปนี้:

เยเรมีย์ 17:9: “จิตใจก็เป็นตัวล่องลงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า”

มาระโก 7:21-23: “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่องประเวณี การผิดผิดผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่องลงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริษยา การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” นี่เป็นถ้อยคำของพระเยซู และมันก็บอกเราอย่างชัดเจนว่าใจที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็สามารถกระทำบาปอันเลวทรามใดๆได้ทั้งนั้นที่มนุษย์ที่ตายได้ล้วนเคยกระทำ

โรม 8:6-8: “ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็**เป็นศัตรูต่อพระเจ้า** เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้น**คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าย่อมไม่ได้**”

ใจที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่นั้นอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง มนุษย์ไม่สามารถคิดอย่างถูกต้องได้จนกว่าเขาจะบังเกิดใหม่ และ “เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สภข. 23:7) “...เออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว และความบาปอยู่ในใจของเขาเมื่อมีชีวิตและต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย” (ปญจ. 9:3 วรรคหลัง)

พระเจ้าทรงร้องตรัสว่า “**มาเถิด ให้เรารู้สึกกัน (ใช้เหตุผล)** ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18) แต่คนไม่เชื่อนั้นไม่มีเหตุผลเลยอำนาจในการใช้เหตุผลของเขานั้นหมดไปเสียแล้ว

ทางของคนไม่เชื่อนั้นเสื่อมทราม: “พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก” (ปฐก. 6:12)

ความเข้าใจของคนไม่เชื่อนั้นถูกทำให้มืดไปโดยพระแห่งความมืด, พญามาร, “โดยที่ความเข้าใจของเขามีตมลงไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่งซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา” (อฟ. 4:18)

โรม 3:13-18 นำเสนอภาพอันเลวทรามของคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่: “ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่องลง ภายใตริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น เท้าของเขาวิ่งไวกว้างในการทำให้นองเลือด ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า”

อิสยาห์ประกาศเกี่ยวกับคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ว่า “...กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันทรนุกก็อยู่ในมือของเขา เท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิตไร้ความผิดให้ถึงตาย ความคิดของเขาเป็นความคิดชั่วช้า การล้างผลาญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้ถนนของเขาทุจจริต ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข” (อสย. 59:6-8)

ดวงตาของคนไม่เชื่อเป็นดวงตาที่ถูกทำให้มืดบอดไป และเขาไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆของพระวิญญูณได้จนกว่าเขาได้รับใจใหม่ผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่: “แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3, 4)

หูของคนบาปนั้นหนวกต่อพระสุรเสียงของพระเจ้า เขาไม่ปรารถนาที่จะได้ยินสิ่งต่างๆของพระเจ้า จนกว่าใจของเขาถูกทำให้ห้วนไหวโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวณะของพระเจ้าภายใต้การกระทำกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์ (2 ทธ. 4:3, 4)

สันดานทั้งหมดของคนไม่เชื่อก็แปดเปื้อนไปด้วยความบาปและความชั่วช้า: “ยังจะให้เขียนเจ้าตรงไหนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป ศีรษะก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่บาดแผลและฟกช้ำและเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นบิบบอกหรือพันไว้ หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน” (อสย. 1:5,6)

กระนั้นตั้งแต่หัวจรดเท้า คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็เฝ้าเสีย หากกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญูณแล้ว พระของยุคนี้ได้ทำให้ดวงตาแห่งความเข้าใจของเขามีมืดบอดไปและเขาไม่สามารถมองเห็นตัวเองในแบบที่เขาเป็นจริงๆได้ – หลงหาย, ปราศจากความหวัง, และปราศจากพระเจ้า เขาไม่สามารถมองเห็นความด่ามตีแห่งความบาปอันเลวร้ายนั้น มันเป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์ธรรมดาจะทำให้ตนเองเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้าได้ และจนกว่าเขาตระหนักถึงค่าจ้างแห่งความบาป เขาก็จะไม่ร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอการทรงไถ่

มนุษย์ไม่สามารถทำให้ตัวเอง “มีใจอ่อนสุภาพ” ได้โดยแค่พยายาม เขาไม่สามารถทำให้ตัวเอง “มีใจกรุณา” ได้โดยแค่พยายามที่จะแสดงความกรุณา – และแน่นอนว่าเขาไม่สามารถชำระใจของเขาเองให้บริสุทธิ์ได้! คนบาปเต็มเปี่ยมด้วยการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ดังนั้นทำไมต้องเทศนาให้เขาฟังเกี่ยวกับพระพรของการสร้างสันติกับพระเจ้าเล่า? ทำไมต้องบอกเขาว่าบรรดาผู้สร้างสันติจะถูกเรียกว่าเป็น “บุตรของพระเจ้า” เล่า? หากคนเราต้องเป็นผู้สร้างสันติเพื่อที่จะกลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า หรือหากคนๆหนึ่งต้องเป็นคนมีใจอ่อนสุภาพและมีใจบริสุทธิ์ คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็คงยอมแพ้ไปเสียแล้ว เพราะว่าเขาจะไม่มีทางรู้จักสันติด้วยตัวเองได้เลยจนกว่าเขายอมรับข่าวสารเรื่องพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกของพระเจ้า!

พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลายตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ (1 คร. 15:3) และพระคริสต์ในท่านทั้งหลายก็เป็นความหวังเดียวเท่านั้นแห่งสง่าราศี (คส. 1:27) “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญูณ” (โรม

8:1) ทุกคนที่อยู่นอกพระคริสต์ก็ถูกปรับโทษอยู่แล้วและพระพิโรธของพระเจ้าก็ตกอยู่กับคนเหล่านั้นแล้วตอนนี้ “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว”” (อสย. 48:22) “ชีวิตใดทำบาปก็จะตาย” (อสค. 18:4, 20)

ข่าวสารของแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยมไม่เพียงเป็นการล้อเลียนอันตรายเท่านั้น มันเป็นการหมิ่นประมาทอันชั่ว! ผู้รับใช้ทั้งหลายที่เทศนาข่าวประเสริฐที่ไร้พระโลหิตก็เป็นผู้รับใช้ของพญามาร ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยมันและปรนนิบัติมันอยู่ (จงศึกษา 2 โครินธ์ 11:13-15) พระเยซูทรงเตือนว่าหากเป็นไปได้ พญามารและเหล่าตัวแทนของมันก็จะ “ล่อลวงแม่ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง” (มธ. 24:24)

ในสายตาของ “ฟาริสี” สมัยใหม่ที่มีการศึกษาในนิยายของตน ข่าวประเสริฐอันองเล็ดแห่งกลโกธา ก็เป็นสิ่งที่ทำให้ขัดเคืองใจ ด้วยเหตุนี้เมื่อเขาเทศนา เขาจึงไม่เอ่ยถึงพระโลหิตเลย เขาอาจเชี่ยวชาญในเรื่องคำเทศนาบนภูเขา แต่ผมขอกล่าวโดยไม่ลังเลใจเลยว่าไม่มีพระโลหิตสักหยดเลยในมัทธิวบทที่ 5, 6, และ 7! ข่าวสารของพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมทุกวันนี้ก็เป็นการทวนซ้ำเสียงร้องของพวกฟาริสีในสมัยของพระคริสต์: “ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา” (มธ. 27:42)

แนวคิดเสรีนิยมพร้อมที่จะยอมรับพระคริสต์ว่าเป็นคนดีคนหนึ่ง, อาจารย์ที่เหนือธรรมดา, แบบอย่างที่ดีให้มนุษย์ได้ปฏิบัติตาม; แต่พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, ผู้ทรงทำให้โลกคืนดีกันกับพระองค์เองโดยทางพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ พวกเขายอมรับพระองค์ที่ไหนก็ได้ยกเว้นบนกางเขนนั้น แต่มันก็ไม่ต่างอะไรเลยกับการหมิ่นประมาทที่จะเทศนาความรอดโดยปราศจากพระโลหิต และข่าวสารของพวกเสรีนิยมก็ทำให้งางเขนของพระคริสต์ไม่เกิดผลใดๆ หากพระโลหิตของพระเยซูไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นสำหรับการไถ่ของพระเจ้า การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็คงเป็นการเสียสละที่ไม่จำเป็นเลยและการตรึงพระองค์ที่กางเขนก็คงเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่สุดแห่งทุกยุคสมัย! แต่ไม่เคยครับ ท่านที่รัก – การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนนั้นไม่ใช่เรื่องผิดพลาด มันเป็น – ในตอนนั้นและตอนนี้ – ความหวังเดียวของโลก!

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16, 17) ผมเชื่อว่าทุกคำในพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและ “เป็นประโยชน์” ต่อเรา ด้วยเหตุนี้ผมจึงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบทเหล่านั้นในกิตติคุณของมัทธิวซึ่งบันทึกคำเทศนาบนภูเขานั้น มีบางสิ่งในบทเหล่านั้นสำหรับเรา แต่เราต้องแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง ขอให้ผมยกภาพประกอบหนึ่งให้คุณดูละกัน:

พระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ให้สร้างนาวา พระองค์ประทานพิมพ์เขียวให้แก่โนอาห์, ขนาดกว้างยาวสูงที่ชัดเจน, และคำสั่งเฉพาะเจาะจงต่างๆเกี่ยวกับวัสดุที่จะต้องใช้ แต่เมื่อพระเจ้าทรงช่วยผมให้ได้รับความรอดแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงบัญชาผมให้ต่อนาวา พระองค์ทรงเรียกผมให้ประกาศข่าวประเสริฐ! ผมได้รับคำบัญชาให้ “ประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งเข้มแข็งที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” ผมได้รับคำเตือนว่า “เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง และ

เขาจะบ่ยอกจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ” (2 ทธ. 4:2-4) พระเจ้าได้ประทานงานรับใช้หนึ่งทีเฉพาะเจาะจงแก่โนอาห์ พระองค์ยังทรงเรียกโมเสส, อับราฮัม, ดาวิด, และคนอื่นๆ และพระองค์ได้ประทานคำสั่งต่างๆทีเฉพาะเจาะจงแก่พวกเขา

อย่างไรก็ตาม ในการแยกแยะพระวาระของพระเจ้าอย่างถูกต้อง เราต้องพิจารณาความจริงเรื่องยุคสมัยด้วย – ข้อเท็จจริงที่ว่ากาลเวลาได้ถูกแบ่งออกเป็นช่วงปีต่างๆ โดยบางช่วงก็ยาวนานกว่าช่วงอื่นๆ ณ เวลาทีเฉพาะเจาะจงนี้ เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคแห่งพระคุณ (Dispensation of Grace) – และ “*dispensation*” ก็เป็นคำหนึ่งในพระคัมภีร์:

ใน 1 โครินธ์ 9:17 เปาโลประกาศว่า “การที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐ (*dispensation of the Gospel*) ไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ”

ในเอเฟซัส 1:10 เราอ่านเกี่ยวกับ “เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว... (*the dispensation of the fullness of times...*)”

ในเอเฟซัส 3:2 เปาโลพูดถึง “พระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ... (*the dispensation of the grace of God*)”

ในโคโลสี 1:25 เขากล่าวว่า “...ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระ (*the dispensation of God*) ให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ”

อัครทูตเปาโลได้ถูกเรียก, ถูกมอบหมายพันธกิจ, ถูกแต่งตั้ง, และถูกส่งไปโดยพระเจ้าในฐานะผู้รับใช้ไปยังพวกคนต่างชาติ (โรม 11:13) เปาโลเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสตจักร, ข้อลึกลับหนึ่งซึ่งได้ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่เริ่มแรกกาล (อฟ. 3:1-12) พระเจ้าทรงส่งเปาโลไปยังพวกคนต่างชาติเพื่อทำให้คนเหล่านั้นทราบถึงพระคุณของพระเจ้าและ*ความรอดโดยพระคุณ*ผ่านทางความเชื่อในพระราชาธิราชที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เขาประกาศแก่เหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์ว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐทีเขาได้รับแก่พวกเขาและโดยข่าวประเสริฐนั้นเขา (และพวกเขา) ก็ได้รับความรอดแล้ว จากนั้นเขาก็ให้นิยามข่าวประเสริฐสำหรับพวกเขาว่าเป็นการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า “ตามทีมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น” (1 คร. 15:1-4) – แต่เขาไม่ได้เอ่ยถึงคำเทศนาบนภูเขาเลยสักครั้ง

มันเป็นเรื่องไร้ปัญญาและบังอาจทีจะเลือกเอาคำเทศนาตอนหนึ่งนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเสนอทีจะดำเนินชีวิตตามมันเพื่อทีจะได้ไปสวรรค์ มันเป็นความจริงทีว่าพระเยซูทรงสอนบทเรียนทีมีน้ำหนักและมีค่าจำนวนมากตรงนี้ แต่พวกมันก็ไม่ใช่*ทั้งหมด*ทีพระองค์ทรงสอนแต่อย่างใดเลย พระองค์ผู้ได้ตรัสคำเทศนาบนภูเขาก็ดัสนักนิโคเดมัส สูดยอตาจารย์ในอิสราเอลเช่นกันว่า “*ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่* ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้...ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำ (*พระวาระ* – ยอห์น 15:3, อฟ. 5:26, 1 ปด. 1:18-23) และ*พระวิญญาณ* ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้...อย่าประหลาดใจทีเรอบอกท่านว่า *ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่*” (ยอห์น 3:3-7)

ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างข่าวสารของพระคริสต์และข่าวสารของเปาโล พระเจ้าได้ประทานข่าวสารแห่งพระคุณแก่เปาโล – หลักคำสอนเรื่องคริสตจักร; และ*ผ่านทางเปาโล*องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารุ่งฟื้นคืน

พระชนม์แล้วก็ทรงสอนและประกาศข่าวประเสริฐและส่งข่าวสารและหลักคำสอนนั้นออกไปต่อไปซึ่งพระองค์เองได้ทรงเริ่มต้นในช่วงที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่บนโลกนี้

คำเทศนาบนภูเขาไม่ใช่หนทางแห่งความรอดสำหรับคนบาป และมันไม่ใช่กฎของชีวิตและการประพฤติสำหรับคริสเตียนด้วย พระเยซูยังมีได้ทรงตั้งคริสตจักรเลยตอนที่พระองค์ทรงเทศนาคำเทศนานี้ ตั้งแต่การเริ่มต้นของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูก็ทรงเป็นประมุข (ศิระษะ) เหนือสิ่งสารพัดต่อคริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงละเลยที่จะประทานข้อปฏิบัติต่างๆสำหรับเป็นแนวทางแก่คริสตจักร แต่ข้อปฏิบัติเหล่านี้ไม่ได้ถูกพบในคำเทศนาบนภูเขา พวกมันถูกพบในจดหมายฝากฉบับต่างๆของภาคพันธสัญญาใหม่ โดยหลักๆแล้วคือจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโล

คำเทศนาบนภูเขานั้นเป็นพระราชบัญญัติล้วนๆ พระเจ้ามิได้ทรงทำลายพระราชบัญญัติไปแล้วแต่อย่างใด และเราสามารถได้รับประโยชน์อย่างมหาศาลโดยการศึกษา*บัญญัติสิบประการ*; แต่โดยการกระทำต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ ไม่มีใครเคยได้รับความรอดเลย และจะไม่มีใครได้รับความรอดด้วย:

“เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (โรม 3:20)

พระคริสต์ทรงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้วของเรา พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น” (มธ. 5:17, 18)

อัครทูตเปาโลประกาศว่า “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) ผู้เชื่อไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแล้ว แต่อยู่ใต้พระคุณ (โรม 6:14)

เปาโลยังอธิบายแก่เหล่าผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียด้วยว่าเราถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ มิใช่โดยพระราชบัญญัติ:

“โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญูณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญูณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว

“เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญูณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัมและพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า’ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

“เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่มีได้ประพาศตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง’ แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’ แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ‘ผู้ที่ประพาศตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น’

“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้ว ไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้ แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้ เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

“ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลางเพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริงแต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก

“แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ได้บังคับครุ่นนั้นอีกต่อไปแล้ว เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

“...แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร”

(กท. 3:1-29; 4:4, 5)

บัดนี้ผมแน่ใจว่าพวกคุณบางคนอาจกำลังสงสัยว่า “ถ้าคำเทศนาบนภูเขาไม่ใช่หนทางแห่งความรอดสำหรับคนบาปทั้งหลาย และหากมันไม่ใช่กฎแห่งการประพฤติแบบคริสเตียนสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย แล้วทำไมมันถึงอยู่ในพระคัมภีร์ของเราและทำไมเราควรศึกษามันล่ะ?” คำตอบนั้นชัดเจน: คำเทศนาบนภูเขาเป็นประมวลแห่งบัญญัติต่างๆสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งจะถูกตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ พวกยิวปฏิเสธอาณาจักรนั้นตอนที่พระคริสต์เสด็จมาบนโลกนั้น และบัดนี้มันก็ถูกระงับไว้ชั่วคราว; แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกที อาณาจักรนั้นจะถูกตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้เหมือนกับที่ถูกสัญญาไว้ตอนที่ทูตสวรรค์องค์นั้นประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะกลายเป็นมารดาของพระบุตรของพระเจ้า:

“ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศัวานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:31-33)

นครหลวงของอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลกจะเป็นเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์นั้นและพระราชบัญญัติจะออกมาจากภูเขาซีนาย:

“และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะไปกล่าวว่ “มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ และพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์” เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากซีนาย และพระวอนของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม” (อิสยา. 2:3)

“และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก” (เศคย. 14:9) (กรุณาอ่านเพลงสดุดี 2:6 และเยเรมีย์ 23:5 เช่นกัน)

การศึกษาที่ผิดของคุณของมัทธีวแบบพระมัตถะวังและไร้อคติจะเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้เสด็จมาหาคนยิว ชาวประเสริฐ ซึ่งเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” ได้มายัง “พวกยิวก่อน” (โรม 1:16) พระเยซูทรงยื่นเสนอาณาจักรนั้นแก่อิสราเอล และพระองค์ทรงยื่นเสนพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอลในฐานะกษัตริย์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศการมาของอาณาจักรนั้น แต่พวกยิวได้ปฏิเสธอาณาจักรนั้นและกษัตริย์องค์นั้น ในคำเทศนาบนภูเขา นั้น กษัตริย์องค์นั้นทรงประกาศถึงลักษณะเฉพาะตัวของอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลกอย่างชัดเจน และบัญญัติต่างๆที่พระองค์จะทรงใช้ปกครองอาณาจักรนั้นเมื่อพระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลก

ดังที่ผมกล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์ต่อเรา ยกตัวอย่างเช่น บัญญัติสิบประการมีค่าต่อเรา – แต่พวกมันไม่ใช่มูลเหตุแห่งความรอดของเรา แน่แน่นอนว่าเราควรรักพระเจ้าด้วยใจ, จิต, ความคิด, และกำลัง เราควรรักเพื่อนบ้านของเรา เราไม่ควรฆ่า เราไม่ควรเอ่ยพระนามพระเจ้าเล่นๆ เราไม่ควรเป็นพยานเท็จปรีกษาเพื่อนบ้านของเรา บัญญัติทั้งหมดนั้นล้วนเป็นประโยชน์ แต่แม้หากว่ามันเป็นไปได้ที่จะรักษาพวกมันทุกข้อตามตัวอักษร – และมันก็เป็นไปไม่ได้ – นั่นก็ยังช่วยเราให้รอดไม่ได้ด้วยดี นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับคำเทศนาบนภูเขา

มันเป็นความจริงที่ว่ามีอะไรหลายอย่างที่เหมือนกันระหว่างอาณาจักรนั้นและคริสตจักร แต่ทั้งสองอย่างนี้ไม่เหมือนกันซะทีเดียว พวกที่เชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาหลังยุคพันปี (post-millennialists) ประกาศว่าคริสตจักรได้รับพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมเป็นมรดกแล้ว แต่นี่ก็ไม่อาจเป็นไปได้เลย ผู้เชื่อทั้งหลาย, เหล่าสมาชิกของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่, เป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระคริสต์, ซึ่งถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระองค์ผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่และบังเกิดใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:12, 13) เนื่องจากเราเป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระคริสต์ เราจึงจะครอบครองกับพระองค์เหนืออาณาจักรนั้น และเราควรสนใจใน *กฎหมายต่างๆ* แห่งอาณาจักรนั้น

ผมไม่ได้กล่าวเลยว่าคำเทศานี้ของพระเยซูไม่มีค่าอะไรเลยต่อคริสตจักร มันมีค่ามาก มันเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ และ *พระคัมภีร์ทุกตอน* เป็นประโยชน์ต่อเรา เมื่อเราศึกษาคำเทศานานูเชา นั้นเราก็จะพบหลักการนิรันดร์หลายประการซึ่งใช้การอยู่เสมอในทุกยุคสมัย ยกตัวอย่างเช่น มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าแม้กระทั่งในขณะนี้ “ผู้ที่ซัดสนในจิตวิญญาณ” ก็ได้รับพระพร (มีความสุข) อย่างแท้จริง พวกเขามีความสุขที่โลกไม่รู้จะอะไรเลยเกี่ยวกับ

มันเป็นความจริงที่ว่าแม้กระทั่งในขณะนี้คนเหล่านั้นที่ “*โคกเศร้า*” ในการร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่างๆของพระคริสต์ก็ได้รับการปลอบประโลม

มันเป็นความจริงที่ว่าในตอนนั้นคนเหล่านั้นที่ “*มีใจกรุณา*” ก็จะได้รับพระกรุณา

มันเป็นความจริงเช่นกันที่ว่าในตอนนั้น “*คนที่มีใจบริสุทธิ์*” จะเห็นพระเจ้า – แต่คำถามใหญ่ก็คือว่า *ใจของคนๆหนึ่งจะบริสุทธิ์ได้อย่างไร?* คำตอบถูกพบใน 2 โครินธ์ 5:17: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด *สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น*” และหนทางเดียวที่จะอยู่ “*ในพระคริสต์*” ก็คือ การบังเกิดใหม่โดยทางพระโลหิตที่ไหลออกแห่งกางเขนของพระองค์

มัทธิวเป็นผู้เดียวในผู้เขียนกิตติคุณทั้งสี่ท่านที่บันทึกคำเทศานานูเชา นั้นในแบบครบทั้งหมด ลูกาให้บางส่วนของมัน แต่ไม่ใช่ทั้งหมด มันเหมาะสมแล้วที่พระเจ้าคำตอนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งให้กฎหมายต่างๆแห่งอาณาจักรนั้นควรถูกบันทึกโดยมัทธิวในกิตติคุณของเขาซึ่งเป็น *กิตติคุณแห่งอาณาจักรนั้น*

คำประกาศของกษัตริย์องค์นี้ได้เกิดขึ้นต่อหน้าฝูงชนหมู่ใหญ่ แม้ว่ามันถูกกล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์เองก็ตาม – เหล่าทายาทแห่งอาณาจักรนั้น พระองค์ทรงเริ่มต้นโดยการพรรณนาถึงเหล่าทายาทแห่งอาณาจักรนั้นเกี่ยวกับอุปนิสัยของพวกเขา คุณจงหมายเหตุไว้ให้ดีว่า พระองค์กำลังพรรณนาถึงบุคคลต่างๆ ไม่ใช่ในแบบที่พวกเขา *ควรจะเป็น* และไม่ใช่ในแบบที่พวกเขา *ควรพยายามที่จะเป็น* แต่ *ในแบบที่พวกเขาเป็นอยู่แล้ว* พวกเขาเป็นผลงานแห่งผีพระหัตถ์ของพระองค์; โดยพระคุณของพระเจ้า พวกเขาเป็นอย่างที่พวกเขาเป็นอยู่ พวกเขาไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาเป็นโดยการพากเพียรพยายาม แต่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์

ความสุขนิรันดร์เหล่านั้น

ข้อ 1: “*ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์*”

“คนมาก” เหล่านี้ประกอบไปด้วยผู้คนที่ได้มาจากแคว้นกาลิลี, เดคาโปลิส, ยูเดีย, เยรูซาเล็มนครบริสุทธิ, และแม้แต่จากอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน ไม่มีการขาดตอนระหว่างพระคำข้อนี้และส่วนปิดท้ายของบทที่ 4 อันที่จริง พระคำสามข้อสุดท้ายของบทนั้นทำหน้าที่เป็นบทนำสู่คำเทศนาบนภูเขา บางคนเชื่อว่าเฉพาะพวกอัครทูตเท่านั้นได้ยินข้อความที่พระเยซูตรัสตรงนี้ แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อมั่นว่าเป็นไปได้เลยที่จะกันฝูงชนเหล่านั้นออกไปจากการติดตามพระเยซู แม้กระทั่งเข้าไปในภูเขาเหล่านั้น ผมเห็นว่าพระองค์ตรัสคำเทศนานี้แก่ “คนมาก” เหล่านี้ แต่พวกสาวกของพระองค์ก็ถูกบ่งชี้อย่างเฉพาะเจาะจงเพราะว่าพวกเขาเป็นเหล่าทายาทแห่งอาณาจักรนั้นและพวกเขาก็ยังเป็นเหล่าผู้นำสารที่จะนำข่าวสารของพระองค์ไปประกาศต่อหลังจากการถูกตรึงกางเขนของพระองค์

“...พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา...” ไม่มีสิ่งใดในประวัติศาสตร์ที่จะบ่งชี้จุดที่แน่ชัดที่พระเยซูตรัสคำเทศนาบนภูเขานั้น ข้อความในมัทธิว 8:5 และลูกา 7:1 ที่ว่าพระเยซูในเวลาต่อมาได้เสด็จไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมก็แสดงให้เห็นว่ามันอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของทะเลกาลิลี แต่นั่นก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่ามันอยู่ใกล้เมืองคาเปอร์นาอุม มันอาจอยู่ห่างออกไปพอสมควรจากเมืองนั้นก็ได้ บางคนเชื่อมั่นว่าจะอยู่ใกล้กับสถานที่ที่พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น

“...และเมื่อประทับแล้ว” (น่าจะทรงนั่งบนพื้นดิน เนื่องจากการนั่งเป็นท่าทางตามธรรมเนียมของยิวเวลาที่เริ่มสั่งสอน และไม่น่าจะมีที่นั่งจัดเตรียมไว้เป็นพิเศษสำหรับโอกาสนี้ด้วย) “เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์” คำกรีกที่แปลเป็น “สาวก” บ่งบอกถึง “ผู้เรียนรู้” ซึ่งตรงข้ามกับผู้สอน ในมัทธิว 10:24 คำกรีกนั้นอ่านว่า “ผู้เรียนรู้ (สาวก) ไม่อยู่เหนือผู้สอน (อาจารย์) ของตน และทาส (ผู้รับใช้) ก็ไม่อยู่เหนือนาย (เจ้านาย) ของตนเช่นกัน” บรรดานักเรียนของเหล่านักปรัชญาชาวกรีกถูกเรียกว่า “พวกผู้เรียนรู้” – ซึ่งอ้างอิงถึงคนเหล่านั้นที่รับคำสั่งสอนต่าง ๆ จากนักปรัชญาเหล่านั้นอยู่เสมอ

อย่างไรก็ตาม คนที่เป็น “สาวก” ในระเบียบของศาสนาก็ไม่จำเป็นต้องเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า พวกครูสอนเท็จก็มีเหล่าผู้ติดตามที่ได้ชื่อว่าเป็นสาวกเช่นกัน มัทธิว 22:16 พูดถึงเหล่าสาวกของพวกฟาริสี – คนเหล่านั้นที่เชื่อคำสอนของพวกฟาริสีและปฏิเสธข่าวสารของพระเยซู เราอ่านเกี่ยวกับพวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเช่นกัน (มธ. 9:14; 11:2; 14:12)

ในพระคำข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ “เหล่าสาวก” ก็หมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ถูกเรียกให้ติดตามพระเยซู, คนเหล่านั้นที่ฟังคำเทศนาของพระองค์และตอบรับต่อหลักคำสอนของพระองค์ อย่างไรก็ตาม คำๆ นี้ในบางโอกาสก็มีการประยุกต์ใช้ที่ยืดหยุ่นมากกว่า โดยชี้ไปยังฝูงชนนั้นทั้งหมดที่ติดตามพระเยซูชั่วระยะเวลาหนึ่ง, เชื่อคำสอนต่างๆ ของพระองค์จนถึงจุดหนึ่ง – และจากนั้นก็ปฏิเสธพระองค์และหันไปเสีย ยอห์น 6:66 เป็นตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้: “ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ทอดทิ้งไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป”

ในมัทธิว 14:15 และที่ตามมา คำว่า “สาวก” หมายถึงสิบสองคนนั้นที่ถูกเลือกสรร หลังจากการตรึงกางเขนและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูเจ้า คำๆ นี้ก็ถูกใช้เพื่อหมายถึงทุกคนที่รับข่าวประเสริฐอันบริสุทธิและคำสอนเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ผมเชื่อว่าความหมายในข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้คือว่า เมื่อพระ

เยซูทรงทำท่าเป็นครุผู้สอน สิบสองคนนั้นก็เข้ามาใกล้ขณะที่ฝูงชนเหล่านั้นยังอยู่ห่างออกไปจากที่ๆพระองค์กำลังนั่งอยู่

ข้อ 2 และ 3: “และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า “บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิต วิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา”

หลังจากได้ประกาศอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่า “มาใกล้แล้ว” คราวนี้พระเยซูก็ทรงเริ่มต้นประกาศหลักการต่างๆแห่งอาณาจักรนั้นและนำเสนอรัฐธรรมนูญแบบพระเจ้าสำหรับการปกครองอันชอบธรรมแห่งแผ่นดินโลก เมื่อกษัตริย์แห่งสวรรค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อปกครอง พระองค์ก็จะทรงปกครองตามรัฐธรรมนูญที่ทรงบัญญัติไว้ในข้อพระคำเหล่านี้ที่เราากำลังศึกษาอยู่ตอนนี้ เหล่าศาสตาศาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมได้พรรณนาถึงการครอบครองของพระเยซูบนแผ่นดินโลกว่าเป็นการครอบครองแห่งความชอบธรรม – หรืออาณาจักรแห่งความชอบธรรม (จงศึกษาอิสยาห์ 11:4, 5; 32:1; ดาเนียล 9:24)

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูทรงไปไกลกว่าพระราชบัญญัติ, ทรงทำให้พระราชบัญญัติครบถ้วนหรือสำเร็จจริง, โดยทรงโอนย้ายความผิดจากการกระทำที่เปิดเผยไปยังเจตนาแห่งใจ (อ่านข้อ 21, 22, 27, และ 28 ของบทนี้) ตอนที่พระเยซูได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกนี้ พวกยิวได้ลดทอนความชอบธรรมให้เหลือเพียงรูปลักษณะที่ปรากฏภายนอกแทนที่จะเป็นการอยู่ฝ่ายวิญญาณซึ่งอยู่ภายใน พวกเขาปฏิบัติพระราชบัญญัติจากมุมมองแห่งพิธีกรรมและพิธีการต่างๆ และพวกเขาก็กำลังรอคอยกษัตริย์ผู้เกรียงไกรองค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากแอกของโรม พวกเขาคาดหวังอาณาจักรหนึ่งที่มาพร้อมกับความเจิดจรัสภายนอกและอำนาจ พระเยซูมิได้ทรงตำหนิพวกเขาที่คาดหวังอาณาจักรที่ปรากฏแก่ตา เพราะว่าอาณาจักรเช่นนั้นได้ถูกพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมแล้วและมันจะมาตามคำสัญญา แต่ถ้อยคำของพวกเขาศาสดาศาพยากรณ์ก็น่าจะเตรียมพวกยิวให้พร้อมเช่นกันที่จะคาดหวังการทบทวนทุกซ์ต่างๆของพระเมสสิยาห์ซึ่งจะมาก่อนสง่าราศีของพระองค์ อิสยาห์บทที่ 53 สอนอย่างแน่นอนว่าพระองค์จะทรงถูกดูหมิ่น, ถูกปฏิเสธ, ได้รับบาดเจ็บเพราะการละเมิดต่างๆของเราทั้งหลาย, และว่าพระองค์จะทรงรับแบกบาปของเราทั้งหลาย, ก่อนการครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์บนแผ่นดินโลกในฐานะจอมกษัตริย์ แต่พวกยิวก็มองไม่เห็นส่วนนี้ของคำพยากรณ์เหล่านั้นเลย

“บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข” ตรงนี้และในข้ออื่นๆที่ตามมา พระเยซูทรงนำเสนอลักษณะเฉพาะตัวต่างๆและสิทธิพิเศษต่างๆของเหล่าข้าราชการของอาณาจักรแห่งสวรรค์ พระคำข้อเหล่านี้รวมกันเป็นสิ่งที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า “ความสุขเหล่านั้น” (the Beatitudes) ซึ่งเป็นคำหนึ่งที่มาจากคำละติน *beatus* ซึ่งมีความหมายว่า “เป็นสุข” หรือ “มีความสุข” (กรุณาเปรียบเทียบพระคำข้อเหล่านี้กับเพลงสดุดี 1:1; 115:15; สุกาษิต 3:13; และดาเนียล 12:12)

“รู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ” หมายถึงคนเหล่านั้นที่ค้นพบความยากจนขั้นแค้นของตัวเอง, กล่าวนำในแง่ฝ่ายวิญญาณ, และยอมรับตำแหน่งของตนในฐานะยากต่อพระพักตร์พระเจ้า จากนั้นเมื่อพวกเขาได้รับของประทานของพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็กลายเป็นคนมั่งมี! มนุษย์ไม่มีอะไรเลย เขาไม่สมควรได้รับสิ่งใดเลย; แต่เมื่อเขาต้อนรับพระเยซูในความเป็นจริงและความจริง **ทุกสิ่งก็เป็นของเขา** พระพรทั้งหมด – ตั้งแต่สวนเอเดน

ไปจนตลอดชั่ววันรัตนกาล – เป็นของเราเพราะพระคุณของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้าเป็นสิ่งที่อนุญาตให้พระเยซูคริสต์เจ้ามาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา:

“แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9)

2 คร. 8:9 บอกเราว่า “เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์”

คำกรีกที่แปลเป็น “เป็นสุข” ในพระคำตอนนี้ที่เรากำลังศึกษาอยู่นั้นถูกแปลเป็น “มีความสุข” ในยอห์น 13:17, กิจการ 26:2, โรม 14:22, 1 โครินธ์ 7:40, และ 1 เปโตร 3:14 ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ใช่พระคัมภีร์ในทางที่ผิดๆโดยแปลเป็น “มีความสุข” แทนที่ “เป็นสุข” ตรงนี้ คนเหล่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอวยพรก็มีความสุข และความสุขที่แท้จริงก็มาได้โดยทางการรู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น คนเหล่านั้นที่ “ยากจนในจิตวิญญาณ” (นั่นคือ ยากจนในดินแดนของจิตวิญญาณ) ก็อยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีความสุขมากที่สุดบนแผ่นดินโลกวันนี้ พวกเขาารู้ตัวว่าตนเป็นคนล้มละลายฝ่ายวิญญาณ – ไม่ใช่ยากจนแบบภายนอก แต่ยากจนในมนุษย์ที่อยู่ภายใน บุคคลเช่นนี้รู้ถึงความขัดสนฝ่ายวิญญาณของตน

ในอิสยาห์ 66:2 พระเจ้าทรงประกาศว่า “...แต่คนนี้อย่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ถ่อม (ขัดสน) และสำนึกผิดในใจ และตัวสั้นเพราะคำของเรา” คราวนี้จึงเปรียบเทียบความแตกต่างของข้อนี้กับชาวเมืองเลาดีเซียเหล่านั้นในวิวรณ์ 3:17 ที่กล่าวว่า “เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย” เจ้าไม่รู้ว่าเป็นคนแร้นแค้นเสียใจ เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่! คนเหล่านั้นที่ตระหนักว่าตนเป็นคนขัดสนในเขตแดนแห่งจิตวิญญาณ, ผู้ซึ่งเผชิญหน้าความต้องการของตนและพึ่งพาพระเจ้าให้ตอบสนองความต้องการนั้น – คนเหล่านี้ก็เป็นผู้ที่มีความสุข มีแบบอย่างที่เหมาะสมแบบของเรื่องนี้ซึ่งถูกให้ไว้ในลูกา 18:9-14 ในคำอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษีผู้ยากจนนั้น

ผู้ที่ “ขัดสนในจิตวิญญาณ” ก็เป็นสุข (มีความสุข) “เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา” ในภาษาเดิม “เพราะ” ก็อ่านว่า “เพราะว่า” ผู้ที่ขัดสนในจิตวิญญาณก็มีความสุขเพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา ผู้คนที่รู้จักพระเจ้าก็มีความสุขเพราะว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า นี่เป็นความจริงมาตลอดหลายยุคสมัย ผู้คนที่รู้จักพระเจ้างก็ถือครองและเพลิดเพลินกับความมั่งคั่ง, สิทธิพิเศษ, ยศถาบรรดาศักดิ์, และสง่าราศีแห่งอาณาจักรนั้นซึ่งพระเมสสิยาห์จะทรงครอบครองเหนือมัน (ในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ พระเยซูทรงครอบครองอยู่ในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย)

ข้อ 4: “บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม”

แน่นอนว่าเป็นสิ่งที่ย้อนแย้งกันอย่างชัดเจน “บรรดาคนที่เป็นอย่างทุกขโศกก็มีความสุข” เป็นการแปลแบบตรงตัวมากกว่า มนุษย์ธรรมดาไม่คิดแบบนี้เลยสักนิดเดียว! คนพวกเดียวกันที่เป็นทุกขโศก (โศกเศร้า), ใจของพวกเขาเต็มล้นไปด้วยความเสียใจ, และในขณะที่เดียวกันก็มีความสุขได้ คือคนเหล่านั้นที่รู้จักพระเยซู

นี่ไม่ได้หมายความว่าคนๆหนึ่งจะได้รับพรเพราะว่าเขาเป็นทุกข์โศกหรือโศกเศร้า แต่คนที่ได้รับความรอดจะทุกข์โศกในจิตวิญญาณเมื่อเขามองไปบนทุ่งนาที่ชาวพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวแล้ว โดยที่พวกคนงานยังน้อยอยู่เหลือเกิน! เขาจะโศกเศร้าเมื่อเขาเห็นฝูงชนมหาศาลไร้เรี่ยวแรงขณะที่พวกเขาเดินทางไปสู่นิรันดรกาลที่ปราศจากพระคริสต์ การโศกเศร้าเช่นนั้นจะไม่ปรากฏผ่านทาง การเดินคอตไปทั่วและร่ำไห้ตลอดเวลา พระเยซูทรงคร่ำครวญในจิตวิญญาณในสวนเกทเสมนีและเราที่ร่วมแบ่งปันจิตวิญญาณนั้นกับพระองค์ก็จะครอบครองกับพระองค์ในอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ยังมาไม่ถึง

“...เขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม” ไม่มีคำว่า “ถ้า” หรือ “บางที” เกี่ยวกับคำสัญญาได้เลย พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวเน้นชัดเจน – “เขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม” – และนรกทั้งสິงก็ไม่อาจขัดขวางการปลอบประโลมที่พระเมสสิยาห์จะทรงนำมาเมื่อพระองค์เสด็จมาพร้อมกับการเยียวยารักษาในปีกของพระองค์ พระองค์จะเสด็จมายังชนชาติอิสราเอลตอนใกล้สิ้นการครอบครองอันน่ากลัวของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เมื่อ, หากพระเยซูไม่ทรงทำให้วันเหล่านั้นย้อนสั้นเข้าแล้ว, คงไม่มีเนื้อหนังใดหลงเหลืออยู่เลย (กรูณาศึกษามัทธิ 24:15-22)

ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ร้องประกาศว่า “พระเจ้าของเจ้าตรัสว่า “จงเล้าโลม จงเล้าโลมชนชาติของเรา” (อิสย. 40:1) ต่อมาอิสยาห์ได้พยากรณ์ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา และจะทรงปลอบประโลมคนทั้งปวงที่มาพึ่งพระองค์ พวกยิวพูดถึงพระเมสสิยาห์ของตนบ่อยๆว่าเป็นองค์ผู้ที่ทรงปลอบประโลมพวกเขา และเมื่อพระเยซูประสูติ ก็มีพวกยิวที่ “เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า” ที่กำลัง “คอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์” (ลูกา 2:25)

ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ในใจ พระเยซูทรงสัญญาว่าเมื่อพระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ พระองค์จะทรงส่ง “ผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่ง” มาซึ่งจะทรงสถิตอยู่กับเราและประทับอยู่ในเรา “คือพระวิญญาณแห่งความจริง” (อ่านยอห์น 14:16-20)

ข้อ 5: “บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก”

น่าสนใจที่ว่าคนที่ “มีความสุข” สามพวกที่ถูกกล่าวถึงก่อน – คนจน, คนที่โศกเศร้า, และคนที่มีใจอ่อนสุภาพ – ทั้งหมดถูกกล่าวถึงในคำพยากรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ (กรูณาอ่านอิสยาห์ 61:1-3) ในมัทธิ 11:5 และลูกา 4:17-21 พระเยซูทรงอ้างอิงถึงพระคำตอนนี้ว่าสำเร็จจริงแล้วในพระองค์เองและงานรับใช้ของพระองค์

“บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข (มีความสุข)...” สำนวนตรงนี้ถูกนำมาจากเพลงสดุดี 37:11 คำฮีบรูสำหรับ “ใจอ่อนสุภาพ” และ “ยากจน” มาจากรากเดียวกัน และแน่นอนว่าเรารู้ว่าความอ่อนสุภาพเชื่อมโยงกับความยากจนในฝ่ายวิญญาณ เหล่าผู้รู้ภาษาต่างๆบอกเราว่าคำว่า “มีใจอ่อนสุภาพ” เป็นคำที่นิยามยากสุดๆในภาษาอังกฤษ, ภาษากรีก, หรือภาษาฮีบรู มันสื่อถึงเสรีภาพและอิสรภาพจากการเสแสร้ง แต่มันก็รวมความอ่อนโยน, ความอดทน, และความทรหดเข้าไว้ด้วย, ทั้งหมดนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า (กรูณาศึกษา 1 เปโตร 3:4-15 และยากอบ 3:13)

ในมัทธิว 11:28, 29 พระเยซูทรงเชิญชวนว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา **เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง** และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน” ดังนั้นเราจึงเห็นว่ากษัตริย์องค์นี้เอง, พระเมสสิยาห์, ก็ทรงเป็นผู้ที่มีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง นี่คือเหตุผลประการหนึ่งที่พวกยิวปฏิเสธพระองค์ พวกเขาไม่ได้กำลังคาดหวังลูกแกะตัวหนึ่ง พวกเขากำลังรอคอยสิงโตตัวหนึ่ง, **ผู้ปกครองที่เปี่ยมอนุภาพคน** หนึ่งที่จะขับไล่พวกโรมออกไปและฟื้นฟูสง่าราศีของอิสราเอล เศคาริยาห์ 9:9 พยากรณ์ว่า “...ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา” – แต่พวกยิวก็ดูไม่ออกว่านั่นคือพระองค์เมื่อพระคำข้อนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระเยซู (กรุณาอ่านมัทธิว 21:1-5)

คนที่มีใจอ่อนสุภาพก็เป็นสุข (มีความสุข) เพราะว่า “เขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก” คนมากมายวันนี้สอนว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับชนชาติอิสราเอลแล้ว, ว่าพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมได้ถูกส่งต่อมายังคริสตจักรแล้ว, และว่าคริสตจักรได้รับมรดกพระสัญญาทุกประการที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมและชนชาติอิสราเอลแล้ว ผมอยากเตือนความจำอาจารย์เหล่านี้ว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาแผ่นดินนั้นไว้กับอับราฮัม, และอับราฮัมไม่เคยได้ถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นที่ทรงสัญญาไว้กับเขาเลย ชนชาติของเขาก็ไม่เคยได้ถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ เพื่อที่พระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ จึงจำเป็นที่ลูกหลานของอับราฮัมต้องได้รับมรดกแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับบิดาของบรรดาผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ (ปฐมก. 13:15; 15:18)

มันเป็นความจริงที่ว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมได้ถูกทำให้เป็นจริงแล้วบางส่วนโดยลูกหลานของเขาในสมัยของโยชูวา (ผู้วินิจฉัย 2:6) แต่มันไม่เคยถูกทำให้เป็นจริงอย่างครบถ้วนเลย ด้วยเหตุนี้จึงมีวันหนึ่งที่จะมาเมื่อประชากรชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าคืออิสราเอลจะได้รับมรดกทุกตารางฟุตของผืนดินนั้นที่ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม และไม่มีศัตรูหน้าไหนจะขับไล่พวกเขาออกไปจากมันได้ (กรุณาศึกษาอิสยาห์ 65:17 ไปจนจบอิสยาห์บทที่ 66, และเศคาริยาห์ 12:6-9 และเศคาริยาห์บทที่ 14 ทั้งหมด)

ผู้แต่งเพลงสดุดีพูดถึงคนสองกลุ่มในอิสราเอล – คนชั่วและคนชอบธรรม เขาประกาศว่าคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย แต่คนชอบธรรม, **คนที่มีใจอ่อนสุภาพ**, จะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก:

“เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก...แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปดียินดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์...เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนวยการพระพรจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย...คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิตย์” (เพลงสดุดี 37:9, 11, 22, 29)

พระเยโฮวาห์ผ่านทางอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ทรงประกาศด้วยว่าคนเหล่านั้นที่วางใจในพระเจ้าจะได้รับแผ่นดินนั้นเป็นมรดก: “...ลมจะพัดมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้ภูเขาบริสุทธิ์ของเราเป็นมรดก...วันที่เจ้าไว้ทุกข์จะหมด

สิ้นไป ประชาชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ หน่อที่เราปลูก และผลงานแห่งมือของเรานั้น เพื่อเราจะรับสง่าราศี” (อสย. 57:13; 60:20, 21 บางส่วน)

อิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลกพร้อมกับพระสัญญาต่างๆฝ่ายโลก พวกเขาได้รับคำสัญญาเรื่องพระพรต่างๆฝ่ายโลกซึ่งพวกเขายังไม่เคยได้รับอย่างครบถ้วน แต่พระเจ้าจะทรงรักษาพันธสัญญาเนื่องนิตย์ของพระองค์ที่ทรงทำไว้กับอับราฮัม และอิสราเอลจะเปลือยเปลือยกับพระพรต่างๆของตนที่ได้รับคำทรงสัญญาไว้นั้น ในทางกลับกัน คริสตจักรเป็นประชากรฝ่ายสวรรค์พร้อมกับพระสัญญาต่างๆฝ่ายสวรรค์ ในวิวรณ์ 21:1 ยอห์นเห็น “ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่” ในวิวรณ์ 21:10 เขาเห็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ นครชาวดมมุกดานั้น “ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า”

ใช่แล้วครับ จะมีแผ่นดินโลกใหม่ และมันจะถูกจับจองโดยชนชาติอิสราเอลและบรรดาประชาชาติที่ได้รับความรอด นครชาวดมมุกดานั้นจะเป็นบ้านของคริสตจักร, เจ้าสาวของพระคริสต์ ประชากรทั้งหมดของพระเจ้าจะสามารถเข้าถึงสิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งปวงได้ และทุกสิ่งจะถูกสร้างใหม่ สิ่งเก่าๆจะล่องผ่านไป ซาตานจะอยู่ในบึงน้ำที่ไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน และจะไม่มีบาปต่อไปอีกเลย!

ข้อ 6: “บุคคลผู้ใดให้วิหะหยาความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุขเพราะว่าเขาจะได้อิมบริบูรณ์”

ภาษาตรงนี้บ่งบอกถึงการแสดงออกที่รุนแรงและเป็นธรรมชาติสำหรับความปรารถนา ลูกที่แท้จริงของพระเจ้าโดยธรรมดาแล้วจะวิหะหยาสิ่งที่ถูกต้อง ในทางกลับกัน คนที่ยังไม่บังเกิดใหม่ก็ไม่สามารถวิหะหยาความชอบธรรมได้เพราะว่ามนุษย์ธรรมดานั้นไม่มีความปรารถนาในเรื่องความชอบธรรมจนกว่าความชอบธรรมของพระเจ้าถูกนับให้แก่เขาแล้ว (พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนว่าความชอบธรรมสามารถถูกได้รับโดยการยกให้เท่านั้น กรุณาอ่านโรม บทที่ 4)

คนเหล่านั้นที่โดยธรรมดาแล้ววิหะหยาความชอบธรรมคือ คนที่มีใจอ่อนสุภาพ, คนที่โศกเศร้า, คนที่มีใจบริสุทธิ์ – และพวกเขา “เป็นสุข” (มีความสุข) เพราะ “พวกเขาจะได้อิมบริบูรณ์” เราจะต้องไม่เข้าใจสิ่งนี้ว่าเป็นความชอบธรรมที่ถูกยกให้ แต่เข้าใจมันว่าเป็นความปรารถนาในสิ่งต่างๆที่ถูกต้อง, ความหิวในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง, การกระทำที่ถูกต้อง, และการคิดที่ถูกต้อง

คำกรีกที่ตรงนี้แปลเป็น “อิมบริบูรณ์” บ่งบอกถึง “การอิ่มอาหาร” ด้วยเหตุนี้ เขาทั้งหลายที่หิวและกระหายอาหารฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่บรรดาผู้ชอบธรรม (คนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยการยกให้) จะได้อิมบริบูรณ์ เมื่อพระเยซูทรงครอบครองบนแผ่นดินโลก พระองค์จะทรงทำให้เหล่าข้าราชการบริพารทั้งหมดแห่งอาณาจักรของพระองค์ได้อิมบริบูรณ์ นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะอิ่มครั้งเดียวพอ และไม่กระหายอีกเลย มันหมายถึงความอิ่มแบบเพิ่มขึ้นเรื่อยๆแบบที่เรามีในชีวิตปัจจุบันนี้ในเรื่องอาหาร เรากินมือเช้า – และเราก็อิ่ม; แต่พอถึงตอนมือเที่ยงเราก็หิวอีก เช่นเดียวกัน เหล่าข้าราชการบริพารของอาณาจักรแห่งสวรรค์จะมีความสุข, ชื่นชมยินดี, อิ่มด้วยสง่าราศีและความพึงพอใจเมื่อพวกเขาได้รับประทานสิ่งต่างๆของพระเจ้า “เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาพอใจด้วยของดี” (เพลงสดุดี 107:9)

ข้อ 7: “บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระกรุณา”

ภาษาเดิมตรงนี้สื่อถึง*ความเมตตา*การุณา พระเยซูทรง “พระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกคน เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุรุษผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความล้นเหลือในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน” (ฮบ. 2:17)

พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและความกรุณา ขณะที่คนไม่เชื่อไม่หิวและกระหายความชอบธรรม เขาก็อาจปรารถนา*ความเมตตา* เขารู้ว่าหาก*ความยุติธรรม*ถูกดวงไฟให้แก่เขา มันก็คงหมายถึงความตายชั่วนิรันดร์ในนรกเพราะว่า “เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” (โรม 3:23) ความเมตตาของพระเจ้าถูกหยิบยื่นให้แก่เราโดยทางพระคุณของพระองค์

การเป็นผู้ที่ “*มีใจกรุณา*” ตามคำที่ถูกใช้ตรงนี้ก็บ่งบอกถึงความเมตตาต่อผู้ที่มีความผิด, ความสงสารสำหรับผู้ที่ทนความทุกข์ยาก, และการช่วยเหลือสำหรับผู้ที่ยึดสน – ไม่ใช่ในคำพูด แต่ในการกระทำ “บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข” (สภษ. 14:21) คำพูดเป็นสิ่งที่กล่าวได้ง่ายๆและไม่มีค่ามากนัก แต่หลายครั้งมันก็มีราคาแพงที่จะแสดงความเมตตาโดยสิ่งที่เราทำมากกว่าสิ่งที่เราพูด การประยุกต์ใช้ที่ดีมากๆของหลักการนี้ถูกให้ไว้โดยอัครทูตเปาโลในจดหมายของเขาที่ส่งถึงเหล่าผู้เชื่อที่แคว้นกาลาเทีย:

“พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” (กท. 6:1, 2)

พระคำตอนต่างๆต่อไปนี้พรรณนาถึงความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อเรา:

*ความเมตตา*ของพระเจ้านั้น “**ยิ่งใหญ่**” (กตว. 14:18, 19)

*ความเมตตา*ของพระเจ้านั้น “**อุดม**” (เพลงสดุดี 86:5, 15; 103:8)

*ความเมตตา*ของพระเจ้านั้น “**ดำรงเป็นนิรันดร์**” (เพลงสดุดี 100:5)

*ความเมตตา*ของพระเจ้านั้น “**ประเสริฐ**” (เพลงสดุดี 109:21)

*ความเมตตา*ของพระเจ้านั้น “**กรุณา**” (ลูกา 1:78)

*ความเมตตา*ของพระเจ้านั้น “**เต็มเปี่ยม**” (อพ. 2:4)

*ความเมตตา*ของพระเจ้านั้น “**บริบูรณ์**” (1 ปต. 1:3)

พระเจ้า “**ทรงพอพระทัย**” ใน*ความเมตตา* (มคท. 7:18)

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยความเมตตา และเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์เพื่อขอความเมตตา พระองค์ก็ประทานความเมตตาให้ --- แต่เฉพาะเมื่อเราเห็นตัวเราเองว่าไม่คู่ควรต่อพระเมตตาของพระองค์ และร้องทูลออกมาจากหัวใจที่จริงใจเท่านั้น พระเยซูประทานตัวอย่างของเรื่องนี้ในคำอุปมาที่พระองค์ประทานไว้ในลูกา 18:9-14:

“สำหรับบางคนที่ไม่พอใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า

“ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คนอธรรม และคนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้อาสน์ชกหนึ่งมาถวาย”

“ฝ่ายคนเก็บภาษีนั่งยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตีกอกของตนว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด’

“เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”

“คนที่มิมีใจกรุณา” ก็เป็นสุข (มีความสุข) เพราะว่า “พวกเขาจะได้รับพระกรุณา” พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาและลูกๆของพระเจาก็เปี่ยมด้วยความกรุณาเพราะว่าการรู้จักพระองค์ทำให้เราเป็นเช่นนั้น! การที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทำให้ความเมตตาและความกรุณาไหลออกมาสู่ภายนอกไปยังคนเหล่านั้นที่ต้องการ:

ข้อ 8: “บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า”

นี่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่พวกฟาริสีกำลังสอนอยู่ตอนที่พระเยซูทรงเทศนาอยู่บนแผ่นดินโลก พวกเขาเก่งเรื่องการชำระร่างกายให้บริสุทธิ์ภายนอกแทนที่สิ่งที่อยู่ในหัวใจ พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมากิเลส พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนนอโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า” (มธ. 23:25-28)

“พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซมอ. 16:7) พระเจ้าไม่เพียงมองดูที่หัวใจเท่านั้น พระองค์ทรงทราบความลับต่างๆที่อยู่ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจด้วย (เพลงสดุดี 44:21) คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ก็มีใจที่ล่องลอย, ใจที่เสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว (ยรม. 17:9) และสิ่งที้ออกมาจากใจก็ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน (มธ. 15:18)

แต่เมื่อผู้ใดเชื่อในพระเยซูและให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ พระเจ้าก็ประทานใจใหม่ให้แก่คนๆนั้น (อสค. 36:26), ใจที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์ ใจที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์นั้นก็บริสุทธิ์ และปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว “ไม่มีผู้ใดจะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย” (ฮบ. 12:14) เหตุผลที่สมาชิกคริสตจักรบางคนไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องได้นั้นก็คือว่า พวกเขาไม่เคยถูกทำให้ถูกต้องเลยในใจของพวกเขา พวกเขาไม่เคยเชื่อข่าวสารของเปาโลที่เขียนถึงชาวโรม ตามที่ถูกรับทักไว้ในโรม 10:9, 10:

“คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด”

พระเยซูทรงประกาศว่า “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่องประเวณี การผิดผิดผิดเมียม การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตา ร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23)

อย่างไรก็ตาม “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่านั้นล่องไป ดุเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17) คนที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ก็เป็นผู้บริสุทธิ์ในจิตใจ เขาจึงเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ในอุปนิสัย, บริสุทธิ์ในเจตนา, บริสุทธิ์ในความคิด, และบริสุทธิ์ในความปรารถนาต่างๆของตน

เฉพาะผู้ที่บริสุทธิ์ในจิตใจเท่านั้น “จะเห็นพระเจ้า” บรรดาภคัตริย์แห่งยุคภาคพันธสัญญาเดิมได้ใช้ชีวิตอยู่ในความสันโดษมากๆและมันเป็นเรื่องที่พบเห็นได้ยากที่คนๆหนึ่งจะถูกทำให้เข้าเฝ้าภคัตริย์ในพระราชวังของภคัตริย์ มันเป็นเรื่องที่พิเศษจริงๆ ในเมื่อการได้เข้าเฝ้าภคัตริย์ที่เป็นมนุษย์นั้นเป็นเรื่องที่พบเห็นได้ยากเหลือเกิน “คนที่มิใช่บริสุทธิ์” จะเป็นสุขจริงๆขนาดไหนที่ในอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลกจะได้เห็นภคัตริย์แห่งสง่าราศี!

“โอ ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อภคัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา ภคัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอำนาจ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม โอ ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อภคัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา ภคัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นภคัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี” (เพลงสดุดี 24:7-10)

ข้อ 9: “บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า”

นี่เป็นงานที่สูงส่งที่สุด, บริสุทธิ์ที่สุด, และดีงามที่สุดของเหล่าทายาทแห่งอาณาจักรแห่งสวรรค์ มันเป็นเรื่องพิเศษที่เปี่ยมสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของลูกๆของพระเจ้าที่จะสร้างสันติระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ พระคริสต์ทรง “ให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง ... ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (คส. 1:20) “พระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง” แต่บัดนี้พระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระผู้ทรงเดชานุภาพในเบื้องสูงแล้วและพระองค์ “ทรงมอบพระวอนแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา” (2 คร. 5:19) ลูกๆของพระเจ้าบัดนี้มิงานรับใช้ในการทำให้มนุษย์คืนดีกันกับพระเจ้า

โดยวิธีที่เราดำเนินชีวิตเราก็สามารถพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นลูกๆของพระเจ้าและว่าเรามีสันติสุขกับพระเจ้าแล้ว แทนที่จะก่อให้เกิดความบาดหมางและการทะเลาะวิวาทเราสามารถเป็น “ผู้

สร้างสันติ” ได้ เพราะว่าที่ใดมีสันติระหว่างมนุษย์และพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู ที่นั่นก็จะมีสันติระหว่างมนุษย์และเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ดูเหมือนมันจะเป็นงานที่เกือบเป็นไปได้เลย ในบางครั้ง ที่จะรักษาสันติระหว่างพี่น้องด้วยกัน เปาโลทราบเรื่องนี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงดลใจเขาให้เขียนถ้อยคำเหล่านี้เพื่อการเตือนสติและการสั่งสอนเรา:

“อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ดีที่ชื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’ ถ้าเป็นไปได้คือเรื่องที่ยืนอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง” เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านทิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากะหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าทำอย่างนั้นเป็นการสมถ่อมที่ลึกลงไปบนศีรษะของเขา’ อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี” (โรม 12:17-21)

ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้ผู้เชื่อคนใดยืนอยู่เฉยๆ ไม่ขัดขืน และยอมให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันฆ่าเขาให้ตาย ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงคาดหวังให้ประชาชนชาติใดยืนอยู่เฉยๆและยอมให้เหล่าศัตรูของพระเยซูทำลายประชาชนชาตินั้นๆ มันเป็นสิทธิพิเศษของเราและสิทธิของเราที่จะปกป้องอิสรภาพของเราและอิสรภาพของเพื่อนมนุษย์ของเรา; แต่เปาโลกล่าวว่าเท่าที่เป็นไปได้ เราควรดำเนินชีวิตอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน

ความจริงอันเต็มเปี่ยมของความสุขที่ว่ามันไม่เป็นที่รู้จักในระบบของภาคพันธสัญญาเดิม มันเป็นความจริงที่ว่าอุปนิสัยอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้ถูกเปิดเผยแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างสันติ แต่อุปนิสัยอันเปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดของพระเจ้าแบบที่ถูกเปิดเผยในพระเยซูคริสต์ก็ไม่ได้ถูกเปิดเผยก่อนหน้านั้น ในภาคพันธสัญญาเดิมเราอ่านเกี่ยวกับ “พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกริ้วขำ และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง” (อพย. 34:6) แน่แน่นอนว่านี้ได้ถูกสำแดงบ่อยๆและในหลากหลายวิธีในระหว่างสมัยของภาคพันธสัญญาเดิม

มีหลักฐานตามพระคัมภีร์ที่ว่าเหล่าวิสุทธิชนแห่งสมัยนั้นรู้สึกถึงอิทธิพลที่เปลี่ยนแปลงและทำให้สูงส่งขึ้นของสันติสุขของพระเจ้าในใจของพวกเขา และพวกเขาได้แสดงออกถึงสิ่งเดียวกันนั้นในอุปนิสัยของพวกเขา แต่จริงๆแล้วมันก็ไม่เป็นเช่นนั้นจนกระทั่งพระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จมาและสละวางพระชนม์ชีพของพระองค์ ซึ่งทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองในฐานะพระเจ้าแห่งสันติ “พระเจ้าแห่งสันติ” องค์นี้เองที่ทรง “บันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์นั้น” (ฮบ. 13:20)

เมื่อผู้ใดถูกคืนดีกับพระเจ้า, บังเกิดโดยพระวิญญาณของพระองค์และถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระลักษณะของพระเจ้า เขาก็มี “สันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 5:1) และเขาก็มี “สันติสุขแห่งพระเจ้า” ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง” (ฟป. 4:7) คนที่ได้รับสันติสุขแล้วก็กลายเป็นผู้กระจ่ายสันติสุข – นั่นคือ การดำเนินชีวิตประจำวันของเขาสร้างความกระหายในใจของคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จัก

สันติสุข และทำให้เขาเหล่านั้นปรารถนาที่จะรู้จักสันติสุขนั้นที่ผู้เชื่อคนนั้นมีอยู่ ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว เป็นจดหมายฝากที่มีชีวิตซึ่งถูกอ่านโดยคนทั้งหลาย (2 คร. 3:2) เราเป็นความสว่างของโลก (มธ. 5:14) ด้วยเหตุนี้คนทั้งหลายที่อยู่รอบตัวเราจึงควรเห็นพระเจ้าถูกสะท้อนอยู่ในชีวิตประจำวันของเรา

ในยอห์น 13:35 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” ในความสว่างของพระคำตอนนี้จากพระวจนะของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายจึงควรใช้อิทธิพลของตนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการชิงดีชิงเด่นและการวิวาทท่ามกลางผู้เชื่อคนอื่นๆ ในคริสตจักรและชุมชน ลูกๆของพระเจ้านี้มีสิทธิพิเศษในการอธิษฐาน และมีบางครั้งเช่นกันเมื่อการแสดงออกถึงความกรุณาและความเข้าใจสามารถนำมาซึ่งสันติสุขในที่ๆมีการวิวาทและความรู้สึกคับข้องหมองใจ การเป็นผู้สร้างสันติคือ การรักแม่ในยามที่มันยากที่จะรัก มันคือความสามารถที่จะเจียบในขณะที่คุณอื่นๆพูด มันคือการพูดด้วยใจกรุณาในยามที่เราถูกลองใจให้พูดถ้อยคำหยาบกระด้าง ผมขอสารภาพตามตรงว่าการสร้างสันติไม่ใช่งานรับใช้ที่เริศหุ และหลายครั้งมันก็เป็นงานหนักที่ไม่ได้รับค่าตอบแทน แต่ “พระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข” (1 คร. 14:33) และหากเราอยากที่จะได้ชื่อว่าเป็น “บุตรของพระเจ้า” เราก็ควรดำเนินตามสันติสุขอย่างแน่นอน

ข้อ 10: “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา”

แน่นอนว่าความสุขนี้มีมูลเหตุของมันอยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และในถ้อยคำปิดท้ายของพระคำข้อนี้ การให้กำลังใจก็ถูกหยิบยื่นให้แก่คริสเตียนทั้งหลายที่สู้ทนการข่มเหง – ซึ่งจริงๆแล้วก็ยังเป็นเพียงการสานต่อสิ่งที่ถูกประสบโดยเหล่าวิสุทธิชนและบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิม ในฮีบรู บทที่ 11 อัครทูตเปาโลเรียกรายชื่อของเหล่าวีรบุรุษแห่งความเชื่อนั้นของพระเจ้า ชื่อแล้วชื่อเล่าถูกเอ่ย และการกระทำต่างๆของพวกเขาก็ถูกเล่าขาน จากนั้นในข้อ 35 จนถึง 40 เราก็อ่านว่า:

“บางคนก็ถูกทรมาน แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเลื่อยเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนที่ยิวสัจจรไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาทนเจ็บไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา”

วิสุทธิชนผู้เป็นที่รักเหล่านี้ของพระเจ้าได้ทนทุกข์การข่มเหงเกินกว่าจินตนาการของมนุษย์ แต่พวกเขาก็มิได้หันกลับ พวกเขาตั้งตาคอยวันอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพวกเขาจะได้เห็นพระเจ้าของตน เหล่าคนชั่วเกลียดชังลูกๆของพระเจ้ามาโดยตลอด และพวกเขาจะเกลียดชังเสมอไป เพราะเหตุใดนะหรือ? คำตอบนั้นอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า:

ยอห์น 3:20: “เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ”

ยอห์น 15:19: “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน”

2 พงศาวดาร 18:7: กษัตริย์ซัวอาห์บกล่าวแก่เยโฮชาฟัทว่า “ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถวายพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้าขังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย...!”

คนเหล่านั้นที่กำลังฟังพระเยซูอยู่ขณะที่พระองค์ตรัสเรื่องความสุขแท้เหล่านี้คงต้องประหลาดใจอย่างแน่นอนกับคำสอนต่างๆของพระองค์ ความขัดสนของจิตวิญญาณขัดแย้งกับความเยอหยิ่งซึ่งมีอยู่ในใจของคนทั่วไป มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มนุษย์จะเยอหยิ่ง มันเป็นเรื่องดีงามตามแบบพระเจ้าที่พวกเขาจะ “ขัดสนในจิตวิญญาณ” สองฝ่ายนี้อยู่ตรงข้ามกันและกันโดยตรง

อันที่จริงแล้ว คำตรัสส่วนใหญ่ที่ถูกบันทึกไว้ในส่วนนี้ของคำเทศนาบนภูเขาก็เป็นสิ่งที่ย้อนแย้งกันอย่างชัดเจน คนชาติอิสราเอลได้กลายเป็นพวกวัตถุนิยมไปเสียแล้ว พวกเขาคิดถึงเรื่องอำนาจและความมั่งคั่ง และเรื่องการขับไล่ศัตรูออกไป แต่พระเยซูทรงสอนว่ามันไม่ใช่พวกคนรวย, คนมีอำนาจมาก, และคนที่เยอหยิ่ง – พวกนักบวชที่พิชิต – ที่จะได้รับอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นมรดก ตรงกันข้าม อาณาจักรแห่งความเป็นสุขนั้น จะถูกรับเป็นมรดกโดยบรรดาผู้ที่ขัดสนในจิตวิญญาณ, คนที่มีใจอ่อนสุภาพ, ผู้สร้างสันติ, ผู้ที่ถูกข่มเหง

พวกเขายิวเชื่อว่าความมั่งคั่งและความเจริญแบบโลกเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความโปรดปรานของพระเจ้า และการขาดความมั่งคั่งและความเจริญรุ่งเรืองก็บ่งบอกถึงการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยพวกเขา แต่พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมากมายว่าทรัพย์สมบัติต่างๆในตัวพวกมันเองไม่นำมาซึ่งความสุข, สันติสุข, หรือความชื่นชมยินดี ในลูกา 16:19-31 พระเยซูทรงเล่าเรื่องของเศรษฐีคนนั้นและขอทานลาซารัส เศรษฐีคนนั้นเมื่อเขาตายก็ลืมตาในนรก ขณะที่ลาซารัสถูกพวกทูตสวรรค์แบกไปไว้ในอกของอับราฮัม ซึ่งเป็นสถานที่แห่งสันติสุขและการหยุดพัก

เมื่อเราศึกษาเรื่องทรัพย์สมบัติต่างๆในความสว่างแห่งพระวาระของพระเจ้า เราก็เรียนรู้ว่าคนที่ทำให้ทองคำเป็นพระของตนก็ยากจนอย่างแท้จริง เมื่อเงินเป็นวัตถุประสงค์แห่งชีวิตใด ชีวิตนั้นก็กลายเป็นทาสต่อเงิน เราจะต้องเป็นทาสต่อพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ทาสต่อทองคำและเงิน ทรัพย์สมบัติต่างๆไม่สามารถให้อาหารหัวใจได้ คนที่มีชีวิตอยู่ “โดยขนมปังแต่อย่างเดียว” ก็ไม่มีความสุข; แต่คนที่มีชีวิตอยู่ “โดยทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” ก็จะพบขนมปังที่ทำให้เนื้อหนังอิ่ม และอาหารฝ่ายวิญญาณที่ทำให้จิตวิญญาณอิ่มหน้า

ทรัพย์สมบัติต่างๆเป็นสิ่งที่พึ่งพาไม่ได้: “บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไร้เทียม” (สภษ. 11:28)

ทรัพย์สมบัติต่างๆเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน: “...เพราะทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนที่เดียวมันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี” (สภษ. 23:5)

ทรัพย์สินสมบัติต่างๆเป็นสิ่งที่*ไม่ทำให้อิ่ม* ไม่มีมนุษย์คนใดเคยมีเงินพอ ยิ่งเขาได้มากเท่าไร เขาก็ยิ่งอยากได้มากกว่าเดิมเท่านั้น “...ตาของเขา*ไม่เคยอิ่ม*ความมั่งคั่ง...” (ปญจ. 4:8)

ทรัพย์สินสมบัติต่างๆ*ไม่ทำให้เกิดผล*: “...การล่อลวงแห่งทรัพย์สินสมบัติ” *ก็รัตพระวจนะนั้นเสีย* (มธ. 13:22)

ทรัพย์สินสมบัติต่างๆ*ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด*: “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา” (มาระโก 10:23)

ทรัพย์สินสมบัติต่างๆ*ไร้ผล*: “ทรัพย์สินสมบัติของท่านก็สูญหายไป...” (ยากอบ 5:2) และความผุพังก็ก่อให้เกิดแต่ความผุพังเท่านั้น!

นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมคำเทศนาบนภูเขาจึงไม่สามารถช่วยเราให้รอดได้ แม้หากว่าเราปฏิบัติตามทุกสิ่งที่ถูกสอนในคำเทศนาที่พระเยซูทรงเทศนาในวันนั้นอย่างสุดความสามารถเท่าที่มนุษย์จะทำได้ เราก็ยังไม่สามารถเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นได้เหมือนเดิม มนุษย์เกิดมาในความบาปและถูกก่อร่างในความชั่วช้า เขาจะต้องรับการบังเกิดใหม่จากเบื้องบนก่อนที่จะจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้

อย่าเข้าใจผิดผิดนะครับ มนุษย์ไม่ได้ตกนรกเพราะว่าพวกเขาเป็นคนรวย แต่หลายครั้งทรัพย์สินสมบัติต่างๆก็ยื่นขวางกั้นระหว่างมนุษย์และความรอด ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจนของเรื่องนี้ เขาเต็มใจที่จะวางใจพระเยซูด้วยจิตวิญญาณของเขา แต่เขาไม่เต็มใจที่จะวางใจพระองค์ด้วย “ทรัพย์สินสิ่งของเป็นอันมาก” ของเขา (มาระโก 10:17-22)

มันไม่ใช่ความบาปที่จะพยายามที่ก้าวหน้าในด้านการเงิน พระเจ้าทรงเรียกบางคนให้เจริญรุ่งเรืองในทางการเงิน และคนเช่นนั้นเจริญในฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกับในด้านการเงินเพราะว่าพวกเขาอุทิศตัวต่อพระเจ้าและพวกเขาใช้เงินของตนเพื่อสนับสนุนงานของพระเจ้า มันไม่ใช่ความบาปที่จะเป็นคนมั่งมี แต่มีอันตรายใหญ่หลวงที่ทรัพย์สินสมบัติอาจขัดขวางคนบาปไม่ให้นำมาถึงพระเจ้า และทรัพย์สินสมบัติในชีวิตของคริสเตียนบางคนก็สามารถขัดขวางในเรื่องฝ่ายวิญญาณได้ พระเจ้าทรงพิณิจจุจิตใจ และสภาพของจิตใจเป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า

ข้อความที่พระเยซูประทานไว้ในความสุขแท้เหล่านี้ก็ยังเป็นสิ่งที่มนุษย์ชาติโดยทั่วไปในวันนี้อาจไม่ได้ อยู่เหมือนเดิม พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่า “คนที่ขัดสนในจิตวิญญาณ...คนที่มีใจอ่อนสุภาพ...คนที่โสเภรี...คนที่ถูกข่มเหง” จะมีความสุขได้อย่างไร การแสดงออกถึงจิตใจที่โสเภรีไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติในโลกที่ด้านชา, พอใจในตัวเองที่เรามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ จิตใจที่อ่อนสุภาพและเจียบ, ยอมถูกเอาเปรียบและปฏิเสธที่จะตอบโต้, ถูกมองว่าเป็นความซื่อสัตย์ ความกระหายหาพระพรต่างๆฝ่ายวิญญาณและของประทานต่างๆฝ่ายวิญญาณคำนิพนธ์ที่เขานั้นและความใคร่อยากของโลกที่ไม่เชื่อนี้ที่รู้จักแต่ตัณหาของเนื้อหนัง, ตัณหาของเขา, และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต จิตใจที่เปี่ยมด้วยความกรุณาถูกปฏิเสธโดยคนส่วนใหญ่ในโลกที่มีใจแข็งกระด้างนี้ และการพูดถึง “ใจบริสุทธิ์” ก็ขัดแย้งอย่างแสนเจ็บปวดกับความหน้าซื่อใจคดและการหมกมุ่นเรื่องเพศที่มีอยู่รอบตัวเราทุกวันนี้ “ผู้สร้างสันติ” ที่แท้จริงจะไม่ใช่ที่ต้อนรับในแวดวงส่วนใหญ่ในยุคสมัยนี้ที่แก่งแย่งชิงดีและชอบหาเรื่องทะเลาะ – ไม่เลยครับ, ไม่แม้แต่ท่ามกลางบรรดาคนที่ถูกเรียกว่า*ผู้สนับสนุนสันติสมัยใหม่!*

แต่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็สามารถเข้าใจได้ ไซ้แล้วครับ คนที่ขัดสนใจจิตวิญญาณก็มีความสุข และคนที่หมายพึ่งพระเจ้าในพระคริสต์สำหรับความต้องการต่างๆ – ฝ่ายร่างกาย, ฝ่ายวิญญาณ, และตลอดชั่วนิรันดร์ – ก็เป็นคนที่มีและมีมีความสุข: “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” (มธ. 6:33)

ผู้ชอบธรรมถูกข่มเหงมาโดยตลอด และพวกเขาจะถูกข่มเหงเสมอไป แต่จงสังเกตว่ามีพระพรเมื่อการข่มเหงนั้น “เพราะเหตุความชอบธรรม” ไม่มีพระพรถูกสัญญาไว้เมื่อเราถูกข่มเหงเพราะความโหดเขลาของเราเองหรือการขาดจริยธรรมแบบคริสเตียน เปโตรกล่าวไว้ในถ้อยคำเหล่านี้:

“เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างยุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยอมรับอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหงด้วยยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า ด้วยว่าท่านทั้งหลายทรงถูกเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แต่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม” (1 ปต. 2:19-23)

พระพรถูกสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้นที่ถูกข่มเหงเพราะการดำเนินชีวิตแบบถูกต้อง เราจะต้องไม่แสวงหาการข่มเหง และเราจะต้องไม่ยอมให้เกิดการข่มเหงโดยการดำเนินชีวิตในแบบที่นำการข่มเหงมาสู่เรา คริสเตียนทั้งหลายเป็น “ชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ” (1 ปต. 2:9) แต่เราจะต้องไม่ “แตกต่าง” หรือประพฤติดัวในแบบที่ผิดธรรมดาเพียงเพื่อที่จะกวนใจผู้คน โดยทำให้พวกเขาถกเถียงและทำสิ่งต่างๆแก่เราที่พวกเขาคงไม่กล่าวหรือกระทำหากเราดำเนินชีวิตในแบบที่เราควรกระทำ เราควรสนใจในการนำวิญญาณทั้งหลาย – แต่เราไม่ควรใช้เวลาไปกับการเป็นพยานแก่คนๆหนึ่งในระหว่างเวลานั้นที่คนๆนั้นทำงานอยู่ นั่นคือ หากเราทำให้คนๆหนึ่งละเลยงานนั้นซึ่งเขากำลังได้รับค่าจ้าง เราก็นำคำวิพากษ์วิจารณ์มาสู่ตัวเราเองและบ่อยครั้งก็ทำให้คนๆนั้นถูกเจ้านายของเขาตำหนิ เราไม่ควรพูดคุยเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆอย่างผิดกาลเทศะ แม้ว่าเราอาจมีความห่วงใยในดวงวิญญาณต่างๆอย่างลึกซึ้งก็ตาม นี่คงไม่เกิดผลดีต่ออาณาจักรของพระเจ้า เราจะต้องฉลาดเหมือนงูและไม่มีภัยเหมือนนกเขา (มธ. 10:16) และมันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่เราจะไร้หัวใจและจัดการสิ่งต่างๆของพระเจ้าด้วยวิจรรณญาณอันอ่อนด้อยเสียจนทำให้การดีของเราถูกกล่าวร้ายได้ (โรม 14:16) อย่างไรก็ตาม หากความพยายามอันซื่อตรงที่จะดำเนินชีวิตตามแบบพระเจ้าและมีคำพยานตามแบบพระเจ้าต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ของเรานำการข่มเหงมาให้ ก็ให้เราชื่นชมยินดีและดีใจเป็นล้นพ้นเถิด

ยิ่งเรายอมจำนนอย่างสิ้นสุจริตต่อพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้ายิ่งเท่าไร เราก็ยิ่งถูกข่มเหงหนักขึ้นเท่านั้น – “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่ามีความเป็นไปได้ว่า

คริสเตียนทั้งหลายจะถูกข่มเหง มันกล่าวอย่างเน้นย้ำและชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าจะถูกข่มเหง! ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับถ้อยคำของอัครทูตเปาโลในโรม 8:18: “ข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเฝ้าเราทั้งหลาย” เมื่อเราทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม เราก็ชื่นชมยินดีเพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเรา ยิ่งไปกว่านั้น การทนทุกข์เช่นนั้นก็เป็นหลักฐานว่าเราเป็นผู้เชื่อและว่าเรากำลังดำเนินชีวิตในฐานะเป็นลูกของพระเจ้า

ข้อ 11: “เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข”

“เมื่อเขาจะติเตียนท่าน” หมายความว่า เมื่อคนทั้งหลายกล่าวแก่ท่านทั้งหลายอย่างติเตียน, อย่างเหยียดหยัน, หรือด้วยวาจาหยาบคาย พระเยซูทรงทราบการข่มเหงในลักษณะนี้อย่างแน่นอน พวกศัตรูเรียกพระองค์ว่าเป็นคนมูสา พวกเขาบอกว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง” (ยอห์น 8:13) พวกเขาบอกว่าพระองค์เป็นคนกินเด็บและดื่มน้ำองุ่นมาก (มธ. 11:19) พวกเขาบอกว่า “ท่านมีผีสิงอยู่” (ยอห์น 7:20) พวกเขาบอกว่าพระองค์ทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยฤทธิ์ของเบเอลเซบับ เจ้าแห่งพวกผี (มธ. 12:24) พวกเขาบอกว่าพระองค์เป็นบ้า, เสียดสีไปแล้ว (ยอห์น 10:20) แม้ขณะตอนที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น พวกเขา ก็ล้อเลียนและด่าว่าพระองค์ขณะที่พระองค์ใกล้สิ้นพระชนม์:

“ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สันตึระของเขากล่าวว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”

“พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’” (มธ. 27:39-43)

ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงถูกด่าว่า แต่สิ่งๆที่ถูกด่าว่าต่างๆนานา พระองค์ก็ “ไม่ทรงด่าว่ากลับ” พระองค์มิได้ทรงตอบโต้ และหากเราดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์อย่างที่เราควรดำเนิน เราก็จะทำตามแบบอย่างของพระองค์เช่นกันในท่าทีของเราที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ด่าว่าและล้อเลียนเรา อัครทูตเปาโลเป็นพยานรับรองว่า “โลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์...เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ จนถึงเวลานี้เราก็อ้างหัวและกระหาย เปเลื่อยเปล่าและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็อทนเอา เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็ออ้อนวอน เรากลายเป็นเหมือนนกกาเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้” (1 คร. 4:9-13 บางส่วน)

เราจะต้องนับว่าตัวเราเองนั้นเป็นสุข (มีความสุข) เวลาที่เราถูกด่าว่าและถูกข่มเหงและเวลาที่คนทั้งหลาย “และนิทาว่าร้าย (เราทั้งหลาย) เป็นความเท็จ...” หากเราดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าและไม่สมควรที่จะถูกคนพูดสิ่งไม่ดีให้ร้ายเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องท้อใจเวลาที่คำวิพากษ์วิจารณ์มาถึง โดยการรับการ

ข่มเหงเช่นนั้นอย่างอดทนเราก็สามารถพิสูจน์ต่อชาวโลกได้ว่าเรา*เข้มแข็งกว่า*ชาวโลกเพราะเราเป็นผู้ติดตามของพระเยซู อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นสุขหรือมีประโยชน์ฝ่ายวิญญาณเลยที่จะถูกคนนิทาว่าร้ายเรา หากเราสมควรได้รับคำว่าร้ายเหล่านั้นและนำคำพูดเหล่านั้นมาสู่ตัวเราเองโดยสิ่งต่างๆที่เราพูดหรือกระทำ

1 เปโตร 3:14-17 บอกเราว่า “ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการณ์ชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างกลัวคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วย เหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยความใจสุภาพและด้วยความยำเกรง มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่ เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่านในพระคริสต์จะได้รับความละอาย เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทน อยู่เพราะการประพฤติชั่ว”

กรุณาสังเกตวลีสุดท้ายในข้อพระคำที่เราากำลังศึกษากันอยู่นี้: “...*เพราะเรา*” ในพระคำข้อก่อนหน้า พวกเขาเป็นสุขคือคนที่ทนทุกข์ “เพราะเหตุ*ความชอบธรรม*” ในข้อนี้ พระเยซูทรงระบุ*พระองค์เองและเหตุ*ของพระองค์ว่าเป็นพวกเดียวกับความชอบธรรม ซึ่งเป็นการประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นผู้*ชอบธรรม*นั้น

คนเหล่านั้นที่ทนทุกข์เพราะเหตุความชอบธรรมก็ทนทุกข์เพื่อพระคริสต์เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมได้ เราไม่ได้กลายเป็นคนชอบธรรม ความชอบธรรม – ความชอบธรรมของพระคริสต์ – ถูกยกให้แก่เรา (โรม 4:1-8) แต่ภาษาตรงนี้บ่งบอกถึง*ความชอบธรรมที่มารับสภาพมนุษย์* พระเยซูทรงเป็นองค์บริสุทธิ์นั้นของพระเจ้า (มาระโก 1:24; ลูคา 4:34) และการทนทุกข์คำดูหมิ่นเหยียดหยามหรือการข่มเหงที่ทำให้เราเป็นสุขนั้นก็ต้องเป็นผลลัพธ์แห่งคำพยานของเราและชีวิตของเราในพระคริสต์ หากความพยายามอันสัตย์ซื่อที่จะเป็นคริสเตียนในแบบที่เราควรเป็นนำการข่มเหงมาให้ เราก็ต้องอดทน, โดยระลึกว่าหลายหมื่นคนก่อนหน้าเราก็ได้รับการปฏิบัติในลักษณะเดียวกัน:

“ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง และเขาอาจหลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน” (2 ทธ. 2:24-26)

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มี*สันติสุข*ในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่า*เราได้ชนะโลกแล้ว*” (ยอห์น 16:33) การดูหมิ่นเหยียดหยามที่โลกทั้บถใส่ผู้เชื่อนั้นไม่ใช่เรื่องน่าอภิมรย์หรือน่าปรารถนาในตัวเอง แต่หากมันนำไปเพื่อเห็นแก่พระคริสต์แล้ว มันก็เป็นเหตุสำหรับความสุขที่รู้ว่าเราได้รับอภิสิทธิ์ในการทนทุกข์เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงทนทุกข์มากมายเหลือเกินเพื่อเรา: “เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย” (ฟป. 1:29)

ข้อ 12: “จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่า*บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์* เพราะเขาได้ข่มเหง*ศาสตาศาพยากรรม*ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

“จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น!” การชื่นชมยินดีคือ การประสบกับความปรีดีและความดีใจ การ “ทำอย่างเหลือล้น” ก็คือการทำเกินกว่าขีดจำกัดหรือขนาดที่วางไว้ เปโตรกล่าวถึงการชื่นชมยินดีว่า “ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) แน่ใจว่าพวกอัครทูตทราบความหมายของการชื่นชมยินดีแบบนี้ว่านี่ ในกิจการ 5:12-42 เราอ่านเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆที่ถูกกระทำ “โดยมือของพวกอัครทูต” และเกี่ยวกับการข่มเหงที่พวกศัตรูของพระเยซูกระทำต่อพวกเขา พวกอัครทูตถูกทุบตี, และถูกห้ามมิให้พูดในพระนามของพระเยซู แต่ในข้อท้ายๆของพระคำต่อนั้นเราอ่านว่า “พวกอัครทูตจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับการทูลเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น”

ตอนที่เปาโลและสิลาสถูกทุบตีและถูกจำคุกในเมืองฟีลิปปี แทนที่จะคร่ำครวญและบ่นว่าพวกเขา กลับอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งแผ่นดินไหวมาเปิดประตูคุก และโดยทางคำพยานและคำสั่งสอนของเปาโลและสิลาส นายคุกและทั้งครอบครัวของเขาก็ได้รับความรอด “แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่าน**แสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว**” (กิจการ 16:16-34)

อัครทูตเปาโลชื่นชมยินดีในความทุกข์ยาก (โรม 5:3) และการศึกษาชีวิตของอัครทูตท่านนั้นก็เปิดเผยว่าเขาไม่เพียงทนทุกข์การถูกข่มเหงอย่างหนักเท่านั้น แต่ความทุกข์ยากอื่นๆด้วยเช่นกัน (อ่าน 2 โครินธ์ 11:23-28)

ในช่วงสมัยแรกของความเชื่อแบบคริสเตียน ผู้เชื่อจำนวนมากถูกจับมัดเสาะและถูกไฟเผาหรือถูกโยนให้สัตว์ร้ายกินเพราะเหตุคำพยานของพวกเขาเพื่อพระเยซู และประวัติศาสตร์ก็บันทึกข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาหลายคนชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับอภิสิทธิ์ในการประท้วงคำพยานของพวกเขาด้วยชีวิตของพวกเขา! เมื่อวิสุทธิชนคนใดของพระเจ้าถูกฆ่าพลีชีพเพราะเหตุแห่งพระคริสต์ คุณก็แน่ใจได้เลยว่าพระเจ้าจะประทานพระคุณแก่ผู้เชื่อคนนั้นที่จะตาย สเทเฟนเป็นพยานรับรองถึงความจริงข้อนี้ขณะที่เขากำลังถูกหินขว้างจนตายเพราะการประกาศพระคุณของพระเจ้า ขณะเพ่งมองเข้าไปในสวรรค์ เขาก็เห็น “สง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” เพื่อต้อนรับจิตวิญญาณของเขา และเขาอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่ฆ่าเขาว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” (กิจการ 7:54-60)

ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนดำเนินชีวิตตามแบบของพระเจ้าในแบบที่จะทำให้การข่มเหงถูกทับบลมีใส่พวกเขา แต่ว่าการทนทุกข์การข่มเหงเพราะเห็นแก่พระเยซูก็เป็นพระพรอย่างหนึ่งที่มีเอกลักษณ์ การรู้ว่าชีวิตของคนๆหนึ่งดำเนินอยู่ในทางของเจ้ามากพอ, มากพอเหมือนพระคริสต์, จนนำการติเตียนและการข่มเหงมาให้จึงเป็นเหตุที่จะชื่นชมยินดี – *อย่างเหลือล้น!*

“...เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์” “บำเหน็จบริบูรณ์” ที่ว่านี้ไม่ได้ถูกได้มาโดยการข่มเหงที่ถูกสู้ทนโดยผู้เชื่อ มันเป็นของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า หากไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้าแล้ว พระเยซูก็คงไม่ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา; และหากพระองค์ไม่ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราแล้ว เราก็คงไม่มีโอกาสที่จะทนทุกข์เพื่อพระองค์ เป็นเพราะพระคุณของเจ้านั่นเองที่พระเยซู “ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าทูต

สวรรค์แต่หน่วยเดียวนั้น เพื่อการทนทุกข์ความมรณา” เพื่อที่พระองค์จะได้ทรง “ชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9)

“...เพราะเขาได้ข่มเหงศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน” พญามารไม่สามารถกล่าวอะไรซ้ำๆเกี่ยวกับลูกคนใดของพระเจ้าได้ซึ่งไม่เคยถูกกล่าวเป็นความเท็จเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าและเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ที่มาก่อนเรา! เหล่าคนชั่วเกลียดชังความถูกต้องและความจริงเสมอมา ที่ออกมาจากใจของคนที่ยังไม่ถูกสร้างใหม่คือ ความประสงค์ร้ายและคำพูดกล่าวร้ายต่อคนเหล่านั้นที่ดำเนินในความสว่างและดำเนินชีวิตตามความจริง มันเป็นความจริงที่ว่าวันนี้วัฒนธรรมและการศึกษาได้ทำให้กิจกรรมยาท่อนลงและหลายครั้งมนุษย์ก็กล่าวถ้อยคำที่เรียบลื่นกว่าน้ำมัน – แต่แหลมคมเหมือนดาบ! พญามารตนเดิมกำลังทำงานอยู่วันนี้เหมือนกับที่มันเคยทำงานในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเหล่าอัครทูตของพระองค์, พญามารตนเดิมที่เคยข่มเหงเหล่าคริสเตียนยุคต้น เราน่าจะได้รับการปลอบประโลมใจที่รู้ว่าเราไม่ได้ทนทุกข์การทดลองหรือการข่มเหงใดเลยที่เหล่าคริสเตียนที่มาก่อนเราไม่เคยทนทุกข์ – และพระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อของเหล่าบรรพบุรุษของเราก็ก็น่าจะทรงสัตย์ซื่ออยู่เหมือนเดิม:

“ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 คร. 10:13)

คุณจะสังเกตเห็นว่าในความสุขแท้จริงเหล่านี้ พระเยซูตรัสถึงอุปนิสัยบางประการที่จะเป็นสุข แทนที่จะกล่าวถึงบุคคลที่เฉพาะเจาะจงคนใดที่อาจกำลังฟังอยู่ในขณะนั้น ยกตัวอย่างเช่น พระองค์ตรัสถึง ผู้ที่ “ขัดสนในจิตวิญญาณ” พระองค์ตรัสถึงคนเหล่านั้นที่ *โศกเศร้า*, คนเหล่านั้นที่ *หิวกระหายความชอบธรรม* พระองค์ตรัสถึงคนที่มี *ใจอ่อนสุภาพ*, คนที่มี *ใจกรุณา*, คนที่มี *ใจบริสุทธิ์*, *บรรดาผู้สร้างสันติ* จากนั้นหลังจากได้ตรัสถึงอุปนิสัยเหล่านี้ไปแล้วและทรงพร้อมที่จะนำข้อความส่วนนี้ไปสู่จุดสูงสุด พระองค์ก็ตรัสว่า “ท่านก็เป็นสุข” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “เราพูดถึงพวกท่านนั้นแหละ **พวกท่านจะถูกด่าว่าและถูกข่มเหง** ผู้คนจะพูดกล่าวร้ายถึงพวกท่านเพราะเหตุเรา” ดังนั้น คำเทศนาบนภูเขาจึงมีอะไรบางอย่างสำหรับคริสเตียนทั้งหลายในวันนี้ เพราะว่าผู้เชื่อที่มีลักษณะเฉพาะตัวต่างๆแบบที่พระเยซูทรงพรรณานั้นจะถูกข่มเหงและถูกว่าร้ายในวันนี้ เหมือนกับในสมัยที่พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก การขึ้นชมยินดีภายใต้การถูกข่มเหงจะนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้าและ *บำเหน็จของเราจะบริบูรณ์!* ความสุขเหล่านี้ต่อกำความจริงที่ว่าความสุขแท้จริงในชีวิตไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์แวดล้อม แต่ขึ้นอยู่กับอุปนิสัย

อิทธิพลและความรับผิดชอบของ เหล่าข้าราชการบริหารแห่งอาณาจักรนั้น

ข้อ 13: “ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั่นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ”

อิทธิพลและความรับผิดชอบของผู้เชื่อทั้งหลายถูกนำเสนอตรงนี้ผ่านทางภาพเปรียบเทียบแบบ: (1) *เกลือ*, และ (2) *ความสว่าง* ความคิดโดยทั่วไปก็คือว่าเหล่าข้าราชการแห่งอาณาจักรนั้นต้องไม่ยอมให้การข่มเหงทำให้พวกเขาละเลยงานยิ่งใหญ่ที่พระมหากษัตริย์ได้ประทานให้แก่พวกเขา

การเชื่อมต่อกับข้อ 11 และ 12 นั้นง่ายและเป็นธรรมชาติ โดยย้ายจากการถูกข่มเหงเพราะ “เหตุความชอบธรรม” เหมือนกับเหล่าศาสตาศาพยากรณ์แห่งสมัยโบราณ ไปยัง “*ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก*” แม้ว่าคริสเตียนทั้งหลายถูกข่มเหง, ถูกเกลียดชัง, และถูกใส่ร้าย เราก็มีหน้าที่ที่ต้องกระทำและเราต้องไม่ยอมให้สิ่งนั้นที่ขัดขวางมากีดกันเราจากการกระทำหน้าที่นั้น

การใช้งานเกลือในแบบปกติทั่วไปก็คือ เพื่อป้องกันการเปื่อยเน่าและการเน่าเสีย เอลิชาได้รักษาน้ำที่เสียนั้นให้หายโดยใช้เกลือ (อ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 2:19-22) ดังนั้นคนชอบธรรม, ในความหมายฝ่ายวิญญาณ, จึงป้องกันการเปื่อยเน่าและการเน่าเสีย ในปฐมกาล 18:23-33 อับราฮัมทูลขอพระเจ้าให้ทรงละเว้นโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์หากสามารถพบคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองเหล่านั้น พระเจ้าทรงตกลงตามนี้ และจากนั้นอับราฮัมก็ต้องลดจำนวนคนชอบธรรมลงซึ่งอาจถูกพบได้ในเมืองชั่วเหล่านั้น แต่ครั้งพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะไว้ชีวิตเมืองเหล่านั้นหากสามารถพบคนชอบธรรมได้ตามตัวเลขที่ตกลงกันได้ ในที่สุดอับราฮัมก็ทูลว่า “*บางทีจะพบสิบคนที่นั่น*” และพระเจ้าตรัสว่า “*เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน*” แต่ก็ไม่สามารถพบคนชอบธรรมสิบคนได้ในเมืองเหล่านั้น และ “*พระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์*” (ปฐมก. 19:24) เพราะเห็นแก่คนชอบธรรมเพียงแคสิบคน เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ก็คงได้รับการไว้ชีวิตแล้ว! นี่แหละคืองานของ “*เกลือแห่งแผ่นดินโลก*”

เหมือนกับที่เกลือถนอมรักษาให้พ้นจากการเปื่อยเน่าและการเน่าเสีย ภารกิจของผู้เชื่อทั้งหลายก็คือการถนอมรักษามวลมนุษยชาติให้พ้นจากการเปื่อยเน่าและการเน่าเสียทางศีลธรรม ผมเชื่อว่าอเมริกาเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินโลกวันนี้ ผมเชื่อว่าอเมริกายิ่งใหญ่เพราะเหตุเหล่าบรรพบุรุษของเรา ประชาชาตินี้ได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดยชายและหญิงทั้งหลายที่ขณะนั้นกำลังเสาะหาสถานที่แห่งหนึ่งเพื่อนับการพระเจ้า ประชาชาติอื่นๆได้ถูกค้นพบโดยผู้คนที่ขณะนั้นกำลังเสาะแสวงหาทองคำ, ไม่ใช่พระเจ้า!

มันเป็นความจริงที่ว่าอเมริกาทุกวันนี้เต็มไปด้วยความบาปมากมาย; แต่มันก็เป็นจริงเช่นกันที่ว่ามีคนที่ดีดำเนินตามทางของพระเจ้าอยู่หลายหมื่นคนในอเมริกา และคนเหล่านี้ที่ดีดำเนินตามทางของพระเจื่อก็รักษาประชาชาตินี้ไม่ให้เน่าเสีย

ผมขอให้คุณให้เข้าไปในป่าดงดิบและไปเจอกับพวกคนป่าที่ใช้ชีวิตแบบเปลือยกายและไม่มีศีลธรรม พวกเขาเป็นอย่างไรเป็นนี้เพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักพระคริสต์; แต่เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐและได้รับการบังเกิดใหม่ *เกลือ* (กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ) ก็เริ่มขับไล่ความเน่าเสียและความเปื่อยเน่าออกไป เมื่อผู้คนถูกทำให้เปลี่ยนมาเป็นคริสเตียน ศีลธรรมก็เริ่มที่จะเข้ามาครอบครองคนเหล่านั้น พวกเขา ก็สวมใส่เสื้อผ้า พวกเขาเรียนรู้ที่จะเคารพซึ่งกันและกัน กล่าวสั้นๆก็คือ เมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศที่นั่น และผู้คนเชื่อข่าวประเสริฐ ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในทุกด้านของชีวิต

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นเกลือหากกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ พระเยซูตรัสว่า “**ท่านทั้งหลาย** เป็นเกลือแห่งโลก” – ไม่ใช่แค่สิบสองคนนั้น แต่ทุกคนที่ได้ยินพระองศ์ในขณะนั้นซึ่งเป็นลูกที่บังเกิดใหม่แล้ว ของพระเจ้า

“แต่ถ้าเกลือที่นั้นหมดรสเค็มไปแล้ว...” (มาระโก 9:50 กล่าวไว้ว่า “แต่ถ้าเกลือหมดความเค็มของมันไปแล้ว...”) มันเป็นไปได้ที่เกลือจะสูญเสียรสเค็มของมันและกลายเป็นไร้รสชาติ และเมื่อถึงตอนนั้นมันก็ไม่มีประโยชน์สำหรับอะไรแล้ว เมื่อกล่าวถึงผู้เชื่อทั้งหลายว่าเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก นี่หมายความว่าผู้เชื่อคนนั้นได้สูญเสียความรอดของตนไปแล้วจริงหรือ? ไม่เลยครับ มันไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นเลย บางคนใช้พระคำตอนนี้เพื่อสอนหลักคำสอนดังกล่าว แต่หากคำกล่าวที่ว่า “หมดรสเค็มไปแล้ว” หมายความว่าคนๆหนึ่งได้สูญเสียความรอดของตนไปแล้ว มันก็ต้องหมายความว่าคนๆนั้นไม่มีทางที่จะสามารถได้ความรอดของตนกลับคืนมาอีก เพราะว่าเกลือที่หมดรสเค็มของมันไปแล้วก็ “แต่นั้นไป (ตลอดไป) ก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร” เราจะต้องเสมอต้นเสมอปลายในคำสอนของเรา หากการหมดรสเค็มของเกลือหมายความว่าผู้เชื่อคนนั้นสูญเสียความรอดของตน พระคำข้อเดียวกันก็สอนเช่นกันว่าคนๆนั้นที่สูญเสียความรอดของตนไปแล้วก็ไม่มีทางที่จะรับความรอดได้อีก!

อย่างไรก็ตาม พระคำตอนนี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับความรอด มันไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อคนหนึ่งสูญเสียการไถ่จากความบาปของตนไป มันเกี่ยวข้องกับ การนำวิญญาณ, การเป็นพยานเพื่อพระคริสต์, และการเป็นแบบอย่างแห่งพระคุณของพระเจ้า ผู้เชื่อคนหนึ่งสามารถสูญเสียอิทธิพลของตนที่มีเหนือคนอื่นได้ และเขาสามารถสูญเสียบำเหน็จของตนได้ – “ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 คร. 3:12-15) ใช่แล้วครับ การงานต่างๆของผู้เชื่อคนหนึ่งอาจถูกเผาไหม้ไป แต่ตัวเขาเองก็จะได้รับความรอด แต่เขาจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยปราศจากบำเหน็จสำหรับการทำงานต่างๆของเขา เราต้องระมัดระวังที่จะสร้างทองคำ, เงิน, และเพชรพลอยแทนที่จะเป็นไม้, หญ้าแห้ง, และฟาง เราต้องรักษา “ความเค็ม” ของเราไว้ ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาเตือนว่าหากเราสนับสนุนคนเหล่านั้นที่สอนหลักคำสอนใดก็ตามนอกจากหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็จะไม่ได้รับบำเหน็จเต็มที่ (จงศึกษา 2 ยอห์น 7-11)

“...จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้?” (ในมาระโก 9:50 สำนวนตรงนี้ระบุเจาะจงบุคคลจริง ๆ – “**ท่านทั้งหลาย** จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้?”) ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้อง**มีรสเค็ม**ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เราจะต้อง**ถนอมรักษา**ในการที่ว่าการดำเนินชีวิตตามแบบพระเจ้าของเราช่วยชะลอความเบื่อหน่ายและความชั่ว – ในบ้าน, ในที่ทำงาน, และในชุมชนที่เราอาศัยอยู่ หากผู้เชื่อไม่ “มีรสเค็ม” – นั่นคือ หากเขาสูญเสียคำพยานของตนไปแล้ว – เขาก็ไร้ค่าเท่าที่เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าเพราะว่าเขาไม่มีอิทธิพลใดๆเหนือคนเหล่านั้นที่เขาติดต่อสัมพันธ์ด้วยแล้ว

การออกแบบขององค์พระผู้เป็นเจ้าในที่นี้เป็นแง่บวก ไม่ใช่แง่ลบ พระองค์ทรงอยากที่จะปลุกเร้าจิตใจของพวกอัครทูต, ที่จะกระตุ้นพวกเขาให้มีความขยันขันแข็งแบบเฝ้าระวังและมีความทุ่มเทเพราะว่าพวกยิวหลายคนที่ไม่เคร่งศาสนาตามตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติและเคร่งครัดในกิจกรรมทางศาสนาต่างๆของตนก็ไม่มี

ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมแบบที่เป็นของจริง เหล่าข้าราชการบริหารแห่งอาณาจักรแห่งสวรรค์ต้องเป็นของแท้, ไม่ใช่แบบผิวเผิน, ในการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และชอบธรรม

ข้อ 14: “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้”

ไม่มีสิ่งใดที่มีประโยชน์และจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์มากกว่าแสงสว่าง ปราศจากแสงสว่างก็*ไม่อาจมีชีวิตได้* เลย นี่เป็นจริงเช่นกันในเขตแดนฝ่ายวิญญาณ พระเยซูทรงประกาศว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12; 9:5; 12:46) ความสว่างซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายเปล่งออกมาก็มาจากพระเยซู, *ความสว่างนั้น* เปาโลบอกเราว่าเราเป็น “*ความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า*” และเราควร “ดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” (อฟ. 5:8) ในฟิลิปปี 2:15 เปาโลบอกเราว่าเราควรดำเนินชีวิตในแบบที่เราจะ “ปราศจากตำหนิและไม่มีควมผิด เป็น ‘บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า’ ในท่ามกลาง ‘ยุคที่คดโกงและวิปลาส’ (เรา) ปรากฏในหมู่พวกเขา*ดุจดวงสว่างต่างๆในโลก*”

พระเยซูตรัสถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่าเป็น “*โคมที่จุดสว่างไสว*” (ยอห์น 5:35) มีคนจำนวนมากทุกวันนี้อยากที่จะ “ส่องแสง” แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะ “ลุกไหม้” เราต้องเต็มใจที่จะลุกไหม้ เพราะว่าการลุกไหม้ก่อให้เกิดแสงสว่าง

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นดวงสว่างต่างๆในโลกที่มีมิติ โดยเปล่งแสงที่เราได้รับจากพระเยซู ผู้ทรงเป็น*ความสว่างนั้น*ของสิ่งทรงสร้าง*ทั้งปวง* เรามี*ข่าวสาร*แห่งความสว่าง และหนทางเดียวที่คนไม่เชื่อทั้งหลายจะรู้จักความรอดได้ก็โดยทางความสว่างแห่งข่าวประเสริฐ:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ (โรม 10:13-15)

ในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้มันเป็นแผนการของพระเจ้าที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะประกาศข่าวสารแห่งความสว่าง เพื่อที่ผู้คนที่อยู่ในความมืดจะได้มา*รู้จัก*ความสว่างแห่งความรอด

“นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้” นครซึ่งเป็นแบบนั้นก็จะถูกพบเห็นได้จากกระยะไกลมากๆ ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นครต่างๆก็มักตั้งอยู่บนเนินเขาเพราะการปกป้องที่พวกมันได้รับเวลาที่เหล่าข้าศึกบุกโจมตี เมื่อนครใดตั้งอยู่บนเนินเขา ข้าศึกก็จะถูกมองเห็นได้จากกระยะทางไกลมากๆขณะที่พวกเขารุกเข้ามา และนี่ก็ทำให้ชาวocrนั้นมีโอกาสได้เปรียบเหนือเหล่าศัตรูของตน นอกจากนี้ นครที่ถูกสร้างบนเนินเขาก็สามารถถูกมองเห็นได้จากกระยะทางไกลมากๆเช่นกัน

นี่ก็เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับคริสเตียนที่ดำเนินชีวิตที่มีพระคริสต์เต็มล้นอยู่เสมอ โดยส่องแสงแห่งข่าวประเสริฐในโลกที่ถูกทำให้มืดไปโดยความบาป *ความสว่างดึงดูดความสนใจ* ความสว่างไม่อาจถูกเมินเฉยได้ คนๆหนึ่งที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็ไม่สามารถเก็บความรอดของตนแบบปิดซ่อนไว้ได้ ไม่มีอะไรที่เรียกว่า “*สาวกแบบลับๆ*” ในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้! หากเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงโลกก็จะค้นพบว่าเรา “*แตก*

ต่าง” หากเราดำเนินชีวิตอย่างที่เราคควรดำเนินชีวิต อย่างที่พระเยซูทรงอยากให้เราดำเนินชีวิต เราก็จะถูกวิพากษ์วิจารณ์ – หรือแม้แต่ถูกข่มเหง เราอาจถูกเยาะเย้ยถากถางและถูกหัวเราะเยาะในที่ทำงาน แต่เมื่อพวกคนที่วิจารณ์เรากลับบ้านไปตอนเย็น พวกเขาจะยอมรับกับตัวเองว่าพวกเขาอยากเป็นเหมือนเรา! คนที่ดำเนินชีวิตคริสเตียนที่เป็นแบบอย่างจะได้รับความเคารพนับถือและได้รับการชื่นชมแม้กระทั่งจากคนเหล่านั้นที่วิพากษ์วิจารณ์และล้อเลียนเขา เหล่าสาวกถูกจำคุก, ถูกทุบตี, ถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้ำโดยเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐ – แต่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังเหล่าสาวกก็ “สำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู” (กิจการ 4:13)

เราถูกบอกว่าพวกสาวก “ได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรกในเมืองอันติโอก” (กิจการ 11:26) ผมไม่เชื่อว่าพวกเขาถูกเรียกว่า “คริสเตียน” ในฐานะเป็นชื่อเล่นอย่างหนึ่ง ผมเชื่อว่าพวกเขาถูกเรียกเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนพระคริสต์มากเหลือเกินในการดำเนินชีวิตของพวกเขาจนชาวโลกขนานนามพวกเขาตามพระองค์ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลกจะทรงส่องแสงจากชีวิตของผู้เชื่อที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ

ข้อ 15: “ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนั้น”

(มาระโก 4:21 พูดถึงการเอาเทียนไปไว้ “ใต้ถัง ใต้เตียงนอน”) เห็นได้ชัดว่าสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเทียนหรือโคมไฟคือ บนเชิงเทียนหรือที่ตั้งโคมไฟ ไม่ใช่ไว้ใต้ถังหรือใต้เตียง

“ถัง” ที่ว่านี้คือ ภาชนะสำหรับดวงวัด บางครั้งภาชนะดังกล่าวก็จุดได้ครึ่งทะนานหรือทะนานหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ขนาดของภาชนะนี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ความคิดที่สำคัญก็คือว่าเราจะต้องไม่พยายามที่จะปิดบังความสว่างของเรา ผู้เชื่อทุกคนเป็นดวงสว่างต่างๆ แต่ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนส่องสว่างในกำลังหรือพลังที่เท่ากัน เหมือนกับที่มีประภาคารต่างๆ ซึ่งมีดวงไฟพลังสูงเพื่อส่องทางให้แก่เรือในทะเล และดวงไฟที่มีพลังต่ำกว่าคอยส่องตามชายฝั่งเพื่อนำเรือต่างๆ เข้าเทียบท่าอย่างปลอดภัย คริสเตียนบางคนก็เป็นไฟประภาคารและบางคนก็เป็น “ไฟต่ำ” ด้วยเหตุนี้หากเราไม่ใช่ประภาคารหรือไฟสูง เราก็เต็มใจที่จะเป็นหนึ่งในไฟต่ำเหล่านั้นไหม? หรือเราพยายามที่จะปิดซ่อนความสว่างของเราเพียงเพราะว่าเราไม่สามารถส่องแสงได้อย่างสว่างและอย่างเจิดจ้าเหมือนอย่างผู้เชื่อคนอื่นๆ?

ความสว่างที่แท้จริงของพระคริสต์ย่อมไม่ทำให้เราเย่อหยิ่ง ตรงกันข้าม เราเต็มใจที่จะส่องสว่างในที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงให้เราอยู่ และไม่ว่าเราจะเป็นไฟประภาคารหรือไฟต่ำตามแนวชายฝั่งเราก็ควรส่องสว่างด้วยกำลังทั้งหมดที่เรามี เมื่อโคมไฟอยู่ในที่ๆมันควรจะอยู่ มันก็ “ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนั้น” ดังนั้นเรา, หากเรากำลังทำสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้เรากระทำ, กำลังส่องสว่างอยู่ โดยแสดงให้เห็นทางแห่งความชอบธรรมและสันติสุข โดยเตือนพวกเขาว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:23)

ข้อ 16: “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์”

นี่ถือว่าเป็นคำบัญชาหนึ่ง เราเป็นผู้แทนของพระเจ้าในโลก เราไม่ได้เป็นของตัวเอง เราถูกซื้อแล้ว ตามราคาหนึ่ง (1 คร. 6:20) เราเป็นดวงสว่างต่างๆเพราะว่าเราถูกส่องสว่างแล้วโดยความสว่างนั้น ด้วยเหตุนี้ เราจึงได้รับคำบัญชาให้ปล่อยให้ความสว่างซึ่งอยู่ภายในเราส่องแสงออกมา

พระเจ้าไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอดโดยที่พระองค์ไม่ทรงมีงานรับใช้หนึ่งสำหรับคนๆนั้น พระองค์ไม่ได้เรียกทุกคนให้เทศนา, หรือสั่งสอน, หรือไปทำงานมิชชั่น; แต่เราถูกช่วยให้รอดเพื่อที่จะปรนนิบัติ พระเจ้าทรงใส่ ความสว่างหนึ่งภายในเราเพื่อที่จะส่องแสง, เพื่อที่เราจะส่องแสงทางนั้นสำหรับคนอื่นๆ พระองค์ทรงทำให้เรา เป็นเกลือเพื่อที่จะถนอมรักษา, เกลือเพื่อที่จะสรรค์สร้าง, ในใจของมนุษย์, ความกระหายหาสิ่งต่างๆของ พระเจ้า

หลังจากที่พระเยซูทรงเสร็จสิ้นงานรับใช้บนโลกของพระองค์แล้ว ก่อนที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระ บิดาในสวรรค์ พระองค์ก็ทรงส่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขาได้รับฤทธิเดชจากเบื้องบน เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาบนพวกเขา หลังจากนั้น พวกเขาก็จะเป็นพยานเพื่อ พระองค์ “ทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:4-8)

หากเราได้รับความรอดแล้ว เราก็ได้รับความรอดเพื่อที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซู, เพื่อปล่อยให้ความ สว่างของเราส่องแสง “ต่อหน้ามนุษย์” จงสังเกตว่าความสว่างของเราจะต้อง “ส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวง” นั่น คือ ยามที่เราอยู่ต่อหน้าพวกเขา และไม่ใช่เพื่อมนุษย์

“...เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” เมื่อคน ทั้งหลายเห็นสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ในพระนามของพระเยซู พวกเขาก็จะปรารถนาที่จะรู้จักพระองค์ เหมือนกับที่ เกลือโดยธรรมชาติแล้วทำให้เกิดอาการกระหายน้ำ ดังนั้นการดำเนินชีวิตของเราก็ควรทำให้คนทั้งหลายกระหาย ที่จะรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงทำให้เราสามารถดำเนินชีวิตอย่างที่เรากระทำอยู่ได้ อย่างไรก็ตาม จงสังเกตว่า เราจะต้องไม่ส่องสว่างเพื่อให้ตัวเองได้รับเกียรติ เราจะต้องไม่ทำการดีต่างๆเพื่อนำสง่าราศีและเกียรติยศมาสู่ ตัวเราเอง สิ่งที่เราทำจะต้องถูกกระทำในพระนามของพระเยซู เพื่อสง่าราศีและเกียรติยศแห่งพระนามของ พระองค์

การดีต่างๆไม่ช่วยให้รอด และพวกมันไม่เพิ่มเข้ากับความรอดด้วย; แต่การดีต่างๆสามารถดึงดูดคน อื่นๆให้มาหาพระคริสต์ได้ เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ; แต่เราก็เป็น “ผี พระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารกิจซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้า เพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อพ. 2:10)

อัครทูตเปาโลสั่งที่ดัสว่า “คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้ง หลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ต่อสู้สำหรับ**การกระทำ** การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง” (ทต. 3:8)

ยากอบบอกเราว่า “...ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว” (ยากอบ 2:20, 26) และนี่เป็น ความจริง การงานต่างๆจะไม่ช่วยให้รอด แต่คนที่ได้รับความรอดแล้ว, คนที่มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์, จะ **ประกอบกรงานต่างๆ!** เราทุกคนอาจไม่กระทำการงานต่างๆในปริมาณที่เท่ากันหรือการงานชนิดเดียวกัน แต่

ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็ประกอบกิจการต่างๆเพราะว่าเรามีชีวิตอยู่ในพระคริสต์ – และ *ชีวิตย่อมมีการงานต่างๆเป็นผล*

ใน 1 เปโตร 2:12 เราอ่านว่า: “จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่านับถือท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาคติเตียนท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา”

คำเทศนาต่างๆของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้ในกิตติคุณทั้งสี่เล่มนั้นนำศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะพระองค์กำลังเทศนาแก่คนเป็นพันๆอยู่หรือแก่คนๆเดียวเหมือนอย่างนิโคเดมัสหรือหญิงผู้นั้นแห่งแคว้นสะมาเรีย พระองค์ก็ทรงสอนด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายเสมอแก่คนเหล่านั้นที่พระองค์สนทนาด้วย ตรงนี้พระองค์ทรงใช้ “เกลือ” และ “ความสว่าง” เพื่อยกภาพประกอบความรับผิดชอบของคริสเตียนทั้งหลายในโลก – และใครบ้างบนแผ่นดินโลกจะไม่รู้ว่าเกลือคืออะไร, ว่ามันทำอะไร, และว่าคนจะคิดถึงเกลือขนาดไหนหากเขาหาเกลือมาได้? แม้แต่เด็กทารกก็รู้ว่าความสว่างคืออะไร – ซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กทารกใช้เพื่อทำความคุ้นเคยกับสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเขา หากคุณกังวลเรื่องนี้ จงเอาเด็กทารกน้อยของคุณไปนอนในห้องมืดๆ และเมื่อเด็กน้อยนั้นตื่นจากหลับ เขาก็จะบอกให้คุณรู้ว่ามီးอะไรบางอย่างผิดปกติ เขาอยู่ในความมืด! ไขแล้วครับ เราทุกคนรู้จักความหมายของ*ความสว่าง*

ในโอกาสอื่นๆพระเยซูตรัสเกี่ยวกับผู้หว่านและเมล็ดพืช (มธ. 13:3-23) พระองค์ตรัสเกี่ยวกับดอกกลีสีแห่งทุ่งหญ้า (ลูกา 12:27) พระองค์ตรัสเกี่ยวกับนกกระจอกตัวเล็กจ้อย (มธ. 10:29-31) – และในแต่ละตัวอย่างพระองค์ก็ยกภาพประกอบความจริงฝ่ายวิญญาณอย่างชัดเจนโดยใช้สิ่งเรียบง่ายต่างๆแห่งชีวิตประจำวัน คำเทศนาต่างๆของพระองค์มีลักษณะ “ติดดิน” ในที่ๆผู้คนอาศัยอยู่ พระองค์ตรัสคำเทศนาต่างๆที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้

ผมเชื่อว่ามีคำจำเป็นทุกวันนี่ที่เหล่าผู้ใช้ของพระเจ้าจะต้องก้าวไปอยู่หลังโต๊ะศักดิ์สิทธิ์, เปิดพระวาระของพระเจ้า, และกล่าวคำเทศนาจาก “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” โดยใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย, ถ้อยคำเหมือนกับที่พระเยซูทรงใช้:

“ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:7)

“เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

“ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3, 5)

ผู้คนทุกวันนี้ต้องการคำเทศนาแบบที่พระเยซูตรัส – เรียบง่าย, ติดดิน, เข้าใจได้ ขอพระเจ้าประทานดวงสว่างมากกว่าเดิมแก่เรา ซึ่งส่องแสงในพระนามของพระเยซู โดยฉายแสงที่จะส่องความคิดของมนุษย์และทำให้พวกเขาเห็นสภาพที่หลงหายของตนและร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความรอด!

ในการปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ของมัทธิว บทที่ 5 ผมอยากเตือนความจำคุณว่าไม่มีผู้เชื่อคนใดมีสิทธิ์ที่จะใช้ชีวิตเพื่อตัวเองเท่านั้น โดยเท่ากับเขากล่าวว่า “สิ่งที่ฉันทำ มันก็เรื่องของฉัน และถ้าฉันทำเรื่องเสียหายอะไร มันก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร นอกจากตัวฉันคนเดียวเท่านั้น!” คุณอาจนึกภาพว่ามันไม่สำคัญว่า

คนอื่นจะคิดอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่คุณทำ, ที่ๆคุณไป, หรือเพื่อนที่คุณคบ คุณอาจกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทราบจิตใจของฉัน; ดังนั้นคนจะคิดยังไงเกี่ยวกับตัวฉัน มันก็ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหนเลย” แต่มันก็แตกต่างกันจริงๆรับ หากเราทำสิ่งต่างๆ, ไปสถานที่ต่างๆ, และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ, ความสนุกสนานต่างๆ หรือกิจกรรมที่อาจถูกมองได้น่ากังขา เราก็ทำให้ผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ความเชื่อแบบคริสเตียน, พระคัมภีร์, และพระเจ้า หากเราออกปากยอมรับว่าเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์, หากเราบอกว่าเราเป็นพวกเดียวกับพระองค์โดยการประกาศว่าเราเป็นบุตรของพระองค์ เราก็มีหน้าที่ต้องดำเนินชีวิตตามคำสั่งต่างๆที่ถูกลงไว้สำหรับเราแล้วในภาคพันธสัญญาใหม่ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะรักโลกและเราไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าส่วนในสิ่งต่างๆของโลกเพราะว่า “ในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” (โรม 14:7)

เราที่ถูกระบุตัวว่าเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ควรระมัดระวังตัวมากๆที่การเป็นตัวแทนของเราจะไม่ถูกเข้าใจผิด อาจมีหลายครั้งที่เรื่องดังกล่าวไม่อาจถูกหลีกเลี่ยงได้ แต่ในฐานะเป็นกฎโดยทั่วไปแล้วผู้เชื่อที่อยู่ในการอธิษฐานและในการศึกษาพระวจนะอย่างสม่ำเสมอจะรักษาไว้ซึ่งคำพยานที่เสมอดันเสมอปลายเช่นกัน ขณะที่ความรับผิดชอบของเราในฐานะผู้เชื่อควรทำให้เราเกรงกลัวตัวสั่น ขณะเดียวกันเราก็ควรชื่นชมยินดีเพราะเหตุสิทธิพิเศษอันเปี่ยมสง่าราศีที่เป็นของเรา! *พวกทูตสวรรค์* ไม่มีโอกาสที่ผู้เชื่อทั้งหลายมี *พวกทูตสวรรค์* ไม่ใช่ดวงสว่างต่างๆที่ส่องแสงในโลกที่มีมืดมิด พวกเขาไม่มีสิทธิพิเศษในการนำพาคนอื่นๆให้มาถึง **ความสว่างนั้น**ของโลก

อรรถาธิบายพระคัมภีร์ที่ดีที่สุดคือ ชีวิตที่บริสุทธิ์, ชีวิตที่ถูกอุทิศถวายแด่พระเจ้า คำเทศนาอันเปี่ยมโหวหารมากที่สุดเท่าที่เคยถูกเทศนาในโลกที่มีมืดมิดและบาปหนา คือ ชีวิตที่ความเชื่อสอดคล้องกับการกระทำของผู้ชอบธรรม – ชอบธรรมเพราะความชอบธรรมของพระเจ้าที่อยู่ภายใน ผู้เชื่อที่ดำเนินตามแบบอย่างของพระคริสต์ทุกวันโดยการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์อย่างสอดคล้องก็เป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของความอธรรมบนแผ่นดินโลกวันนี้ เราเป็นพระคัมภีร์ที่โลกอ่าน และโลกก็ตีความพระคัมภีร์ตามวิธีที่เราดำเนินชีวิต – ในบ้าน, ในชุมชน, และในที่ทำงาน ขณะที่พระวจนะของพระเจ้ากำลังถูกประกาศและถูกเทศนาจากธรรมาสน์, ผู้เชื่อทั้งหลาย โดยการประพฤติในแต่ละวัน ก็สามารถพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นเป็นความจริงและพระเยซูทรงเป็นทั้งหมดที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น

ตามถ้อยคำของพระเยซู ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่อาจถูกปิดบังไว้ได้, มันไม่สามารถถูกปิดซ่อนได้อีกต่อไปเหมือนกับที่ไฟประกาศหรือเมืองที่ตั้งอยู่บนเนินเขาก็ไม่อาจถูกปิดบังไว้ได้เช่นกัน คนที่มีพระคริสต์อยู่ในตัวก็จะเปิดเผยพระคริสต์แก่ผู้อื่นผ่านทาง การดำเนินชีวิตของตนและการส่งต่อความสว่าง, ความรัก, ความอบอุ่น, และสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนออกไป ผลของพระวิญญาณดำรงอยู่ในผู้เชื่อทุกคน และ “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลอบปล้ำใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย” (กท. 5:22, 23) พระคุณเหล่านี้ไม่อาจถูกปิดบังหรือปิดซ่อนไว้ได้ คนที่กระทำการดีต่างๆและออกผลที่ดีจะนำคนอื่นๆให้รู้จักและถวายเกียรติพระเจ้า

ไม่มีผู้เชื่อคนใด ไม่ว่าเขาจะต่ำต้อยขนาดไหน ที่ช่วยเหลือใครไม่ได้ในหน้าที่คนต้นเรือน เราอาจไม่สามารถถวายทรัพย์เป็นเงินก้อนโตได้ เราอาจไม่สามารถไปทำงานมิชชันในต่างแดนได้ – หรือแม้แต่เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรสักแห่งหรือทำงานรับใช้หรืองานประกาศข่าวประเสริฐแบบเต็มเวลาได้ แต่หากเราไม่มีหนทางอื่นในการทำดีนอกจากการ “มีรศเค็ม” หรือการปล่อยให้ความสว่างของเราฉายแสง เราก็ยังสามารถถวายเกียรติพระเจ้าและทำให้คนอื่นๆ ยากู้จักพระองค์ได้! แสงที่มีกำลังน้อยที่สุดในโมงยามค่าคืนแห่งเที่ยงคืน ก็ยังมีประโยชน์ คนสามารถมองเห็นแสงนั้นได้ และเปลวไฟเล็กๆ ของมันก็สามารถนำทางเรือลำหนึ่งให้อ้อมโขดหินต่างๆ ได้

“จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้” (2 คร. 9:15) และจงขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงยอมให้เราเป็นพยานแก่คนอื่นๆ และชี้พวกเขาให้ไปหาความสว่างแห่งความรอด!

ความสัมพันธ์ของพระคริสต์ต่อพระราชบัญญัติ

ข้อ 17: “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของคาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ”

ในส่วนแรกของบทนี้ พระเยซูทรงนำเสนอลักษณะเฉพาะตัวบางประการของเหล่าข้าราชบริพารแห่งอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ (ข้อ 3-12) พระองค์ยังทรงนำเสนออิทธิพลและความรับผิดชอบของพวกเขาในอาณาจักรนั้นด้วย (ข้อ 13-16) ตรงนี้ในพระคำข้อนี้พระองค์ทรงเริ่มต้นที่จะอธิบายแก่พวกเขาถึงความสัมพันธ์ของพระองค์เองที่มีต่อพระราชบัญญัติของโมเสส และทรงแสดงให้เห็นว่าในหลายๆแง่มุมการครอบครองของพระเมสสิยาห์จะแตกต่างไปจากสิ่งที่พวกเขายึดคึดหวังไว้

“อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติ...” พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขายิน่าจะคิดว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะลบล้างระบบของโมเสสและบทบัญญัติและพิธีกรรมต่างๆของมัน นักประวัติศาสตร์ยิวบางคนบอกเราว่าพวกเขายิน่าจำนวนมากคาดหวังการปฏิวัติทางการเมืองครั้งใหญ่อย่างแน่นอนซึ่งจะทำลายพระราชบัญญัติของโมเสส และพวกเขาอิงข้อสรุปของตนบนถ้อยคำของเยเรมีย์ 31:31: “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิดวันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์” อย่างไรก็ตาม พวกเขาวิตติความถ้อยคำของเยเรมีย์อย่างผิดๆ เพราะว่าเขาไม่ได้หมายความว่าพระราชบัญญัติของโมเสสจะถูกยกเลิกหรือถูกทำลาย; และคุณก็แน่ใจได้เลยว่าพวกเขาดูทุกการเคลื่อนไหวของพระเยซู!

ถึงอย่างไรแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงเรียกคนเก็บภาษีที่ผู้คนรังเกียจว่าเป็นหนึ่งในสาวกที่ใกล้ชิดมากที่สุดของพระองค์หรือ? และพระองค์ได้ทรงตอบรับคำเชิญให้ไปรับประทานอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป – ซึ่งเป็นอะไรที่ยิวที่เคารพตัวเองคนไหนก็คงไม่ทำกัน! (อ่าน ลูคา 5:27-29) พระองค์ได้ทรงประกาศแล้วว่าพระองค์กำลังแนะนำให้รู้จักกับระเบียบใหม่ของสิ่งต่างๆ (ลูคา 5:30-39) และบางครั้งพระองค์ก็ไม่สนใจความคิดเห็นของพวกเขายิวเลยว่าควรถือวันสะบาโตอย่างไร (อ่าน ลูคา 6:1-11)

ในสายตาของยิวบางคนเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนจะเป็นการปฏิวัติ อย่างไรก็ตาม เราทราบว่าพวกมันไม่ได้ขัดแย้งต่อจิตวิญญาณและการออกแบบที่แท้จริงของคำพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมเลย พระเยซูได้

เสด็จมาเพื่อที่จะเป็นมิตรสหายแก่พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะเสาะแสวงหา และช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด (ลูกา 19:10) พระองค์ตรัสว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ” (ลูกา 5:31) แต่ทั้งนี้ที่พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งต่างๆซึ่งขัดแย้งกับประเพณีเหล่านั้นของเหล่าบรรพบุรุษยิว พระเยซูก็ทรงรับประกันเหล่าผู้ฟังของพระองค์ว่าพระองค์มิได้มาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติ

คำที่ตรงนี้แปลเป็น “ทำลาย” บ่งบอกในความหมายทางกายภาพว่า ทำให้สูญสลายหรือฉีกเป็นชิ้นๆ เช่น บ้านหลังหนึ่งหรือกำแพงหนึ่ง คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมัทธิว 26:61 โดยกล่าวถึงพระวิหาร และในมัทธิว 24:2 มันก็ถูกใช้ –โดยกล่าวถึงพระวิหารเหมือนเดิม – ซึ่งมันถูกแปลเป็น “ถูกทำลายลง” ใน 2 โครินธ์ 5:1 คำกรีกเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “พังทำลายเสีย” โดยกล่าวถึงร่างกายที่ตายได้ (หากเราจากชีวิตนี้ไปก่อนการรับขึ้นไป ร่างกายเราก็จะ “พังทำลายเสีย” มันจะกลับสู่ผงคลีดิน) พระเยซูทรงอยากให้พวกสาวกของพระองค์และคนอื่นๆทราบอย่างแน่นอนว่าพระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อทำลายความน่าเชื่อถือ, เปลี่ยนแปลง, หรือทำลายพระราชบัญญัติของโมเสสหรือถ้อยคำเหล่านั้นของพวกศาสนาดายากรณ์

“พระราชบัญญัติ” ประกอบด้วยหนังสือห้าเล่มของโมเสส และ “พวกศาสนาดายากรณ์” ประกอบด้วยหนังสือเล่มอื่นๆที่เหลือของภาคพันธสัญญาเดิม สองอย่างนี้ถูกเรียกบ่อยๆว่า “พระราชบัญญัติและพวกศาสนาดายากรณ์” ซึ่งหมายถึงภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด ในลูกา 24:44 ตอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วปรากฏตัวแก่พวกสาวกที่อัศจรรย์ใจ พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขาว่า:

“นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสนาดายากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ”

โปรดสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำลาย “พระราชบัญญัติหรือคำของศาสนาดายากรณ์” เสีย พระองค์มิได้ตรัสว่า “พระราชบัญญัติและคำของศาสนาดายากรณ์” ในยอห์น 10:34, 12:34, 15:25 และ 1 โครินธ์ 14:21 “พระราชบัญญัติ” บ่งบอกถึงพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในองค์รวมทั้งหมดของมัน พวกยิวจำนวนมากในสมัยนั้นถือว่าข้อเขียนของโมเสสมีความสำคัญและศักดิ์สิทธิ์มากกว่าส่วนอื่นใดของภาคพันธสัญญาเดิม แต่ถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้ก็บอกพวกเขาว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจ และไม่ว่าถ้อยคำเหล่านั้นถูกเขียนโดยโมเสส, ดาวิด, หรือมาลาคี พระองค์ก็ได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำลายส่วนใดเลยของพระวจนะของพระเจ้า

“...แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” คำตรงนี้ที่แปลเป็น “จะให้สำเร็จ” มีความหมายว่า “ทำให้เต็ม, ทำให้สมบูรณ์” เราพบถ้อยคำแบบเดียวกันในมัทธิว 23:32 ที่พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด” ในฟิลิปปี 2:2 เปาโลใช้สำนวนแบบเดียวกัน: “ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม...” กิจการ 13:25 ใช้คำเดียวกันในการพูดถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งได้ “ทำการตามหน้าที่ของตนสำเร็จแล้ว” และในโคโลสี 2:10 คำเดียวกันนี้ก็ถูกใช้ แต่ถูกแปลเป็น “ท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์” คำนี้บ่งบอกมากกว่าแค่การทำให้สำเร็จจริง มันมีความหมายว่า “เต็มให้

สมบูรณ์, ขยายออก, ทำให้ครบถ้วน” ดังนั้นพระเยซูจึงมิได้เสด็จมาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อให้สำเร็จจริง – นั่นคือ *เพื่อทำให้สำเร็จจริงในจิตวิญญาณ* ซึ่งสูงส่งกว่าการทำให้สำเร็จจริงในตัวอักษร

พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อให้ข้อบังคับต่างๆของพระราชบัญญัติหย่อนยานลงหรือเพื่อทำลายสิทธิอำนาจของมัน พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติ*กระทำไม่ได้* เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง:

“เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติ*ทำไม่ได้* เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนังเพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8:2-4) ด้วยเหตุนี้ “*พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ* เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4)

พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อยกโทษบาปและช่วยบรรดาคนบาปให้รอด: “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนไหนคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (โรม 3:20) พระราชบัญญัติเป็น “เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง” (ฮบ. 10:1) พระเยซูทรงเป็น*ความเป็นจริง*, การ*สำเร็จจริง*ของบรรดาของถวายในภาคพันธสัญญาเดิม, เครื่องสัตวบูชา, วันสำคัญ, และพิธีการต่างๆที่ถูกถือปฏิบัติภายใต้พระราชบัญญัติ ดังนั้น การเสด็จมาของพระองค์จึงมิใช่เพื่อทำลายหรือปัดพระราชบัญญัติของโมเสสออกไปให้พ้นทาง และคำสอนของพระองค์ก็ไม่ได้ขัดแย้งกับพระราชบัญญัติของโมเสส แต่กลับไปไกลกว่าเดิมในทิศทางเดียวกัน โดยมุ่งหน้าต่อไปสู่การทำให้สำเร็จครบถ้วน

พระเยซูได้ทรงถือกำเนิดภายใต้พระราชบัญญัติ: “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร” (กท. 4:4, 5)

พระเยซูเจ้าทรงรับเอากายหนึ่งเหมือนอย่างร่างกายของเรา และในกายนั้นแห่งการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามพระองค์ได้ทรงดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาป พระองค์ทรงดำเนินชีวิตในการเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบต่อพระราชบัญญัติ และพระองค์ทรงทำทนายพวกศัตรูของพระองค์ว่า “มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเรา*ได้ทำบาป?*” (ยอห์น 8:46) โดยชีวิตที่บริสุทธิ์และปราศจากบาปของพระองค์และการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระองค์บนกางเขนนั่น พระเยซูจึงทรงทำให้ภาพลักษณ์ทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติของโมเสสสำเร็จครบถ้วน:

“แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาบุโรhitแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามีได้เป็นอย่างดีของโลกนี้ พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือด

แพะ และเจ้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจวิญญาณผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้น จะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา

“เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพันธสัญญา ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพันธสัญญานั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพันธสัญญานั้นก็ใช้ไม่ได้เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้อาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นหุสขมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง กล่าวว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’ แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลาทุกเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

“เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตนเองเข้าไปด้วย มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” (ฮบ. 9:11-26)

พระเยซูทรงแบกรับการแข่งสาปของพระราชบัญญัติอย่างเป็นตัวแทน เพื่อที่พันธสัญญาที่มีต่ออับราฮัมจะได้มีให้แก่คนทั้งปวงที่เชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์: “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ” (กท. 3:13, 14)

มันเป็นความจำเป็นของพระเจ้าที่พระคริสต์จะต้องทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ – ใช่แล้วครับ ทุกจุดและทุกซิด หากพระองค์มิได้ทำตามข้อเรียกร้องของพระราชบัญญัติและทำให้ภาพเล็งและเครื่องบูชาทุกอย่างของระบบภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง คงไม่มีวิสุทธิชนในภาคพันธสัญญาเดิมสักคนจะได้อยู่ในเมืองบรมสุขเกษม! ซาตานก็คงอ้างสิทธิ์ในตัวพวกเขาทุกคนได้ไปแล้ว เพราะว่าโดยการกระทำต่างๆแห่งพระราชบัญญัติไม่มีเนื้อหนังใดเลยเคยถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม และจะไม่มีทางถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำต่างๆ

แห่งพระราชบัญญัติเลย นี้ไม่ได้ทำให้พระราชบัญญัติของโมเสสเป็นโมฆะไป แต่กลับสนับสนุนมันเสียอีก เหมือนกับที่เปาโลอธิบายไว้ในโรม 3:20-31:

“เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนึ่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้ แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนายาการณเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

“เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้เป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกันถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรา **กลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก**”

ข้อ 18: “เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่องไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น”

คำสันธาน “เพราะ” เชื่อมประโยคที่มาก่อนหน้ากับประโยคที่ตามมา และประโยคที่ตามมาก็ยืนยันสิ่งที่ถูกกล่าวไปก่อนหน้า

“ความจริง” ในภาษาเดิมคือ “เอเมน” และมีความหมายว่า “มั่นคง, สัตย์ซื่อ, หรือเชื่อถือได้” ในภาคพันธสัญญาเดิมคำฮีบรูคำนี้ถูกแปลบ่อยๆว่า “อย่างแน่นอน” ในภาคพันธสัญญาใหม่คำกรีกที่ตรงกันบางครั้งก็ถูกแปลเป็น “อย่างแท้จริง” ปกติแล้วคำนี้ถูกวางท้ายประโยคซึ่งเป็นการยืนยันสิ่งที่ได้กล่าวไปแล้วหรือไม่ก็ไว้ตรงต้นประโยคเลยเพื่อเรียกความสนใจมายังสิ่งที่กำลังจะถูกกล่าว ในกิตติคุณของยอห์นเราพบ “แท้จริงแล้วสองรอบ” บ่อยมาก ขณะที่ผู้เขียนกิตติคุณท่านอื่นๆใช้ “แท้จริงแล้ว” เพียงรอบเดียวเท่านั้น พระเยซูทรงใช้คำนี้บ่อยๆในคำเทศนาต่างๆของพระองค์ โดยบ่งบอกว่าสิ่งที่พระองค์กำลังจะตรัสนั้นเป็นความจริงและแน่นอน ทุกวันนี้เราก็น่าจะกล่าว “ฉันรับรองคุณเลยว่า...”

“เราบอกท่านทั้งหลายว่า” เป็นวลีหนึ่งที่ถูกใช้บ่อยๆโดยพระเยซู ซึ่งบางครั้งก็ถูกนำหน้าโดย “แท้จริงแล้ว” (จงสังเกตข้อ 20 และ 26 ในบทนี้, ข้อ 2, 5, 16, และ 29 ในบทที่ 6, และข้อ 10 และ 11 ในบทที่ 8)

“ถึงฟ้าและดินจะล่องไป” เป็นสำนวนที่มีความหมายว่า “ไม่มีวันที่จะเกิดขึ้นเด็ดขาด” มันถูกใช้ตรงนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระราชบัญญัติจะคงอยู่ต่อไป มันจะไม่ถูกทำลายหรือถูกเพิกถอนจนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จ – และมันถูกทำให้สำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้ถือบัญญัติ – แต่ในพระคริสต์เท่านั้น

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์...” (โรม 8:1) พระราชบัญญัติปรับโทษ – แต่พระคุณปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นไท พระเยซูทรงประกาศว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จัก**ความจริง** และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท...ถ้าพระบุตรจะทรงกระทำทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:32, 36)

“...แม้อักษรหนึ่งหรือขีดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติเลย...” “อักษรหนึ่ง” หรือ “จอท” (Jot) ในภาษากรีกเป็นอันเดียวกับคำฮีบรู *ยอต* (iod) และมันตรงกับภาษาอังกฤษ “iota” เราอาจเปรียบเทียบมันกับตัวอักษร “i” ในภาษาอังกฤษของเรา มันมีขนาดเล็กกว่าตัวอักษรฮีบรูตัวอื่นๆและอาจถูกมองข้ามไปได้อย่างง่ายดาย นอกจากนี้ ในหลายๆคำมันอาจถูกใส่เข้าไปหรือถูกละไว้โดยที่ไม่ส่งผลต่อเสียงหรือความหมาย – เหมือนกับที่ตัวอักษรเจ็บบในคำภาษาอังกฤษของเราบางคำสามารถถูกละไว้ได้โดยไม่ส่งผลต่อเสียงหรือความหมาย พระเยซูแค่กำลังตรัสว่า**ไม่มีส่วนใด**ของพระราชบัญญัติ, **ไม่ว่ามันอาจดูเล็กน้อยหรือไม่สำคัญ**ขนาดไหน, **ที่จะถูกทำลาย แต่ทุกอย่างจะถูกทำให้สำเร็จ**

“ขีดๆหนึ่ง” (tittle) ในภาษากรีกคือ “เขาสัตว์” ซึ่งบ่งบอกถึงการขีดที่เบามากๆตรงมุมของตัวอักษรฮีบรูบางตัวเพื่อแบ่งแยกพวกมันจากตัวอักษรอื่นๆซึ่งเป็นตัวกลม “ขีด” ที่ว่านี้ก็มีขนาดเล็กมากและอาจถูกมองข้ามไปได้อย่างง่ายดายเช่นกัน สำนวนที่ว่า “อักษรหรือขีด” (jot or tittle) ได้ถูกเปรียบเทียบกับสิ่งที่เราใส่จุดตรงตัว “i” หรือขีดตรงตัว “t” เรายังใช้สำนวน “every iota” ซึ่งมีความหมายว่าทุกส่วนที่เล็กจิ๋ว, **ทั้งหมดทั้งสิ้นของสิ่งใดก็ตาม**

“ไม่...เลย” ในภาษาเดิมเป็นคำปฏิเสธหนักแน่นสองชั้น เรามีคำกล่าวเดียวกันในส่วนท้ายของยอห์น 6:37 ที่พระเยซูตรัสว่า “สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย” ไม่มีสัก “อักษรหรือขีด”, **ไม่แม้แต่ส่วนที่เล็กที่สุด**ของพระราชบัญญัติหรือพวกราชอาณาจักร, จะล้มเหลวหรือผ่านพ้นไปเลยจนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จครบถ้วน ทุกอย่างที่ถูกพยากรณ์ไว้โดยพวกราชอาณาจักรต้องเกิดขึ้น และทุกสิ่งที่ถูกแสดงเป็นภาพลวงหน้าโดยพิธีการหรือภาพเล็งใดก็ตามต้องมีตัวตนจริงขึ้นมา พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ และก่อนที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นพระองค์ก็ทรงประกาศต่อพระบิดาในสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4)

ข้อ 19: “เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้**ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่ง**ในพระบัญญัตินี้เบาลง **ทั้งสอนคนอื่นให้ทำ**อย่างนั้นด้วย **ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุด**ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่**ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ** **ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่**ในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

คำที่แปลเป็น “ทำให้...เบาลง” เป็นคำประสมของคำว่า “ทำลาย” ในข้อ 17 ตามที่มันถูกใช้ตรงนี้โดยกล่าวถึงพระราชบัญญัติ มันก็มีความหมายว่า “คลายข้อผูกมัด” ของพระราชบัญญัติโดยการกระทำที่ขัดแย้งต่อพระราชบัญญัติ ในภาษาอังกฤษของเราเราก็มักพูดถึง *breaking the law* (การทำผิดกฎหมาย) แต่ความหมายในที่นี้คือ “คลายหรือดึงลงมา” โดยการสอนผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ การสอนว่าพระเยซูทรงทำลายพระราชบัญญัติหรือไม่สนใจมันแล้วก็เท่ากับเป็นการสอนผิด และเนื่องจากทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติยังมีผลบังคับใช้อยู่โดยไม่ลดน้อยลงเลย มันจึงเป็นความบาปอย่างหนึ่งที่จะฝ่าฝืนหรือละเมิดแม้แต่พระราชบัญญัติข้อที่เล็กน้อยที่สุด – หรือที่จะสอนคนอื่นๆให้กระทำเช่นนั้น!

การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสอ้างอิงถึง “ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้” ก็แสดงให้เห็นว่าพวกยิวมีนิสัยชอบจัดประเภทพระบัญญัติข้อต่างๆว่ามีความสำคัญมากกว่า – หรือน้อยกว่า – พระบัญญัติข้ออื่นๆที่เหลือ นักกฎหมายในมัทธิว 22:35, 36 ถามพระเยซูว่า “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด?” หากกล่าวถึงพระบัญญัติต่างๆแล้ว ไม่มีพระบัญญัติข้อใดที่สำคัญมากกว่าหรือน้อยกว่าในความคิดของพระเจ้า ดังนั้นการทำผิดพระบัญญัติข้อที่เล็กน้อยที่สุดก็เท่ากับมีความผิดโทษฐานทำผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด (ดู ยากอบ 2:10)

“...จะได้ชื่อว่า เป็นผู้เล็กน้อยที่สุด” ไม่ได้หมายความว่าบุคคลเช่นนั้นจะถูกตัดออกไปจากอาณาจักรนั้น มันบอกเราอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าคนเหล่านั้นที่ทำผิดพระบัญญัติข้อที่เล็กน้อยที่สุดสักข้อหนึ่งจะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ นี่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณของพระราชบัญญัติ ไม่ใช่ตัวอักษร มันไม่ใช่การถือรักษา (และไม่ใช่การทำผิด) พระบัญญัติเหล่านั้นในความหมายเชิงกฎหมาย แต่เป็นการซาบซึ่งพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าและการทำให้คนอื่นๆซาบซึ่งมัน ผู้แต่งเพลงสดุดีมีอะไรกล่าวเยาะเย้ยเกี่ยวกับบุคคลที่รักพระราชบัญญัติของพระเจ้า เขาประกาศว่า:

“พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและฟื้นฟูจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนจนกระทั่งคนรู้เล็กน้อยมีปัญญา” (เพลงสดุดี 19:7)

“...คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น น่าปรารถนามากกว่าทองคำ เออ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและรวงผึ้ง”(เพลงสดุดี 19:9, 10)

“บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข (มีความสุข) แต่ความปิตินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาได้รตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” (เพลงสดุดี 1:1, 2)

พระคัมภีร์ทั้งหมด – ตั้งแต่ปฐมกาล 1:1 ไปจนถึงวิวรณ์ 22:21 – ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับเรา ด้วยเหตุนี้คนเหล่านั้นที่รักและซาบซึ่งพระราชบัญญัติของพระเจ้าและที่ทำให้คนอื่นๆรักและซาบซึ่งมัน “ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

อย่างไรก็ตาม พระคำข้ออื่นๆที่เหลือในบทนี้ก็สอนเราว่าพระเยซูไม่ได้กำลังพยายามที่จะผูกมัดพระราชบัญญัติของยิว (ระบบเก่า) หรือส่วนใดของมันอย่างที่เป็นอยู่เข้ากับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วในยุคแห่งพระคุณนี้เลยแต่อย่างใด ในพระคำข้อต่างๆที่ตามมา พระองค์ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็น

จุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมสำหรับผู้เชื่อ พระองค์ทรงเป็น**ความสมบูรณ์ครบถ้วน**ของพระราชบัญญัติ และ**เราก็คือครบถ้วนสมบูรณ์ในพระองค์** มันไม่ใช่ตัวอักษรของพระราชบัญญัติที่ถวายเกียรติพระเจ้า มันคือจิตวิญญาณของคนนั้นและการที่เขาซาบซึ้งต่อความรักของพระเจ้าในการส่งพระเยซูให้มาเป็นการลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของเราทั้งหลาย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเป็นผู้ชอบธรรมได้ และกระนั้นก็ทรงทำให้คนอธรรมกลายเป็นคนชอบธรรมซึ่งเป็นผู้ที่โดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูกลายเป็นลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายทุกวันนี้ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่เราเป็นคนชอบธรรมเพราะว่าพระเยซูได้ทรงรักษาพระราชบัญญัติ และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา สิ่งที่พระราชบัญญัติไม่อาจกระทำได้ พระเจ้าได้ทรงกระทำแล้วในพระคริสต์ เพื่อที่ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้ถูกทำให้สำเร็จในเราโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงของเรา, ความสมบูรณ์ครบถ้วนของเรา, เพราะว่า**เราอยู่ในพระองค์** “**เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย** เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้ออวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’” (1 คร. 1:30, 31)

ข้อ 20: “**เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์**”

“**ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี...**” พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรโดยการเปรียบเทียบเช่นนี้? คำตอบสามารถถูกพบได้ในหลายแห่งในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม แต่ผมคิดว่าคำตอบที่ครบถ้วนสมบูรณ์มากที่สุดในถ้อยคำที่น้อยที่สุดถูกพบในมัทธิว 23:3 ที่พระเยซูตรัสถึงพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีว่า “**พวกเขาพูด – และไม่กระทำ!**”

จากนั้นพระองค์ทรงอธิบายว่าพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี “**เอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘รับบี รับบี’**” (มธ. 23:4-7)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งที่ผู้นำทางศาสนาเหล่านี้กระทำก็เป็นไปเพื่ออวดคนอื่นเท่านั้น – “**เพื่อให้คนเห็น**” – และพระเยซูทรงพรรณานาถึงพวกเขาเพิ่มเติมอีกขณะที่พระองค์ทรงเสนอคำบรรยายของพระองค์ต่อไปในมัทธิว บทที่ 23:

“**วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้ารับเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น**”

“วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า...”

“วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายเป็นสักขีพยานของสระแห่น้ำ ยี่ห้าและขมื่น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลับตัวอูฐเข้าไป

“วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า...เจ้าพวกงู เจ้าซาตังูร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้?” (มธ. 23:13-33 บางส่วน)

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีระมัดระวังมากๆที่จะอวดเรื่องศาสนา พวกเขาตรงเวลาในการอธิษฐาน – แต่พวกเขาอธิษฐานคำอธิษฐานยืดยาวเพื่อให้คนได้ยิน พวกเขาถวายเป็นสักขีพยานของทุกสิ่งๆที่เข้ามาในมือของตน – แม้แต่ใบสระแห่น้ำและเครื่องเทศเล็กน้อยทั้งหมดเหล่านั้น – แต่พวกเขาไม่มีเวลาสำหรับความเมตตา, การพิพากษาที่ยุติธรรม, หรือความเชื่อ พวกเขาวิพากษ์วิจารณ์พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ที่เต็ดรวงข้าวและกินมันขณะที่เขาเหล่านั้นเดินลัดทุ่งนาในวันสะบาโต และที่เขาเหล่านั้นไม่ล้างมือก่อนรับประทานอาหาร – กระนั้นตัวพวกเขาเองก็ไม่ยอมเข้าไปในห้องโถงตัดสินความคืบหน้าในที่พระเยซูทรงถูกปรับโทษเกรงว่าพวกเขาจะ “แปดเปื้อน” แม้ว่าพวกเขาเรียกร้องให้ประหารชีวิตชายผู้ไร้ความผิดคนหนึ่งก็ตาม!

พวกเขาเป็นคน “เคร่งศาสนา” แต่ก็หลงหาย พวกเขาพูด – แต่พวกเขาก็มิได้กระทำ ถ้อยคำออกมาจากริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า พวกเขาดูเหมือนเป็นคนชอบธรรมแต่ภายนอกต่อหน้ามนุษย์ แต่ภายในพวกเขาเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า ความชอบธรรมของพวกเขาเป็น*ความชอบธรรมในสายตาตัวเอง* และหากความชอบธรรมของเราไม่ยิ่งกว่า (เกินเลยไปกว่าหรือดีกว่า) ความชอบธรรมของคนเหล่านั้น “*เราทั้งหลาย จะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์*”

อิสยาห์ 64:6 ประกาศว่า “ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก...” ความชอบธรรมที่แท้จริงนั้นอยู่ในใจและมันไม่ใช่สิ่งที่ได้มานอกจากโดยการยกให้เท่านั้น พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา และเมื่อพระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจ เราก็เป็นคนชอบธรรม ความชอบธรรมของเราเองไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และความชอบธรรมเดียวเท่านั้นที่พระองค์ทรงยอมรับคือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนายาการณเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน” (โรม 3:21, 22)

“ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปหนึ่งที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปหนึ่งนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ” (โรม 4:3-6)

หากเราอยากที่จะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ความชอบธรรมของเราก็ต้องเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าที่ถูกยกให้ – ความชอบธรรมในใจเพราะว่าพระเยซูในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในใจนั้น แต่เราก็ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ต้องกระทำการงานใดๆเลย เราไม่ประพฤติเพื่อที่จะได้รับความรอด เราประพฤติเพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว คนที่ขอบธรรมจะกระทำการงานต่างๆแห่งความชอบธรรม เขาไม่ได้รับความรอดโดยการทำงานต่างๆของเขา แต่การงานต่างๆของเขาเป็นพยานรับรองต่อหน้าชาวโลกว่าเขามีพระเยซูอยู่ในใจของเขา เมื่อเราเป็นผู้ขอบธรรมเพราะการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ เราก็กระทำการงานต่างๆแห่งความชอบธรรมเพราะว่าเราถูกสร้างในพระเยซูคริสต์ให้ประกอบภารดีต่างๆ (อฟ. 2:10)

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีถูกมองว่าเป็นคนที่ขอบธรรมเหลือเกิน พวกเขาหลายคนเที่ยงธรรมในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของตน พวกเขาเป็นผู้ที่ยึดมั่นในพระราชบัญญัติและบ้ำเกี่ยวกับประเพณีต่างๆของเหล่าบรรพบุรุษ ด้วยเหตุนี้เมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์” ผู้ฟังหลายคนของพระองค์ก็ตกตะลึงเพราะว่าพวกเขาคิดว่าไม่มีใครจะเป็นคนชอบธรรมได้มากไปกว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีแล้ว พระเยซูกำลังตรัสถึงความชอบธรรมที่ก่อให้เกิดความบริสุทธิ์ของใจและชีวิต, ความชอบธรรมที่จะถูกแสดงออกในนิสัยประจำวันต่างๆและการงานต่างๆของผู้เชื่อคนนั้นเช่นเดียวกับโดยคำสอนของเขาด้วย

พวกธรรมาจารย์ขึ้นชื่อในเรื่องการทุ่มเทของพวกเขามีต่องานในการอ่านและการตีความพระราชบัญญัติ ตำแหน่งของพวกเขาเริ่มโดดเด่นและเป็นที่ยอมรับมากหลังจากที่พวกเขาได้กลับมาจากความเป็นเชลยในบาบิโลน ปกติพวกเขาถูกกล่าวถึงพร้อมกับพวกฟาริสีในหนังสือกิตติคุณเล่มต่างๆ แต่จากกิจการ 23:9 ดูเหมือนว่าพวกเขาเป็นพวกธรรมาจารย์ที่อยู่ในคณะศาสนากลุ่มอื่นๆ: “แล้วก็อ้ออิงเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนั้นมีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย”

ในมัทธิว 21:15 พวกธรรมาจารย์ปรากฏตัวพร้อมกับพวกปุโรหิตใหญ่ ในลูกา 20:1-8 พวกเขาปรากฏตัวพร้อมกับพวกปุโรหิตใหญ่ในพระวิหาร ซึ่งดูเหมือนจะทำหน้าที่ตำรวจมากกว่าเป็นอาจารย์ สภาซานเฮดริน

ซึ่งเป็นกลุ่มผู้นำยิวที่ทรงอำนาจมาก ประกอบด้วยพวกปุโรหิตใหญ่, พวกผู้ใหญ่, และพวกธรรมจารย์ (มาระโก 14:53; 15:1) พวกธรรมจารย์เช่นเดียวกับพวกฟาริสีต่อต้านพระเยซูและคำสอนของพระองค์ พวกเขาจับตาดูพระองค์ทุกที่ที่พระองค์เสด็จไป โดยหวังว่าพวกเขาจะใช้อะไรบางอย่างได้เพื่อปรักปรำพระองค์ (ลูกา 6:7; 11:53, 54)

พวกเขาเฝ้าดูพระเยซูและพวกเขาฟังพระองค์ – แต่พวกเขาไม่ได้ให้รายงานที่สัตย์จริงเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเห็นและได้ยิน พวกเขาบิดเบือนสิ่งที่พระองค์ตรัสและพวกเขาโกหกเกี่ยวกับการกระทำต่างๆของพระองค์ ในมัทธิว 9:2, 3 ตอนที่พระเยซูตรัสแก่ชายคนหนึ่งที่ป่วยเป็นอัมพาตว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” พวกธรรมจารย์ก็กล่าวหาพระองค์ว่าพูดหมิ่นประมาท พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่ากินและดื่มกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป (ลูกา 5:30; 15:1, 2) พวกเขาหาช่องที่จะจับผิดพระองค์โดยการถามคำถามต่างๆของพระองค์ (มธ. 22:35) พระเยซูตอบคำถามที่ “นักกฎหมายคนหนึ่ง” ถามพระองค์โดยตรงเล่าคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดี (ลูกา 10:25-37) พวกเขาคิดว่าตนจะดักจับพระองค์ด้วยคำตอบที่ผิดได้อย่างแน่นอนเมื่อพวกเขาถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า...การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชาบัญญัติหรือไม่?” แต่พระเยซูก็ทรงดูออกถึงความเจ้าเล่ห์ของพวกเขาและตรัสถามพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” พวกเขาตอบว่า “ของซีซาร์” จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” (ลูกา 20:19-26)

กระนั้นพวกธรรมจารย์ก็ได้รับการนับหน้าถือตาและได้รับเกียรติโดยพวกยิวส่วนใหญ่ และประชาชนโดยทั่วไปก็เชื่อสิ่งที่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีกล่าว ดังนั้นพวกเขาจึงประหลาดใจเมื่อพระเยซูทรงประกาศว่าความชอบธรรมของพวกเขาต้องยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้หากพวกเขาคาดหวังที่จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

ตัวอย่างต่างๆของการสำเร็จอย่างแท้จริงของพระราชาบัญญัติ

ข้อ 21: “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ”

ในพระคำข้อนี้และข้อต่างๆที่ตามมา พระเยซูทรงยกตัวอย่างประกอบคำกล่าวทั่วไปของข้อ 17 ถึงข้อ 20 โดยตรัสถึงพระบัญญัติหลายข้อของพระราชาบัญญัติ พร้อมกับคำตีความต่างๆของพวกอาจารย์ยิว และจากนั้นในทุกตัวอย่างพระองค์ก็ทรงประกาศว่าศีลธรรมที่เคร่งครัดกว่าและอยู่ฝ่ายวิญญาณมากกว่าถูกเรียกร้อง (ข้อ 17) พระองค์ไม่เพียงประณามคำสอนผิดต่างๆในขณะนั้นของพวกอาจารย์ยิว แต่ทรงกำชับเรื่องการปฏิบัติตามจิตวิญญาณของพระบัญญัติเหล่านั้นอย่างเต็มเปี่ยมมากกว่าที่พระราชาบัญญัติได้กระทำ โดยชี้ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นการทำให้สำเร็จจริงนั้น, “ส่วนที่เพิ่มเข้ามานั้น” นี่คือการทำให้พระราชาบัญญัติสำเร็จครบถ้วน โดยให้ความหมายที่ลึกซึ้งกว่าเดิมแก่มัน พระองค์ตรัสถึงการตีความพระราชาบัญญัติของพวกธรรมจารย์ว่าควรจะเป็นเช่นไร และจากนั้นก็ทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำลาย แต่มาเพื่อที่จะทำสิ่งที่พระราชาบัญญัติได้เริ่มต้นไว้ให้สำเร็จต่างหาก การเปิดเผยที่ประทานให้ผ่านทางโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์, ถึง

บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ 16:18: “ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตูเมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม”

ดังนั้นพระบัญญัติข้อนี้จึงถูกลดระดับลงจากพระราชบัญญัติที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงตรวจค้นใจให้เหลือแค่เป็นกฎหมายอาญาข้อหนึ่งเท่านั้น เมื่อมองดูแค่สิ่งที่ปรากฏภายนอก การทำให้โลหิตตกคือ วิธีอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความตาย พระราชบัญญัติกล่าวว่า “ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเป็นแน่” (อพย. 21:12) – แต่เมื่อเราอ่านข้อพระคำต่างๆที่ตามมาในพระคำต่อนั้น เราก็หมายความว่ามนุษย์จะต้องรับโทษถึงตายเพราะความผิดอื่นๆเช่นกัน อย่างไรก็ตาม พวกธรรมาจารย์ก็ไม่ได้เน้นพระราชบัญญัติทั้งหมด พวกเขาเน้นเฉพาะสิ่งที่พวกเขา*อยาก*ที่จะเน้น พวกเขาเน้นเรื่องการทำให้โลหิตตก – แต่พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าพระบัญญัติข้อนี้กินความลึกซึ้งกว่านั้น

ข้อ 22: “ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘ไอ้บ้า’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘ไอ้โง่’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก”

ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หากคนใดมีความผิดข้อหาฆาตกรรมและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าการพิพากษา เขาก็จะต้องถูกปรับโทษถึงตายด้วยดาบ หากเขาถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าศาลสูง เขาก็จะต้องถูกปรับโทษถึงตายโดยการถูกหินขว้าง – และถูกทำอภัยยิ่งกว่าเดิมโดยการถูกโยนลงไปในหุบเขาเกเฮนนา ซึ่งเป็นที่ๆยะถูกเผา ไม่ว่าจะตัดสินโทษนั้นจะใช้วิธีใดก็ตาม คำตัดสินสุดท้ายก็คือ *ความตาย* พระเยซูตรัสว่า:

“ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ”

“ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘ไอ้บ้า’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ”

“ผู้ใดจะว่า ‘ไอ้โง่’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก!”

การตัดสินโทษนั้นคือ ความตาย – แต่ระดับก็แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับว่าคนหนึ่งปรากฏตัวต่อหน้าการพิพากษา (เพื่อถูกระหารด้วยดาบ) หรือต่อหน้าศาลสูง (เพื่อถูกหินขว้างจนตายและจากนั้นก็ถูกโยนลงไปในหุบเขาเกเฮนนาเพื่อที่จะถูกเผาพร้อมกับขยะ)

ในความหมายฝ่ายวิญญาณเราเห็นความแตกต่างแบบเดิมในเรื่องระดับ “*ค่าจ้างของความบาปคือความตาย*” (โรม 6:23) นี่เป็นเรื่องที่แน่นอน พระเจ้าไม่ทรงแยกประเภทพวกคนบาปว่าเป็นคนบาป “ใหญ่” และคนบาป “เล็ก” *คนบาปทุกคน* เป็นผู้ลงโทษและจะอยู่ในนรกชั่ววันรันดร์ แต่พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจะมีการลงโทษหลายระดับในบึงไฟนั้น

ในทำนองเดียวกัน ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ ความบาปทุกอย่าง – ไม่ว่าจะหนักหรือเบา – เป็นบาปภายนอกที่กระทำต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันหรือบาปภายในที่เป็นความคิดและความปรารถนาต่างๆ – จะถูกนำมาสู่การพิพากษา ผู้เชื่อแต่ละคนจะถูกพิพากษาตามระดับของความผิด – แต่องค์ผู้พิพากษาที่เหล่าวิสุทธิชนจะต้องไปยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์นั้นจะทรงเป็นตุลาการที่ยิ่งใหญ่กว่าผู้มีอำนาจชาวียคนใดในเยรูซาเล็ม เพราะว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์:

“เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้ รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 คร. 5:10)

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใด จะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะ เวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่า จะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็น อย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็ จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 คร. 3:11-15)

(ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษามัทธิว 12:36, โรม 14:11, 12, และ 2 ยอห์น 7-11 มีพระคำ อีกหลายตอนซึ่งพูดถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์และบำเหน็จต่างๆ แต่เท่านี้ก็น่าจะพอแล้ว)

ผมขอรับสารภาพว่าผมไม่สามารถพรรณาระดับการลงโทษต่างๆในรกได้มากกว่าที่ผมสามารถ พรรณนาได้ว่ามันเป็นอย่างไรกับการอยู่ในสวรรค์โดยมีบำเหน็จแค่บางส่วนหรือไม่มีบำเหน็จเลย แต่ตามที่กล่าวไว้ในข้อพระคำเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ จะมีหลายคนในสวรรค์ที่จะมีบำเหน็จเต็มที, บางคนที่จะมีบำเหน็จแค่บางส่วน, และมีอีกหลายคนที่จะไม่มีบำเหน็จเลย! ในทำนองเดียวกัน ดวงวิญญาณบางดวงในบึงไฟนั้นจะทนทุกข์กับความสยดสยอง, ความเจ็บปวด, ความทุกข์ระทมและวิบัติที่แสนสาหัสไปตลอดชั่วนิรันดร์หนักยิ่งกว่าที่ดวง วิญญาณอื่นๆจะทนทุกข์:

“ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและ ฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็ เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความ ที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน แล้ว ความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือ แห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปบึงไฟ” (วิว. 20:11-15)

“ไอ้บ้า” (รากา) มีความหมายว่า ว่างเปล่า หรือ ไร้สาระ คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในยากอบ 2:20 – “โอ คนไร้ค่า!” ดูเหมือนว่ามันเป็นสำนวนที่คนใช้กันทั่วไปซึ่งแสดงถึงการดูหมิ่นเหยียดหยามในท่ามกลางพวกยิว

“ไอ้โง่” ตรงนี้มีความหมายว่า ไร้ค่าทางศีลธรรม, คนเหลือขอ, ซึ่งเป็นคำติเตียนที่ร้ายแรงกว่า “รากา” คำหลังนี้เยาะเย้ยความคิดของอีกคนและเรียกเขาว่าโง่; คำแรกนั้นเยาะเย้ยหัวใจและอุปนิสัยของเขา ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงปรับโทษหนักยิ่งกว่าเสียอีก

“...ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก” ก็หมายความว่าคนที่มันกล่าวเลย หุบเขาเกเฮนนา (ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อหุบ เขาอินโนมเช่นกัน) ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม มันเป็นหุบเขาลึก และมันถูกเรียกว่า “เกเฮนนาแห่งไฟ” ซึ่งบอกเป็นนัยถึงสถานที่แห่งการลงโทษเป็นนิรันดร์ นี่เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงบึงไฟนั้นซึ่งเป็น ที่ๆจิตหรือวิญญาณ (ซึ่งถูกพูดถึงว่าเป็น “หนอน”) ไม่มีวันตายและไฟนั้นก็ดับเลย

หุบเขานี้ถูกเรียกว่าโทเฟท (อสย. 30:33; ยรม. 7:31) ในหุบเขาเกเฮนนา (หรือโทเฟท) พวกยิวที่นับถือรูปเคารพก็เผาลูกๆของตนถวายพระโมเลค (2 พงศ์กษัตริย์ 23:10) ดังนั้นหุบเขานี้จึงมีมลทินเพราะการบูชาอัญมุนุษย์ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมามันก็เป็นสถานที่ๆยะถูกเผาและเป็นทีๆศพของพวกอาชญากรถูกเผาไปพร้อมกับขยะ หุบเขาเกเฮนนาเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงบึงนั้นที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน, นรกเป็นนิตยที่ถูกพูดถึงในหนังสือวิวรณ์

คำเดียวกันนั้นที่ถูกแปลเป็น “นรก” ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ก็ปรากฏในมัทธิว 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; มาระโก 9:43, 45, 47; ลูคา 12:5; และยากอบ 3:6 ยกเว้นพระคำตอนนั้นในยากอบ คำๆนี้เป็นคำที่พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสเพื่อเตือนมนุษย์ถึงการสาปแช่งของความบาปชั่ววินรันตร์ พระเยซูทรงพรรณนาถึงสถานที่แห่งนั้นว่าเป็นที่ๆ “ในทีนั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:44, 46, 48) นี่คือนไฟที่ใหม่อยู่เป็นนิตยซึ่งมีความหมายเดียวกันกับบึงไฟในวิวรณ์ 19:20; 20:10, 14, 15

ข้อ 23 และ 24: “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน”

“เหตุฉะนั้น” – นั่นคือ เพราะเหตุคำประกาศที่มาก่อนหน้าที่ว่าความขมขื่นของใจและความเป็นศัตรูของความคิดที่มีต่อพี่น้องเทียบเท่ากับ*การฆ่าคน* – การกลับคืนดีกันจึงควรเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างทั้งสองฝ่ายที่มีใจขมขื่นนั้น แม้กระทั่งก่อนที่พวกเขามาถึงสถานที่แห่งการถวายเครื่องบูชาหรือของถวาย หากผู้ใดนำของถวายอันหนึ่งมายังแท่นบูชาและจากนั้นก็จำได้ว่าพี่น้องของเขามีเรื่องขัดเคืองกับเขาอยู่ เขาก็ต้องกลับคืนดีกับพี่น้องคนนั้นในทันทีแม้หากว่าการถวายเครื่องบูชานั้นต้องถูกขัดจังหวะก็ตาม

จงสังเกตคำสรรพนามเอกพจน์ – “ท่าน” พระเยซูตรัสตรงนี้ถึงกรณีที่แยกเป็น*รายบุคคล*ราวกับว่าทรงเลือกคนๆหนึ่งออกมาและตรัสกับคนๆนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง หาก*คุณ* (หรือ*ผม*) เตรียมตัวที่จะถวายเครื่องบูชาและจากนั้นก็จำได้ว่ามีความเป็นศัตรูระหว่างคุณ (หรือ*ผม*) และพี่น้องคริสเตียนอีกคน เราก็จะต้องไม่รอให้คนๆนั้นมาและขอคืนดี คุณ (หรือ*ผม*) ควรไปหาเขาและทำให้เกิดการคืนดีกันแม้กระทั่งก่อนถวายเครื่องบูชา นั้นแน่นอนว่าผู้เชื่อสองคนควรที่จะสามารถคืนดีกันตามพระประสงค์ของพระเจ้าและโดยพระคุณของพระองค์

ตรงนี้ เช่นเดียวกับใน “อย่าฆ่าคน” พระเยซูทรงลงลึกมากกว่าการประพฤติที่ปรากฏภายนอก คนๆหนึ่งอาจก่อเหตุฆาตกรรมในใจของตน – และไม่เคยทำให้โลหิตตกสักหยดเลยก็ได้! “เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สภษ. 23:7) “จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ” (สภษ. 4:23) ด้วยเหตุนี้ การผูกพยาบาทและการเข้าใจผิดควรถูกแก้ไขก่อนที่จะนำของถวายของเรามายังแท่นบูชา

“เครื่องบูชา” ในทีนี้ถูกใช้ในความหมายแบบทั่วไป ซึ่งรวมถึงเครื่องบูชาทุกชนิด มันไม่ได้หมายถึงเครื่องบูชาอย่างหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง แต่หมายถึงเครื่องบูชาใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรนั้น “แท่นบูชา” หมายถึงแท่นบูชาในลานชั้นในของพระวิหาร วลี “เหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน” แสดงถึงเหตุขัดเคืองทุกกรณีโดยทั่วไป ตั้งแต่การกระทำผิดเล็กน้อยที่สุดไปจนถึงใหญ่โตที่สุด

จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสว่าหากเราจำเหตุขัดเคืองอะไรบางอย่างที่เรามีกับพี่น้องของเรา พระองค์ตรัสว่าหากเราจำได้ว่าพี่น้องของเรามีเหตุขัดเคืองอะไรบางอย่างกับเรา มันง่ายพอที่จะจำได้ว่าเรามีเหตุขัดเคืองบางอย่างกับเพื่อนร่วมโลกของเราเมื่อไหร่ แต่มันเป็นคนละสถานการณ์เลยที่จะจำได้ว่าเพื่อนร่วมโลกของเรามีเหตุขัดเคืองบางอย่างกับเรา เมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น แม้ว่าเราอยู่ที่แท่นบูชาแล้วเพื่อถวายเครื่องบูชา เราก็ต้องทิ้งเครื่องบูชาของเราไว้และไปหาคนๆนั้นที่มีเหตุขัดเคืองและทำให้เกิดการคืนดีกัน แน่แน่นอนว่าการลงใจก็คงจะเป็นการสัญญากับตัวเราเองว่าเมื่อเราเสร็จสิ้นการนมัสการของเราแล้ว เราก็จะคืนดีกับพี่น้องคริสเตียนของเรา; แต่พระเยซูทรงบอกเราว่าเราจะต้องทำมันทันที จากนั้นหลังจากได้แก้ไขสิ่งต่างๆที่ผิดแล้ว, หลังจากเรากลับคืนดีกับพี่น้องของเราแล้ว, เราก็สามารถกลับมายังแท่นบูชาและถวายเครื่องบูชาของเราได้

มีบางคนสอนว่านี่เกี่ยวข้องกับการรับศีลในพิธีระลึกถึงการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่คำสอนดังกล่าวก็เป็นการแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆ หากนี่หมายถึงพิธีระลึกฯ มันก็ต้องใช้กับการนมัสการในที่ประชุมและการเฝ้าเดี่ยวทั้งหมด จริงๆแล้วนี่หมายถึงการนมัสการในพระวิหารซึ่งจะถูกกระทำต่อไปในระหว่างยุคพันปีนั้น (จงศึกษาเอเสเคียล บทที่ 40 ถึง 44) อย่างไรก็ตาม มีหลายสิ่งที่เราสามารถเรียนรู้จากคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในที่นี้ได้ คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรผูกใจเจ็บหรือมีความเกลียดชังต่อกันและกัน และหากเรารู้ว่าใครบางคนรู้สึกไม่ดีต่อเรา มันก็เป็นหน้าที่ของเราที่จะไปหาคนๆนั้นและแก้ไขสิ่งต่างๆที่ผิด เปาโลเตือนสติว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบงายอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย” (กท. 6:1)

ในมาระโก 11:25 พระเยซูตรัสว่า “เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย” แน่แน่นอนว่าพระเยซูไม่ได้หมายความว่าเราต้องยกโทษให้ในยามที่เราอธิษฐานมากกว่าตอนอื่นๆ แต่เรามีแนวโน้มที่จะจำได้มากกว่าว่าเรามีเหตุขัดเคืองในใจของเรากับผู้อื่นหรือไม่ขณะที่เรากำลังอธิษฐานอยู่ ดังนั้นเมื่อเราอธิษฐาน เราก็ต้องยกโทษด้วย หากเราไม่ยอมยกโทษ เราก็ไม่อยู่ในสภาพจิตใจที่จะทูลขอพระเจ้าให้ทรงโปรดยกโทษเราสำหรับการละเมิดต่างๆของเราที่กระทำต่อพระองค์อย่างแน่นอน!

ข้อ 25: “จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกือบกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ”

นี่เป็นการต่อเนื่องจากความจริงอันก่อนหน้า พระเยซูกำลังยกภาพประกอบความหมายของพระบัญญัติข้อที่หกอยู่เหมือนเดิม การที่ผู้เชื่อคนใดมีความเป็นศัตรูต่อพี่น้องของตนหรือมีเรื่องทางกฎหมายกับอีกคนก็เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของพระเจ้าและพระราชบัญญัติแห่งความรัก ใครสักคนจึงเป็นฝ่ายผิด – จะเป็นคนนั้นที่ฟ้องร้องพี่น้อง หรือจะเป็นพี่น้องคนนั้นที่ถูกฟ้อง ไม่ว่าจะกรณีใด ในพระนามของพระเยซู, เพื่อเห็นแก่พระองค์, และเพื่อเหตุแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เราจึงควรยกโทษ พระราชบัญญัติของพระเจ้าเรียกร้องคริสเตียนทั้งหลายให้รักซึ่งกันและกัน และการเกลียดชังหรือการเป็นศัตรูต่อพี่น้องผู้เชื่อจึงเป็นการทำผิดพระบัญญัติข้อที่หก

“*ขณะที่พากันไป*” นั่นคือ ขณะที่พวกคุณกำลังจะไปขึ้นศาล แม้กระทั่งก่อนที่จะมีการไต่สวนคดี มันก็เป็นหน้าที่ของคริสเตียนสักคนที่จะตกลงกันได้กับคู่ความของเขาหากมันเป็นสิ่งที่กระทำได้ ยอห์นผู้เป็นที่รักถามว่า “ผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้?” (1 ยอห์น 4:20 วรรคหลัง) อัครทูตเปาโลเตือนสติว่า “ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ยืนอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน” (โรม 12:18) เมื่อเปโตรทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด!” (มธ. 18:21, 22) ดังนั้นหากเราออกปากยอมรับว่าเราเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็ต้องยกโทษเหมือนอย่างที่เราเองก็ได้ทรงยกโทษ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงพอๆกับที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

“...*เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา...*” มันเป็นเรื่องผิดที่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะไปขึ้นศาลของแผ่นดินเพื่อตัดสินข้อพิพาทต่างๆ อัครทูตเปาโลตำหนิคริสเตียนชาวเมืองโครีนธ์ที่ทำแบบนั้น เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นเพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกัน บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง?” (1 คร. 6:5-7)

“...*แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ*” เมื่อคนสองคนตกลงกันไม่ได้ เมื่อพวกเขาแก้ไขสิ่งผิดระหว่างกันไม่ได้ ผลที่ตามมาก็คือว่า ปกติแล้วใครสักคนต้องเข้าคุก! ในที่นี้พระเยซูทรงใช้ศาลของรัฐเพื่อยกภาพประกอบวิธีปฏิบัติของพระเจ้ากับคนเหล่านั้นที่บ่มเพาะความเกลียดชังและแสดงออกถึงจิตใจที่ไม่ยอมยกโทษให้ พระองค์ทรงอ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าหากสองคนนั้นที่เป็นความกันตกลงกันไม่ได้ ฝ่ายหนึ่งก็จะฟ้องให้อีกฝ่ายต้องขึ้นศาล, ตุลาการก็ตัดสินคดี, และส่งตัวฝ่ายที่กระทำผิดไปให้เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายผู้ซึ่งจากนั้นก็จับเขาขังคุก

พระเยซูไม่ได้ทรงหมายความว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นจริงๆในการปฏิบัติของพระเจ้าที่กระทำกับเรา; แต่หากเราเก็บงำความเกลียดชังไว้ในใจของเราและไม่ยอมคืนดีกับพี่น้องคริสเตียน พระเจ้าก็จะทรงลงโทษเราเหมือนอย่างที่เราศาลของมนุษย์ลงโทษบรรดาผู้ที่กระทำผิด มีฆาตกรจำนวนมากเดินอยู่ตามท้องถนนในเมืองต่างๆของเราทุกวันนี้ซึ่งอาจไม่มีวันถูกนำตัวไปขึ้นศาลเลยในชีวิตนี้เพราะว่าพวกเขาไม่เคยทำให้โลหิตตกจริงๆ, พวกเขาไม่เคยยิงปืนหรือใช้มีดเพื่อฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเลย แต่พวกเขามีความผิดข้อหาฆาตกรรมเพราะความเกลียดชังที่พวกเขามีอยู่ในใจของตน โดยไม่ยอมยกโทษและทำให้เกิดการคืนดีกัน

ข้อ 26: “*เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ*”

อาจารย์สอนพระคัมภีร์บางท่านได้ใช้พระคำข้อนี้เพื่อสอนว่าพระเจ้าทรงเป็นปฏิปักษ์ของคนบาป และสอนว่าการใช้หนี้ “จนครบ” ก็หมายถึงการถูกลงโทษชั่ววินัยนรันดรของคนที่ไม่รอดในบึงไฟนั้น ผมไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงหมายความว่าแบบนี้เลยสักนิด พระองค์ตรัสโดยใช้ภาษาเกี่ยวกับศาลยุติธรรม โดยยกภาพประกอบความจริงนรันดรนั้นที่ว่าพระเจ้าจะทรงลงโทษมนุษย์ตามความยุติธรรม พระองค์จะทรงพิพากษาในการพิพากษาอัน

ชอบธรรม คือคนเหล่านั้นที่ไม่กลับคืนดีกับพระองค์ ทุกคนที่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าก็จะทนทุกข์ในการถูกตัดขาดชั่วนิรันดร์จากพระองค์ในบึงไฟนั้น แต่พระเยซูไม่ได้กำลังพยายามที่จะแสดงให้เห็นความจริงข้อนี้ในพระคำตอนนี้

พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริง” – ซึ่งมีความหมายว่า “เอเมน” หรือ “ขอให้เป็นอย่างนั้น” – “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้...” เรามีการเน้นย้ำเชิงปฏิเสธแบบเดียวกับในข้อ 18 และ 20 พระเยซูกำลังตรัสว่า “หากพวกท่านปฏิเสธที่จะยอมความกันและคดีนี้ไปถึงศาล ก็ไม่มีทางหนีพ้นแล้ว จนกว่าจะมีการชดใช้ค่าเสียหายจนครบ!” หนี (พาร์อิง) มีค่าประมาณสองในห้าของเงินหนึ่งเพนนี่ – เป็นสองเท่าพอดีของมูลค่าเงิน “สตางค์” (ไมท์) ที่ถูกกล่าวถึงในมาระโก 12:42 และลูกา 12:59

หน้าที่ของผู้เชื่อคนหนึ่งก็คือ ตกลงยอมความกับผู้เชื่อคนอื่นๆโดยไม่ต้องไปขึ้นศาล เรื่องของการแก้ไขสิ่งผิดให้ถูกระหว่างพี่น้องด้วยกันเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆและผมคิดว่ามันจะเป็นประโยชน์, ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำตอนนี้, ที่จะหมายเหตุสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการลงวินัย – ไม่เพียงในอาณาจักรนั้นเท่านั้น แต่ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ด้วย ในมัทธิว 18:15-17 พระองค์ตรัสว่า:

“หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี”

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการล่วงประเวณีและการหย่าร้าง

ข้อ 27 และ 28: “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา’ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว”

ตรงนี้พระเยซูทรงยกภาพประกอบเพิ่มเติมสำหรับคำกล่าวนั้นของข้อ 17 และ 18 – นั่นคือ ที่ว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่มาเพื่อให้มันสำเร็จ ในคำสอนของพระองค์ในพระคำสองข้อนี้พระองค์ทรงสำแดงความจริงฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งซึ่งซึ่งถูกนำเสนอในพระราชบัญญัติและถูกทำให้สำเร็จจริงโดยพระองค์ในเนื้อหนังนั้น

“ท่านทั้งหลายได้ยิน...ว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา’” นี้เป็นถ้อยคำของพระราชบัญญัติที่ให้ไว้ในอพยพ 20:14; และอีกครั้งในพระราชบัญญัติ 5:17, 18 เราอ่านว่า “อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา” สำหรับพระบัญญัติข้อนี้เห็นได้ชัดว่าไม่มีคำกล่าวตามประเพณีของบรรพบุรุษถูกใส่เพิ่มเข้าไป เหมือนกับในข้อ 21 ที่ประเพณียกข้อความว่า “อย่าฆ่าคน” – และจากนั้นก็เสริมว่า “ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ”

พระบัญญัติข้อนี้ที่ห้ามการล่วงประเวณีผิวเมียเขา ในหลักการแล้วก็ห้ามการไม่รักนวลสงวนตัวโดยทั่วไปด้วย; แต่ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าพวกผู้นำยิวในสมัยนั้นเคยชินกับการจำกัดพระบัญญัติข้อนี้ให้อยู่แค่การล่วงประเวณีผิวเมียเขาเท่านั้น พวกเขาไม่รวมการไม่รักนวลสงวนตัวรูปแบบอื่นๆเข้าไว้ด้วย แต่

พระเยซูทรงขยายพระบัญญัติข้อนี้ในแบบที่ห้ามความปรารถนาใดก็ตามที่ชั่วร้ายหรือเสื่อมทราม ดังนั้น พระองค์จึงทรงทำให้พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการล่วงประเวณีผัวเมียเขาสมบูรณ์ (หรือสำเร็จ):

“ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า...” ไม่ว่าพวกเขาเคยได้ยิน “คนในครั้งโบราณ” กล่าวอะไรก็ตาม พระองค์ก็จะทรงอธิบายความจริงเพราะว่า**พระองค์ทรงเป็นความจริง** (ยอห์น 14:6) พระองค์จะทรงทำสิ่งที่พระราชบัญญัติได้เริ่มต้นไว้แล้วให้สำเร็จครบถ้วน

“...ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น” รวมถึงใครก็ตามและทุกคนที่มองผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อให้อาหารใจที่เปี่ยมด้วยตัณหา นี่หมายถึงการจ้องมองเพื่อจุดประสงค์ในการกระตุ้นและการเปลือยเปลือยในความคิดต่างๆที่ไม่บริสุทธิ์

คำว่า “เพื่อให้เกิดใจกำหนัด” สามารถใช้เพื่อหมายถึงความปรารถนาชั่วต่างๆโดยทั่วไป และมนุษย์ธรรมดานั้นก็มักจะเปลือยเปลือยกับความปรารถนาชั่วต่างๆ มนุษย์เกิดมาโดยมีสภาพที่เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง และมนุษย์ธรรมดาไม่ปรารถนาสิ่งต่างๆที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์ เขาต้องรับการบังเกิดใหม่, พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องเสด็จเข้ามาในใจของเขาผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ ก่อนที่เขาจะหิวกระหายความชอบธรรม

อย่างไรก็ตาม “เกิดใจกำหนัด” ตามที่ถูกใช้ในที่นี่หลักๆแล้วก็เกี่ยวข้องกับความปรารถนาทางเพศ คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในโรม 1:24 เกี่ยวกับการปฏิบัติทางเพศแบบต่างๆ

พระเยซูตรัสชัดเจนมากกว่าเหมือนกับที่คนอื่นๆหนึ่งสามารถมีความผิดข้อหาฆาตกรรมได้โดยไม่ต้องยิงปืนหรือทำให้โลหิตของอีกคนหนึ่งตก มันก็เป็นไปได้เช่นกันที่คนอื่นๆหนึ่งจะมีความผิดข้อหาล่วงประเวณีผัวเมียเขาโดยที่ไม่ได้หลับนอนกับภรรยาของชายอีกคน หากเขามองผู้หญิงคนหนึ่งด้วยความปรารถนาอันเปี่ยมด้วยตัณหา เขาก็ “ได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว” ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประณามไม่เพียงการกระทำที่เป็นการล่วงประเวณีผัวเมียเขาเท่านั้น แต่ประณามความปรารถนาในใจนั้นเช่นกัน

ในทางกลับกัน ผู้หญิงคนนั้นก็อาจไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เธออาจไม่รู้จักชายคนนั้นที่มองเธอด้วยความปรารถนาชั่วด้วยซ้ำ ในกรณีดังกล่าวเธอก็ไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับความบาปของชายคนนั้น บางครั้งพวกผู้หญิงก็แต่งตัวในแบบที่เชิญชวนพวกผู้ชายให้มอง และในกรณีดังกล่าวพวกเธอก็มีความผิดเช่นกันและพวกเธอจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับวิธีการแต่งตัวของพวกเธอและพฤติกรรมของพวกเธอ

ผู้ชายที่มองผู้หญิงคนหนึ่ง – และมองดูต่อไปแทนที่จะหันหน้าหนี – ก็ถูกบรรยายไว้ใน 2 เปโตร 2:14 ว่า “ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่วงประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับเด็กคนที่มีจิตใจไม่มั่นคง เขามีใจชินกับการโลภ เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง”

ความชั่วร้ายและการปฏิบัติชั่วต่างๆนั้นออกมาจากภายใน, จากใจ: “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดผัวผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริษยา การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23)

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นเหตุผลว่าทำไมมนุษย์จึงต้องบังเกิดใหม่ก่อนที่เขาจะสามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้ เขาต้องมีใจดวงใหม่ เขาต้องกลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการ

บังเกิดใหม่ ไม่ว่าจะมนุษย์อาจดูเหมือนเที่ยงตรงขนาดไหน, ปราศจากพระเจ้าในใจของเขาแล้ว เขาก็สามารถกระทำบาปใดก็ได้ที่มนุษย์คนอื่นๆเคยกระทำ! สิ่งเดียวที่รับประกันได้ว่าคุณหรือผมจะไม่กระทำบาปอันร้ายแรงก็คือการที่เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในใจของเราโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ โดยต้อนรับพระเยซูด้วยความเชื่อ

โยบประกาศว่า “ข้าได้ทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร” (โยบ 31:1)

สุภาษิต 6:23-25 เตือนว่า: “เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลื่นพะเน้ำพะนอของหญิงสัญจรอย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนังตาของนาง”

ดาวิดเป็นชายที่พระเจ้าทรงชอบใจ (กิจการ 13:22) กระนั้นดาวิดซึ่งมองดูนางบัทเชบาคนสวย ก็มองดูต่อไปด้วยความปรารถนาในใจของเขา เขายอมแพ้ต่อความปรารถนานั้นและกระทำความบาปในเรื่องการล่วงประเวณีเมียเขาและการฆาตกรรม! (อ่าน 2 ซามูเอล บทที่ 11)

ข้อ 29: “ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในรก”

เรามีถ้อยคำที่รุนแรงตรงนี้ คือถ้อยคำที่น้อยคนนักจะรับได้ พระเยซูตรัสชัดเจนว่าการควบคุมตนเองอย่างเข้มงวดซึ่งต้องถูกกระทำเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความบาปในเรื่องการล่วงประเวณีเมียเขาก็ดีกว่าการต้องทนทุกข์ตลอดนิรันดร์กาลในนรกตั้งเยอะ

“ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด...” คนส่วนใหญ่ใช้อวัยวะข้างขวาของร่างกายมากกว่าอวัยวะข้างซ้าย – นั่นคือ พวกเขาใช้แขนขวามากกว่าแขนซ้าย, พวกเขาใช้เท้าขวามากกว่าเท้าซ้าย, และปกติแล้วเราคิดถึงแขนขวาว่าแข็งแรงกว่าแขนซ้าย ดังนั้นสิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสจริง ๆ ก็คือว่า “หากตาข้างที่ที่ดีที่สุดของท่านทำให้ท่านทำบาป ท่านอยู่โดยไม่มีตาข้างนั้นก็ดีกว่าใช้มันในการปฏิบัติต่างๆที่บาปหนาและอยู่ตลอดชั่ววันนิรันดร์กาลในนรก!” (กรุณาอ่าน อพยพ 29:20, 1 ซามูเอล 11:2, และเศคาริยาห์ 11:17)

ตาถูกกล่าวถึงเพราะข้อพระคำที่มาก่อนหน้า – นั่นคือ การมองดูหญิงคนหนึ่งเพื่อให้เกิดใจกำหนดในตัวเธอ ดังนั้นหากตาข้างขวาของคุณทำผิดในเรื่องนี้ มันก็คงดีกว่าที่คุณจะควักมันออกเสีย!

คำกรีกกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ทำให้...หลงผิด” มาจากคำนาม *สกัันดาลอน* คำนี้ถูกใช้บ่อยในภาคพันธสัญญาใหม่ และมันเป็นเรื่องยากสุดๆที่จะอธิบายความหมายของคำนี้อย่างละเอียด *สกัันดาลอน* บ่งบอกถึงแห่งไม้กักตัก – โถของกักตัก -- ที่สัตว์ตัวหนึ่งไปโดน ซึ่งทำให้ประตูกักตักอันนั้นตกลงมาและสัตว์ตัวนั้นก็ติดอยู่ในกักตักอันนั้น ตอนที่ผมเป็นเด็กหนุ่มอยู่ในไร่ พวกเราก็วิ่งกับตักสำหรับกระต่าย – และผมก็จำได้ดีถึงแห่งไม้กักตักนั้น ภายในกักตักนั้นพวกเราใส่แอปเปิ้ลหรือมันฝรั่งชิ้นหนึ่งไว้, อะไรสักอย่างที่เรากระต่ายชอบกิน พวกมันได้กลิ่นอาหารนั้น และเข้ามาทางประตูกักตักนั้น เมื่อกระต่ายจะออกไปทางด้านหลังของกักตัก กระต่ายนั้นก็ดันตัวผ่านแห่งไม้กักตักซึ่งหล่นลงโดยอัตโนมัติเมื่อกระต่ายไปโดนมันเข้า จากนั้นประตูก็หล่นลงมาปิดและสัตว์ตัวน้อยนั้นก็ติดกักตักอยู่ข้างใน

คำๆนี้ในข้อพระคัมภีร์ของเราหมายถึงสิ่งใดก็ตามที่คนๆหนึ่งอาจไปโดนเข้า – เช่น ก้อนหินสะดูดหรืออุปสรรคสักอย่างที่ถูกวางไว้ในเส้นทางของคนๆนั้นเพื่อขัดขวางไม่ให้คนๆนั้นไปข้างหน้าต่อ ประวัติศาสตร์บอกเราว่าในสมัยของสงคราม พวกยิวก่อกำเริบต่างๆขึ้นมาและสร้างสิ่งกีดขวางต่างๆในที่ราบเพื่อชะลอการรุกคืบหน้าของเหล่าข้าศึกของพวกเขาและป้องกันพวกเขาไม่ให้ถูกโจมตีได้อย่างรวดเร็วเกินไป

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าจากที่มาของคำๆนี้ มีการใช้เชิงเปรียบเทียบหลายประการ ซึ่งสามารถสร้างการประยุกต์ใช้ด้านศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณได้ ยกตัวอย่างเช่น:

เหตุขัดเคือง เช่น *หินสะดูด* – บางสิ่งที่ทำให้คนๆหนึ่งล้มลงในความบาป (มธ. 13:41; 18:7; ลูกา 17:1; โรม 14:13; 1 ยอห์น 2:10; วว. 2:14)

จากนั้น เหตุขัดเคือง เช่น *อุปสรรค* – อะไรบางอย่างที่ผู้คนไปชนเข้า และก็หยุด มันถูกใช้แบบนี้ใน โรม 9:32, 16:17, 1 โครินธ์ 1:23, และ 1 เปโตร 2:8

อีกครั้ง เหตุขัดเคืองที่เป็น *วัตถุสิ่งของ* ซึ่งคนๆหนึ่งไปชนเข้าและรู้สึกเจ็บหรือถูกตีกลับจนเกิดรู้สึกไม่พอใจเกี่ยวกับมัน มัทธิว 16:23 และกาลาเทีย 5:11 คือตัวอย่างของกรณีนี้

นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่บอกเราว่าคำกริยากรีก *สกันดาลิไซ* ถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบในความหมายสามประการ:

(1) ทำให้คนๆหนึ่งสะดุดและล้ม; ทำให้คนๆหนึ่งทำบาป (มธ. 5:29; 18:6-9; ลก. 17:2; รม. 14:21; 1 คร. 8:13; 2 คร. 11:29)

(2) กีดขวางเส้นทางของคนๆหนึ่ง; ทำให้คนๆหนึ่งหยุด, เลิกเชื่อ, ปฏิเสธ, หรือละทิ้ง เช่นในมัทธิว 11:6, 13:21, 15:12, 24:10, 26:31-33, และยอห์น 16:1

(3) ทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือไม่พอใจ; ทำให้ขัดเคืองใจ – คำๆนี้เรารู้จักดีที่สุดในโลกสมัยใหม่ของเรา (มธ. 17:27; ยอห์น 6:61)

ผมอยากที่จะเตือนสภาพสตรีทั้งหลายในที่นี้: ถ้อยคำอันชิงชังของพระเยซูในคำเทศานี้ควรทำให้ผู้หญิงทั้งหลายคิดเกี่ยวกับ*วิธีการแต่งกายของพวกเธอ* ผู้หญิงที่แต่งตัวเพื่อดึงดูดสายตาพวกผู้ชาย, ที่จูงใจนำเสนอรูปลักษณ์ที่ให้ทำหรือล่อลวงผู้ชาย, ก็มีความผิดในเรื่องการล่วงประเวณีผัวเมียเขาพอกับผู้ชายเหล่านั้นที่จ้องมองเธอด้วยใจกำหนัด! ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่ว่าแม้แต่ในยุคสมัยนี้แห่งการแต่งตัวโป๊ๆก็ยังมีสตรีคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วผู้ระมัดระวังตัวในเรื่องการแต่งกายของตน สตรีคนใดที่เชื่อแล้วควรเป็นผู้ที่สะอาดเรียบร้อย และแต่งกายดีเท่าที่เธอ*ทำได้* ให้เหมาะสมกับสถานะทางการเงินของเธอ และเธอไม่ต้องแต่งกายให้ล้ำสมัยจนเกินไปนัก แต่เธอควรที่จะ*สำรวจ*ในเสื้อผ้าของเธอเช่นกัน และไม่เชียววนสายตาทื่นกระหายของพวกผู้ชายไร้ศีลธรรม

ความเชื่อแบบคริสเตียน ทำให้คนสวมใส่เสื้อผ้า *ความเชื่อแบบพวกคนปานับถือผี*, คนบูชาเจ้าป่าเจ้าเขา, ก็ทำให้ผู้คนถอดเสื้อผ้า ลองไปที่ป่าดงดิบดูสิครับ คุณจะเห็นพวกผู้ชายผู้หญิงนุ่งผ้าเดี่ยวหรือกางเกงแบบจีสตริง – และในบางกรณีพวกเขาจะไม่สวมใส่อะไรเลย แต่เมื่อพวกมิชชันนารีเข้าไปและประกาศข่าวประเสริฐ และคนเหล่านั้นได้รับการบังเกิดใหม่ สิ่งแรกที่พวกเขาขอก็คือเสื้อผ้าเหมือนอย่างที่ว่าพวกมิชชันนารีเหล่านั้นสวม

ใส่! ผมรู้ว่าผมพูดถึงเรื่องอะไรอยู่ ผมเคยเดินทางไปในป่าดงดิบแห่งอเมริกาใต้และแอฟริกามาแล้ว และผมเคยเห็นพวกชนพื้นเมืองเหล่านั้นในชุดผ้าเตี่ยวหรือกางเกงจีสตริงของพวกเขามาแล้ว ผมยังเคยเห็นพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงในผ้าเตี่ยวกันซึ่งได้บังเกิดใหม่แล้ว และพวกเขาก็สวมใส่เสื้อผ้าเสมอเพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าแห่งร่างกายของพวกเขา ไข่แล้วครับ มันเป็นสิ่งสำคัญที่ว่าสุขภาพสตรีคนหนึ่งแต่งกายอย่างไรหากเธออ้างตัวว่าเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า

“จะเป็นประโยชน์แก่ท่าน” นั่นคือ คุณจะได้ประโยชน์ในระยะยาว – “ที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง” – แม้แต่อวัยวะที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในร่างกายนั้น – “แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก” ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว การเสียสละตนเองและการปฏิเสธตนเองเป็นสิ่งที่ต้องกระทำในชีวิตของผู้เชื่อ; แต่สิ่งที่เราปฏิเสธตนเองนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าก็จะให้ผลตอบแทนอันยิ่งใหญ่ในกาลนิรันดร์ ทั้งหมดที่คนๆ หนึ่งต้องกระทำเพื่อที่จะตายและอยู่ในนรกชั่ววินาทีก็คือ แค่ปล่อยให้เนื้อหนังได้ทำตามใจชอบ เพราะว่าเนื้อหนังนั้นจะนำมนุษย์ไปสู่การถูกสาปแช่งชั่ววินาที

คุณสังเกตเห็นว่าพระเยซูทรงสอนเรื่องการมีอยู่จริงของนรก, สถานที่แห่งการทรมานและการลงโทษเป็นนิรันดร์; และพระองค์ยังทรงสอนด้วยว่าคนเหล่านั้นที่ตกลงไปในนรกจะมีร่างกาย ผมขอสารภาพว่าผมจะไม่พยายามที่จะอธิบายว่าเหล่าคนชั่วจะมีร่างกายแบบไหน ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว, ในนิรันดร์กาล, จะเป็นเหมือนพระเยซู (1 ยอห์น 3:2) พระคัมภีร์ไม่ได้พรรณาร่างกายของเหล่าคนชั่วในนิรันดร์กาล แต่พระเยซูทรงบอกเราว่าที่จะเสียตาข้างหนึ่ง, มือข้างหนึ่ง, เท้าข้างหนึ่ง – อวัยวะส่วนต่างๆที่สำคัญของร่างกาย – ก็ดีกว่าที่ทั้งร่างกายจะถูกโยนลงไปในนรก บางคนพยายามที่จะอธิบายเฉไฉเรื่องการมีอยู่จริงของนรก; แต่ผมขอรับประกันคุณว่าไม่ว่าพวกครูสอนเท็จและพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมจะพูดว่าอะไร มีนรกอยู่จริงๆที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถันและทุกคนที่ปฏิเสธพระเยซูและเลือกที่จะรับใช้พญามารก็จะอยู่ที่นั่นไปตลอดชั่ววินาทีกาล!

ข้อ 30: “และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก”

ในที่นี้เราพบการกล่าวซ้ำและการย้ำความคิดที่มีการเปลี่ยนแปลงเปรียบไปเล็กน้อย นี่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของพระคัมภีร์ แต่ผมอยากชี้ให้เห็นว่าการกล่าวซ้ำในพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่เพียงลักษณะพิเศษทางวรรณกรรมอย่างหนึ่งเท่านั้น คนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงพอใจให้เขียนพระคัมภีร์ได้ใช้การกล่าวซ้ำเพื่อย้ำเตือนเราถึงความจริงต่างๆที่มีความสำคัญสุดๆแต่ซึ่งเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่เต็มใจยอมรับ บางครั้งผู้รับใช้คนหนึ่งก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์ที่เทศนาซ้ำๆบนธรรมาสน์ แต่การศึกษาคำเทศนาต่างๆของพระเยซูก็จะเปิดเผยว่าพระองค์ ผู้ทรงเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยยืนอยู่หน้าชั้นเรียนสอนพระคัมภีร์ ก็ทรงใช้การกล่าวซ้ำอยู่ตลอดในการเทศนาสั่งสอนของพระองค์ กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ผู้คนต้องการการเน้นย้ำเรื่องข่าวประเสริฐเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังสิ่งที่พวกเขาได้ยินมาแล้ว เราต้องให้การต่อพระเจ้าไม่เพียงสำหรับสิ่งที่เราได้กระทำเท่านั้น แต่สำหรับสิ่งที่เราได้ละเลยที่จะกระทำด้วย คนเหล่านั้นที่ได้เจอกับพระวจนะของพระเจ้าแต่ก็ปฏิเสธ

มันเสียจะยืนอยู่หน้าพระที่นั่งพิพากษาเพื่อที่จะถูกปรับโทษ และพวกเขาจะทนทุกข์กับการถูกลงโทษที่แสนสาหัสยิ่งกว่าพวกคนป่าที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐหรือได้มีโอกาสที่จะได้รับความรอดเลย

อาจมีหลายครั้งหลายตอนที่ผู้รับใช้คนหนึ่งเทศนาซ้ำเพราะว่าด้วยเหตุผลประการหนึ่งประการใดเขาได้ละเลยที่จะศึกษาคัมภีร์และเตรียมคำเทศนาของตน; แต่หากเขาได้ศึกษาคัมภีร์แล้วและเตรียมคำเทศนานั้นที่พระเจ้าได้ทรงทำงานในใจของเขาแล้ว การเทศนาซ้ำก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องสมบูรณ์แบบ ในอิสยาห์ 28:10 เราอ่านว่า “เพราะเป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้ นิด ที่นั่น น้อย”

การกล่าวซ้ำที่พระเยซูทรงใช้ในข้อพระคำเหล่านี้ที่เรากำลังศึกษาอยู่ก็มีความขลังและน่าประทับใจยิ่งนัก ในมัทธิว 18:8, 9 เราพบคำเตือนแบบเดียวกันถูกกล่าวซ้ำพร้อมกับความจริงเพิ่มเติม: “ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก”

ภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มาระโกให้คำเตือนแบบเดียวกัน พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในการเลือกใช้คำ:

“และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือ และต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:43-48)

ความจริงก็คือว่า การเป็นคนร่างกายไม่สมบูรณ์และปรนนิบัติพระเยซูก็ดีกว่าการเป็นคนร่างกายครบสามสิบสองและปรนนิบัติพญามาร การมีตาข้างเดียว, มือข้างเดียว, และเท้าข้างเดียวและเป็นคริสเตียนก็ดีกว่าการมีตาทั้งสองข้าง, มือทั้งสองข้าง, และเท้าทั้งสองข้างและใช้อวัยวะเหล่านั้นเพื่อปรนนิบัติซาตาน และในที่สุดก็ถูกโยนทิ้งลงในนรก จงจำไว้ว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (โรม 6:23) “...บาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย” (ยากอบ 1:15) ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เป็นมลทินจะเข้าไปในเมืองของพระเจ้าได้ (วิว. 21:27) ด้วยเหตุนี้ทุกคนที่หว่านให้แก่เนื้อหนังก็จะเกี่ยวเก็บการถูกสาปแช่งชั่วนิรันดร์ในบึงไฟนั้นซึ่งเป็นที่ๆมีการจำให้, การโยยหวนและการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

การล่วงประเวณีผิดเมียเขา ซึ่งเหมือนกับการฆาตกรรมก็ออกมาจากใจ พระเยซูทรงจัดการกับการล่วงประเวณีผิดเมียเขาโดยใช้หลักการอันสูงส่งเหล่านั้นและความเข้มงวดอันน่ากลัวแบบเดียวกับที่ใช้กับการฆาตกรรม จากนั้นพระองค์ทรงเสริมคำอธิบายของพระองค์ด้วยการประยุกต์ใช้อันเหมาะสมสองประการ โดยประการแรกแสดงให้เห็นว่าความบริสุทธิ์ส่วนบุคคลต้องถูกรักษาไว้และถือปฏิบัติโดยผู้เชื่อไม่ว่าจะต้องแลก

ด้วยอะไรก็ตาม (ข้อ 29, 30) และประการที่สองทรงแสดงให้เห็นว่า**ความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์**ของบ้านต้องถูกปกป้องไว้ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงผูกพันชายและหญิงเข้าด้วยกันในการสมรส พวกเขา ก็ไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็น**เนื้อหนังอันเดียวกัน** การผูกพันนี้, สถาบันสมรสอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระคริสต์ทรงยกชู, เป็นเครื่องผูกมัดซึ่งรับประกันความเป็นอิสระของผู้หญิงและการยกชูตัวเธอขึ้นสู่เขตแดนอันเหมาะสมของเธอในมนุษยชาติ ผู้หญิงคือคนที่ซาตานได้โจมตี ไม่ใช่ผู้ชาย เหมือนกับที่พญามารได้ทดลองเอวา แทนอาดัม มันก็ยังพยายามที่จะทำให้เป็นมลทินและทำลายบ่อน้ำพุอันบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ซึ่งสังคมได้ชีวิต และการบำรุงเลี้ยงจากบ่อน้ำพุนี้เอง ปราศจากบ้านตามแบบของพระเจ้า ก็ไม่อาจมีคริสตจักรเพื่อสานต่องานรับใช้แห่งข่าวประเสริฐได้ บ้านต่างๆตามแบบของพระเจ้าทำให้เกิดคริสตจักรต่างๆ ปราศจากบ้านต่างๆตามแบบของพระเจ้ารัฐบาลก็จะปั่นป่วนและล่มสลาย ด้วยเหตุนี้ความบริสุทธิ์ของบ้านจึงต้องได้รับความเคารพและถูกปกป้องไว้โดยใช้ทุกวิถีทาง

ข้อ 31: *“ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา’”*

การหย่าร้างเป็นเรื่องปกติธรรมดาตามากๆท่ามกลางพวกยิวในสมัยนั้นตอนที่พระเยซูทรงมาตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พวกยิวสามารถหย่าคู่สมรสโดยใช้เหตุผลใดก็ได้เกือบทุกเรื่อง ไม่ว่าเหตุผลนั้นจะฟังไม่ขึ้นสักเพียงใดก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่ามีการไม่รักษานวสจวนตัวและการหย่าร้างเยอะเหลือเกินก็เป็นเหตุให้เกิดการล่วงประเวณีผิดเมียเขาได้ง่ายมากๆ ดังนั้นการเปลี่ยนผ่านจึงเป็นแบบธรรมชาติจากหัวข้อนี้ที่มาก่อนพระคำข้อนี้ – ที่ว่าการมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้น นี่ไม่ใช่ตัวอย่างใหม่ แต่เป็นอีกตอนหนึ่งของหัวข้อเดิม

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการหย่าร้างถูกพบในพระราชบัญญัติ 24:1-4:

“เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใส่มีือนาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าใส่มีือนางแล้วไล่นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย สามีคนเดิมที่ได้ไล่นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมีบาป”

ตามที่พระราชบัญญัติกล่าว หากชายใดแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งและจากนั้นเมื่อพวกเขาอยู่กินด้วยกันฉันท์สามีภรรยา เขาก็พบว่าสิ่งมลทินบางอย่างในตัวนาง เขาก็สามารถเขียนหนังสือหย่า, เอามันใส่มือของนาง, และไล่นางออกไปจากเรือนของเขาได้ มัทธิว 19:3-9 บอกเราว่า “สิ่งมลทิน” ที่ว่านี้คือ:

“พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ (พระเยซู) ทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ‘ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’ และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดา

มารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

“เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้” พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น ฝ่ายเรอบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ได้รับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย”

ตามที่พระราชบัญญัติของโมเสสกล่าว เมื่อชายใดแต่งงานและจากนั้นค้นพบว่าเขาไม่ได้แต่งงานกับหญิงพรหมจารี เขาก็ได้รับอนุญาตให้เขียนหนังสือหย่า โดยประกาศว่าหญิงคนนี้ไม่ใช่ภรรยาของเขา – และจากนั้นเขาก็ส่งนางออกไปจากเรือนของเขา แต่การหย่าร้างนั้นต้องกระทำทันที – ไม่ใช่ผ่านไปหลายเดือนหรือหลายปีแล้วค่อยกระทำ แต่ในวันที่แต่งงานนั้นเลย หญิงคนนั้นที่ถูกหย่าร้างเช่นนั้นก็จะสามารถไปแต่งงานกับชายอีกคนได้ แต่นางไม่สามารถกลับไปหาชายคนนั้นที่ได้หย่าร้างนางและโล่นางออกมา

พวกยิวไม่เห็นพ้องตรงกันเรื่องสาเหตุต่างๆที่ชายคนหนึ่งได้รับอนุญาตให้หย่าภรรยาของตนได้ หลายคนทำการหย่าร้างโดยใช้เหตุผลใดก็ตามที่หาได้ ไม่ว่าเหตุผลนั้นจะเล็กน้อยสักเพียงใด ขณะที่คนอื่นๆก็เข้มงวดมากๆและอ้างเรื่องการคบชู้ว่าเป็นมูลเหตุเดียวเท่านั้นที่จะทำการหย่าร้างได้ ในสมัยนั้น สามีสแสดงออกซึ่งอำนาจที่จะทำการตัดสินใจในเรื่องดังกล่าว และเขาสามารถแสดงสิทธิ์ของตนได้ตามชอบใจ หากเขาอยากกำจัดภรรยาของตนออกไปให้พ้นๆ ตัวเขาเองก็ตัดสินใจนั้นและโล่นางออกไปได้ด้วยเหตุผลใดก็ตามที่เขาเลือกใช้ นั่นคือบาปอันน่าเกลียดที่พระเยซูกำลังตรัสประณามในที่นี้ แต่พระองค์ทรงก้าวไปไกลกว่าพระราชบัญญัติอีกก้าวหนึ่ง มาระโกบันทึกหลักคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอดของเราไว้อย่างละเอียดเกี่ยวกับการหย่าร้าง:

“พวกฟาริสีมาทูลถามพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” พระองค์ตรัสถามเขาว่า “โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร” เขาทูลตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้” พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก ‘พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิงเพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

“เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตนแล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี” (มาระโก 10:2-12)

พระเยซูทรงทราบความไม่จริงใจของพวกฟาริสีเหล่านี้ที่ถามคำถามต่างๆในความพยายามที่จะจับผิดพระองค์ พระองค์ทรงขอให้พวกเขาข้อมความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และเมื่อพวกเขาบอกพระองค์ว่าโมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าได้ พระองค์ก็ตรัสว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก ‘พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’ เพราะว่าใจของพวกเขา

แข็งกระด้างเหลือเกิน โมเสสจึงอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าได้; แต่ตั้งแต่เดิมมันไม่ได้เป็นแบบนี้ (อ่าน ปฐมกาล 1:27 และ 2:21-24)

พระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่มการสมรส พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดบ้าน – และพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลงเลย พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิม – วานนี้, วันนี้และสืบๆไปเป็นนิรันดร์ (ฮีบรู 13:8) “เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นไม่มีสิ่งที่เรียกว่าการหย่าร้าง พระเจ้าทรงสร้างผู้ชาย และจากนั้นทรงเอากระดูกซี่โครงอันหนึ่งออกมาจากตัวผู้ชายและทรงสร้างผู้หญิง พระองค์ประทานผู้หญิงให้แก่ผู้ชายและสองคนนั้นก็กลายเป็นเนื้อหนังอันเดียวกัน พระเยซูทรงเตือนความจำเหล่าผู้ฟังของพระองค์ว่า โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าได้เพราะความแข็งกระด้างแห่งหัวใจของพวกเขาเองเท่านั้น – และจากนั้นพระองค์ทรงสอนพวกเขาว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเอาการสมรสกลับไปไว้ที่เดิมของมัน

ข้อ 32: “ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย”

นี่คือพระราชบัญญัติของพระเจ้าในยุคสมัยนี้แห่งพระคุณ มันเป็นการกล่าวซ้ำของพระราชบัญญัติข้อเดิม ใจแข็งกระด้างของมนุษย์ได้ทำให้พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่อ่อนลงชั่วคราวหนึ่ง; แต่พระเยซูในที่นี้ทรงเอาคำสั่งเดิมให้กลับมาให้มีผลบังคับใช้อีกครั้ง – นั่นคือ เนื้อหนังเดียวกันซึ่งถูกเชื่อมเข้าด้วยกันแล้วโดยพระเจ้าอย่างถาวร ผมขอกกล่าวซ้ำว่า: เมื่อบ้านพังทลาย คริสตจักรก็พังทลาย เมื่อบ้านและคริสตจักรพังทลาย รัฐบาลก็เสื่อมสภาพและประชาชาติก็ล่มสลาย – ไม่เกี่ยวว่าจะจะเป็นประชาชาติใดหรือช่วงเวลาใดในประวัติศาสตร์

พระราชบัญญัติเรื่องการหย่าร้างตามที่ถูกให้ไว้โดยพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพระราชบัญญัติเดียวเท่านั้นที่จะก่อให้เกิดสันติสุข, ศีลธรรมอันดีงาม, ความเคารพนับถือที่ภรรยาสมควรได้รับ, และความดีที่ลูกๆสมควรได้รับซึ่งพวกเขาเป็นผลผลิตของการสมรสนั้น เด็กๆไม่ได้เข้ามาในโลกนี้ตามที่พวกเขาเลือกเอง พวกเขาไม่ได้ขอร้องที่จะเกิดมา เด็กๆเกิดมาอันเป็นผลมาจากการรวมเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างชายและหญิง พวกเขาจึงสมควรได้รับชีวิตที่มีความเคารพ, ความรักและการปกป้องดูแล – และหนทางเดียวที่เด็กๆจะได้รับความรักและการปกป้องดูแลนั้นก็คือ ที่พ่อแม่จะอยู่ด้วยกันและเลี้ยงดูพวกเขาในการอบรมสั่งสอนและการเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ไม่มีมนุษย์คนใด, ไม่ว่าจะเป็นผู้ว่าการรัฐ, กษัตริย์, หรือผู้เผด็จการคนใด, มีสิทธิ์ที่จะออกกฎหมายต่างๆที่ขัดแย้งกับบัญญัติเหล่านั้นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไม่มีมนุษย์กลุ่มไหน, ไม่มีคณะนิติบัญญัติใด, มีสิทธิ์ที่จะออกกฎหมายต่างๆที่ถูกออกแบบมาเพื่อยกเลิกหรือมีผลเหนือกว่าบัญญัติต่างๆของพระเจ้า ไม่มีกฎหมายใดบนโลกที่จะสามารถทำสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงประกาศอย่างชัดเจนแล้วว่าผิดให้เป็นถูกได้ พระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จแล้ว และไม่มีมนุษย์หน้าไหนหรือกลุ่มคนใดสามารถเพิกถอนหรือปิดบังสิ่งที่พระเยซูทรงทำให้สำเร็จแล้วได้

อัครทูตเปาโลก็สอนเช่นกันว่าพระเจ้าได้ทรงสถาปนาการสมรส ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก็เคยมีความเข้าใจผิดหรือคำสอนผิดบางประการ และผู้คนในคริสตจักรนั้นก็กังวลใจเกี่ยวกับการสมรส, การหย่าร้าง, และการแต่งงานใหม่ เปาโลได้รับการรายงานเกี่ยวกับข้อพิพาทนี้ในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์และเพราะเหตุที่เขาได้รับข้อซักถามนี้เขาจึงเขียนถ้อยคำที่ได้รับการคล้อยตามเหล่านั้นซึ่งถูกบันทึกไว้ใน 1 โครินธ์ 7:1-24:

“แล้วเรื่องที่เราท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี

“อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันวันแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่ม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว แต่ถ้าเขาตั้งใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

“ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นๆนอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์

“แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่ แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดั่งนั้น มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุหนัตแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาไม่ได้เข้าสุหนัตหรือ อย่าให้เขาเข้าสุหนัตเลย การเข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ

“ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้

เป็นเจ้าของทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระเจ้า เช่นเดียวกับคนที่รับการทรงเรียก เมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น”

ผมรู้ตัวว่าผมได้ให้ข้อพระคัมภีร์เป็นตอนยาวตรงนี้ แต่ผมก็ทำเช่นนั้นเพื่อที่จะแน่ใจว่าคุณจะได้อ่านมัน หากผมให้แค่ว่าบทไหนข้อไหน ก็คงมีผู้อ่านบางคนของผมที่จะไม่ยอมสละเวลาไปเปิดพระคัมภีร์และอ่านข้อพระคำเหล่านั้นทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ผมจึงยกข้อพระคำเหล่านี้มาเพื่อที่คุณจะอ่านพวกมันได้ง่ายมากขึ้นขณะที่คุณศึกษาค้นคว้า ผมหวังว่าคุณจะอ่านและอ่านพวกมันซ้ำๆ, ศึกษาพวกมัน, และเชื่ออย่างแนชัดในสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสผ่านปลายปากกาของอัครทูตเปาโลผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียก, ทรงแต่งตั้ง, และทรงใช้ไปเป็นผู้รับใช้แก่พวกคนต่างชาติ และเป็นผู้ที่พระองค์ได้ประทานการเปิดเผยเกี่ยวกับข้อลึกลับแห่งคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ เปาโลเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ประทานกฎต่างๆและหลักคำสอนต่างๆเพื่อให้คริสตจักรได้ปฏิบัติตาม และคริสเตียนทั้งหลายทุกวันนี้นี้ต้องฟังและเชื่อฟังหลักคำสอนเหล่านี้

เนื่องจากการเล่นชู้เป็นเหตุผลเดียวในพระคัมภีร์สำหรับการหย่าร้าง ผมจึงขอยกนิยามของการเล่นชู้ (fornication) จริงๆมีความหมายว่า “การล่วงประเวณี” – ผู้แปล) ตามที่ให้ไว้ใน *Webster’s New Collegiate Dictionary, Second Edition, Copyrighted 1953*: “FORNICATION คือ การมีเพศสัมพันธ์โดยคนเหล่านั้นที่ยังไม่แต่งงาน”

โมเสสสั่งพวกยิวว่าถ้าชายคนใดแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งที่ไม่ใช่หญิงพรหมจารี เขาก็สามารถเขียนหนังสือหย่าให้นางได้ หากนางไม่ใช่หญิงพรหมจารี นางก็ย่อมมีความผิดข้อหาล่วงประเวณี (fornication) เพราะนางได้มีเพศสัมพันธ์โดยมิชอบก่อนแต่งงาน นั่นเป็นมูลเหตุเดียวที่ยอมรับได้สำหรับการหย่าร้างในสมัยของโมเสส มันเป็นมูลเหตุเดียวสำหรับการหย่าร้างตอนที่พระเยซูทรงรับใช้อยู่บนแผ่นดินโลก และมันเป็นมูลเหตุเดียวสำหรับการหย่าร้างในปัจจุบัน

ผมรู้ว่าเรื่องนี้รบกวนจิตใจคนบางคน ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมไม่ให้ตัดสินชายหรือหญิงคนใดเลย เพราะหากผมได้รับการตอบแทนอันสาสมของผม ผมก็คงไปอยู่ในนรกแล้ว! ผมขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาและพระคุณ และที่พระองค์ทรงไว้ชีวิตผมจนกระทั่งผมได้มาเชื่อข่าวประเสริฐและได้รับความรอดแล้ว แต่ผมอยากที่จะให้คำแนะนำนี้แก่ชายหรือหญิงที่มีความผิดในการมีคู่ครองสองคน โดยทั้งคู่ยังมีชีวิตอยู่: หากคุณยังไม่บังเกิดใหม่ ผมก็ขอแนะนำคุณให้คุกเข่าลงและมอบถวายใจและชีวิตของคุณแด่พระเยซูและจากนั้นแสวงหาพระประสงค์ของพระองค์ ผมรับประกันคุณได้เลยว่าพระองค์จะทรงนำพาคุณในเส้นทางที่คุณควรดำเนินไป หากคุณแสวงหาคำแนะนำจากเหล่านักเทศน์หรือครูสอนพระคัมภีร์ คุณก็อาจจะถูกทำให้สับสนเหลือขนาด เพราะว่าผู้รับใช้ทั้งหลาย, คริสตจักรทั้งหลาย, ศาสนาทั้งหลายและอาจารย์ทั้งหลายต่างไม่เห็นพ้องตรงกัน

สำหรับผู้เชื่อเหล่านั้นที่อาจแต่งงานกันตอนอายุน้อยเกินไป, ตอนที่พวกเขาไม่รู้เลยว่าการแต่งงานหมายถึงอะไร, และด้วยเหตุผลประการใดประการหนึ่งพวกเขาได้หย่าร้างกันและแต่งงานใหม่, ผมก็อยาก

แนะนำให้ผู้เชื่อที่รักเหล่านี้อธิษฐานอย่างจริงจังและแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า โดยยอมให้พระวิญญาณทรงนำพาพวกเขา จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า, จงปรนนิบัติพระเจ้า, และจงจำไว้ว่าคุณจะต้องให้การต่อพระเจ้า ไม่ใช่ต่อมนุษย์

มีผู้เชื่อบางคนที่แต่งงานแล้ว, หย่าร้าง, และได้แต่งงานใหม่ก่อนที่จะพวกเขาได้รับความรอด และในกรณีดังกล่าวพระเจาก็จะประทานพระคุณให้ – แต่เพราะการหวนไปยังเนื้อหนัง คุณก็จะเก็บเกี่ยวไปจนกว่าวันที่คุณจากโลกนี้ไป จงแน่ใจว่าคุณฟังเสียงของพระวิญญาณ และไม่ใช่เสียงมนุษย์, ไม่ใช่เสียงของ “ศาสนา” การเล่นชู้และการหย่าร้างเป็นบาปที่น่าเกลียด; แต่หากพระเจ้าทรงสามารถช่วยฆาตกรคนหนึ่งให้รอดได้ พระองค์ก็ทรงสามารถช่วยคนที่เล่นชู้ให้รอดได้เช่นกัน มันเป็นไปได้ที่จะทำการชดใช้ในกรณีของการฆาตกรรม แต่ในบางกรณีการชดใช้ก็สามารถถูกกระทำได้ในกรณีต่างๆของการหย่าร้าง

อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่แสวงหาการหย่าร้าง! หากชายและหญิงคนใดมีข้อขัดเคืองต่าง ๆ ในบ้าน ข้อขัดเคืองเหล่านั้นก็สามารถถูกจัดการได้ในกรณีของคริสตชน ไม่ใช่ในศาลหย่าร้าง

ผมอยากที่จะเตือนสติชายหรือหญิงที่ยังไม่แต่งงานเช่นกัน – หากคุณเป็นผู้เชื่อ *อย่าแต่งงานกับคนไม่เชื่อเด็ดขาด* พระคัมภีร์บัญชาไว้อย่างชัดเจนว่า “ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร พระคริสต์กับเบลีอัลดจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ” (2 คร. 6:14, 15)

หญิงสาวที่เป็นคริสเตียนที่แต่งงานกับชายหนุ่มที่ยังไม่ได้รับความรอดก็กำลังร้องขอทรกบนดิน – และนั่นก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับชายหนุ่มที่เป็นคริสเตียนที่แต่งงานกับหญิงสาวที่ยังไม่ได้รับความรอด หญิงสาวทั้งหลายเอ๋ย พระเจ้าจะประทานสามีหรือภรรยาที่เป็นคริสเตียนให้แก่พวกคุณหากคุณจะอธิษฐานอย่างจริงจังและรอคอยพระองค์! มีอยู่อย่างน้อยสิ่งหนึ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าการไม่เจอสามีหรือภรรยา – และนั่นก็คือการแต่งงานกับคนผิด ผู้เชื่อทั้งหลายที่แต่งงานกับคู่ครองที่ยังไม่ได้รับความรอดก็ต้องชดใช้อย่างเจ็บปวด มันไม่สำคัญว่าพวกเขาสัญญาว่าจะรับความรอดหรือไม่หลังจากที่พวกคุณแต่งงานกันแล้ว หากพวกเขาไม่ยอมถวายหัวใจและชีวิตแต่พระเยซูและพิสูจน์ความจริงใจของพวกเขาโดยการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่เสมอต้นเสมอปลายก่อนแต่งงาน พวกเขาก็จะไม่ยอมก้าวเช่นนั้นหลังแต่งงานอย่างแน่นอน ดังนั้นหากคุณเป็นหญิงสาวหรือชายหนุ่มที่บังเกิดใหม่แล้ว พระเจ้าก็ทรงมีคู่ครองคนหนึ่งสำหรับคุณอยู่ที่ไหนสักแห่ง และในเวลาอันเหมาะสมพระองค์จะทรงนำคุณทั้งสองให้มาอยู่ด้วยกัน พระองค์ทรงสามารถกระทำเช่นนั้นได้ และพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นหากคุณยอมวางใจพระองค์, อธิษฐาน, และรอคอยพระองค์ ในตลอดชีวิตแห่งการรับใช้ของผม ผมไม่เคยมีความผิดในการให้คริสเตียนคนใดแต่งงานกับคนไม่เชื่อเลย – และผมจะไม่ยอมมีความผิดในการทำพิธีสมรสเช่นนั้นด้วย

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับคำสัตย์ปฏิญาณต่างๆ

ข้อ 33: “อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า’”

ตรงนี้พระเยซูประทานอีกตัวอย่างหนึ่งของการแก้ไขความคิดผิดๆเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ โดยทรงยกภาพประกอบความเหนียวของศีลธรรมที่อยู่ภายในเมื่อเทียบกับสิ่งที่ปรากฏให้เห็นภายนอก หัวข้อนี้เกี่ยวข้องกับกรับ (หรือการให้) คำสัตย์ปฏิญาณ

คำสัตย์ปฏิญาณ คือการรับรองหรือการประกาศอย่างซิงซิงซึ่งกระทำพร้อมกับการยืนยันถึงความจริงของทุกสิ่งที่ได้รับรองไป ในความเป็นจริงแล้ว เมื่อคนใดให้คำสัตย์ปฏิญาณ เขาก็เชิญชวนการแก้แค้นของพระเจ้าให้มาสู่ตัวเขาเองหากเขาล้มเหลวที่จะบอกความจริงทั้งหมดหรือหากเขาไปไกลกว่าความจริงนั้น

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับคำสัตย์ปฏิญาณต่างๆถูกพบในเลวีนิติ 19:12 และพระราชบัญญัติ 23:23 และโดยพระราชบัญญัติข้อนั้นมนุษย์จึงถูกห้ามไม่ให้คำสาบานเท็จ: “อย่าปฏิญาณออกนามของเราเป็นความเท็จหรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยโฮวาห์...ท่านจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่านได้สมัครใจปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว”

“อย่าเสียดำสัตย์ปฏิญาณ...” การเสียดำสัตย์ปฏิญาณ คือการสาบานเท็จ, การผิดคำสาบาน, หรือการสาบานเป็นเรื่องโกหก จากข้อพระคำสองข้อถัดไปเราสรุปได้ว่าพวกเขยิวได้ไปไกลเกินกว่าสิ่งที่พระราชบัญญัติเรียกร้องและได้สร้างคำสัตย์ปฏิญาณอีกหลายประการเข้ามาในชีวิตประจำวันของพวกเขา คำสัตย์ปฏิญาณเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับพระราชบัญญัติที่โมเสสได้เขียนไว้ ดังที่ข้อพระคำข้อต่อๆไปเปิดเผยให้เห็น พวกเขาจะสาบานโดยอ้างสวรรค์และแผ่นดินโลก, โดยเยรูซาเล็มนครบริสุทธินั้น, หรือแม้แต่โดยศิระชะของพวกเขาเอง! แต่เนื่องจากในคำสัตย์ปฏิญาณเหล่านี้ พวกเขามีได้สาบานโดยพระนามของพระเจ้า พวกเขามีได้มองว่าคำสัตย์ปฏิญาณดังกล่าวมีผลผูกพันและมันเป็นเรื่องเล็กน้อยมากๆที่จะผิดคำสัตย์เหล่านั้น ดังนั้นพวกเขายจึงใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้าในทางที่ผิด และพระเยซูตรัสตำหนิการกระทำแบบนี้ในข้อพระคำต่างๆที่เราศึกษาอยู่นั่นเอง

“แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” กล่าวอย่างตามตัวอักษร, อย่างแท้จริง, และอย่างรอบคอบแล้ว สิ่งที่ถูกสัญญาไว้ในคำสัตย์ปฏิญาณควรถูกกระทำ พระราชบัญญัติของโมเสสอนุญาตเรื่องกรับคำสัตย์ปฏิญาณ (อพย. 22:11; กตว. 5:19; พบญ. 29:12, 13) และพระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อทำลายหรือเพิกถอนพระราชบัญญัติ สิ่งที่พระองค์ทรงประณามก็คือ ความคิดเป็นเท็จที่พวกเขยิวยึดถือที่ว่าคำสัตย์ปฏิญาณซึ่งไม่ได้มีพระนามของพระเจ้ามาเกี่ยวข้องก็ไม่มีผลผูกมัดผู้ที่ให้คำสัตย์ปฏิญาณนั้น พระองค์ทรงเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าคำสัตย์ปฏิญาณใดก็ตาม, เมื่อได้ให้ไว้แล้ว, ก็จะต้องถูกกระทำ และคนที่ไม่รักษาคำสัตย์ปฏิญาณก็เป็นคนมูสา

ข้อ 34 และ 35: *“ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์”*

“ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย” นี้ไม่ได้หมายถึงการให้คำสัตย์ปฏิญาณในชั้นศาลทุกวันนี้ในกระบวนการไต่สวนความต่างๆ มันเป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของเราที่จะให้การภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณเมื่อ

คำพยานดังกล่าวจะนำอาชญากรรมมาสู่ความยุติธรรม หรือเมื่อมันจะช่วยคนที่ไร้ความผิดให้รอดจากการถูกกล่าวหาและรับโทษอย่างไม่ยุติธรรม คำสัตย์ปฏิญาณที่ให้ไว้ในลักษณะอันเหมาะสมในกระบวนการไต่สวนความก็ไม่ใช่ความบาป; แต่เมื่อบุคคลผู้ใดภายใต้สถานการณ์ดังกล่าววางมือของตนบนพระคัมภีร์และปฏิญาณว่าจะพูดความจริง, ความจริงทั้งหมด, และไม่ใช้สิ่งใดเลยนอกจากความจริง, บุคคลผู้นั้นก็ถูกผูกมัดต่อพระพักตร์พระเจ้าที่จะรักษาคำสัญญาของตนและพูดความจริง! การขึ้นไปบนคอกพยานและโกหกเมื่อคนๆ นั้นได้ให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วว่าจะพูดความจริง ก็เป็นการกระทำความบาปที่ร้ายแรงและเป็นการดูถูกพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “อย่าปฏิญาณเลย” พระองค์ก็ทรงหมายความว่า “อย่าปฏิญาณในแบบที่ท่านทั้งหลายจะชินกับการสาบาน อย่าสาบานในแบบที่ท่านทำทุกวันจนเป็นเรื่องธรรมดาและหมิ่นประมาทตามธรรมเนียมการตีความพระราชบัญญัติในขณะนี้ของพวกท่าน” พระเยซูกำลังตรัสถึงนิสัยชั่วที่โง่เขลาและสะเพร่าของพวกยิวในการสาบานในการสนทนาส่วนตัวของพวกเขา โดยสาบานทุกโอกาสและโดยทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวพวกเขา การสาบานชนิดนี้พระองค์ทรงประณามในตอนนั้น – และพระองค์ยังทรงประณามนิสัยชั่วๆ เช่นนั้นนี้อยู่เหมือนเดิม

“...จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า” เนื่องจากสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า การสาบานโดยอ้างสวรรค์ก็เท่ากับเป็นการสาบานโดยอ้างพระองค์ผู้ประทับบนบัลลังก์นั้นในสวรรค์! พระเยซูทรงประกาศความจริงข้อนี้ในมัทธิว 23:22: “ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น” พวกยิวเชื่อว่าหากพระนามของพระเจ้าไม่ถูกเอ่ยถึงในคำสัตย์ปฏิญาณ ก็ไม่มีการลบล้างหรือการทำผิดในการกล่าวคำสัตย์ปฏิญาณนั้น พระเยซูทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงข้อผิดพลาดในการยกเหตุผลของพวกเขา

“...หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์...” ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (เพลงสดุดี 24:1) ด้วยเหตุนี้การสาบานโดยอ้างแผ่นดินโลกจริงๆ แล้วก็เป็น การสาบานโดยอ้างพระเจ้า และเราไม่มีสิทธิ์ที่จะให้คำมั่นหรือให้คำสัตย์ปฏิญาณโดยอ้างสิ่งใดก็ตามที่เป็นของพระเจ้า *แท่นรองเท้า* คือสิ่งที่เราใช้พักเท้าของเราขณะนั่งบนเก้าอี้ คำๆ นี้ถูกใช้กับแผ่นดินโลกเพื่อบ่งบอกว่าแผ่นดินโลกนั้นต่ำต้อยและด้อยค่าขนาดไหนเมื่อเทียบกับพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลกนี้ พระเจ้าทรงเป็นประมุขแห่งสรรพสิ่งทั้งปวง, พระองค์ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง, และสรรพสิ่งทั้งปวงที่ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าผู้สร้างนั้นก็ด้อยค่ากว่าพระองค์ผู้ทรงสร้าง!

การเปรียบเทียบสองแบบนี้ถูกเอามาจากอิสยาห์ 66:1 ที่เราอ่านว่า: “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา...”

“...หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์” ในคำกล่าวนี้ พระเยซูทรงยกข้อความมาจากเพลงสดุดี 48:2: “มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

คือภูเขาศิโยน ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์” เยรูซาเล็มเป็นนครบริสุทธิ์, นครของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้การสาบานโดยอ้างเยรูซาเล็มก็เป็นการสาบานโดยอ้างพระเจ้า

กล่าวอีกนัยหนึ่ง *ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระเจ้า* ก็เข้ามาเกี่ยวข้องกับพระองค์อย่างเลี่ยงไม่ได้ในคำสัตย์ปฏิญาณใดก็ตามเมื่อสวรรค์, แผ่นดินโลก, หรือนครบริสุทธิ์นั้นถูกเชื่อมโยงกับมัน การสาบานโดยอ้างสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นก็เป็นการเข้าใจผิดเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของคำสัตย์ปฏิญาณเหล่านั้น สิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นก็มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดมากกับพระเจ้าเอง ดังนั้นการเล่นๆกับส่วนใดก็ตามของสิ่งทรงสร้างของพระเจ้านี้ก็เป็นการการเล่นๆกับพระเจ้า นี่เป็นความจริงอันขลังที่พระเยซูกำลังอธิบายแก่พวกยิว พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาเข้าใจว่าการสาบานโดยอ้างสิ่งใดก็ตามเหล่านี้เป็นการลบล้างต่อพระเจ้า เหล่ามิชชันนารีที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่ต่างๆของชาวยิวทุกวันนี้บอกเราว่าพวกยิวยังปฏิบัติเรื่องการสาบานอย่างผิดบัญญัติและลบล้างแบบนี้อยู่เหมือนเดิม พวกเขาให้คำสัตย์ปฏิญาณทุกรูปแบบ และสาบานโดยอ้างศีระของพวกเขา, โดยอ้างสวรรค์, โดยอ้างพระวิหาร, โดยอ้างสิ่งอื่นๆอีกมากมาย พวกเขายังกระทำความบาปเหล่านั้นของพวกบรรพบุรุษอยู่เหมือนเดิม

ข้อ 36: “อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีระของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมชาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้”

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงเปลี่ยนมายังรูปเอกพจน์ตรงนี้และทรงทำให้การประยุกต์ใช้นี้เป็นเฉพาะตัวบุคคลมากขึ้น: “อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีระของ**ตน** (ของท่าน)...” ความคิดที่เหมือนกันท่ามกลางพวกยิว, และพวกกรีกและพวกโรมเช่นกัน ก็คือว่าคนที่เอาศีระของตัวเองเป็นประกันในคำปฏิญาณใดๆก็มีแนวโน้มที่จะรักษาคำพูดของตนมากกว่าที่จะเสี่ยงเสียหัวของตัวเองไป! แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิต ดังนั้นชีวิตจึงเป็นของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์และทรงระบายนุญแห่งชีวิตเข้าไปในรูจุมุกของเขา และชีวิตไม่ได้เป็นของเราให้เราใช้ได้ตามใจชอบ มนุษย์อาจอ้างว่า*ศีระของเขา* ก็เป็นของๆเขา – แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ใช่เลย และเนื่องจากเขาไม่มีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงสีเส้นผมแม้สักเส้นเดียวบนศีระของเขาได้ เขาจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะสาบานโดยอ้างศีระของเขา

ทุกวันนี้บางครั้งเราได้ยินบางคนพูดว่า “ฉันขอเอาชีวิตของฉันเป็นเดิมพันเลย!” นั่นก็เหมือนกับการสาบานโดยอ้างศีระของคุณ – และหากสิ่งที่คุณเอาชีวิตของคุณเป็นเดิมพันนั้นไม่เป็นความจริง คุณก็กำลังเล่นพนันกับความตาย และคุณกำลังทำบาปอย่างร้ายแรงต่อชีวิตที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่คุณ

อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าคำสัตย์ปฏิญาณที่ถูกให้ด้วยเหตุผลอันควรก็ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่เป็นบาปหรือผิด จะว่าไปแล้ว อัครทูตเปาโลก็ให้คำสัตย์ปฏิญาณหนึ่งในโรม 1:9 ที่เขากล่าวว่า “เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น” ในกาลาเทีย 1:20 เปาโลกล่าวว่า “แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด **ต่อพระพักตร์พระเจ้า** ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย” ในโรม 9:1 เปาโลเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา **ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ด้วย**” ใน 2 โครินธ์ 1:23 เขาปฏิญาณว่า “ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้า

ทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครีนธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเปาโลใช้สำนวนเหล่านั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกซึ่งถือได้ว่าเป็นคำปฏิญาณหนึ่ง, ศักดิ์สิทธิ์และมีผลผูกมัด

ในฮีบรู 6:13, 14 เราอ่านถ้อยคำที่น่าทึ่งเหล่านี้: “เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เองคือตรัสว่า ‘เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น!’”

ในเอเสเคียล 33:11 เราอ่านว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนชั่วฉันนั้น...”

ความบาปที่พระเยซูกำลังชี้ให้พวกยิวเห็นนั้นอยู่ในการที่พวกเขาให้คำสัตย์ปฏิญาณแบบเล่นๆ, ไม่จริงจังและไม่รู้สึกอะไรเลยว่าพวกเขาถูกผูกมัดให้รักษาคำสัตย์ปฏิญาณเหล่านั้นที่พวกเขาได้ให้ไว้

ข้อ 37: “จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว”

อันที่จริง ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วไม่จำเป็นต้องสาบานเลย! หากเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ถ้อยคำของเขาก็ควรเป็นความจริง และหากบุคคลผู้ใดยังไม่ได้บังเกิดใหม่ แม้หากเขาสาบานว่าจะพูดความจริง คุณก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าเขาจะทำเช่นนั้น

“จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ...” นั่นคือ หากสิ่งใดเป็นความจริง เราก็ควรรับรองมัน หากมันไม่จริงเราก็ควรปฏิเสธมัน แต่เราไม่จำเป็นต้องขึ้นต้นสิ่งที่เรากล่าวด้วยคำสัตย์ปฏิญาณ และเราไม่จำเป็นต้องลงท้ายมันด้วยคำสัตย์ปฏิญาณด้วย การยืนยันหรือการปฏิเสธแบบตรงๆก็เพียงพอแล้ว อะไรก็ตามที่มากไปกว่านี้ก็มาจากจุดประสงค์หรือแผนการบางอย่างที่ชั่วร้าย และจุดประสงค์หรือแผนการเช่นนั้นก็คงมาจากพญามาร

ยากอบ 5:12 เตือนว่า “พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฏิญาณ ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ”

คนมากมายถูกขอให้ลงนามคำมั่นต่างๆ, กฎต่างๆหรือระเบียบข้อบังคับต่างๆก่อนที่จะพวกเขาจะเข้าร่วมนิกายหนึ่งหรือกลุ่มศาสนาหนึ่ง ไม่มีประโยชน์ชั่ววินัยนตร์เลยในการลงนามคำมั่นหรือกฎแบบนั้น เพราะว่าถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เราก็จะรักษากฎเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน และถ้าเรายังไม่ได้บังเกิดใหม่ เราก็ไม่สามารถดำเนินชีวิตของคริสเตียนคนหนึ่งได้อยู่ดี ผมเชื่อในเรื่องวินัยของคริสตจักรและผมเชื่อว่าคริสตจักรท้องถิ่นแต่ละแห่งควรมีมาตรฐานต่างๆ; แต่พวกมันอาจเป็นมาตรฐานต่างๆที่ไม่ถูกเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้อยู่แล้วเพราะว่ามันเป็นเรื่องโง่เขลาและเสียเวลาที่จะมาเขียนพวกมันลงไปและให้ผู้คนมาลงนามพวกมัน!

ผู้รับใช้จำนวนมากขอให้สมาชิกคริสตจักรของตนลงนามคำมั่นว่าจะถวายสิบลดรายได้ของพวกเขา คนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่เขาควรจะรักก็ไม่จำเป็นต้องลงนามคำมั่นใดเพื่อที่จะถวายสิบลด เขาจะถวายสิบลดโดยอัตโนมัติ – และถวายมากยิ่งขึ้น --- เพราะว่าเขาจะสนใจอย่าง

แท้จริงในการทำให้งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าก้าวหน้าไป คริสเตียนทั้งหลายไม่ได้อยู่ภายใต้กฎและระเบียบข้อบังคับต่างๆ เราเป็นไทในพระเยซูคริสต์ แต่เราจะต้องไม่ใช่เสรีภาพแบบคริสเตียนของเราเพื่อตัดดวงผลประโยชน์ให้ตัวเราเอง พระคุณไม่ได้มีไว้เพื่อทำแบบนั้น:

“เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย...พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’” (กท. 5:1, 13, 14)

ตามที่คำสอนของพระเยซูกล่าวไว้ เราจะต้องให้คำรับรองหรือคำปฏิเสธรันเรียบง่ายก็พอสำหรับสิ่งที่เรากล่าว เพราะว่า “คำพูดเกิดขึ้นไปมาจากความชั่ว” เราไม่จำเป็นต้องพยายามที่จะทำให้ความจริงหนักแน่นด้วยคำสัตย์ปฏิญาณใดๆ

“อย่าเอ่ยพระนามพระเยซูฮว่าห์พระเจ้าของเจ้าเล่นๆ” – แต่อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด: คนที่ให้คำปฏิญาณแบบเล่นๆไม่ช้าก็เร็วจะหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า! คนที่ชอบสบถสาบานก็จะโกหกด้วย และผู้คนจะไม่เชื่อสิ่งที่เขาพูดถึงแม้ว่าเขาใช้คำสัตย์ปฏิญาณเพื่อทำให้มันหนักแน่นก็ตาม คนที่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันวางใจได้และเชื่อได้ก็คือ คนที่มีอุปนิสัย และเขาก็พิสูจน์อุปนิสัยของตนแล้วโดยชีวิตประจำวันของเขา คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงไม่จำเป็นต้องใช้คำสัตย์ปฏิญาณต่างๆหรือคำพูดจาจ้วงเพื่อพิสูจน์ความจริงของสิ่งที่เขากล่าว

การพูดสวดเป็นทั่วไปนรกราคาถูกที่สุดของพญามาร การพูดสวดไม่ต้องอาศัยพรสวรรค์หรือการศึกษาใดๆเลย คนขี้เมา, คนเกียจคร้าน, หลิงโสมภณี, นักพนัน, คนขี้ปด, หัวขโมย – คนที่มีอุปนิสัยต่ำทรามแบบใดก็ตามบนแผ่นดินโลก – สามารถพูดสวดได้อย่างแคล่วคล่องพอกๆกับคนที่มีฐานะร่ำรวยหรือมีใบปริญญา ใครๆก็ใช้คำสัตย์ปฏิญาณในทางที่ผิดเป็นทั้งนั้น แต่คริสเตียนจริงเท่านั้นจะพูดความจริงและทำให้คนทั้งหลายเชื่อสิ่งที่ถูกกล่าวเพราะว่ามันถูกสนับสนุนโดยชีวิตของผู้ที่เป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง

คนที่แข่งด่าพระเจ้าเป็นคนขี้ขลาด หากพระเจ้ามายืนอยู่ตรงหน้าเขาแบบที่ปรากฏต่อสายตา เขาก็คงไม่แข่งด่าพระเจ้าผู้สร้างจักรวาลนี้ เมื่อคนชั่วแข่งด่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันและแข่งเขาให้ตกนรก (หรือใช้พระนามของพระเจ้าแบบเล่นๆกับเพื่อนมนุษย์ของตน) จริงๆแล้วเขาก็กำลังอธิษฐานขอให้พระเจ้าสาปแช่งเพื่อนมนุษย์ของเขาให้ตกนรก ความจริงอันน่าเศร้าก็คือว่า คนที่ทำแบบนั้นกำลังนำคำแช่งสาปมาสู่ศีรษะของตัวเอง

การพูดสวดไม่ได้ทำให้ใครรวยขึ้น, มีปัญญาขึ้น, มีความสุขมากขึ้น, หรือเป็นที่รักของใครๆมากกว่าเดิมเลย มันไม่ช่วยในเรื่องศีลธรรม, มารยาท, หรือการวางตัวเลย การพูดสวดเป็นเรื่องน่าขยะแขยงต่อสุขภาพสตรีหรือสุขภาพบุรุษ มันเป็นเรื่องน่ารังเกียจและน่าสังเวชต่อคริสเตียนทั้งหลาย และมันเป็นการดูถูกต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ได้ตรัสให้โลกนี้มีตัวตนขึ้นมา พระเจ้าจะไม่ทรงถือว่าคนพูดหมิ่นประมาทไม่มีความผิด การแก้แค้นจะถูกเทออกลงบนเขา และหากเขาไม่กลับใจเขาก็จะไปอยู่ในบึงไฟนั้นชั่วนิรันดร์ มันช่างวิเศษเหลือเกินที่พระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัยและทรงกักริ้วซ้ำ หากพระองค์ไม่ทรงทำแบบนั้นแล้ว ก็คงมีงานศพมากกว่าที่สัปเหร่อจะรับมือไหว!

ข้อ 38: “ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตาและฟันแทนฟัน’”

คำกล่าวที่พระเยซูทรงอ้างอิงถึง – “คำซึ่งกล่าวไว้” – ได้ถูกให้ไว้ในพระราชบัญญัติเพื่อช่วยเหลือผู้วินิจฉัยกำกับการตัดสินใจต่างๆของพวกเขาเกี่ยวกับโทษต่างๆสำหรับอาชญากรรมบางอย่างที่ถูกก่อขึ้นโดยคนหนึ่งซึ่งกระทำต่ออีกคน ในอพยพ 21:23-25 เราอ่านว่า: “...ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ”

อีกครั้งในเลวีนิติ 24:18-20 พระราชบัญญัติประกาศไว้ว่า “...ถ้าผู้ใดกระทำเพื่อเพื่อนบ้านเสียโฉม เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น กระดูกหักแทนกระดูกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น”

จากนั้นในพระราชบัญญัติ 19:21 เราอ่านว่า “อย่าให้หยันตาของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า”

นี่คือพระราชบัญญัติที่พระเยซูทรงอ้างอิงถึง – นั่นคือ หากผู้ใดทำลายดวงตาของอีกคน เขาก็จะต้องชดใช้ด้วยดวงตาของเขาเอง นี่ก็ประยุกต์ใช้กับมือ, เท้า, ฯลฯ เช่นกัน พระเยซูไม่ได้กำลังหาข้อผิดพลาดในกฎข้อนั้นตามที่มันมีไว้เพื่อถูกประยุกต์ใช้โดยพวกพนักงานผู้ปกครอง, ผู้พิพากษา, และเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย และพระองค์มิได้ยกเลิกหรือเพิกถอนคำบัญชานั้นด้วย แต่พวกเขาก็ไม่ได้จำกัดคำบัญชานั้นกับแค่พวกพนักงานผู้ปกครองหรือผู้พิพากษาเท่านั้น พวกเขาได้ขยายขอบเขตมันให้ครอบคลุมถึงการประทุษร้ายระหว่างบุคคลด้วย อันเป็นการใช้ความเป็นกฎหมายมาบังหน้าในการแก้แค้นผู้อื่น หากเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทำให้พวกเขาบาดเจ็บ พวกเขาใช้คำบัญชาข้อนี้เป็นข้ออ้างในการแก้แค้นบุคคลผู้หนึ่งที่ได้กระทำผิดต่อตน พวกเขาไม่ได้ฟังพวกเขาผู้พิพากษาและพนักงานผู้ปกครองให้ตัดสินบทลงโทษ แต่กลับใช้คำบัญชานี้เป็นข้ออ้างที่จะทำการพิพากษาด้วยตัวเอง

ข้อ 39: “ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย”

“ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว” ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศว่าพระราชบัญญัติไม่ได้มีการอ้างอิงถึงการแก้แค้นส่วนตัวในแง่ใดเลย พระองค์ทรงวางหลักการที่ว่าเราจะต้องไม่ตั้งตัวต่อสู้คนชั่วคนหนึ่งนี้อาจทำร้ายเรา – แต่แม้แต่กฎทั่วไปข้อนี้ก็จะต้องไม่ถูกนำไปใช้จนเกินขอบเขตหรือบังคับใช้อย่างเข้มงวดเกินไป

พระเยซูไม่ได้ทรงสอนว่าเราควรยืนอยู่เฉยๆขณะที่ศัตรูมาทำให้ครอบครัวของเราบาดเจ็บหรือแสวงหาที่จะเอาชีวิตของเรา มันเป็นความรับผิดชอบของมนุษย์ที่จะปกป้องครอบครัวของตน และแน่นอนว่าเรามีสิทธิ์ที่จะป้องกันตัวเองจากใครก็ตามที่อยากฆ่าเขาหรือทำให้เขาบาดเจ็บสาหัส บัญญัติต่างๆของพระเจ้า เช่นเดียวกับกฎหมายต่างๆของมนุษย์และกฎต่างๆของธรรมชาติ ถือว่าการป้องกันตัวเองเป็นสิ่งที่ถูก เมื่อชีวิตของคุณถูกผู้ใดตกอยู่ในอันตราย เขาก็มีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะทำลายคนๆหนึ่งที่กำลังพยายามที่จะทำลายเขา – แต่มันต้องถูกกระทำในการป้องกันตัวและไม่ใช่เพื่อความสะใจในการแก้แค้นส่วนตัว

“ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย” เราต้องระมัดระวังในการศึกษาถ้อยคำต่างๆในพระคำข้อใดก็ตามของพระคัมภีร์ พระเยซูมิได้ตรัสว่า “ถ้าใครสักคนยิงคุณเข้าที่หลัง จงหันหน้า

ไปและให้เขาinghamเข้าที่หัวใจ!” ไม่ใช่อย่างแน่นอนเลยครับ ผมขอกล่าวซ้ำว่า – พระองค์ไม่ได้กำลังสอนว่าเราควรยอมจำนนต่อการถูกระทำร้ายหรือการถูกฆ่าตายโดยเหล่าคนชั่ว ภาพประกอบที่พระองค์ทรงใช้ตรงนี้ไม่ใช่ภาพที่การเสียชีวิตอาจเกิดขึ้นได้ ไม่มีใครจะได้รับบาดเจ็บสาหัสโดยการถูกตบหน้าหรือกรับ ผมยอมรับว่ามันต้องใช้พระคุณเยอะมากในการที่จะหันแก้มอีกข้างและเชิญชวนคนๆหนึ่งให้ตบแก้มข้างนั้นด้วย แต่ผมแน่ใจว่ามีหลายกรณีที่ทำให้การกระทำเช่นนั้นจะเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าและพระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าพระคุณของพระองค์ก็เพียงพอแล้ว ผมเชื่ออย่างจริงใจว่าหากการหันแก้มอีกข้างให้จะทำให้ใครสักคนกลายมาเป็นคริสเตียน พระเจ้าก็จะประทานพระคุณให้เพื่อที่จะหันแก้มอีกข้างให้!

อย่างไรก็ตาม อายายอมให้คนรักสงบคนใดมาสอนคุณเป็นอันขาดว่าพระบัญญัติข้อนี้ถือว่าการฆ่าทุกรูปแบบเป็นสิ่งที่ผิด ไม่ใช่ว่าการฆ่าทุกรูปแบบเป็นการฆาตกรรม มันไม่ใช่การฆาตกรรมที่จะฆ่าในการป้องกันตัวหรือเพื่อปกป้องคนที่เรารัก หากพระเยซูทรงประสงค์ที่จะสอนว่าเราจะต้องไม่ขัดขืนแม้ในยามที่ชีวิตของเราตกอยู่ในอันตราย พระองค์ก็คงตรัสเช่นนั้นอย่างชัดเจนไปแล้ว พระองค์มิได้ทรงใช้ภาพประกอบใดในกรณีชีวิตตกอยู่ในอันตราย แต่ทรงใช้ในกรณีของการดูหมิ่นเหยียดหยามถูกข่มขู่ มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มากกับการถูกตบหน้า และปกติแล้วก็จะทำให้เกิดการตอบสนองด้วยความโกรธอย่างรุนแรง – หรือบางทีก็มีการตอบโต้เพื่อเอาคืนด้วย มีแต่พระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยให้เราสามารถรับการปฏิบัติเช่นนั้นได้อย่างสง่างาม, หันแก้มอีกข้างให้, และเชิญชวนให้อีกฝ่ายตบแก้มข้างนั้นด้วย

เมื่อเราศึกษา ยอห์น 18:19-23 (เหตุการณ์ตอนที่พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต) เราก็หมายเหตุว่าเมื่อมหาปุโรหิตได้สวนพระองค์เกี่ยวกับเหล่าสาวกของพระองค์และหลักคำสอนที่พระองค์ทรงสอน พระเยซูก็ทรงตอบกลับอย่างหาญกล้าว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา คุณเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร”

เมื่อพระเยซูทรงตอบมหาปุโรหิตไปแบบนั้น เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้างๆก็ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาและกล่าวว่า: “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ” พระเยซูทรงตอบกลับไปว่า “ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม” แต่พระองค์มิได้ทรงหันแก้มอีกข้างให้

สำหรับผมแล้ว นี่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงอยากให้เราเป็นคนใจถ่อม, มีความกรุณา, อดกลั้นใจ, และอ่อนโยน – แต่พระองค์ไม่ยอมให้เราเป็นคนที่พวกเปียกหรืออ่อนแอ เราจะต้องยืนหยัดเพื่อความจริง และเรามีสิทธิ์ที่จะป้องกันตัวหากชีวิตของเราตกอยู่ในอันตรายหรือหากเราตกอยู่ในอันตรายที่จะได้รับบาดเจ็บหรือถูกทำให้พิการโดยเหล่าศัตรูของพระเจ้า เราเห็นแบบอย่างที่ดีอันหนึ่งในอัครทูตเปาโลตอนที่เขาปรากฏตัวต่อหน้าสภาซานเฮดรินและให้การว่า: “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพัตต์ต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้” เมื่อเขาพูดเช่นนั้นแล้ว มหาปุโรหิตก็สั่งคนให้ตบปากเปาโลและแทนที่จะหันแก้มอีกข้างให้ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว เปาโลกลับประกาศด้วยใจกล้าว่า:

“พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ” (กิจการ 23:1-3)

ในการที่เราศึกษาชีวิตของพระคริสต์ เราก็หมายเหตุว่าพระเยซูทรงใช้ความพยายามและความระมัดระวังอย่างมากที่จะหลีกเลี่ยงการได้รับบาดเจ็บและความรุนแรง พระองค์ทรงปลีกตัวไปจากสถานที่และโอกาสต่างๆเมื่อพระองค์ทรงถูกคุกคาม (จงศึกษาลูกา 4:28-31; ยอห์น 7:1; 8:59; 10:38, 39)

ข้อ 40: “ถ้าผู้ใดอยากจะทำสงครามเพื่อจะรับเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย”

เราได้ยินถ้อยคำขององค์ผู้ประทานพระราชบัญญัติเหมือนเดิมตามที่พระองค์ทรงออกพระราชบัญญัตินั้น – ไม่ใช่ในตัวอักษรและการถูกผูกมัดของพระราชบัญญัติ แต่ในอิสรภาพของพระวิญญาณ โดยทรงวางหลักการอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งควรกำกับจุดประสงค์และการกระทำต่างๆของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน

ถ้าคนใดมาฟ้องร้องคุณและเอาเสื้อของคุณไป (เสื้อที่สวมใส่ข้างในและมีราคาแพงน้อยกว่า) ก็จงให้เสื้อคลุมของคุณแก่เขาด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงให้มากกว่าที่เขาขอโดยกฎหมาย นี่เกี่ยวข้องกับการฟ้องร้องตามกฎหมาย ไม่ใช่กับการมีเรื่องขัดเคืองใจระหว่างบุคคล; แต่พวกยิวบางคนกำลังใช้วิธีปฏิบัตินี้เพื่อผลกำไรส่วนตัวของพวกเขา โดยข้ามขั้นตอนเรื่องผู้พิพากษาและศาลต่างๆไปเลย

คำกรีกในที่นี้ที่แปลเป็น “เสื้อ” หมายถึงเสื้อที่สวมใส่อยู่ข้างในโดยพวกยิวในสมัยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงรับใช้อยู่บนโลก มันคล้ายกับเสื้อตัวหลวมชนิดรัดเอวแบบโรม (ปัจจุบันเราก็คงเรียกมันว่าเสื้อแบบยาว) ปกติแล้วมันก็ยาวลงไปถึงระดับต่ำกว่าหัวเข่า แต่ใน “เสื้อ” แบบหุรหรามมากกว่าซึ่งถูกสวมใส่เป็นชุดที่เหมาะสมแก่โอกาสต่างๆ มันก็ยาวเกือบถึงพื้นเลย บางครั้งมันถูกสวมใส่แบบหลวมๆ บางครั้งมันก็ถูกรัดรอบเอวโดยใช้เข็มขัด เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อกันว่านี่คือเสื้อ “ฉลองพระองค์ชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง” ที่พระเยซูทรงสวมใส่และที่พวกทหารเล่นพนันกันว่าใครจะได้ไปตรงใต้กางเขนนั้น (ยอห์น 19:23)

คำกรีกที่แปลเป็น “เสื้อคลุม” บางครั้งก็ถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงเสื้อผ้าโดยทั่วไป แต่ในบางกรณีมันก็หมายถึงเสื้อคลุมชั้นนอก – สิ่งที่เรา ก็คงเรียกว่า เสื้อคลุมกันหนาว (overcoat) ในยอห์น 13:4 เมื่อพระเยซูกำลังเตรียมตัวที่จะล้างเท้าพวกสาวก “พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเช้า ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือเสื้อคลุมชั้นนอกที่พระเยซูทรงถอดออกวางไว้ แน่แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้ถอดเสื้อผ้าทั้งหมดของพระองค์

พระราชบัญญัติของโมเสสระบุไว้ว่าหากเสื้อคลุมที่วางนี้ถูกยึดไปเป็นของประกัน มันจะต้องถูกส่งคืนแก่เจ้าของก่อนตะวันตกดิน (อพย. 22:26, 27) เนื่องจากนี่เป็นกฎหมาย ศาลต่างๆของพวกยิวจึงอนุญาตให้เสื้อตัวในถูกยึดไปโดยกระบวนการทางศาลแทนที่จะเป็นเสื้อตัวนอก และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเหตุผลสำหรับคำสั่งที่เสื้อทั้งสองแบบถูกกล่าวถึงตรงนี้ – เสื้อ (เสื้อตัวใน) และจากนั้นก็เสื้อคลุม

ธรรมชาติของมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลงหากมันไม่ถูกเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ มนุษย์ที่บังเกิดใหม่แล้วก็กลายเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ – แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ในร่างกายเนื้อหนังเหมือนเดิม; และความรู้สึกนั้นก็ยังมีอยู่ทุกวันนี้ที่ว่าหากคนๆหนึ่งฟ้องร้องอีกคนและชนะคดีอย่างไม่เป็นธรรม ฝ่ายที่แพ้ก็มีสิทธิ์ฟ้องกลับได้ หลายครั้งคนที่แพ้คดีก็จะพุดถึงคนที่ชนะคดีว่า “ฉันรับรองเลยว่าจะต้องให้เขาชดใช้ให้ได้!” และดังนั้นจึงมีการฟ้องร้องติดต่อกันไปไม่รู้จบ

พระเยซูกำลังสอนว่าแทนที่จะผูกใจเจ็บและคิดแค้นต่อผู้เชื่อด้วยกัน คนที่ถูกฟ้องร้องควรให้แก่ผู้
รุกรานมากกว่าที่ฝ่ายนั้นขอ จริงๆแล้ว คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรฟ้องร้องกันเลยด้วยซ้ำไม่ว่าจะในกรณีใด อัคร
ทูตเปาโลเน้นย้ำข้อเท็จจริงนี้ในจดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ใน 1 โครินธ์ 6:1-8 เรา
อ่านว่า:

“ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อ
หน้าวิสุทิติน ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทิตินจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่ควรจะ
พิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่ง
เป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาตัดสินความเรื่องของชีวิตนี้

“ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ จงตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินเถิดข้าพเจ้า
กล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละเอียดใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างที่
น้อง แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็น
ความกัน บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่
ยอมถูกโกง แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง”

ข้อ 41: “ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เกณฑ์” ถูกยืมเข้ามาในภาษากรีกและภาษาลาตินจากภาษาเปอร์เซีย มันบ่ง
บอกถึงวิธีปฏิบัติอย่างหนึ่งของคนเปอร์เซียซึ่งถูกสืบทอดโดยพวกผู้ปกครองชาวกรีกและโรมที่สืบทอดต่อจาก
คนเปอร์เซียในเอเชียตะวันตก ความหมายแบบเคร่งครัดของคำนี้สื่อถึงการทำให้คนๆหนึ่งเป็นผู้นำสารไปยัง
สาธารณะชน ตัวอย่างของการใช้คำนี้ถูกพบในเอสเธอร์ 8:10-14 ที่จดหมายฉบับต่างๆที่ถูกเขียนในนามของ
กษัตริย์และถูกประทับตราด้วยแหวนของกษัตริย์ได้ถูกส่งออกไป “ทางผู้เดินขาขึ้นม้าเร็ว และผู้ขี่ล่อ อูฐและ
ม้าอาชาไนยหนุ่ม...คนเดินขาซึ่งขี่ล่อกับอูฐจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์...”

จากการถูกใช้กับพวกผู้นำสาร คำนี้ในที่สุดก็เริ่มถูกใช้กับการบังคับหรือการขึ้นใจให้ทำงานรับใช้
สาธารณะ เหมือนอย่างที่เราพบในโรมบังคับซีโมนชาวไซรินให้แบกกางเขนนั่น (มธ. 27:32) นี่คือธรรมเนียมที่
พระเยซูตรัสถึง พระองค์ตรัสว่า “หากผู้ที่มีอำนาจบังคับท่านให้ไปหนึ่งไมล์ อย่าขัดขืนผู้มีอำนาจเหนือ
สาธารณะชน จงไปอย่างสันติ – และแทนที่จะไปหนึ่งไมล์ จงไปสองไมล์เลย” (หนึ่งไมล์ของโรมเทียบเท่ากับหนึ่ง
พันก้าว – น้อยกว่าไมล์ของเราในปัจจุบันเล็กน้อย)

ข้อ 42: “ถ้าเขาจะขอลงใจจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ยากขอยืมจากท่าน”

นี่เป็นคำกล่าวที่แสดงถึงกฎทั่วไป – นั่นคือ การให้แก่คนที่สมควรได้รับก็ดีกว่าการไม่ให้แก่คนที่ต้อง
การจริงๆ ผมต้องขอรับสารภาพว่าหลายครั้งในการรับใช้ของผม ผมเคยสงสัยว่าผมควรช่วยเหลือใครบางคน
ที่มาขอความช่วยเหลือจากผมหรือไม่ คนบางคนสมควรได้รับความช่วยเหลือจริงๆ ขณะที่คนอื่นๆอาจไม่
สมควรได้รับ – และมันก็เป็นไปไม่ได้เสมอไปที่จะแยกแยะระหว่างคนเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อใดก็ตามที่เป็นไป
ได้ ผมพยายามที่จะซื้อสิ่งที่คนๆนั้นต้องการ หากคนๆนั้นที่มาที่ประตูบ้านของผมหิว ผมก็ไม่ให้เงินเขา แต่พา
เขาไปยังร้านอาหารหรือให้อาหารเขารับประทานในบ้านของผม หากใครสักคนขอเงินผมเพื่อไปซื้อตัวรถ

ประจำทาง ผมก็ไม่ให้เงินตามราคาของตัวนั้น ผมไปและซื้อตัวนั้นให้เขา หรือไม่ก็ส่งใครสักคนไปซื้อมันมา และดูให้แน่ใจว่าเขาขึ้นรถประจำทางนั้นจริงๆ (อาจเป็นไปได้ว่าผมได้ส่งใครบางคนไปยังที่ๆพวกเขาไม่ได้อยากไปจริงๆ – หรืออย่างน้อยผมก็ให้พวกเขาขึ้นรถประจำทางและให้พวกเขาเริ่มไปตามทางของเขา) อาจเป็นไปได้เช่นกันที่ผมได้ให้อาหารแก่คนที่ไม่ได้หิวจริงๆ บางทีพวกเขาหิวอยากกินเบียร์ และได้กินแฮมเบอร์เกอร์แทน! ประเด็นหลักของผมก็คือว่าผมทำให้มันเป็นนโยบายเลยที่จะช่วยเหลือคนอื่นๆเมื่อใดก็ตามที่กระทำได้ พระเจ้าได้ทรงอวยพรผมอย่างบริบูรณ์และเกินกว่าสิ่งใดก็ตามที่ผมเคยเสียสละไปเพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่มาที่ประตูบ้านของผมเพื่อขอความช่วยเหลือ

อย่างไรก็ตาม เราต้องใช้สามัญสำนึกบ้างในเรื่องของการช่วยเหลือผู้อื่น เราต้องดูแลคนของเราก่อน และ “ถ้าแม้ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก” (1 ทธ. 5:8) นอกจากนี้ มีคนที่ชอบขอจนเป็นนิสัย และมันไม่ใช่เรื่องดีที่จะให้แก่คนที่มึนงงร่างกายแข็งแรงดีและทำงานได้ – แต่*ไม่ยอมทำงาน* เปาโลพูดถึงเรื่องนี้ตอนที่เขากล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า *ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน*” (2 ธส. 3:10)

การให้ความช่วยเหลือแก่คนที่มึนงงร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ดีที่ไม่ยอมทำงานก็มีแต่จะส่งเสริมให้เขาเกียจคร้าน มันเป็นเรื่องผิดที่จะช่วยเหลือคนซึ่งเกียจโดยการเอาเงินไปจากคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงชีพตัวเอง ผมเชื่อมั่นว่ามีคนจำนวนมากในสังคมของเราทุกวันนี้ที่ทำงานได้หากพวกเขา*ยอมทำงาน* และจะสามารถดูแลตัวเองได้แทนที่จะต้องรับการดูแลจากรัฐบาลโดยพึ่งค่าใช้จ่ายของคนอื่นที่ทำงานจริงๆและจ่ายภาษี! แต่ถ้าแม่ม่ายที่ซัดสน, ลูกกำพร้า, ผู้ชายที่เผชิญกับเคราะห์ร้ายหรือโศกนาฏกรรม, หรือคนที่พิการหรือถูกทำให้เป็นผู้ทุพพลภาพมาที่ประตูบ้านของเรา เราก็ต้องไม่ไล่พวกเขาไปเสียหากเรามีสิ่งใดที่จะแบ่งปันกับพวกเขาได้ เราอาจไม่มีเยอะแยะที่จะให้แก่พวกเขา แต่เราสามารถแบ่งปันสิ่งที่เรามีได้ และ “จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจองจำอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจองจำอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคี่ยวเข็ญ เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย” (ฮบ. 13:3) (กรูณาศึกษามัทธีว 25:35-45)

ข้อ 43: “ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’”

จริงๆแล้ว พระราชบัญญัติของพระเจ้าตามที่ถูกนำเสนอในเลวีนิติ 19:18 ประกาศว่า “เจ้าอย่าแค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง...” แต่พวกอาจารย์ชาวยิว พร้อมกับความพยายามที่เป็นธรรมเนียมของพวกเขาที่จะหาเหตุผลอธิบายข้อกำหนดจริงๆเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ ก็ยื่นกรานเรื่องความหมายที่เคร่งครัดและจำกัดของคำว่า “เพื่อนบ้าน” ยิวเหล่านั้นมองคนต่างชาติทุกคนว่าเป็นศัตรู พวกเขาเรียกคนต่างชาติว่าเป็น “สุนัข” ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตั้งข้อจำกัดต่างๆให้ความหมายของ “เพื่อนบ้าน”

ในลูกา 10:25-37 นักกฎหมายคนหนึ่งถามพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” พระเยซูทรงทราบว่านักกฎหมายคนนี้เป็นเพียงพยายามทดสอบพระองค์อยู่เท่านั้น, พยายามที่จะล่อพระองค์ให้ติดกับ, และดังนั้นพระองค์จึงทรงเล่าคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดีคนนั้น โดยทรงเล่าว่าชายคนนั้นที่กำลังเดินทางจากกรุง

เยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค “เขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทูบตี แล้วก็ทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว”

พระเยซูทรงเล่าว่าปุโรหิตคนหนึ่งเดินผ่านมา – แต่ก็ผ่านเลยชายที่ได้รับบาดเจ็บคนนั้นไป จากนั้นคนเลวคนหนึ่งก็ผ่านมา, มองดูชายผู้น่าสงสารคนนั้น – และก็ผ่านเลยไปยังอีกฟากของถนน จากนั้นชาวสะมาเรียคนหนึ่งก็ผ่านมา – และพวกเขาก็เกลียดชังชาวสะมาเรียยิ่งนัก แต่ชายผู้นี้ซึ่งแสดงความสงสารต่อชายผู้ได้รับบาดเจ็บ ก็ทำแผลให้เขาและจากนั้นก็ให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตัวเอง “พามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้”

ในตอนท้ายของบทเรียนซึ่งถูกสอนในคำอุปมานี้ พระเยซูทรงถามนักกฎหมายคนนั้นว่า “ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น” และนักกฎหมายคนนั้นก็ต้องจำใจตอบคำถามของตัวเอง เขากล่าวว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” จากนั้นพระเยซูก็ตรัสแก่นักกฎหมายคนนั้นว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

อาจารย์ยิวเหล่านั้นตีความพระบัญญัติข้อนี้ว่าหมายความว่าศัตรูของทุกๆ คนก็ไม่ใช่เพื่อนบ้านของเขา แต่พระเยซูทรงสอนว่าในความหมายของการตีความอันครบถ้วนของพระราชบัญญัติ แม้แต่ศัตรูของทุกๆ คนก็เป็นเพื่อนบ้านของเขา พวกยิวสอนว่าพระบัญญัติที่ให้รักเพื่อนบ้านของตนบอกเป็นนัยถึงการอนุญาตให้เกลียดศัตรูของตนได้ – แต่ในเลวีนิติ 19:34 แม้แต่คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางคนอิสราเอลก็จะต้องได้รับความรักเหมือนกับที่พวกเขารักตัวเอง (พวกนักประวัติศาสตร์ประกาศว่าพวกยิวเกลียดชังมนุษยชาติ – นั่นคือพวกเขาเกลียดทุกคนยกเว้นตัวพวกเขาเอง)

ข้อ 44: “ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหี้ยมโหดและข่มเหงท่าน”

มีความรักอยู่สองแบบ: (1) ความรักที่เป็นความพึงพอใจ ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกต่างๆ ที่เราเห็นดีด้วยกับความประพฤติของเพื่อนมนุษย์ของเรา และ (2) ความรักที่เป็นความกรุณาปราณี ซึ่งทำให้เราปรารถนาดีต่อคนอื่นๆ หนึ่ง แม้ว่าเราไม่อาจเห็นชอบกับความประพฤติของคนๆ นั้นได้ก็ตาม

ความรักที่กรุณาปราณีนี้แหละที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วควรมีต่อศัตรูของเขา พระเยซูตรัสว่า “จงรักศัตรูของท่าน” – แต่ในแง่มนุษยมันเป็นไปได้เลยที่จะรักความประพฤติของคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่ว, แข่ง, ด่าว่า, ทำร้ายเราหรือทำลายทรัพย์สินของเรา การกระทำเช่นนั้นฝ่าฝืนพระราชบัญญัติทั้งปวงของพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ทรงรักคนชั่ว – แต่พระองค์ไม่รักความชั่วของคนชั่ว ในฐานะเป็นผู้ดำเนินตามพระเยซูเราจะต้องรักคนชั่ว – แต่เราจะต้องไม่รักทางชั่วทั้งหลายของพวกเขาหรือมีส่วนใดๆ ในทางเหล่านั้นเลย

ใช่แล้วครับ มันเป็นไปได้ที่จะรักใคร่สักคนและเกลียดชังความประพฤติของคนๆ นั้น มันเป็นไปได้ที่จะเกลียดชังการใช้คำพูดหยาบคายและนิสัยชั่วๆ ของคนๆ หนึ่งที่ยังไม่ได้รับความรอด และยังพุดถึงเขาในทางที่ดี และปฏิบัติกับเขาด้วยความกรุณา การทำเช่นนี้คือเราทำดีตอบแทนความชั่ว มันเป็นไปได้เช่นกันที่จะเกลียดชัง

ความประพฤติกของคนๆหนึ่งและยังช่วยเหลือคนๆนั้นหากเขาเดือดร้อน เราสามารถทำดีต่อเขาได้ แม้ว่าเขาอาจเคยทำชั่วต่อเราก็ดำเนิน โดยการทำดีตอบแทนความชั่วเราก็อาจมีโอกาสที่จะนำคนๆนั้นมาถึงพระคริสต์ได้

เปาโลสั่งคริสเตียนเหล่านั้นในกรุงโรมว่า: “อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’ ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคนท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบแทน” เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสุ่มถ่านที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา’ อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี” (โรม 12:17-21)

การรักใคร่รักคนที่เคยขี้ขลาด, เอาเปรียบ, และปฏิบัติหยาบช้ำต่อเราคือบททดสอบขั้นสูงที่สุดของความเชื่อแบบคริสเตียน มันอาจเป็นหน้าที่ที่ยากที่สุดเลยก็ว่าได้ในบรรดาหน้าที่ทั้งหมดที่ผู้เชื่อถูกเรียกให้กระทำ มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะอวยพรคนๆหนึ่งเมื่อเขากำลังแข่งด่าคุณอยู่ มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะให้อาหารเขาเวลาที่เขาหิวหากคนๆนั้นเคยปล้นคุณมาก่อน มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำแผลให้คนๆหนึ่งเมื่อเขาได้พยายามที่จะฆ่าคุณ มันไม่ใช่เรื่องง่าย – แต่โดยพระคุณของพระเจ้ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้แทนของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก และหากเราจะต้องเป็นตัวแทนของพระองค์อย่างมีเกียรติ เราก็ไม่สามารถทำเหมือนอย่างชาวโลกได้ เราไม่สามารถแข่งกับคนๆหนึ่งที่แข่งเราได้ เราไม่สามารถขี้ขลาดคนเหล่านั้นที่ย่ำยีเราได้ เราไม่สามารถใส่ร้ายคนเหล่านั้นที่อาจใส่ร้ายเราได้ หากคนๆหนึ่งใช้ชีวิตอย่างชั่วเหลือเกินจนไม่มีสิ่งดีใดๆที่เราจะพูดถึงเขาได้เลย เราก็ต้องสงบปากสงบคำและไม่พูดอะไรเลย

“จงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน” คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “อย่างเหยียดหยาม” หมายถึง การทำให้ได้รับความเสียหายโดยการดำเนินคดีตามกฎหมาย หรือการกล่าวหาใครสักคนอย่างไม่เป็นธรรม หากใครสักคนฟ้องร้องคุณและทำให้คุณเสียหาย คุณก็ถูกสอนให้อธิษฐานเพื่อเขาแทนที่จะฟ้องเขากลับเพื่อพยายามที่จะทำให้เขาเสียหายในลักษณะเดียวกัน หรือถ้าคุณถูกอีกคนกล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรม คุณก็ต้องไม่กล่าวหาเขากลับโดยการใส่ร้ายคนๆนั้นและอาจทำลายเขาให้ย่อยยับต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ของเขา พระเยซูทรงประกาศว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้น และคุณแน่ใจได้โดยพระเจ้าจะทรงปฏิบัติกับพวกเขาในการพิพากษาอันชอบธรรม มันไม่จำเป็นเลยที่เราจะเป็นฝ่ายแก้แค้นด้วยตัวเอง

พระเจ้าเองทรงวางแบบอย่างของความจริงที่ถูกต้องสอนในพระคำข้อนี้ พระวจนะของพระองค์ประกาศอย่างชัดเจนถึงความเกลียดชังที่พระองค์มีต่อความชั่ว แต่ความเกลียดชังที่พระองค์มีต่อความชั่วและความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะลงโทษการกระทำผิดก็มีอยู่ร่วมกับความสงสารและความเมตตาการุณาของพระองค์

“...พระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน” (เพลงสดุดี 7:11) แต่พระองค์ “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) “พระเยโฮวาห์...จะไม่ทรงลงโทษคนชั่วเลย” (นอม. 1:3) แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยในความตายของคนชั่วเลย (อสค. 18:23; 33:11)

ใจแล้วครับ ความรักของพระเจ้าที่มีให้แก่ดวงวิญญาณของคนชั่วมีอยู่ร่วมกับความเกลียดชังของพระองค์ที่มีต่อความชั่ว หากเราอยากเป็นเหมือนพระคริสต์แบบที่พระองค์ทรงอยากให้เราเป็น เราเองก็ต้องมีความรักที่กรุณาปราณีแก่คนบาป – เราต้องรักคนบาปแม้ในขณะที่เราเกลียดชังทางบาปหนาต่างๆของเขา ผมขอยอมรับว่าฉันอยากที่จะรู้สึกทั้งสองแบบในขณะเดียวกัน และมีแต่พระคุณของพระเจ้าที่บริบูรณ์และเพียงพอสำหรับทุกสิ่งเท่านั้นที่สามารถช่วยเราให้ทำแบบนี้ได้

ข้อพระคำในภาคพันธสัญญาเดิมหลายข้อสอนว่าเราจะต้องแสดงความกรุณาต่อศัตรูของเรา (กรูณาศึกษาอพยพ 23:4, 5; สุภาษิต 24:17-29; 25:21, 22; โยบ 31:29, 30; เพลงสดุดี 7:1-5) แต่ขณะที่พระวจนะของพระเจ้าสอนว่าเราควรแสดงความกรุณาต่อศัตรูทั้งหลายของเรา มันก็สอนเช่นกันว่าพระเจ้าจะทรงเทการลงโทษอันน่ากลัวลงเหนือคนชั่ว ใน 2 เรสะโลนิกา 1:6-10 อัครทูตเปาโลรับประกันผู้เชื่อชาวเมืองเรสะโลนิกาเหล่านั้นว่าพระเจ้าจะทรงจัดการกับคนทั้งหลายที่ข่มเหงพวกเขา:

“เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก ไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย และที่ทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอาณาจักรของพระองค์ ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเรา)”

(กรูณาอ่านวิวรณ์ 6:9, 10; 1 โครินธ์ 16:22; 2 ทิโมธี 4:14; และลูกา 18:6-8 ด้วย)

พระราชบัญญัติพุดบ่อเกี่ยวกับความเข้มงวดของพระเจ้า ข่าวประเสริฐพูดถึงความกรุณาและความอดกลั้นของพระองค์บ่อยกว่า อย่างไรก็ตาม ทั้งสองก็ไม่ขาดสิ่งที่โดดเด่นมากที่สุดในอีกฝ่ายไปเสียทั้งหมด

ข้อ 45: “จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม”

คำกรีกตรงตัวที่อ่านว่า “บุตร (ทั้งหลาย) ของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์” ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “บุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (หรือ “ลูกๆของพระเจ้า”) ในความหมายหลายประการ: เราเป็นบุตรของพระองค์ตรงที่ว่าเราเป็นเชื้อสายของพระองค์ มนุษย์ทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการทรงสร้าง แต่ไม่ใช่มนุษย์ทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการทรงไถ่ เรายังเป็นบุตรที่ถูกอุปการะของพระองค์ด้วย ในการทำดีตอบแทนชั่ว, อวยพรแทนแช่งศัตรูของเรา, เราก็ดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูและทำเหมือนพระองค์ นั่นเป็นเหตุว่าทำไม “พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียน” (กิจการ 11:26) พวกเขาเป็นเหมือนพระคริสต์มากเหลือเกินจนพระนามของพระองค์ถูกตั้งให้แก่พวกเขา

“พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนชั่วและคนดี...” มันคือ “ดวงอาทิตย์ของพระองค์”, ดวงอาทิตย์ของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงทำให้ขึ้น และกรุณาสังเกตว่าพระองค์ไม่ทรงแบ่งแยกในการ

ส่งแสงอาทิตย์มายังประชากรของพระองค์เองและบนคนไม่เชื่อทั้งหลาย พระองค์ทรง “ให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม” ยิ่งผู้เชื่อทั้งหลายยกตัวเองขึ้นให้อยู่เหนือความคิดของโลกเกี่ยวกับความสะอาดของการแก้แค้นศัตรูของตนมากเท่าไร ผู้เชื่อทั้งหลายก็ยิ่งปฏิบัติด้วยใจกรุณาต่อคนเหล่านั้นที่ใช้เราอย่างหยาบช้ามากเท่านั้น, เราก็ยิ่งถูกล้อหลอมนำความคิดแบบเดียวกับองค์ผู้พิพากษาชอบธรรม คือ พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงกระทำดีต่อคนที่ไม่สำนึกบุญคุณ เหมือนกับที่พระองค์ทรงทำดีต่อคนที่รู้บุญคุณและคนชอบธรรม ยิ่งเรากลายเป็นเหมือนพระเยซูมากเท่าไร เราก็ยิ่งแสดงให้เห็นอย่างสูงส่งว่าเราเป็นบุตรของพระบิดาในสวรรค์มากเท่านั้น เราพิสูจน์ให้คนไม่เชื่อทั้งหลายเห็นว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าโดยวิธีที่เราดำเนินชีวิตในแต่ละวัน

ข้อ 46: “แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ”

พระเยซูทรงบอกเป็นนัยตรงนี้ว่าเราจะได้รับบำเหน็จสำหรับการรักศัตรูของเรา ข้อ 12 ของบทเดียวกันนี้บอกเราว่า “จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน” ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวในตอนท้ายของคำเทศนาเรื่องความสุขเหล่านั้น และพระเยซูเพิ่งตรัสไปก่อนหน้านี้ว่า “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข...เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข” ดังนั้นเราจึงสรุปว่าการถูกข่มเหงและยังรักคนที่ข่มเหงนั้นก็นำบำเหน็จมาให้

ในลูกา 6:32-35 เราอ่านว่า: “แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็รักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน ถ้าท่านทั้งหลายให้อิมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปอิมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนนอกตัญญูและคนชั่ว”

พระวจนะของพระเจ้าไม่เรียกร้องคนทั้งหลายให้ปรนนิบัติพระเจ้าเพียงแต่เป็นหน้าที่เท่านั้น พระวจนะของเจ้าเรียกร้องของคนทั้งหลายให้ยำเกรงพระเจ้าและรักพระองค์ – และจากนั้นก็สัญญาเรื่องบำเหน็จยิ่งใหญ่เมื่อเราปรนนิบัติพระองค์อย่างแท้จริงและให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในทุกอย่างที่เราเป็นและในทุกสิ่งที่เรากระทำ

“โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดาภคินีฟาโรห์ ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรียงสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น” (ฮบ. 11:24-26)

ฮีบรู 12:2 บอกเราว่า “เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ (พระเยซู) ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร...” สิ่งที่เราทำในการเชื่อฟังต่อพระบัญชาต่างๆของพระเจ้าและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ว่าจะงานนั้นจะไม่นำอภิมयीในสายตาเราสักเพียงใด จะได้รับบำเหน็จ

จากองค์ผู้พิพากษาชอบธรรมผู้ไม่ทรงกระทำผิดพลาดเลย และแม้แต่น้ำเย็นสักแก้วที่ให้อดในพระนามของพระองค์ก็จะไม่ถูกผ่านเลยไปโดยปราศจากบาปเห็นจอันเหมาะสม

“ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ” เพื่อที่จะเข้าใจความหมายอันครบถ้วนของการเปรียบเทียบนี้ เราต้องเข้าใจว่า “พวกเก็บภาษี” เป็นใครและอะไร ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกโรมชายสิทธิพิเศษในการเก็บภาษี (ในประเทศซีกโลกตะวันออกบางประเทศ วิธีปฏิบัติเช่นนี้ก็ยังคงสืบทอดมาอยู่) สิทธิที่จะเก็บสรรพากรหลากหลายรูปแบบในพื้นที่หนึ่งๆ ได้ถูกขายในโรมแก่บุคคลผู้หนึ่งหรือบริษัทร่วมค้า ซึ่งปกติแล้วเป็นพวกชนชั้นที่สูงกว่า ผู้คนเหล่านี้ถูกเรียกว่า “พวกเก็บภาษี” – คนเหล่านั้นที่เก็บรวบรวมสรรพากรสาธารณะ อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่ซื้อสิทธิที่จะเก็บภาษีปกติแล้วก็ส่งพวกตัวแทนที่ตนจ้างออกไป – ซึ่งบางครั้งเป็นพลเมืองของโรม, บางครั้งก็เป็นชนพื้นเมืองที่ชนชั้นต่ำกว่าในพื้นที่นั้นๆ – และตัวแทนเหล่านี้ก็ทำหน้าที่เก็บภาษีส่วนใหญ่ หากพวกเขาเก็บภาษีได้มากกว่าที่ตนถูกสั่งให้เก็บ พวกเขาก็เอาภาษีที่เก็บเกินได้นั้นเข้ากระเป๋าทันที ดังนั้นพวกเขาจึงได้ชื่อว่าเป็นพวกที่ไร้ศีลธรรมและไม่ซื่อสัตย์และพวกเขาก็เป็นที่เกลียดชังเข้าไส้โดยคนเหล่านั้นที่จ่ายภาษี

คักเคียสเป็นตัวเอกในพวกคนเก็บภาษี (คนเก็บภาษีตัวเอก) และเรื่องราวเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขาก็ที่น่าอ่านมากๆ (ดู ลูกา 19:1-10) เนื่องจากคนเก็บภาษีเหล่านี้เป็นพวกชู้ตริตอยู่บ่อยๆ โดยทำให้ตัวเองมั่งมีเพราะการทำเช่นนั้น (ลูกา 3:12, 13; 19:8) พวกเขาจึงเป็นที่รังเกียจมากเป็นพิเศษในปาเลสไตน์ และในมัทธิว 18:17 และ 21:31 พวกเขาก็ถูกจัดให้อยู่ประเภทเดียวกับพวกคนต่างชาติและพวกหญิงแพศยา หนึ่งในคำกล่าวหาที่ถูกใช้เพื่อใส่ร้ายพระเยซูก็คือ คำกล่าวหาที่ว่าพระองค์เป็น “มิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป” (มธ. 11:19) มัทธิวซึ่งเป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้นและเป็นผู้เขียนกิตติคุณที่มีชื่อของเขา ก็เป็นคนเก็บภาษี (มธ. 9:9; 10:3)

พระเยซูทรงประกาศตรงนี้ว่าการรักคนเหล่านั้นที่รักเราก็ไม่ได้มีศีลธรรมมากไปกว่าพวกคนเก็บภาษีที่ถูกเกลียดชังและเป็นที่รังเกียจเหลือเกินโดยพวกยิว เพราะว่าแม้แต่พวกเขาก็รักคนที่ทำดีต่อพวกเขา เมื่อเรารักเฉพาะเพื่อนๆของเราเท่านั้น เราก็ไม่ได้กำลังแสดงออกถึงความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริง มันง่ายที่จะรักใครสักคนที่รักคุณ, ใครสักคนที่ทำสิ่งดีๆเพื่อคุณหรือพูดเรื่องดีๆเกี่ยวกับคุณอยู่เสมอ แต่การรักคนที่พยายามทำร้ายคุณหรือพรากสิ่งที่เป็นของคุณโดยชอบไปจากคุณ – นั่นแหละคือการแสดงออกถึงความรักแบบคริสเตียนของจริง

ข้อ 47: “ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ”

พระเยซูตรัสซ้ำตรงนี้ในอีกรูปแบบหนึ่งถึงความคิดของข้อพระคำก่อนหน้า “ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า” ตามธรรมเนียมปฏิบัติของชาวตะวันออก การ “ทักทาย” คนๆหนึ่งเป็นการกระทำที่แสดงถึงความกรุณามากกว่าที่มันเป็นอยู่ท่ามกลางชาวตะวันตกอย่างพวกเรา การทักทายของชาวตะวันออกปกติแล้วก็ละเอียดลออมากกว่า และดังนั้นจึงถูกใช้เพื่อแสดงออก

ถึงความเคารพนับถืออย่างสูงเท่านั้น พวกเขาไม่หักทลายพวกคนต่างชาติ และทุกวันนี้พวกมุสลิมก็ไม่หักทลายพวกคริสเตียนโดยถือเป็นกฎอย่างหนึ่ง

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านตีความคำกล่าวนี้ว่าหมายความว่าหากเราแสดงความกรุณาต่อเพื่อนๆของเรา และคนเหล่านั้นที่เป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น เราก็ไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตในแบบที่พระเยซูทรงอยากให้เราดำเนินชีวิต เราควรแน่ใจว่าท่าทีของเราที่มีต่อคนทั้งปวงพิสูจน์ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนนั้นเป็นของแท้ และว่าการรู้จักพระคริสต์ทำให้เราเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่จริงๆ สรุปก็คือ สิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสตรงนี้จริง ๆ แล้วก็คือว่า: คนที่ชั่วช้าที่สุด – แม้แต่พวกคนเก็บภาษีและคนบาป – ก็หักทลายกันและกัน – และผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วควรทำมากกว่านั้น! ผู้เชื่อทั้งหลายมีจิตใจที่แตกต่างไปจากจิตใจของคนบาปทั้งหลาย และเราควรปฏิบัติกับพวกศัตรูของเราให้ดีพอๆกับที่พวกคนชั่วปฏิบัติกับเพื่อนๆของพวกเขา เราควรทำเช่นนี้เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และเราควรทำสิ่งที่ถูกต้องกับคนทั้งปวง นอกจากนี้ โดยการปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้นของพระเยซู เราก็สามารถพิสูจน์ให้ชาวโลกเห็นว่าความเชื่อแบบคริสเตียนนั้นไม่เห็นแก่ตัวและว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเหนือกว่าศาสนาอื่นๆทั้งปวงบนแผ่นดินโลก

ข้อ 48: “เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ”

พระเยซูทรงหมายความว่าคนเหล่านี้, เหล่าสาวกของพระองค์, สามารถเป็นผู้ดีรอบคอบได้พอๆกับที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงรอบคอบอย่างนั้นหรือ? พระองค์ทรงหมายความว่าพวกเขาควรเป็นผู้ที่ไร้บาปและบริสุทธิ์เหมือนกับที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงไร้บาปและบริสุทธิ์อย่างนั้นหรือ? คำกรีกที่แปลเป็น “ดีรอบคอบ” (perfect – สมบูรณ์แบบ) มีความหมายว่า *ครบถ้วน* หรือ *เสร็จสมบูรณ์* คำๆนี้เดิมทีถูกใช้กับชิ้นส่วนของกลไก, เหมือนกับเครื่องจักรอันหนึ่งที่สมบูรณ์เพราะว่าชิ้นส่วนทั้งหมดมาอยู่ด้วยกันแล้ว เครื่องจักรนั้นจึงไม่ขาดสิ่งใดเลย พระเยซูจึงกำลังตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “จงเติบโตเต็มที่ อย่าเป็นเด็กทารก อย่าขาดในเรื่องความรัก, ในการทำหน้าที่ผู้รักษา, หรือในพระคุณต่างๆแบบคริสเตียน”

อัครทูตเปาโลบอกเราว่าเราสามารถทำสิ่งนี้สำเร็จได้โดยการอยู่ในพระคริสต์ “เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และ (เราทั้งหลาย) ได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิรัษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ” (คส. 2:9, 10)

ใช่แล้วครับ ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วครบบริบูรณ์ในพระคริสต์ พระเจ้า “ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย” (1 คร. 1:30) ทั้งหมดที่เราต้องการ พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมให้ (ฟป. 4:19) เราทำทุกสิ่งได้โดยทางพระองค์ (ฟป. 4:13) แต่ปราศจากพระองค์เราก็ทำสิ่งใดไม่ได้เลย (ยอห์น 15:5 วรรคหลัง)

พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าโยบเป็นคนดีรอบคอบ – เที่ยงธรรม, ย้ำเกรงพระเจ้าและเกลียดชังความชั่วร้าย (โยบ 1:1) แต่นี่หมายความว่าโยบเป็นผู้บริสุทธิ์เหมือนกับที่พระเจ้าทรงบริสุทธิ์อย่างนั้นหรือ? แน่แน่นอนว่ามันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น การศึกษาหนังสือโยบเปิดเผยว่าเขาเป็นคนที่มิชอบผิดพลาดเหมือนกับที่มนุษย์ทุกคนมิชอบผิดพลาด เขาให้การรับรองว่า “ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้า

อ้างว่าตัวดีรอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าคือสิ่ง” (โยบ 9:20) โยบพูดต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์เคย ได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจ อยู่ในฝังคลีและซีไธ” (โยบ 42:5, 6) ไม่เลยครับ โยบไม่ใช่ “คนที่สมบูรณ์แบบ” เหมือนอย่างที่พระเจ้าผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นผู้สมบูรณ์แบบ เขาสมบูรณ์แบบในการที่เขาเป็นผู้ที่**ครบบริบูรณ์** เขาเป็นคนเสมอต้นเสมอ ปลาย เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าในการที่เขาเชื่อในพระเจ้า และแม้ว่าเขาไม่มีความสว่างนั้นแบบที่เรา มีวันนี้ เขาก็ให้คำพยากรณ์เปี่ยมสง่าราศีนี้:

“แต่ส่วนข้า ข้า**ทราบ**ว่า พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบน แผ่นดินโลก และหลังจากตัวหนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้า**จะเห็นพระเจ้า**” (โยบ 19:25, 26)

พระวิญญูณบบริสุทธิได้ทรงเปิดเผยความจริงต่างๆแก่โยบที่ไม่อาจถูกเปิดเผยแก่คนบาปได้ โยบ แสดงออกถึงศาสนาที่แท้จริงของตนในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง, ในฐานะบุคคลผู้หนึ่ง, ในฐานะผู้กระทำดีต่อคน ยากจน, และในฐานะพ่อคนหนึ่ง เขาไม่ได้นำเลื่อมใสแค่ในระยะเดียวแห่งชีวิตของเขา เขานำ**เลื่อมใสอย่างเท่า เทียมกัน**และอย่างเสมอต้นเสมอปลายในทุกสิ่งที่เขากระทำ – และนั่นคือสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงโดยสิ่งที่ พระองค์ตรัสในพระคำข้อนี้ เราจะต้องไม่รักแค่มิตรสหายของเราเท่านั้น เราจะต้องเป็นเหมือนพระคริสต์และ **รักชาวโลก!** “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่**เราทั้งหลาย** คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์**เพื่อเรา**” (โรม 5:8) พระองค์ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อคนบาปทั้งหลายที่ น่าสมเพช, ตาบอด, และเลื่อมทราวมอย่างที่สุด พระองค์ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพื่อที่เราทั้งหลาย โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์จะได้มีชีวิตอยู่ตลอดชั่ววันรันดร์กับพระองค์ เหตุ ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงควรเป็นผู้ที่สมบูรณ์ครบถ้วน, มีสัดส่วนอันเหมาะสม, คงเส้นคงวา, มีจิตใจมั่นคง คริสเตียนทุกคนควรเป็นเช่นนั้น และ**สามารถ**เป็นเช่นนั้นได้โดยการเชื่อวางใจและความเชื่อฟัง และโดยการ ยอมให้พระเยซูคริสต์เจ้า (โดยทางพระวิญญูณบบริสุทธิ) ทรงนำพาทุกอย่างก้าวแห่งชีวิตประจำวันของเรา

สรุปย่อของมัทธิวกบทที่ 5

ในบทนี้ บทแรกของคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าทางต่างๆของพระเจ้าไม่ใช่ทาง ต่างๆของเราและความคิดต่างๆของพระเจ้าไม่ใช่ความคิดต่างๆของเรา มนุษย์คิดเอาเองว่าความสำเร็จและ ความสุขสามารถถูกพบได้ในความมั่งคั่ง, เกียรติยศ, ความนับหน้าถือตา, และอิสรภาพจากการถูกข่มเหง มนุษย์วัดความสำเร็จโดยความสูงที่พวกเขาป็นขึ้นไปถึงเหนือเพื่อนมนุษย์ของตน – ในทางการเมือง, ในธุรกิจ, ในการศึกษา, และในสาขาอื่นๆอีกมากมาย

แต่ข่าวประเสริฐประกาศว่าพรต่างๆมาในวิธีที่แตกต่างไปจากที่มนุษย์คิด พระวจนะของพระเจ้าสอน ว่าความสุขที่แท้จริงมายังคนเหล่านั้นที่ “ขัดสนในจิตวิญญาณ”, คนเหล่านั้นที่ “เป็นผู้สร้างสันติ”, คนเหล่านั้น ที่รักศัตรูของตนและทำดีต่อคนเหล่านั้นที่ใช้พวกเขาอย่างหยาบช้า คนบางคนที่มีความสุขมากที่สุดบนแผ่นดิน โลกคือคนทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ในความยากจนหรือนั่งอยู่ในรถเข็นวันแล้ววันเล่าหรือต้องนอนอยู่แต่บนเตียงใน โรงพยาบาลในห้องพักตัว, ซึ่งบางคนในพวกเขาถูกข่มเหงแม้กระทั่งโดยญาติร่วมสายเลือดของพวกเขาเอง

อัครทูตเปาโลเป็นพยานรับรองว่า “...ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน” (ฟป. 4:11, 12) คริสเตียนทุกคนต้องเรียนรู้บทเรียนนี้เหมือนอย่างที่เปาโลได้เรียนรู้มัน ก่อนอื่นเลยก็คือ เราควรรู้ว่าเราอยู่ในพระประสงค์ของพระเจ้า; และเมื่อรู้เช่นนั้น เราก็ควรยอมจำนนต่อการทรงนำของพระวิญญาณและสุขใจไม่ว่าเราอยู่ที่ไหน, ภายใต้สถานการณ์ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงเห็นสมควรที่จะให้เราอยู่ เรามีความมั่นใจในพระวาทะของพระเจ้า: “เรารู้ว่า **ทุกสิ่งร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลอันดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์**” (โรม 8:28)

นอกจากนี้ในบทนี้พระเยซูยังทรงตีความความหมายที่แท้จริงของพระบัญญัติเหล่านั้นที่ทรงให้ไว้ภายใต้พระราชบัญญัติ โดยทรงแสดงให้เห็นว่าไม่จำเป็นที่คนๆหนึ่งต้องฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเพื่อที่จะมีความผิดในเรื่องฆาตกรรม พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่า “ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ” ก็มีความผิดในเรื่องฆาตกรรม กล่าวอีกนัยหนึ่ง อาชญากรรมสามารถถูกตัดสินได้ที่เจตนาของใจไม่ว่าเจตนาหรือความคิดนั้นถูกทำให้เป็นการกระทำจริงๆในการทำให้โลหิตของอีกผู้หนึ่งตกหรือไม่ก็ตาม

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงสอนว่าพระบัญญัติที่ห้ามการล่วงประเวณีผิดเมียเขาก็กินความรวมถึงผู้ชายที่มองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้นด้วย จากเรื่องนี้เราจึงทราบว่าเป็นเพลง, หนังสือ, บทสนทนา, รูปภาพที่ลามกหยาบคายทั้งหลาย – ทุกสิ่งที่มีแนวโน้มที่จะกระตุ้นกำหนัดของมนุษย์ – ล้วนเป็นสิ่งชั่ว หากมีความต้องการใดในอเมริกาและทั่วโลกวันนี้ที่ใหญ่โตกว่าความต้องการอื่นๆ มันก็คือผู้ชายและหญิงทั้งหลายต้องเรียนรู้อีกครั้งเรื่องคุณค่าที่แท้จริงของอุปนิสัยทางศีลธรรมและตระหนักถึงคุณค่าของการเข้าสู่แบบเปี่ยมคุณธรรมระหว่างชายและหญิงทั้งหลาย – โดยเฉพาะอย่างยิ่งชายหนุ่มและหญิงสาวทั้งหลาย คนหนุ่มสาวทุกวันนี้จะเป็นสามีและภรรยา, พ่อและแม่, ของวันพรุ่งนี้ พวกเขาจะเป็นผู้ที่สร้างครอบครัวแห่งอนาคต ปราศจากบ้านที่ย่ำเกรงพระเจ้า ก็ไม่อาจมีคริสตจักรที่แท้จริงในแผ่นดินของเราได้เลย; และปราศจากบ้านที่ย่ำเกรงพระเจ้าและคริสตจักรที่แท้จริง รัฐบาลและสังคมก็ไม่อาจเจริญรุ่งเรืองขึ้นได้ เมื่อมาตรฐานต่างๆทางศีลธรรมถูกทำให้ต่ำลง มนุษย์ก็กลายเป็นพวกคนเถื่อน มันอาจฟังดูไม่ดี มันอาจไม่เป็นที่ยอมรับ แต่มันก็เป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่ว่าแผ่นดินนี้ของเรากำลังกลายเป็นดินแดนแห่งคนป่าเถื่อนอย่างรวดเร็ว!

ผมเชื่อว่าความเคารพที่มีต่อคำปฏิญาณต่างๆในการสมรสและความเคารพที่มีต่อคุณธรรมอยู่ในจุดตกต่ำที่สุดนับตั้งแต่พระเยซูทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ลองบอกชื่อความบาปต่างๆในแค่ตาสีของพญามารและคุณจะไม่สามารถบอกชื่อความบาปอื่นใดที่ทำลายทุกคุณธรรมได้เหมือนกับความบาปเรื่องตัณหาและการไม่รักนวลสงวนตัว เมื่อความบริสุทธิ์และความกระตือรือร้นหายไป คุณธรรมอื่นๆทุกประการก็หมดสิ้นไปเช่นกัน พระเจ้าแห่งการพิพากษาไม่ทรงมองดูการเล่นชู้และตัณหาอย่างฉาบฉวย พระองค์ทรงบันทึกทุกความคิดและการมองที่ตัณหาจัด และพระองค์จะทรงพิพากษาทุกคนที่เพิกเฉยพระบัญชาของพระองค์

พระเยซูทรงไปไกลเกินกว่าการปฏิบัติของพระราชบัญญัติตามที่ถูกสอนโดยพวกผู้นำทางศาสนาใน
ธรรมศาลา พวกเขา กล่าวว่า “ตาต่อตา” – แต่พระเยซูตรัสชัดเจนว่าการแก้แค้นส่วนตัวนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม ผู้
เชื่อทั้งหลายที่ถูกข่มเหง, ถูกใส่ร้าย, และถูกกระทำร้ายจะต้องไม่ทำชั่วตอบแทนความชั่ว ด้วยความช่วยเหลือ
ของพระคุณของพระเจ้า เราจะต้องยอมจำนนต่อสิ่งใดก็ตามเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า กฎของความเชื่อแบบ
คริสเตียนก็คือให้เรารักคนที่ไม่น่ารัก กฎของ “ศาสนา” กล่าวว่า “จงรักเพื่อนบ้านของท่านและเกลียดชังศัตรู
ของท่าน” แต่พระเยซูทรงประกาศว่าเราจะต้องรักศัตรูของเราและทำดีต่อคนเหล่านั้นที่ใช้เราอย่างหยาบเข้า
เมื่อนั้นความชอบธรรมของเราก็จะยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี!

“ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์” (มธ. 7:28, 29)

“เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกบูโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้า
จึงไม่จับเขามา” เจ้าหน้าที่ตอบว่า **“ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย”**” (ยอห์น 7:45, 46)